DK DOĞAN KİTAP

Gerilim/Macera

kızıl nehirler

Jean-Christophe Grangé

KIZIL NEHİRLER

Yazan: Jean-Christophe Grangé

Orijinal adı: Les Rivières pourpres

Fransızca aslından çeviren: Tankut Gökçe

© Éditions Albin Michel S.A-Paris, 1998

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Dijital yayın tarihi: Kasım 2011 / ISBN 978-605-09-0440-6

Kapak tasarımı: DPN Design

Dijital format: Atalay Altınçekiç

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Caddesi, Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İstanbul

Telefon: (212) 373 77 00 / **Faks**: (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Kızıl Nehirler

Jean-Christophe Grangé

Çeviren: Tankut Gökçe

DK DOĞAN KİTAP

Virginie için

Birinci bölüm

Birinci kısım

“GA-NA-MOS! Ga-na-mos!”[1]

Pierre Niémans, parmaklarını elindeki çok kısa dalga telsiz vericisinin üzerine kenetlemiş, biraz aşağıda, Parc-des- Princes’in beton rampalarından inen kalabalığı izliyordu. Binlerce coşkulu, ateşli kelle, binlerce beyaz şapka ve rengârenk kaşkol, başdöndürücü alacalı bir kurdele oluşturur gibiydi. Konfeti yağmuru. Ya da sanrılı iblisler sürüsü. Ve hep aynı üç hece, aynı yavaş ve vurucu nakarat: “Ga-na-mos!”

Parc-des-Princes’in hemen karşısındaki anaokulunun damından, üçüncü ve dördüncü CRS[2] birimlerinin manevralarını izliyordu. Koyu lacivert giysili adamlar başlarına siyah kasklarını geçirmiş, polikarbondan kalkanlarının ardında koşuşturuyordu. Her zamanki klasik yöntem. Her kapı dizisinin ikişer yanında iki yüz polis, ayrıca iki takım taraftarlarının karşılaşmamaları, birbirleriyle temas etmemeleri, hatta birbirlerini görmemeleri için, “perde” görevi yapan komandolar...

O akşam, Fransız olmayan iki takımın Paris’te karşılaşacağı tek maç için, Real Zaragoza-Arsenal karşılaşması için, bin dört yüz kadar polis ve jandarma görevlendirilmişti. Kimlik kontrolü, üst arama, iki ülkeden gelmiş kırk bin izleyicinin kendilerine ayrılan yerlere yönlendirilmeleri. Başkomiser Pierre Niémans bütün bu manevraların sorumlularından biriydi. Aslında böylesi görevler her zaman yaptıklarına pek benzemiyordu, ama alabros tıraşlı polis görevlisi bu tür sorumluluklardan hoşlanıyordu. Saf denetim ve çatışma. Ne soruşturma, ne de gizlilik. Bir bakıma, böylesi bir değişiklik dinlendiriyordu sanki onu. Ayrıca, hareket halindeki bir orduyu anımsatan koyu lacivertli kalabalığın askerî davranışlarına bayılıyordu.

Taraftarlar alt kata ulaşıyorlardı, stadyumun beton direklerinin arasından, H ve G kapılarının üzerinden görünüyorlardı işte. Niémans saatine baktı. Dört

dakika içinde dışarıda olacaklar, asfaltın üzerinden dağılmaya koyulacaklardı. İşte o zaman kavga, arbede tehlikesi baş gösterecekti. Başkomiser ciğerlerini şişirdi. Ekim gecesi gerilim yüklüydü.

İki dakika. Niémans neredeyse içgüdüsel bir dürtüyle döndü, uzaktaki Porte-de-Saint-Cloud Meydanı'nı gördü. Meydanın üç çeşmesi gecenin karanlığında, endişe totemleri gibi yükseliyordu. Cadde boyunca, CRS kamyonları, sık bir sıra halinde peş peşe dizilmişti. Önlerinde de, kasklarını kemerlerine asmış, copları dizlerini döven, sıkıntıyla gidip gelen adamlar vardı. Bunlar takviye güçlerdi.

Uğultu arttı. Kalabalık sivri uçlu parmaklıkların arasındaki bölümdeydi şimdi. Niémans gülümsedi. İşte arayıp da bulmadığı şey, buydu. Kalabalık dalgalandı. Borazanlar gürültüyü yırttı. Uğultu çimentonun tüm gözeneklerini titretti. "Ga-na-mos! Ga-na-mos!" Niémans vericinin mandalına bastı, doğu bölümündeki birimin şefi Joachim'e seslendi. "Niémans konuşuyor. Çıkıyorlar. Onları otobüslere, Murat Bulvarı'na, otoparklara, metro girişlerine yönlendirin."

Bulunduğu yüksek yerden, durumu değerlendirdi: bu tarafta pek fazla bir tehlike yoktu. Bu gece galip gelmişti İspanyollar, yani öyle saldırgan olmaları beklenemezdi. İngilizlerse karşı taraftan, A ve K kapılarından Boulogne tribününe, yırtıcı hayvanlar tribününe doğru çıkarılacaklardı. Burada işler yoluna girer girmez, gidip o tarafa da bir göz atmak niyetindeydi Niémans.

Birden, sokak lambalarının ışığında, kalabalığın üzerinden bir şişe uçtu. Başkomiser bir copun kalkıp indiğini, safların sıklaşıp gerilediğini, insanların düştüğünü gördü. Vericiye haykırdı: "Joachim, Allah kahretsin! Adamlarınıza hâkim olun!"

Niémans servis merdivenine koştu, sekiz katı uçarcasına indi. Caddeye vardığında, iki sıra toplum polisi, holiganları engellemek üzere koşmaya başlamıştı bile. Niémans silahlı polislerin önüne geçti, kollarıyla geniş daireler çizerek durdurmaya çabaladı. Coplar burnunun sadece birkaç metre ötesindeydi ki, sağ taraftan, miğferini kafasına sıkıca oturtmuş Joachim yetişti. Siperliğini kaldırdı, bakışları öfke saçıyordu:

– Niémans, çıldırdınız mı siz? Üstelik de sivil kıyafetle. Sizi...

Başkomiser soruyu duymamış gibiydi.

– Ne bok yiyorsunuz? Adamlarınıza hâkim olun, Joachim! Yoksa, üç dakika içinde bir ayaklanmayla karşı karşıya kalabiliriz.

Kırmızı yüzlü, şişman polis yüzbaşısı nefes nefeseydi. Geçen yüzyılın modasına uygun kırptırdığı ince bıyığı soluklarına tempo tutar gibi titreşiyordu. Telsizden bir ses duyuldu: “Tüm... tüm birliklere çağrı... tüm birliklere çağrı... Boulogne Kavşağı... Commandant-Guilbaud Sokağı... Ben... Burada bir sorun var!” Niémans, Joachim’e sanki bütün bu karışıklığın tek sorumlusuymuş gibi baktı. Sonra parmakları telsizin mandalına bastı: “Niémans konuşuyor. Geliyoruz.” Sakinleşmiş bir sesle yüzbaşıya talimat verdi:

– Gidiyorum. Oraya olabildiğince çok adam gönderin. Burada da kuş uçurtmayın.

Yüzbaşının cevabını bile beklemeden, şoför olarak kullandığı stajyer memuru aramaya koyuldu. Meydanı geniş adımlarla geçti, karşı taraftaki Princes Birahanesi garsonlarının aceleyle kepenkleri indirdiklerini gördü. Hava endişe yüklüydü.

Sonunda, siyah otomobilin yanı başında, ayaklarını yere vurarak dolaşan, deri ceketli genci buldu. Niémans arabanın kaputuna eliyle vurarak haykırdı:

– Boulogne Kavşağı! Çabuk!

İki adam arabaya aynı anda daldılar. Lastikler patinaj yaptı, duman çıkararak kalktı. Stajyer direksiyonu stadyumun soluna kırdı, güvenlik güçleri için ayrılmış yoldan geçerek K kapısına varmak istiyordu anlaşılan. Niémans’ın sezgisi güçlüydü:

– Hayır, diye soludu, geri dön. Kavga öbür tarafta.

Araba olduğu yerde, kargaşayı yatıştırmak için hazırlanmış basınçlı su kamyonlarının oluşturduğu birikintilerde kıç atarak döndü. Sonra, gri CRS kamyonlarının arasındaki dar koridordan geçerek Parc-des-Princes Caddesi’ne girdi. Aynı yöne doğru koşuşturan miğferli adamlar, arkalarına bakmadan yana açılıyorlardı. Niémans arabanın üzerine sireni yerleştirmişti. Stajyer Claude-

Bernard Lisesi’nin hizasına gelince direksiyonu sola kırdı, göbekten döndü, stadyumun öte yanına dolandı. Auteuil tribününün yakınındaydılar.

Niémans havada asılı kalmış ilk gaz perdesini gördüğünde, sezgilerinde ne kadar haklı olduğunu düşündü: çatışma Avrupa Meydanı’na varmıştı bile.

Otomobil beyazımsı sis perdesinin içinden geçti, bacaklarının var gücüyle kaçmaya çalışan ilk gaz kurbanlarını ezmemek için güçlükle durabildi. Çatışma tam da şeref tribününün önünde patlak vermişti. Kravatlı erkekler, mücevherli kadınlar koşuşturup sendeliyor, gözyaşları yanaklarından akıyordu. Kimileri sokağa açılacak bir geçit arıyor, kimileri de daha da yukarıya, stat turnikelerine doğru tırmanıyorlardı.

Niémans arabadan fırladı. Meydanda, birbirine girmiş vücutlardan çıkan kollar kalkıp kalkıp iniyordu. İngiliz takımının parlak, göz alıcı renkleri ile CRS polisinin koyu gölgelerini hayal meyal seçti. Polislerden bazıları, kanlı birer salyangoz gibi, yerlerde sürünüyordu, uzaktaki meslektaşları ise, yerdeki yaralı arkadaşlarını vurmak korkusuyla, plastik mermi atan tüfeklerini kullanamıyorlardı bir türlü.

Başkomiser gözlüklerini iç cebine yerleştirdi, yüzüne fularını doladı. En yakındaki polisin yanına gitti, bir eliyle üç renkli kimliğini gösterirken, ötekiyle de polisin copuna uzandı. Adam şaşkınlık içindeydi; üstelik miğferinin camı da buğulanmıştı.

Pierre Niémans kavganın göbeğine daldı. Arsenal taraftarları yumrukla, metal çubuklarla, demir ökçelerle vuruyorlar, CRS memurları da geri çekilerek direnmeye, yere düşmüş arkadaşlarını korumaya çalışıyorlardı. Vücutlar sarsılıp titriyor, yüzler buruşuyor, çeneler asfalta çarpıyordu. Ve coplar. Coplar kalkıp iniyor, darbenin şiddetinden eğilip bükülüyorlardı.

Başkomiser kargaşanın ortasına atıldı.

Yumruk attı, cop salladı. İriyarı birini yakalayıp, bir dizi yumruk patlattı. Kaburgalara, mideye, çeneye. Birden, sağdan gelen bir tekmeyle çöktü, sonra kükreyerek doğruldu. Cop saldırganın gırtlağının çevresine dolandı neredeyse. Beynindeki kan fokurduyor, metal bir tat ağzının içini uyuşturuyordu. Hiçbir şey

düşünmüyor, hissetmiyordu artık. Savaşa girmişti, farkındaydı bunun.

Birden, tuhaf bir sahneye ilişti gözü. Yüz metre kadar ötede, iyice sopa yemiş bir sivil, iki holiganın ellerinden kurtulmaya çalışıyordu. Niémans taraftarın kana bulanmış yüzünü, nefretten tir tir titreyen öteki ikisinin robotumsu hareketlerini izledi. Bir saniye sonra, neyin tuhaf geldiğini anlamıştı Niémans: yaralı ve diğer ikisi, rakip kulüplerin amblemini taşıyan deri ceketler giymişlerdi.

Bir hesaplaşmaydı.

Niémans daha ne olduğunu tam anlayamadan, yaralı adam saldırganların elinden kurtuldu ve yan sokağa, Nungesser-et-Coli Sokağı'na sapıp kurtulmaya çalıştı. Dayakçılar da peşinden. Niémans elindeki copu attı, kalabalığın arasında kendine bir yol açıp, peşlerine takıldı.

Kovalamaca başladı.

Niémans düzenli soluk alarak koşuyor, sessiz sokakta kurbanlarına giderek yaklaşan iki saldırganla arayı kapatmaya çalışıyordu.

Hep birlikte sola döndüler, birkaç adım sonra, yüksek duvarlarla çevrili Molitor yüzme havuzuna vardılar. Bu kez, kurbanlarını ellerinden kaçırmayacaktı serseriler. Niémans çevreyoluna tepeden bakan Porte-Molitor Meydanı'na vardığında, gözlerine inanamadı: saldırganlardan birinin elinde, kocaman bir bıçak vardı.

Niémans, cadde ışıklarının donuk aydınlığında, dizüstü çökmüş adama durmaksızın saplanan, vücudunu sarsan bıçağın parıltısını gördü. Sonra saldırganlar adamı yerden kaldırdı, korkuluğun üzerinden aşağı attı.

– HAYIIIR!

Niémans haykırırken silahını kılıfından çıkarmıştı bile. Bir otomobilin kaputundan destek aldı, sağ yumruğunu sol avucuna yerleştirdi, soluğunu tutarak nişan aldı. İlk kurşun. Karavana. Eli bıçaklı katil döndü, şaşkındı. İkinci kurşun. Yine karavana.

Niémans yeniden koşmaya koyuldu, tabanca tutan elini, yakın dövüş kurallarına uygun olarak kalçasına dayamıştı. Öfkeden içi içini yiyordu; gözlüksüz olduğu için, iki kez üst üste karavana atmıştı. Köprüye vardı. Eli bıçaklı adam çevreyolunun kenarındaki çalılıklara dalmıştı bile. Arkadaşıysa, dizlerinin bağı çözülmüş, şaşkınlık içinde bakıyordu. Başkomiser tabancasının kabzasını adamın gırtlağına indirdi, sonra da saçlarından yakalayarak trafik ışığına kadar sürükledi, tek eliyle adamı bileğinden direğe kelepçeledi. Şimdi artık köprünün üzerinden, aşağıya bakabilirdi.

Kurbanın cesedi asfaltın üzerindeydi ve trafiği tıkayan zincirleme kaza meydana gelene kadar arabalar üzerinden geçmişti. Büyük bir kazaydı... İç içe geçmiş arabalar, ezilmiş saclar... Trafik sıkışıklığı, sinir bozucu bir korna konserine dönüşmüştü. Farların ışığında, bir eliyle yüzünü tutarak otomobiline doğru sendeleyerek ilerleyen bir sürücü gördü Niémans.

Sonra bakışlarını çevreyolunun diğer tarafına çevirdi. Renkli kol şeridiyle çalıların arasında ilerlemeye çalışan katili gördü. Silahını kılıfına yerleştirip, adamın peşine düştü.

Ağaçların arasında koşarken, durup geriye, ona bakıyordu katil. Gizlenmeye gerek duymadı başkomiser: adamın Niémans'ın peşinde olduğunu bilmesi, gelip yakasına yapışacağını düşünmesi gerekiyordu. Birden holigan bir çalılığın üzerinden atlayıp, gözden kayboldu. Çakıl taşları üzerinde duyulan ayak sesleri, Niémans'a adamın tuttuğu yönü gösterdi hemen: Auteuil Bahçeleri.

Başkomiser katilin peşine düştü, gecenin bahçenin gri çakılları üzerindeki yansımasını gördü. Seralar boyunca ilerlerken, duvara tırmanan gölgeyi fark etti. Peşinden seğirtti, kendini Roland-Garros tenis kortlarında buldu.

Tel kafesten kapılar kilitli değildi: katil hiçbir engelle karşılaşmaksızın, bir korttan diğerine geçiyordu. Niémans bir kapıdan daldı, kırmızı toprak sahaya girdi ve ilk filenin üzerinden atladı. Elli metre önündeydi adam, gözle görülür biçimde yavaşlamıştı şimdi; yorgunluğun etkisi kendini göstermişti. Yine de filenin üzerinden atlamayı, tribündeki basamakları tırmanmayı başardı. Peşinden de Niémans geliyordu, çevik, yumuşak, soluğunda en ufak bir değişiklik olmaksızın. Adama birkaç metre kalıncaya kadar yaklaştığında, tribünlerin en tepesindeki gölgenin boşluğa atladığını gördü.

Kaçak özel bir evin çatısına düşmüştü. Çatının öbür tarafına yuvarlandı, gözden kayboldu. Komiser geriledi, peşinden atladı. Çakıl taşı kaplı platforma düştü. Aşağıda çimenler, ağaçlar, sessizlik.

Katilden ise en ufak bir iz yoktu.

Niémans ıslak çimenlerin üzerinde yuvarlandı. İki seçeneği vardı: ya çatısından atladığı ana bina ya da bahçenin dibindeki geniş ahşap yapı. MR 73 tabancasını kılıfından çıkardı, sırtını arkasındaki kapıya dayadı. Kapı direnmedi.

Başkomiser birkaç adım attı, sonra şaşkınlık içinde, durdu. Mermer bir holdeydi, tepede, tavanın tam ortasında yuvarlak bir taş, taşın üzerine de tanımadığı, bilmediği harflerle kazınmış yazılar vardı. Altın yaldızlı bir merdiven karanlığın içinden üst kata çıkıyordu. İmparator kırmızısı kadife perdeler, duvar kaplamaları, heybetli vazolar. Niémans bir Asya ülkesinin büyükelçiliğine girdiğini anladı.

Birden, dışarıdan bir ses duydu. Katil diğer binadaydı. Komiser çimenlerin üzerinden koşarak bahçeyi geçti, ahşap yapıya ulaştı. Kapının kanadı hâlâ sallanıyordu, karanlık içinde bir gölge gibi içeri girdi. Büyü bir derece daha artmıştı. Girdiği yer, bölmelere ayrılmış, yeleleri kısa kesilmiş küçük atların bulunduğu bir ahırdı.

Titreşen sağrılar. Havada uçuşan saman çöpleri. Pierre Niémans elde tabanca, ilerledi. Birinci bölmeyi geçti, ikinci, üçüncü... Sağ tarafta boğuk bir ses. Başkomiser döndü. Yere vuran bir toynak. Solda bir hışırtı. Yine döndü. Çok geç. Bıçak indi. Niémans son anda kendini yana attı. Bıçak omzunu sıyırdı ve atın sağrısına saplandı. Atın şahlanışı ölümcül oldu. Nalı katilin yüzüne çarptı. Başkomiser durumdan yararlanıp adamın üzerine atıldı, silahını namlusundan kavrayıp çekiç gibi kullanmaya başladı.

Vurdu, vurdu, sonra birden durdu, gözlerini holiganın kanlı yüz hatlarına dikti. Yarılmış etlerin altından kemikleri fırlamıştı. Karmakarışık dokuların ucunda da, göz küresi. Başında hâlâ Arsenal şapkası olan katil, kımıldamıyordu. Niémans tabancasını düzeltti, kabzasını kanlı elleriyle tutarak namluyu adamın aralık dudaklarının arasından ağzına soktu. Horozu kaldırıp, gözlerini kapattı. Tetiği çekecekti ki... tiz bir ses duydu.

Cebindeki telefonu çalıyordu.

[1]“Ka-zan-dık!” anlamında İspanyolca sözcük. (ç.n.)

[2]Fransa’da asayişi sağlamakla görevli, kimi kez sınır polisi olarak da kullanılan polis birimi. (ç.n.)

İkinci kısım

Üç saat kadar sonra, Nanterre-Préfecture Mahallesi'nin çok yeni, çok simetrik sokaklarından birinde, İçişleri Bakanlığı Adlî Polis Merkezi binasında tek bir ışık yanıyordu. Karanlıkta oturan Antoine Rheims'in masasının hizasına kadar indirilmiş, yoğun ve parlak bir ışık. Karşısında, ışık halesinin hemen dışında, Pierre Niémans'ın uzun boylu silueti. Kesik kesik cümlelerle, Boulogne kovalamacası hakkında yazdığı raporu özetlemişti az önce. Rheims kuşkuyla sordu:

– Adam nasıl?

– İngiliz mi? Komada. Yüzünde bir sürü kırık. Hôtel-Dieu'yle az önce konuştum: yüzüne deri yaması yapacaklarmış.

– Ya kurbanı?

– Çevreyolunda, Molitor Kapısı'nın orada arabaların altında kalıp, kemikleri un ufak olmuş.

– Aman Tanrım! Neden?

– Holiganlar arası bir hesaplaşma. Arsenal taraftarlarının arasında, Chelsea Kulübü'nün adamları da varmış. Bıçaklı iki holigan kavgadan da yararlanarak, rakiplerini öldürmüş.

Rheims duyduklarına inanmıyormuşçasına dinliyordu. Kısa süren bir sessizlikten sonra sordu:

– Ya seninki? Onu bu hale sokanın bir at toynağı olduğundan emin misin?

Niémans cevap vermedi, pencereye döndü. Ayın tebeşirimsi ışığının altında,

çevredeki evlerin cephelerini kaplayan tuhaf pastel motifler görünüyordu: Nanterre Parkı'nın koyu yeşil tepecikleri üzerinde süzülen bulutlar, gökkuşağı. Rheims'in sesi daha da yükseldi.

– Seni anlamıyorum, Pierre. Neden böyle pis işlere meraklısın? Statta denetim işi, gerçekten de...

Sesi giderek söndü. Niémans sessizliğini bozmamıştı.

– Artık yaşın da geçti, diye sürdürdü Rheims sözlerini. Üstelik uzmanlık alanın da farklı. Oysa anlaşmamız açıktı: bundan böyle sokak işi yok, şiddet yok.

– Sadede gel, Antoine. Beni neden çağırdın buraya, gecenin bir yarısında? Bana telefon ettiğinde, Parc-des-Princes'te olup bitenlerden haberli olman imkânsızdı. Öyleyse, neden?

Rheims'in gölgesi kıpırdamadı. Geniş omuzlu, kıvırcık gri saçlı, taş yüzlü bir adamdı. Fener bekçisi gibi. Bölüm başkanı olarak yıllardan beri ahlak polisi olarak bilinen kurumun bir üst birimini OCRTEH'i[1] yönetiyordu. Niémans onu, bu büroya tıkılmasından çok önce, her ikisi de sokak polisiyken, yağmur altında devriye gezerlerken tanımıştı. Saçları alabros kesili başkomiser ellerini masaya dayayıp eğildi, sorusunu yineledi:

– Öyleyse neden?

Rheims soludu:

– Bir cinayet.

– Paris'te mi?

– Hayır, Guernon'da. İsère Bölgesi'nde, Grenoble yakınında küçük bir kent. Üniversite kenti.

Niémans bir iskemle kaptı, bölüm başkanının karşısına çöktü.

– Seni dinliyorum.

– Cesedi dün, akşama doğru buldular. Kampüsün içinden geçen bir nehre hâkim kayalıkların arasına gömülmüş bir şekilde. Bütün izler, manyakça işlenmiş bir cinayeti işaret ediyor.

– Ceset hakkında ne biliyorsun? Kadın cesedi mi?

– Hayır. Erkek. Genç biri. Anlaşılan, fakültenin kütüphanecisi. İşkence izleri var: çizikler, kırbaç izleri, yanıklar... bir de boğma girişimi olduğundan söz ettiler.

Niémans dirseklerini yazı masasına dayadı. Elindeki sigara tablasıyla oynuyordu.

– Bütün bunları bana neden anlatıyorsun?

– Seni oraya göndermeyi düşünüyorum da, ondan.

– Ne? Bu cinayet için mi? İyi ama, Grenoble Cinayet Masası'ndaki herifler katili bir haftaya kalmaz enseler ve...

– Pierre, salak rolü oynamaya kalkma. Bu cinayetin göründüğü kadar basit bir iş olmadığını sen de biliyorsun. Sorgu hâkimiyle konuştum. Bir uzman istedi.

– Ne uzmanı?

– Cinayet. Bir de ahlak konusu. Cinayetin ardında cinsel sebepler olmasından kuşkulanıyor. Neyse işte, ya da onun gibi bir şeyler.

Niémans boynunu ışığa doğru uzattı, ensesinde halojen lambanın sıcaklığını duydu.

– Antoine, bana her şeyi anlatmadın sanki.

– Sorgu Hâkimi Bernard Terpentes. Eski bir dost. O da, ben de Pireneler Bölgesi'nden geliyoruz. Tir tir titriyor, çakıyorsun değil mi? Meraklılardan, medyadan, bütün bu boklardan ödü kopuyor. Konuyu olabildiğince çabuk çözümlemek istiyor. Birkaç hafta sonra, okullar açılacak. O güne kadar, dosyayı kaldırmak gerek. Ne istiyorsun yani, anlayabilmen için bir de resim çizmemi mi?

Başkomiser kalktı, yine pencerenin yanına gitti. Sokak lambalarının ışıltılı tepeciklerine, parktaki koyu kubbelere baktı. Son saatlerin şiddeti hâlâ şakaklarında zonkluyordu: bıçak darbeleri, çevreyolu, Roland-Garros'taki kovalamaca. Belki bininci kez Rheims'in telefonunu, bir adamı öldürmesini önleyen telefonunu düşündü. Vicdanını gölgeleyen, onu kötü bir şey yapma sınırına getiren, zamanı ve mekânı yırtıp parçalayan o denetlenemez öfke nöbetlerini hatırladı.

– Ee? dedi Rheims.

Niémans döndü, pencerenin pervazına dayandı.

– Böylesi soruşturma yapmayalı dört yıl oldu. Bunu neden bana öneriyorsun?

– Güvenebileceğim birine ihtiyacım var. Tabiî merkezlerin, istedikleri adamın kolundan tutup Fransa'nın herhangi bir köşesine gönderme hakkına sahip olduklarını da biliyorsun (iri parmaklarıyla boşlukta piyano çalar gibi yaptı). Ben de iktidarımı kötüye kullanıyorum işte.

Başkomiser gülümsedi.

– Kurdu ininden çıkaracaksın, demek?

– Kurdu ininden çıkaracağım. Senin için, hava değişimi. Benim için, eski bir dosta yardım. Hiç olmazsa, orada bulunduğun süre boyunca, kimsenin yüzünü dağıtmazsın...

Rheims masanın üzerindeki fakstan, pırıl pırıl bir tomar kâğıt aldı.

– Jandarmanın ilk sonuçları. Alıyor musun, almıyor musun?

Niémans masaya doğru yürüdü, termal kağıdı elinde buruşturdu.

– Seni ararım. Hôtel-Dieu Hastanesi'nden haber almak için.

Başkomiser zaman geçirmeden Trois-Fontanot Sokağı'ndan ayrılıp, dokuzuncu bölgede, La-Bruyère Sokağı'ndaki evine gitti. Neredeyse bomboş,

titiz bir ev kadınının elinden çıkmış gibi cilalanıp parlatılmış parkeleriyle koskocaman bir daireydi. Bir duş aldı, yaralarıyla ilgilendi ve aynada kendini inceledi. Kemikli bir yüz, derin çizgiler. Alabros kesilmiş, gri ve parlak saçlar. Metal çerçeveli gözlükler. Niémans aynadaki görüntüsüne bakıp gülümsedi. Issız bir sokakta, böyle bir herifle karşılaşmak istemezdi doğrusu.

Bir spor çantasına birkaç parça giysi tıktı, gömlekler ile çorapların arasına Remington marka 12'lik pompalı tüfeğini, bir kutu kurşun ve Manhurin'i için bir speedloader sıkıştırdı. Sonra askılı takım elbise çantasının içine iki kat elbise ve arabesk desenli birkaç kravat yerleştirdi.

Porte de la Chapelle yolu üzerinde, Clichy Bulvarı'nda, bütün gece açık bir McDonald's buldu. İkinci sıraya park ettiği arabasından gözünü ayırmadan, birbiri ardına iki Royal Cheese'i mideye indirdi. Sabahın üçüydü. Çiğ beyaz neonların ışığında, leş gibi salonu aşina hayaletler arşınlıyordu. Elbiseleri fazla bol birkaç zenci. Saçlarını Jamaika biçimi örmüş iki orospu. Uyuşturucu müptelaları, evsizler, ayyaşlar. Bir zamanlar ait olduğu o eski dünyanın, sokakların insanları. Parası iyi, saygın bir masa başı işi için terk etmek zorunda kaldığı dünyanın. Herhangi biri için, merkez bürolarına atanmak, terfi anlamına gelirdi kuşkusuz. Oysa Niémans kendini kızağa çekilmiş hissediyordu, altın yaldızlı bir kızak, ama yine de onurunun kırıldığını düşünüyordu. Bir kez daha çevresindeki şafak vakti yaratıklarına baktı. Bütün bu görüntüler, bir zamanlar avcı kılığında arşınladığı ormanının yaratıklarıydı.

Niémans otomobilini hiç durmadan, hız sınırlarına ve radarlara aldırmaksızın, farlarını söndürmeksizin sürdü. Saat sekiz olduğunda, otoyoldan ayrılıp Grenoble çıkışına giriyordu. Saint-Martin-d'Hères ve Saint-Martin-d'Uriage'dan geçti, Grand Pic de Belledonne'un eteğindeki Guernon'a doğru yol aldı. Dalgalana dalgalana ilerleyen S biçimi yolun kenarlarında sanayi bölgeleri ile çam ormanları birbirini izleyerek sıralanmıştı. Manzaranın sadece güzelliğiyle derin yalnızlığı maskeleyemediği her yerde olduğu gibi, burada da iç karartıcı bir sükûnet hâkimdi sanki.

Başkomiser üniversitenin yolunu belirten ilk trafik levhalarını gördü. Uzakta, yağmurlu sabah saatlerinin pamuğumsu aydınlığında, yüksek tepelerin zirveleri görünüyordu. Bir dönemeçten çıkarken, vadinin dibinde üniversiteyi gördü: büyük çağdaş yapılar, çıplak betondan yapılmış, hemen her taraftan çimenlerle

çevrelenmiş bloklar. Niémans neredeyse küçük bir kent kadar büyümüş bir sanatoryum düşündü nedense.

Devlet yolundan çıkıp vadiye daldı. Batıda, gümüşümsü parıltılarıyla dağların karanlık böğrünü sıyırarak geçen, birbirlerine karışan dik nehirler gördü. Yavaşladı. Dimdik düşen, çalılıkların ardına saklanarak, hemen ötede bembeyaz ve pırıl pırıl, yeniden ortaya çıkan, sonra bir daha kaybolan bu buz gibi sulara dikkatle bakarken titredi...

Biraz dolambaçlı bir yoldan gitmeye karar verdi. Yoldan ayrıldı, sabah çiğinin ıslattığı köknar ve karaçam ağaçlarının oluşturduğu kubbenin altındaki patikaya saptı, patikanın sonunda, kapkara yüksek duvarlarla çevrilmiş uzun bir ova gördü.

Durdu. Arabadan inip dürbününe uzandı. Uzun uzun çevreyi inceledi; nehri gözden kaybetmişti. Bir süre sonra, vadinin çukuruna ulaşan suların, kayalık duvarın hemen ardında aktığını anladı. Dikkatli bakınca, bazı V biçimli kayaların arasından, nehri görebiliyordu zaten.

Birden, başka bir ayrıntı dikkatini çekti, dürbününü o yöne çevirdi. Evet, yanılmamıştı. Arabasına döndü, çalıştırıp hızla eski sel yatağına doğru ilerledi. Kayaların arasındaki boşluktan, jandarmaya özel, sarı floresan şeridi görmüştü:

“GEÇMEK YASAKTIR.”

[1]İnsan Kaçakçılığını Önleme Merkezi. (ç.n.)

Üçüncü kısım

Niémans kayadaki yarıktan gördüğü dar patikaya indi. Biraz sonra, patikanın arabanın geçeceği kadar geniş olmadığını görüp, otomobilden inmek zorunda kaldı. Otomobilden ayrıldı, plastik bandın altından geçip nehre doğru ilerledi.

Suyun akışı, burada doğal bir baraj tarafından durdurulmuş gibiydi. Niémans'ın köpük köpük ve kabarık görmeyi umduğu nehir parlak, duru ve küçük bir göle dönüşmüştü. Birden tüm öfkesi kaybolan bir yüz gibiydi. Biraz ötede, daha sağda, tekrar nehirleşiyor, vadinin dibinde uyuyakalmış gri kentin içinden geçip gidiyordu.

Ancak Niémans olduğu yerde çakılıp kaldı. Sol tarafında, ondan daha önce gelmiş, suyun üzerine çömelmiş bir adam gördü. Niémans ani bir refleksle, sırtındaki çantanın cırtcırtlı kapağını açtı. Kelepçelerin hafifçe tıkırdamasına engel olamadı yine de. Adam Niémans'a doğru döndü ve hemen gülümsedi.

– Burada ne arıyorsunuz? diye kabaca sordu Niémans.

Yabancı gülümsemeye devam etti, cevap vermeksizin doğruldu, ellerini çırpıp temizlemeye koyuldu. Narin suratlı, soluk sarı saçları fırça ucu gibi kesilmiş genç bir adamdı. Süet mont, büzgülü pantolon giymişti. Duru bir sesle cevap verdi:

– Ya siz?

Böylesi bir cesaret Niémans'ın elini kolunu bağladı. Öfkeyle homurdandı:

– Polis. Şeridi görmediniz mi? Umarım, şeridin bu yanına geçmek için sağlam bir nedeniniz vardır, yoksa sizi...

– Éric Joisneau, Grenoble Cinayet Masası'ndan. Gelip bölgeyi görmek

istedim. Öğleye doğru adlî polisten üç uzman daha gelecek.

Niémans dar kıyıda ilerledi, adamın yanına vardı.

– Nöbetçiler nerede? diye sordu.

– Yarım saat izin verdim. Kahvaltı saati. (Aldırmıyormuş gibi omuzlarını silkti.) Burada yapacak işim vardı. Çevremin sakin olmasını istedim... Komiser Niémans.

Gri gözlü başkomiser irkildi. Genç adam söylediklerinde şaşılacak bir şey yokmuş gibi devam etti:

– Sizi görür görmez tanıdım. Pierre Niémans. RAİD'in[1] eski gözbebeği. Eski BRB[2] komiseri. Katillerin, uyuşturucu tacirlerinin eski belalısı. Kısacası, eski bir sürü şey...

– Artık müfettişlerin programında saygısızlık da mı var?

Joisneau alaycı bir tavırla eğildi:

– Bağışlayın, Komiser. Ben sadece bir starı kutsallığından soyutlamak istiyorum. Yoksa bir yıldız olduğunuzu, tüm genç müfettişlerin rüyalarını süslediğinizi sizden iyi kimse bilemez. Buraya cinayet için mi geldiniz?

– Sence?

Genç polis bir kez daha eğildi.

– Yanınızda çalışmak benim için şeref olacak.

Niémans ayaklarının altında uzanan, sabah güneşinin düzleştirip camlaştırdığı sulara bakıyordu. Sanki dipten yeşimimsi bir aydınlık yükselir gibi.

– Bana bu konuda bildiklerini anlat.

Joisneau gözlerini kayalık duvara kaldırdı.

– Ceset yukarıda gömülüydü.

– Yukarıda mı? diye yineledi Niémans, sivri çıkıntıların keskin gölgeler oluşturduğu kayalara bakarak.

– Evet. Aşağı yukarı on beş metre yüksekte. Katil cesedi kayaların arasındaki bir yarığa sokmuş. Sokarken de tuhaf bir pozisyon vermiş.

– Nasıl bir pozisyon?

Joisneau dizlerini büktü, karnına doğru çekti ve kollarını göğsü üzerinde kavuşturdu.

– “Cenin” pozisyonu.

– İlginç.

– Bu işte ilginç olmayan bir şey yok zaten.

– Bana yaralardan, yanık izlerinden söz ettiler, dedi Niémans.

– Daha cesedi görmedim. Ama anlatılanlara bakılırsa, evet, cesette epey işkence izi varmış.

– Kurban işkence sonucunda mı ölmüş?

– Şimdilik bu konuda yeterince belirti yok. Gırtlakta da derin kesikler var. Boğma izleri, falan.

Niémans yeniden küçük göle döndü. Kendi siluetinin –alabros saçlar, lacivert palto– suda yansımasına baktı.

– Ya burada? Burada bir şeyler bulabildin mi?

– Hayır. Bir saatten beri bir ayrıntı, bir iz arıyorum. Hiçbir şey bulamadım. Bana kalırsa, adam burada öldürülmedi. Katil sadece cesedi yukarıya astı.

– Yarığa kadar tırmandın mı?

– Evet. Dikkat çekecek bir şey yok. Bana kalırsa katil kayalığın tepesine tırmanmış, öbür taraftan tabiî, sonra da cesedi iple aşağıya sarkıtmış. Başka bir ipe tutunarak aşağıya inmiş ve cesedi yarığa sokmuş. Cesede anlattığım pozisyonu verdirebilmek için, oldukça uğraşmış olmalı. Bunca çaba, anlaşılır gelmiyor bana.

Niémans bakışlarını sivri çıkıntılarla, yarıklarla dolu kayalık duvara çevirdi yeniden. Bulunduğu yerden mesafeleri tam olarak ölçemiyordu, ama ona kalırsa cesedin saklandığı yarık duvarın ortalarında, yer ile tepeden eşit uzaklıkta bir yerdeydi. Birden topukları üzerinde döndü.

– Gidelim.

– Nereye?

– Hastaneye. Cesedi görmek istiyorum.

Sadece omuzlarından yukarısı görünen adam, çarşafın altında çıplaktı, parlak masanın üzerine yan yatırılmıştı. Sanki yüzüne yıldırım çarpmasından korkarmış gibi, dertop olup kalıvermişti. Omuzları düşük, ensesi eğik, dirseklerini kıvrık dizlerinin arasına sokmuş, yumruklarını çenesinin altına yerleştirmişti. Beyazımsı teni, fırlak kasları, yaraların zedelediği derisi cesede neredeyse dayanılamaz bir gerçeklik veriyordu. Cesedin boynunda uzun yara izleri vardı, sanki biri gırtlağını kesmek istemiş gibiydi. Şakaklarında da, kabarmış nehirler gibi, damarlar görünüyordu.

Niémans gözlerini morgdaki diğer adamlara çevirdi. Dar omuzları ve kırpık bıyığıyla Sorgu Hâkimi Bernard Terpentes; bir yük gemisi gibi yalpalayan, Guernon Jandarma Komutanı iriyarı Yüzbaşı Roger Barnes; jandarmanın araştırma bölümünde görevli, saçı dökük, yüzü kırışık, küçük gözlü Yüzbaşı René Vermont. Joisneau bir kenarda duruyor, işe yaramaya hevesli bir stajyere benziyordu.

– Kimliğini biliyor muyuz? diye ortaya sordu Niémans.

Barnes askerce bir adım atarak öne çıktı, gırtlağını temizledi.

– Kurbanın adı Rémy Caillois, Başkomiserim. Yirmi beş yaşında. Üç yıldan

beri Guernon Üniversitesi’nde başkütüphaneci olarak çalışıyordu. Ceset bu sabah, eşi Sophie Caillois tarafından teşhis edildi.

– Kocasının kaybını bildirmiş miydi?

– Dün, yani pazar öğleden sonra. Kocası bir gün önce dağda, Muret Zirvesi’ne gitmiş. Her hafta sonu yaptığı gibi, yalnız. Bazen dağdaki sığınaklardan birinde gecelermiş. Kadın da bu yüzden meraklanmamış ya. Ta ki dün akşam olup, kocası ortaya çıkmayıncaya kadar...

Barnes sustu. Niémans cesedin üzerindeki çarşafı indirip göğsünü açmıştı.

Sessiz bir çığlık, gırtlaklarda tıkanıp kalan bembeyaz bir haykırış. Cesedin göğsü ve karnı çeşitli biçim ve büyüklükte, morarmış yaralarla kaplıydı. Kenarları kararmaya yüz tutmuş kesikler, kabarmış yanıklar, is karası benzeri şeyler. Bir de, sanki adam bir elektrik kablosuyla bağlanmış gibi, el ve ayak bileklerinde, fazla derin olmayan başka izler vardı.

– Cesedi kim buldu?

– Genç bir kadın... (Barnes elindeki dosyaya bir göz atıp devam etti) Fanny Ferreira. Profesör, üniversitede.

– Nasıl bulmuş?

Barnes yeniden gırtlağını temizledi.

– Akıntılı sularda yüzen bir sporcu. Bilirsiniz işte; yüzen bir cisme tutunup, hızla akan sularla birlikte inerler ya hani. Oldukça tehlikeli ve...

– Sonra?

– İnişini nehrin doğal barajının ötesinde, kampüsün kenarındaki duvarın dibinde tamamlamış. Duvara tırmanırken, yarığa sıkıştırılmış cesedi fark etmiş.

– Bunu kendisi mi anlattı?

Barnes rahatsızca çevresine bakındı.

– Evet, tabiî, ben...

Komiser çarşafı tümüyle indirdi. Başındaki kısa saçlarla taştan bir ok gibi duran, dertop olmuş, soluk beyaz yaratığın çevresinde dolaştı.

Barnes'ın uzattığı ölüm tutanağını aldı, bakışlarını daktiloyla yazılmış satırların üzerinde gezdirdi. Belge bizzat hastane müdürünce hazırlanmıştı. Hekim ölüm saati konusunda bir şey söyleyemiyordu. Görünürdeki yaralardan söz etmekle yetiniyor, ölümü boğma sonucu nefessiz kalmayla açıklıyordu. Daha fazlasını öğrenebilmek için, cesedin uzatılması ve otopsi yapılması gerekecekti.

– Adlî tabip ne zaman gelir?

– Her an bekliyoruz.

Komiser cesede yaklaştı. Eğildi, yüz hatlarını inceledi. Oldukça güzel ve genç bir yüz, gözleri kapalıydı. En önemlisi, yüzünde en ufak bir yara, en küçük bir iz yoktu.

– Yüzüne kimse dokunmadı mı?

– Kimse, Komiserim.

– Gözleri kapalı mıydı?

Barnes başıyla onayladı. Niémans baş ve işaret parmaklarıyla gözkapağını usulca araladı. İşte o zaman inanılmaz bir şey gerçekleşti: maktulün sağ gözünden ağır ve duru bir damla yaş aktı. Başkomiser iğrenip irkildi; yüz ağlıyordu.

Niémans gözlerini diğerlerine dikti; hiçbiri bu korkunç ayrıntıyı görmemişti. Soğukkanlılığını koruyup yeniden başladı. Gördükleri, deli olmadığının bir kanıtıydı, ama asıl önemlisi bu cinayet, bir aynasızın meslek hayatı boyunca en çok korkacağı ya da en çok arzulayacağı cinayetlerdendi. Doğruldu, sert bir hareketle cesedin üzerini örttü. Sorgu hâkimine dönüp mırıldandı:

– Bize soruşturmayı anlatın.

Bernard Terpentes dikildi.

– Beyler, bu dosyanın çok zor... ve alışılmadık olacağının farkındasınız. Bu nedenle savcıyla birlikte, Grenoble Cinayet Masası ve jandarmayla ortak çalışma kararı aldık. Aynı zamanda da Paris'ten şimdi burada, aramızda bulunan Başkomiser Pierre Niémans'ı da çağırttım. Kuşkusuz adını daha önce duydunuz. Komiser şu sırada Paris'te BRP'nin, yani fuhuşla mücadele biriminin yöneticileri arasında. Şimdilik cinayetin nedeniyle ilgili hiçbir bilgimiz yok, belki de cinsel amaçlı bir cinayetle karşı karşıyayız. Tabiî, manyakça işlenmiş bir cinayetle. Bay Niémans'ın tecrübesinden çok yararlanacağız. Bu yüzden, Bay Niémans'ın bu operasyonu yönetmesini öneriyorum...

Barnes öneriyi başıyla onayladı, Vermont onu taklit etti, ama onun kadar istekli olmadığı açıktı. Joisneau'ya gelince, Grenoble'lu polis konuşmayı tercih etti:

– Benim için bir sorun yok tabiî. Ama Cinayet Masası'ndan arkadaşlarım gelince...

– Ben onlara anlatırım, diye sözünü kesti Terpentes. (Niémans'a döndü.) Başkomiserim, sizi dinliyoruz.

Tiyatrovari bu sahne Niémans'ı rahatsız etmeye başlamıştı. Dışarıda olmayı, soruşturmaya başlamayı, özellikle de yalnız kalmayı istiyordu, hem de çok.

– Yüzbaşı Barnes, diye sordu, kaç adamınız var?

– Sekiz. Hayır... özür dilerim, dokuz.

– Tanıkları sorgulamaya, iz bulmaya, yol kesmeye alışkın kişiler mi?

– Bakın... Bunların her gün yaptığımız işlerden olmadığını...

– Ya siz, Yüzbaşı Vermont, sizin kaç adamınız var?

Jandarma yüzbaşısının sesi bir saygı salvosu gibi şakladı:

– Yirmi. Deneyimli adamlar. Cesedin bulunduğu yerin çevresindeki bölgeyi

elekten geçirip...

– Çok iyi. Bana kalırsa, nehre giden yolların yakınında oturan herkesi sorguya çeksinler, bütün benzin istasyonlarına, garlara, otobüs durakları yakınındaki evlere de gitsinler... Genç Caillois uzun gezileri sırasında sığınaklarda da geceliyormuş. Bu sığınakları bulup, içlerini arayın. Belki de maktul bu sığınaklardan birindeyken katille karşılaştı.

Niémans, Barnes'a döndü.

– Yüzbaşı, tüm bölgede bilgi toplamanızı istiyorum. Akşam olmadan, bölgedeki tüm serserilerin, aylakların, hırsızların listesini görmek istiyorum. Bir de, üç yüz kilometrelik bir daire içinde, son dönemde hapisten kimlerin çıktığını araştırın. Araba hırsızlıklarını, tüm hırsızlıkları. Tüm otelleri, restoranları ziyaret etmeniz gerekecek. Sorularınızı faksla gönderin. En küçük bir ayrıntıdan, en ufak bir kuşkulu hareketten, dikkat çeken bir yabancıdan haberim olmalı. Bir de burada, Guernon'da, son yirmi yıldan beri yaşanan, uzaktan ya da yakından bu cinayeti andıran bütün olayların listesini hazırlayın.

Barnes tüm istenenleri bloknotuna yazıyordu. Niémans, Joisneau'ya döndü.

– Genel istihbaratla temasa geç. Bu bölgedeki bütün tarikatların, büyücülerin ve benzeri zırtapozların listesini iste.

Joisneau başını salladı. Terpentes da, sanki kafasındaki fikirler söyleniyormuş gibi, başını sallayarak onaylıyordu duyduklarını.

– İşte otopsi sonucunu beklerken, sizleri meşgul edecek şeyler, dedi Niémans. Bu konuda kesin sessizliğe uymak zorunda olduğumuzu hatırlatmam gereksiz tabiî. Yerel basına tek bir kelime bile yok. Kimseye.

Üniversite Tıp Merkezi'nin avlusunda birbirlerinden ayrıldılar, sabah pusunun ayazında, ayrı ayrı yönlerde hızlı adımlarla yürümeye koyuldular. Omuzları çökük, tek bir kelime etmeden, birbirlerine bakmadan, en az iki yüz yıl önce yapılmış olması gereken yüksek binaların gölgesindeki otomobillerine bindiler.

Av başlıyordu.

[1]Acil Müdahale Gücü. (ç.n.)

[2]Organize Suçlarla Mücadele Birimi. (ç.n.)

Dördüncü kısım

Pierre Niémans ve Éric Joisneau zaman geçirmeden kentin girişindeki üniversitenin yolunu tuttular. Başkomiser arkadaşına merkez binadaki kütüphanede beklemesini söyledi, kendisi de bu arada yüz metre ötedeki yönetim binasının en üst katındaki rektörle görüşecekti.

Niémans yetmişli yılların modasına uygun olarak yapılan daha sonra yeniden elden geçirilen, yüksek tavanlı, her duvarı ayrı bir pastel renge boyanmış büyük binaya girdi. Üst katta, bir sekreter ile küçük masasının bulunduğu ufak bekleme odasına girdi, kendini tanıtıp Vincent Luyse'la görüşmek istediğini belirtti.

Birkaç dakikalık bekleme süresince, kayak pistlerinin ya da şiddetli çağlayanların kenarında kupalarını ya da madalyalarını gösteren muzaffer öğrencilerin fotoğraflarının yer aldığı duvarlara baktı.

Birkaç dakika sonra, rektörün karşısında, ayakta duruyordu. Kıvırcık saçlı, yayvan burunlu, beyaz tenli bir adamdı rektör. Vincent Luyse'un yüzü Afrikalı bir zenci ile kansızlık çeken birinin garip bir karışımıydı sanki. Yağmur loşluğunda kendilerine nasılsa birer yol bulup odaya giren ışınlar, ışık huzmeleri halindeydi. Rektör komiserin oturmasını söyledi, asabice bileklerini ovuşturmaya başladı.

– Evet? dedi kuru bir sesle.

– Evet, ne?

– Bir şeyler bulabildiniz mi?

Niémans bacaklarını uzattı.

– Daha yeni geldim, Sayın Rektör. İzin verin de çevremi biraz araştırayım.

Siz en iyisi sorularıma cevap verin.

Luyse koltuğunda dikildi. Yazı masası koyu ahşaptan yapılmış, üzerindeki madenî aksamla çelik bir gezegen üzerindeki çiçek saplarını andırıyordu.

– Fakültenizde kuşku çekici olaylar oldu mu? diye sordu Niémans sakince.

– Kuşku çekici mi? Hiç olmadı.

– Uyuşturucu? Hırsızlık? Kavga?

– Hayır.

– Burada çete, tarikat falan da mı yok? Akılları başlarından bir karış havada gençler?

– Ne demek istediğinizi anlayamadım.

– Bazı oyunları ve bu oyunlardaki rolleri kastediyorum. Bilirsiniz ya, hani ritüeller, törenlerle dolu birtakım oyunlar vardır...

– Hayır. Burada bu dediklerinizden pek bulunmaz. Öğrencilerimizin hepsi aklı başında gençlerdir.

Niémans sessiz kaldı. Rektör karşısındaki adama alıcı gözle baktı: alabros kesilmiş saçlar, geniş omuzlar, paltonun aralığından görünen MR 73'ün kabzası. Luyse eliyle yüzünü sıvazladı, sonra sanki kendi kendini ikna etmeye çalışıyormuşçasına söze girdi:

– İstediğim tek bir şey var, Komiser, o da katili olabildiğince çabuk bulmanız. Okul yakında açılıyor ve...

– Bu arada, kampüse gelen öğrenci oldu mu?

– Sadece birkaç yatılı öğrenci. Yukarıda, merkez binanın çatı katına yerleşiyorlar. Bir de, derslerini hazırlayan birkaç hoca var.

– Adlarını verebilir misiniz?

– Ama... (tereddüt etti) sorun değil.

– Şu Rémy Caillois, nasıl biriydi?

– Çok sessiz bir kütüphane memuruydu. Yalnız biri.

– Öğrenciler sever miydi?

– Tabiî, tabiî.

– Nerede oturuyordu? Guernon'da mı?

– Burada, kampüste. Eşiyle birlikte, merkez binanın en üst katında. Yatılı öğrencilerin katında.

– Rémy Caillois yirmi beş yaşındaydı. Günümüzde, evlenmek için oldukça genç bir yaş, değil mi?

– Rémy ve Sophie Caillois fakültenin öğrencilerindendi. Sanırım daha önce kampüs lisesinde, hocaların çocuklarının devam ettiği lisede tanışmışlar. Onlar... onlar çocukluk arkadaşıydı.

Niémans birden kalktı.

– Tamam, Sayın Rektör. Teşekkür ederim.

Komiser hemen çıktı, odadaki korku havasına daha fazla dayanamayacaktı.

Kitaplar.

Üniversitenin büyük kütüphanesi, neon ışıkları altında uzayıp giden sıra sıra kitap doluydu. Metal raflar, kusursuz bir düzenle yerleştirilmiş kâğıttan duvarlar taşıyordu. Altın ya da gümüş işlemeli ciltler. Hepsi de Guernon Üniversitesi'nin armasını taşıyan etiketler. Issız salonun ortasında, birbirlerinden cam bölmelerle ayrılmış plastik masalar vardı. Niémans girdiğinde, kütüphaneyi hapishanenin görüşme salonuna benzetti.

Hem aydınlık, hem kapalı, hem havadar, hem de havasızdı.

– Bu üniversitede hep en iyi hocalar ders verir, diye açıkladı Éric Joisneau. Güneydoğu Fransa’nın kreması yani. Hukuk, iktisat, edebiyat, psikoloji, sosyoloji, fizik... En önemlisi de tıp. İsère Bölgesi’nin tüm ensesi kalınları burada ders verir, muayenelerini üniversitenin hastanesinde yapar. Hastane aslında üniversitenin eski binalarında şimdi. Tüm bina tepeden tırnağa elden geçirildi. Bölgenin yarısı tedavi için buraya gelir, dağlıların hemen hepsi burada doğmuştur.

Niémans kollarını kavuşturmuş, kalçasını okuma masalarından birine yaslamış, Joisneau’yu dinliyordu.

– Bilirmiş gibi konuşuyorsun.

Joisneau kitaplardan birini aldı.

– Öğrenimimi burada tamamladım. Hukuka başlamıştım... Avukat olmak istiyordum.

– Ve polis mi oldun?

Genç polis, Niémans’a baktı. Gözleri beyaz ışığın altında parlıyordu.

– Lisansa başlayacağım sırada, birden sıkılmaktan korktum. O zaman, Toulouse’daki polis okuluna yazıldım. Kendi kendime polisliğin hareketli, tehlikeli bir meslek olduğunu düşünüyordum. İnsana sürprizler hazırlayan bir meslek.

– Düş kırıklığına mı uğradın?

Joisneau kitabı yerine yerleştirdi. Tebessümü kaybolmuştu.

– Bugün için, hayır. Özellikle bugün, uğramadım. (Gözlerini Niémans’a dikti.) O ceset... böyle bir şey nasıl yapılabilir?

Niémans soruyu duymamış gibi davrandı.

– Üniversitede hava nasıldı? Dikkatini çeken özel bir şey?

– Yoktu. Kafaları hayatla, yaşanan çağla, benimsenmesi gereken düşüncelerle ilgili klişelerle dolu, bir sürü burjuva çocuğu... Onların yanında da köylü çocukları tabiî, bir de işçi çocukları. Onlar daha da idealistti. Daha da saldırgan. Her neyse, nasıl olsa hepimizin işsizlikle randevusu vardı, onun için...

– Tuhaf olaylar var mıydı? Küçük gruplar, falan?

– Hayır. Hiç. Aslında, vardı. Hatırlıyorum, fakültede bir seçkinler grubu vardı. Üniversite hocalarının çocuklarından oluşan, ayrı bir dünya sanki. İçlerinden bazıları, gerçekten de çok yetenekliydi. Her yıl, bütün ödülleri onlar alırdı. Spor alanında bile. Bize pek bir şey bırakmazlardı.

Niémans, Luyse'un bekleme odasında gördüğü şampiyonluk fotoğraflarını hatırladı. Sordu:

– O öğrenciler, bütün haklara sahip küçük bir topluluk muydu? Sence, saçma sapan bir niyetin çevresinde toplanmış olabilirler mi?

Joisneau bir kahkaha patlattı.

– Ne düşünüyorsunuz? Yoksa bir tür... bir tür organize hareket olduğunu mu?

Ayağa kalkıp kitap rafları boyunca yürüme sırası Niémans'taydı şimdi.

– Bir kütüphaneci, bir üniversite kütüphanecisi, tüm bakışların merkezindedir. İdeal bir hedef yani. Ne olduğunu bilmediğimiz bir çılgınlığın peşinde, bir grup öğrenci düşün. Bir kurban, bir ritüel... Kurban ararken, Caillois'yı düşünmeleri kadar normal bir şey olabilir mi?

– Öyleyse, size anlattığım süper yetenekleri unutun. Sınavlarda herkesi geçmekle öylesine meşgullerdir ki, bunun dışında bir şey düşünecek zamanları bile olmaz.

Niémans kahverengi ve yaldızlı kitap dizilerinin arasına girdi. Joisneau da peşinden.

– Bir kütüphaneci, aynı zamanda da ödünç kitap veren kişidir... Herkesin ne okuduğunu, ne çalıştığını bilen biri... Belki de bilmemesi gereken bir şey

öğrenmişti.

– Bunun için bir insan öldürülmez... Üstelik, öğrencilerin okudukları kitaplarda ne gibi sırlar gizlenebilir ki?

Niémans birden döndü.

– Bilmiyorum. Entellere pek güvenmem, o kadar.

– Bir fikriniz var mı? Bir kuşku, falan?

– Tam tersine. Şimdilik, her şey mümkün görünüyor. Bir kavga. Bir intikam. Enteller arası bir şey. Ya da homolar arasında. Ya da en basitinden, dağda tesadüfen Caillois'ya rastlamış bir serseri, bir sapık.

Kitapların dizildiği raflardan birine bir fiske vurdu.

– Görüyorsun, önyargılı değilim. Ama işe buradan başlayacağız. Cinayetle ilgisi olabilecek kitapları gözden geçireceğiz.

– Nasıl bir ilgisi olan?

Niémans yeniden kitap koridoruna daldı, sonunda salonun ortasına çıktı. Salonun öte yanına, kütüphane memurunun okuma masalarına hâkim bir platform üzerindeki masasına doğru yürüdü. Masanın üzerinde bir bilgisayar, çekmecelerde de spiral ciltli defterler vardı. Niémans siyah ekrana parmağıyla dokundu.

– Bunun içinde her gün alınan, başvurulan kitapların listesi olmalı. Bu işle adlî polisten birini görevlendirmeni istiyorum. Bulabildiğin en okumuşunu, öyle biri varsa eğer. Yatılı öğrencilerden de yardım iste. Kötülükten, şiddetten, işkenceden, kurban törenlerinden, dinî sapkınlıklardan bahseden ne kadar kitap varsa, bulmalarını istiyorum. Mesela, etnoloji kitaplarını incelesinler. Böylesi eserleri sık sık kullanan öğrencilerin isimlerini çıkarsınlar. Bir de Caillois'nın tezini bulsunlar.

– Ya... ya ben?

– Sen yatılıları sorgula. Teker teker. Gece gündüz buradalar, üniversitenin her şeyini biliyor olmalılar. Alışkanlıklar, faklılıklar, ilginç çocuklar... Caillois'nın diğerlerince nasıl görüldüğünü bilmek istiyorum. Bir de Caillois'nın dağdaki gezintileri hakkında bilgi toplamaya bak. Birlikte gittiği arkadaşları var mıymış? Kim onun alışkanlıklarını biliyormuş, bir öğren. Onunla kim dağda buluşabilirmiş...

Joisneau başkomisere kuşkuyla baktı. Niémans yaklaştı. Şimdi daha alçak sesle konuşuyordu:

– Karşımızda ne var, söyleyeyim. Karşımızda korkunç bir katil ile sınırsız bir acının izlerini taşıyan soluk, büzülmüş ve ürkütücü bir ceset var. Yüz kilometre öteden bile buram buram çılgınlık kokan bir şey. Şimdilik, bu bizim sırrımız. Olayı çözümlememiz için birkaç saatimiz var. Sonra basın işe karışacak, baskılar artacak, duygular konuşacak. Kafanı toparla. Kâbusun içine dal. İçinde iyi olan ne varsa, bu işe ver. Kötülüğün yüzünü ancak öyle görebiliriz.

Genç polis korkmuş gibiydi.

– Gerçekten de birkaç saat içinde bizim...

– Benimle çalışmak istiyor musun, istemiyor musun? diye araya girdi Niémans. Öyleyse sana bakış açımı anlatayım. Bir cinayet işlendiğinde, çevredeki her şeyi bir ayna olarak görmek gerekir. Kurbanın cesedi, onu tanıyanlar, cinayet yeri... Bütün bunlar bir gerçeği, cinayetin belirli bir özelliğini yansıtır, anladın mı?

Bilgisayar ekranına dokundu.

– Mesela, şu ekran. Işığı yandığında, Rémy Caillois'nın gündelik hayatının aynası olacak. Gündelik faaliyetlerinin, düşüncelerinin aynası. Bu ekranın içinde, ilgimizi çekebilecek ayrıntılar, yansımalar var. Buraya dalmak gerek. Öte yana geçmek gerek.

Doğrulup kollarını açtı.

– Buzdan bir saraydayız Joisneau, bir yansımalar labirentindeyiz! Onun için, iyi bak. Her şeye bak. Çünkü bu aynaların birinde, belki de kör bir açıda, katili

bulacaksın.

Joisneau’nun ağzı açık kalmıştı.

– Sokakların adamı olarak, gereğinden fazla entelektüel buluyorum sizi.

Komiser elinin tersiyle Joisneau’nun göğsünü sıvazladı.

– Bu anlattıklarım, felsefe değil Joisneau, tecrübe.

– Ya siz... siz kimi sorgulayacaksınız?

– Ben mi? Ben tanığı göreceğim, Fanny Ferreira’yı. Bir de maktulün karısını, Sophie Caillois’yı.

Niémans göz kırptı.

– Sadece kadınları Joisneau, işte tecrübe dedikleri de bu.

Beşinci kısım

Asfalt yol sıkıcı göğün altında, kampüsün içinden kıvrılarak geçiyor, mavi ve paslanmış pencereli grimsi binaları birbirbirine bağlıyordu. Niémans arabasını yavaş sürüyor –üniversitenin bir planını elde etmişti– ve diğer binalardan ayrı bir yerdeki spor salonu yönünde ilerliyordu. Bir spor salonundan çok, sığınağa benzeyen betondan yapılmış yeni binayı bulması zor olmadı. Arabadan çıkıp, derin bir nefes aldı. İnce ve buz gibi soğuk bir yağmur yağıyordu.

Kampüse ve bulunduğu yerden birkaç yüz metre ötede sıralanan binalara baktı. Annesi ve babası da öğretmendi, ama üniversitede değil, Lyon'un banliyösündeki küçük liselerde. Hemen hemen hiçbir şey hatırlamıyordu. Aile kozası kısa sürede bir güçsüzlük, bir yalan olarak görünmüştü gözüne. Kısa süre sonra tek başına mücadele etmesi gerektiğini, bunun da mümkün olduğunca erken olmasının iyi olacağını anladı. Daha on üç yaşındayken, öğrenimine yatılı devam etmek istedi. Bu gönüllü sürgünlüğü ona çok görmediler, ama hâlâ annesinin, yatak odası duvarının diğer tarafından gelen hıçkırıklarını hatırlıyordu. Kafasının içine kazınmış bir sesti bu hıçkırıklar, aynı zamanda da derisinin üzerinde sıcak ve ıslak bir duygu. Kaçtı.

Dört yıl yatılı hayatı. Derslerin yanı sıra dört yıl yalnızlık ve beden eğitimi. O dönemdeki tüm umutları bir tek amaca, bir tek şeye yönelikti: ordu. On yedi yaşındaki parlak lise mezunu Pierre Niémans, subay okuluna başvurdu. Tabip binbaşı çürüğe ayrılacağını söyleyip, bunun sebebini açıkladığında, anlamıştı genç Niémans. Endişeleri öylesine belirgindi ki, en derin isteğine bile ihanet etmişlerdi. Daha o günlerde bile kaderinin boydan boya kanla kaplı, boşluksuz bir koridor olacağını, karanlıklar içinde köpeklerin uluyacağını biliyordu...

Başka gençler psikologların kararını ses çıkarmadan dinler, çoktan vazgeçerlerdi kuşkusuz. Ama Pierre Niémans öyle yapmadı. İnat etti, beden eğitimine hız verdi, hırsı ve iradesini iki katına çıkardı. Genç Pierre asla asker olamayacaktı. Başka bir savaşı seçti: sokaklardaki savaşı, kötülüğe karşı verilen

isimsiz mücadeleyi. Gücünü ve ruhunu zafersiz ve bayraksız bir savaşın emrine verecek, bu savaşı sonuna dek sürdürecekti. Polis olacaktı Niémans. Psişik testlerden geçebilmek, fiziksel dayanıklılığını güçlendirmek için, aylarca idman yaptı. Sonra da Cannes-Écluse'deki polis okuluna yazıldı. İşte şiddet dönemi o gün başlayacaktı: atış talimleri, olağanüstü başarılar. Niémans durmaksızın ilerliyor, güçleniyordu. Benzersiz bir polis oldu. İnatçı, şiddetli, kötü.

Önce mahalle karakollarına atandı, sonra ileride BRİ[1] adını alacak birliğin keskin nişancıları arasına katıldı. Özel operasyonlar başlıyordu. İlk adamını öldürdü. O anda kendiyle barış ilan etti, kendi lanetine son bir kez baktı. Hayır, hiçbir zaman onurlu bir asker, değerli bir subay olamayacaktı. Onun yerine kendi korkularını asfaltın şiddeti ve nefretinde boğacak, kararlı ve heyecanlı bir kent savaşçısı gibi yaşayacaktı.

Dağların eter kokusunu derin derin soludu. Yıllar önce ölmüş annesini düşündü. Sel sularının hızla akıp gittiği bir kanyona dönüşmüş geçmişini, önce çatlayıp sonra kaybolan, unutkanlık karşısında yitip giden anılarını düşündü.

Birden, sanki bir düşteymiş gibi, belli belirsiz ayak sesleri duydu. Köpek kaslıydı, kısa tüyleri yağmurda parlıyordu. Parlak koyu renkli yuvarlak gözlerini Niémans'a dikmişti. Kıçını oynatarak yaklaştı. Komiser olduğu yerde kımıldamadan durdu. Köpek daha da yaklaştı, birkaç adım kalıncaya kadar. Islak burnu titriyordu. Sonra hırlamaya başladı. Gözleri parıldadı. Korkunun kokusunu almıştı. İnsandan sızan korkunun kokusunu.

Niémans donup kalmıştı.

Elleri ayakları, daha önce hiç bilmediği bir gücün etkisindeydi. Kanı, karnının bir yerindeki görünmez damardan çekilip gidiyor gibi. Köpek havladı, dudaklarını sıyırıp dişlerini gösterdi. Niémans olanları biliyordu. Korku, köpeğin hissettiği ve onda endişe ve düşmanlık yaratan kokulu moleküller yayıyordu. Korku, korkuyu doğuruyordu. Köpek havladı, boynunu çevirdi, dişlerini gıcırdattı. Polis tabancasını çekti.

– Clarisse! Clarisse! Buraya gel!

Niémans buzdan parantezin dışına çıktı. Kırmızı sisin ötesinde, gri

kamyoncu kazağı giymiş adamı gördü. Hızla yaklaşıyordu.

– Delirdiniz mi siz?

Niémans kekeledi:

– Polis. Çekilin. İtinizi de alın.

Adam ne söyleyeceğini bilemez haldeydi.

– Aman Tanrım. İnanamıyorum. Gel Clarisse, gel anacığım...

Efendi ile iti kayboldu. Niémans tükürüğünü yutmaya çalıştı. Bir fırın kadar kuru gırtlağının kıvrımlarını hissetti. Kafasını salladı, tabancasını kılıfına yerleştirdi, binanın çevresini dolandı. Sola dönerken, düşünmeye çabaladı; psikiyatrını görmeyeli ne kadar olmuştu acaba?

Spor salonunun ikinci köşesinde, kadını gördü.

Fanny Ferreira açık kapının yanında durmuş, sert köpükten yapılmış kırmızı levhayı zımparalıyordu. Başkomiser, kadının elindekinin azgın sulardan inerken kullandığı şamandıra olduğunu düşündü.

– Günaydın, dedi eğilerek.

Sıcaklığına ve güvenine kavuşmuştu.

Fanny gözlerini kaldırdı. En çok yirmi yaşında olmalıydı. Teni duru, saçları gürdü, şakaklarında dalga dalga kıvrılıyor, omuzlarına yoğun dalgalar halinde dökülüyordu. Yüzü karamsar ancak, yumuşak hatlıydı, ama gözlerindeki parlaklık rahatsız edici, hatta neredeyse ahlaksızdı.

– Adım Pierre Niémans, başkomiser. Rémy Caillois cinayetini soruşturuyorum.

– Pierre Niémans mı? diye yineledi, inanmıyormuş gibi. Olacak şey değil. İnanılmaz.

Çenesinin ucuyla, yerdeki tranzistorlu küçük radyoyu gösterdi.

– Biraz önce, haberlerde sizden bahsettiler. Daha dün gece, Parc-des-Princes yakınlarında iki katili tutukladığınızı söylediler. Bunun iyi bir şey olduğunu. İçlerinden birinin ağzını burnunu dağıttığınızı, bunun da o kadar iyi olmadığını. Yoksa aynı zamanda iki yerde birden mi bulunuyorsunuz?

– Sadece bütün gece araba kullandım.

– Burada ne arıyorsunuz? Buranın polisleri yetersiz mi?

– Takviye olarak geldim, diyelim.

Fanny yeniden elindekilerle ilgilenmeye başladı. Sert köpük levhayı önce ıslatıyor, sonra da iki eliyle zımparalamaya çalışıyordu. Vücudu tıknazdı ve sağlam görünüyordu. Giyimine özen gösterdiği söylenemezdi pek: neoprenden dalgıç tulumu, denizci parkası, açık renk deriden sıkıca bağlanmış dağcı postalları. Güneşin ışıkları sahnenin üzerini parlak bir aydınlıkla örtüyordu.

– Şoku iyi atlatmışa benziyorsunuz, diye söze girişti Niémans.

– Hangi şoku?

– Şey... Cesedi...

– Düşünmemeye çalışıyorum.

– Söz etmekten rahatsız olur musunuz?

– Buraya bunun için geldiniz, öyle değil mi?

Niémans’a bakmıyordu. Elleri sert köpükten levha boyunca kalkıp kalkıp iniyordu. Hareketleri kesin ve kabaydı.

– Cesedi nasıl buldunuz?

– Her hafta sonu çağlayanlardan inerim... (elindeki levhayı gösterdi)... bunun gibi bir şeyle. İnişlerimden birini tamamlamıştım. Kampüsün yakınında doğal

bir baraj vardır, kolayca yanaşmaya izin veren kayalık bir duvar. Levhayı sudan çıkarırken, cesedi gördüm.

– Kayada mı?

– Evet, kayada.

– Yanlış. Oraya gittim. Kayayı görecek kadar bir yer yok orada. Oradayken kayanın içindeki, on beş metre yukarıdaki bir şeyi görmek imkânsız...

Fanny zımpara kâğıdını bıraktı, ellerini silip bir sigara yaktı. Bu basit hareketler bile Niémans'ın şiddet duygularını kamçılamaya yetti.

Genç kadın uzun mavi bir duman üfledi.

– Ceset kayaların içindeydi. Ama ben onu kayada görmedim.

– Ya nerede?

– Nehrin sularında. Yansımasını. Gölün yüzeyinde beyaz bir leke.

Niémans'ın yüz hatları gevşedi.

– Tam düşündüğüm gibi.

– Soruşturmanız için önemli mi bu?

– Hayır. Ama kesin şeylerden hoşlanırım.

Niémans biraz durdu, sonra yeniden konuştu:

– Dağcılıkla da ilgileniyor musunuz?

– Nereden anladınız?

– Bilmem... Belki de bölgenin özelliklerinden. Üstelik çok... çok sporcu bir haliniz var. Genç kız dönüp kollarını vadiye hâkim dağlara doğru açtı. İlk kez gülümsüyordu.

– İşte mülküm, Komiser! Grand Pic de Belledonne’dan Grandes Rousses’a kadar bütün dağları avucumun içi gibi bilirim. Akarsulardan inmiyorsam, dağlara tırmanıyorum demektir.

– Size göre, o cesedi kayaların arasına sıkıştırmak için dağcı olmak mı gerekir?

Fanny yeniden ciddileşti; sigarasının korlaşmış ucuna bakıyordu.

– Şart değil, hayır. Kayalar neredeyse doğal basamaklar gibidir. Öte yandan böylesi bir yükü taşırken dengesini kaybetmemesi için, insanın gerçekten çok güçlü olması lazım.

– Adamlarımdan biri katilin kayalığın diğer yanından, dik olmayan tarafından tırmandığını, sonra da cesedi bir iple sarkıttığını düşünüyor.

– Yolu gereğinden fazla uzatırdı, bu dediğiniz. (Kadın biraz tereddüt ettikten sonra, sözlerini sürdürdü.) Bir de üçüncü bir yol var, oldukça basit bir yol, tabiî eğer tırmanma tekniklerinden az da olsa haberiniz varsa.

– Sizi dinliyorum.

Fanny sigarasını postalının tabanına bastırarak söndürdü, izmariti bir fiskeyle fırlattı.

– Benimle gelin, dedi.

Spor salonuna girdiler. Niémans içerideki loşluğa rağmen üst üste yığılmış minderleri, paralel barların dümdüz gölgelerini, sırıkları, düğümlü ipleri gördü. Fanny sağdaki duvara doğru yürürken, konuşmayı sürdürdü:

– Burası benim yerim. Yaz boyunca, kimse ayak basmaz buralara.

Bir tezgâhın üzerine asılı lambayı yaktı. Tezgâhın üzerinde çeşitli aletler, takozdan kelepçeye kadar türlü metal parçalar vardı. Fanny bir sigara daha yaktı. Niémans sordu:

– Nedir bunlar?

– Sikkeler, kabaralar, üçgenler, karabina halkaları; kısacası, dağcılıkta kullanılan malzemeler.

– Yani?

Fanny ağzındaki dumanı üfledi, bu kez art arda hıçkırıyormuş gibi yaptı.

– Yani, Komiser Bey, böylesi aletlere sahip olup, nasıl kullanılacaklarını bilen bir katil, nehrin kıyısındaki bir cesedi kolayca kayaya çıkarabilir.

Niémans kollarını kavuşturup sırtını duvara dayadı. Fanny sigarasını dudaklarının arasına kıstırıp, aletleri karıştırdı. Bu zararsız hareket, komiserin arzusunu kamçıladı. Bu kız hoşuna gidiyordu, ötesi yok.

– Size söylemiştim, dedi Fanny. Kayalığın o yüzü doğal basamak gibidir. Dağcılığı bilen, hatta sadece trekkinge alışık biri için, cesedi kıyıda bırakarak oraya çıkmak, çocuk oyuncağı.

– Peki, sonra?

Fanny üstü delik dolu, yeşil ve parlak bir makara aldı.

– Sonra, sonra bunu kayaya takarsınız, yarığın üzerinde bir yere.

– Kayaya mı! Nasıl? Çekiçle mi? Çok zaman almaz mı?

Genç kadın sigara dumanları arasından cevap verdi:

– Dağcılık bilginiz sıfırdan da beter, Komiser. (Tezgâhın üzerinden vidalı takozları aldı.) Bunlara spit denir, kayaya yerleştirilir bunlar. Bunun gibi bir matkapla (siyah ve yağlı bir aleti işaret ediyordu) birkaç saniyede herhangi bir kayaya istediğiniz kadar spit saplayabilirsiniz. Sonra makaranızı takar, cesedinizi çekersiniz. Dar ve zor yerlere çanta çıkarmak için bu yöntem kullanılır.

Niémans dudaklarını kuşkuyla büktü.

– Oraya çıkmadım, ama bana kalırsa yarık çok dar. Katilin o dar yere girip, hiç gerilmeden sadece kol gücüyle cesedi nasıl çektiğine aklım ermedi doğrusu.

Ya da yine aynı şüpheli profili: bir dev.

– Yarıktan çekmekten söz eden kim? Dağcının cesedi yukarıya çekmek için yapacağı tek bir şey vardı: karşı ağırlık kullanmak, bunun için de makaradan sarkan diğer uca asılıp, aşağıya inmek. O zaman ceset kendi kendine yükselir.

Komiser birden kullanılan yöntemi anladı, ne denli basit olduğunu görüp, gülümsedi.

– Yine de katilin maktulden daha ağır olması gerekiyor, öyle değil mi?

– Ya da eşit olması: kendinizi boşluğa bıraktığınızda ağırlığınız artar. Cesedi bir kez yukarı çıkardıktan sonra, sizin katil kayalardaki basamakları kullanarak çıkmış, sonra da kurbanını o gösterişli mezarına tıkmıştır.

Komiser bir kez daha masanın üzerindeki halkalara, takozlara ve makaralara baktı. Bir hırsızın avadanlıklarını düşündü, ama bu kez özel bir hırsızın, yükseklik ve yerçekimi kurallarını hiçe sayan bir hırsızın.

– Böylesi bir çalışma, ne kadar sürer?

– Benim gibi biri için, on dakika.

Niémans başıyla onayladı: katilin profili belirmeye başlamıştı. Dışarı çıktılar. Güneş bulutların arasından sızıyor, dağların tepelerini kristalimsi bir aydınlığa boğuyordu. Niémans yeniden sordu:

– Bu fakültede öğretim üyesi misiniz?

– Jeoloji.

– Başka?

– Bir sürü disiplinle uğraşıyorum: taşların sınıflandırılması, tektonik kırılmalar, bir de buzullar; buzulların gelişimi.

– Oysa çok genç görünüyorsunuz.

– Doktoramı yirmi yaşında verdim. Daha o zaman başasistandım. Fransa’nın en genç doktoruydum. Şimdi yirmi beş yaşındayım ve profesörüm.

– Tam bir inek, yani.

– Doğru. Tam bir inek. Burada, Guernon’da emekli profesör torunu, emekli profesör kızı.

– Yani birliğin üyesisiniz.

– Hangi birliğin?

– Adamlarımdan biri bir ara Guernon’da öğrenim görmüş. Bana üniversitede, fakülte profesörlerinin çocuklarından oluşan, seçkin ve kendine özgü bir grup olduğunu anlattı.

Fanny başını kurnazca salladı.

– Ben bunu daha çok büyük bir aile olarak adlandırırdım. Sözünü ettiğiniz çocuklar fakültede, eğitim ve kültür ortamında büyüyor. Sonra, mükemmel dereceler elde ediyorlar. Bu da doğal, öyle değil mi?

– Sportif alanda bile mi?

Fanny kaşlarını kaldırdı.

– Bu da, dağ havasına bağlı olmalı.

Niémans devam etti:

– Kuşkusuz Rémy Caillois’yı tanırdınız. Nasıl biriydi?

Fanny tereddütsüz cevap verdi:

– Yalnız biri. İçine kapanık. Hatta soğuk. Çok parlak biri. Baş döndürecek kadar iyi yetişmiş. Burada bir söylenti vardır... Kütüphanedeki bütün kitapları okumuş olduğu anlatılır.

– Sizce bu söylentide bir gerçek payı olabilir mi?

– Bilemem. Yine de kütüphaneyi avucunun içi gibi bilirdi. Babası da fakültenin başkütüphanecisiydi.

Niémans birkaç adım attı.

– Bunu bilmiyordum. Caillois’lar, bahsettiğiniz “büyük ailenin” üyesi miydi?

– Tabiî ki değillerdi. Tam tersine, Rémy bu fikre bile karşıydı. Bütün eğitimine rağmen, beklediği sonuca bir türlü ulaşamadı. Bana kalırsa... yani, belki de demek istiyorum, bizi kıskanıyordu.

– Uzmanlık dalı neydi?

– Galiba felsefe. Tezini tamamlamak üzereydi.

– Hangi konuda?

– Hiçbir fikrim yok.

Komiser sustu. Güneşin giderek aydınlattığı dağlara dikti gözünü. Gözleri kamaşmış devlere benziyordu dağlar.

– Babası, diye girişti söze, hayatta mı?

– Hayır. Kayboldu. Birkaç yıl önce. Bir dağcılık kazası.

– O konuda kuşkulu bir şey var mı?

– Neler de düşünüyorsunuz? Çığ altında kalıp, öldü. 93’te, Grande Lance d’Allemond’daki çığ düşmesinde. Ne de olsa polissiniz, tabiî.

– İki dağcı kütüphane görevlisi var. Bir baba ile oğlu. İkisi de dağda ölmüş. Bu kadar rastlantının altını çizmek gerekmez mi?

– Rémy’nin dağda öldüğü kesin değil ki.

– Haklısınız. Oysa cumartesi sabahı, dağda yürümeye gitmişti. Anlaşılan dağdayken, katille karşılaştı. Belki de rotasını bilen biriydi katil...

– Rémy hiç belirli bir rota izleyeceklerden değildi. Hele yolunu başkalarına açıklamak, hiç. Çok... çok gizlilik düşkünü biriydi.

Niémans eğildi.

– Teşekkürler, Küçükhanım. Cümleyi ezbere biliyorsunuzdur: eğer aklınıza bir ayrıntı gelirse... beni bu numaralardan birinden bulabilirsiniz.

Niémans cep telefonunun ve rektörün üniversitede ayırdığı odanın numaralarını verdi. Jandarma karakolundan çok, fakültede bulunmayı tercih etmişti. Mırıldandı:

– Görüşmek üzere.

Genç kadın gözlerini kaldırmadı. Niémans uzaklaşmak üzereyken sordu:

– Bir soru sorabilir miyim?

Kristalimsi gözbebeklerini komisere dikmişti. Niémans rahatsızlık hissetti. Gözbebekleri fazla açık renkliydi. Cam gibi, kırağı gibi keskin.

– Sizi dinliyorum, diye cevap verdi.

– Radyoda... şey diyorlardı... Jacques Mesrine'i öldürenlerden olduğunuzu?

– Gençtim. Ama evet, doğru.

– Merak ediyorum da... Sonra, sonra insan ne hissediyor?

– Neden sonra?

– Böyle bir şeyden.

Niémans genç kadına doğru birkaç adım attı. Fanny içgüdüsel olarak geri çekildi. Yine de gözlerini cesaretle kaldırdı, meydan okurcasına baktı.

– Sizinle gevezelik etmekten hep zevk alacağım, Fanny. Ama bundan söz ettiğimi hiç duyamayacaksınız. Ne de o gün kaybettiklerimden.

Genç kadın bakışlarını indirdi. Kısık bir sesle konuştu:

– Anlıyorum.

– Hayır, anlamıyorsunuz. Bu da sizin şanslı olduğunuzu gösterir.

[1] Araştırma ve Müdahale Birimi. (ç.n.)

Altıncı kısım

Yağmur damlaları sırtında tıpırdıyordu. Niémans, jandarma karakolundan ödünç yürüyüş ayakkabıları almış, şimdi de kayalığın çıkılması nispeten kolay doğal basamaklarından tırmanıyordu. Yarığın hizasına vardığında, cesedin bulunduğu dar girintiyi inceledi. Yarığın iç cidarını büyük bir dikkatle araştırdı. Goretex eldivenler içindeki elleriyle taşta spit izleri aradı.

Taşta delikler vardı.

Buz gibi su damlaları yüklü rüzgâr yüzünü kamçılıyordu, ama Niémans bu duygudan hoşlanırdı oldum olası. Küçük gölün kıyısına vardığında, tüm olumsuz koşullara rağmen, güçlü bir tatmin duygusu kaplamıştı içini. Belki de katil burayı aynı nedenle seçmişti: burası döküntüsüz, pürüzsüz bir sükûnet yuvasıydı, bir dinginlik merkezi. Yeşim rengi suların şiddet yüklü ruhlara barış ve huzur getirdiği bir yer.

Hiçbir şey bulamıyordu. Oyuğun çevresini de araştırdı: takoz izi yoktu. Dizini yarığın kenarına dayayıp, iç duvarları sıvazladı. Birden parmakları oyuğun tavanının ortasında, belirgin bir delik buldu. Fanny Ferreira'ya sessiz bir teşekkür gönderdi. Doğru bilmişti genç kadın; takoz ve makaralar taşıyan katil, anlaşılan kendi ağırlığını kullanarak cesedi buraya çıkarmıştı.

Kolunu daha ileri uzattı, içerisini iyice yokladı, sonra üçgen şeklinde yerleştirilmiş, yirmişer santim derinliğinde üç delik buldu, makaraları taşıyan üç spitin izleri. Cinayetle ilgili ayrıntılar beliriyordu. Rémy Caillois dağdaki gezintisi sırasında hazırlıksız yakalanmıştı. Katil onu bağlayıp işkence yapmış, bu ıssız yüksek tepelerde parçalayıp öldürmüş, sonra da kurbanının cesediyle birlikte vadiye inmişti. Nasıl? Niémans on beş metre aşağıya, suların cilalı bir ayna gibi hareketsiz göründüğü göle baktı. Dereden. Katil dereyi bir kano ya da benzeri bir şeyle aşmış olmalıydı.

İyi ama, bu kadar zahmet, sebebi neydi? Cesedi cinayet yerinde bırakmak, daha kolay, daha mantıklı olmaz mıydı?

Dikkatle aşağıya indi. Kıyıya vardığında, eldivenlerini çıkardı, sırtını kayalara döndü, bu kez dümdüz sularda yarığın aksini aradı. Yansıma bir tablo kadar belirgindi. Şimdi inanmıştı; burası bir tapınak olmalıydı. Sükûnet ve temizlik tapınağı. Belki de katil burayı bu nedenle seçmişti. Her neyse, komiser artık bir şeyi iyi biliyordu.

Peşinde olduğu katil, usta bir dağcıydı.

Niémans'ın arabasında güçlü bir telsiz vardı, ama başkomiser bu aleti hiç kullanmazdı. Tıpkı daha da güvensiz bulduğu cep telefonunu gizli konuşmalar için kullanmadığı gibi. Yıllardan beri, model ve markasını sık sık değiştirdiği bir pager'dan yani çağrı cihazından yararlanıyordu. Kimse, bir parola kullanılarak girilen böyle bir sistemi dinleyemezdi. Bu aleti, radyo mesajlarının gizliliğinin farkına varan uyuşturucu tüccarlarına borçluydu. Niémans cihazının numarası ile şifresini Joisneau, Barnes ve Vermont'a vermişti. Arabaya binerken, cihazı cebinden çıkardı ve kadranın düğmesine bastı. Mesaj yoktu.

Motoru çalıştırıp üniversiteye döndü.

Saat sabahın on biri olmuştu; yemyeşil meydanın ortasından tek tük insan geçiyordu. Beton bloklara göre biraz yanda kalan, birkaç öğrenci koşuyordu.

Yan yola sapıp, merkez binaya yöneldi. Sekiz katlı bu dev bunker altı yüz metre uzunluğundaydı. Arabasını durdurup, elindeki planı inceledi. Büyük bina, kütüphanenin dışında tıp ve fizik bilimleri anfilerini de barındırıyordu. Ara katlarda da uygulamalı çalışmaların yapıldığı salonlar vardı. En üst kat yatakhanelere ayrılmıştı. Kampüs bekçisi keçe uçlu kırmızı kalemle Rémy Caillois ve eşinin daire numarasını yazmıştı.

Pierre Niémans ana girişin yanındaki kütüphane kapısını geçti ve kendini binanın geniş holünde buldu; geniş pencerelerle aydınlanmış, büyük bir mekân. Duvarlarında, sabah aydınlığında parlayan naif freskler bulunan holün diğer ucu, yüz metre ötede madenî bir toz içinde gözden kayboluyordu. Paris üniversitelerinin açık renk mermeri ve ahşabıyla ilgisi bulunmayan bu yer,

boyutlarıyla daha çok Stalin mimarîsini andırıyordu. En azından böyle sanıyordu Niémans; başka hiçbir fakülteye adım atmamıştı ne de olsa. Ne Paris'te, ne de başka bir yerde.

Asma merdivenin granit basamaklarını tırmandı. Merdiven, birbirinden dikey lamalarla ayrılmış, keskin dönemeçli bölümlerden oluşuyordu. Diğer kısımlar gibi ezici, aynı mimarın elinden çıktığı kesin bir fantezi. Her iki neon lambadan biri yanmadığından yürürken tamamen karanlıktan ışıklı bölgelere girip çıkıyordu.

Sonunda, iki yanında numaralı küçük kapıların sıralandığı, dar bir koridora girdi. Bu dar ve karanlık yolu izleyerek –tüm lambalar ruhunu teslim etmişti– 34 numarayı, Caillois çiftinin dairesini aradı.

Kapı aralıktı.

Başkomiser ince kontrplak kapıyı iki parmağıyla itti.

Onu sessizlik ve loşluk karşıladı. Niémans şimdi daracık bir holdeydi. Dipte, dar koridoru boydan boya geçen bir ışık şeridi vardı. Hafif aydınlık, duvarlara asılı çerçeveleri görmesini sağladı. Otuzlu ya da kırklı yıllardan kalma, siyah beyaz fotoğraflar. Göğü delen, toprağı ezen, birer gurur abidesi gibi görünmeye çalışan olimpiyat sporcuları. Yüzlerden, siluetlerden, duruşlardan bir çeşit endişe verici kusursuzluk, bir heykel pürüzsüzlüğü, bir insandışılık sızıyordu. Niémans üniversitenin mimarî üslubunu düşündü: bütün bunlar tutarlı bir bütünlük oluşturuyordu, insanı pek rahatlatmayan bir bütünlük.

Çerçevelerin içinde, Rémy Caillois'nın portresini seçti. Daha iyi görebilmek için, duvardan indirdi. Kurban güler yüzlü, kısa saçlı, yakışıklı bir gençti. Gözleri özellikle dikkat çekici bir ışıkla parlıyordu sanki.

– Siz de kimsiniz?

Niémans başını çevirdi. Koridorun ucunda, yağmurluğa bürünmüş bir kadın gölgesi seçiliyordu. Komiser yaklaştı. Yine bir çocuk. Bu da yirmi beş yaşın altında olmalıydı. Kısaca kesilmiş açık renk saçları, solgunluğuyla gözlerin etrafındaki halkaları daha da belirginleştiren derin çizgili küçük yüzünü çevreliyordu. Kadının güzelliğini görmek için, ışık kontrastı gerekiyordu sanki.

– Adım Pierre Niémans, diye açıkladı. Başkomiser.

– Bu, kapıyı çalmadan evime girmeniz için yeterli bir neden mi?

– Özür dilerim. Kapı aralıktı. Siz Rémy Caillois'nın eşi misiniz?

Kadın cevap yerine Niémans'ın elindeki çerçeveyi aldı, duvardaki yerine astı. Sonra, soldaki odaya girerek yağmurluğunu çıkardı. Niémans kızın, yıpranmış hırkasının aralığından solgun ve zayıf memesini gördü.

– Girin, dedi kadın, istemeye istemeye.

Niémans özen ve sadelikle döşenmiş minicik bir salona girdi. Duvarlarda modern resimler vardı. Simetrik çizgiler, ürkütücü renkler, anlaşılmaz şeyler. Fazla dikkat etmedi. Buna karşılık başka bir ayrıntı dikkatini çekti: odada güçlü bir kimyasal kokusu vardı. Tutkal kokusu. Caillois'lar kısa zaman önce duvar kâğıtlarını değiştirmiş olmalıydı. Bu ayrıntı yüreğini burktu. Çiftin yıkılmış kaderini, kadının yasının dibinde çıtırdayan mutluluk küllerini düşünüp ilk kez ürperdi. Ciddi bir sesle söze girdi:

– Madam, Paris'ten geldim. Sorgu hâkimi tarafından, kocanızın ölümüyle ilgili soruşturmaya takviye olarak çağrıldım. Ben...

– Bir ipucu buldunuz mu?

Komiser gözünü kadına dikti, birden içinden bir şey, bir cam, her hangi bir şey kırmak arzusu geçti. Kadının içi üzüntü doluydu, ama asıl hissettiği polise karşı nefretti.

– Şimdilik, elimizde bir şey yok, demek zorunda kaldı. Ama umuyorum ki soruşturma...

– Sorularınızı sorun.

Niémans küçük bir sandalyeye tüneyen kadının karşısına, kanapeye oturdu. Sakinleşmek için, eline bir minder alıp, birkaç saniye boyunca oynadı.

– İfadenizi okudum, dedi sonunda. Buraya sadece ek bir iki şey öğrenmek için geldim. Bu bölgede dağda gezinti yapan bir sürü insan olmalı, değil mi?

– Yoksa Guernon'da vakit geçirilebilecek başka yerler olduğunu mu sandınız? Herkes ya yürüyüş yapar ya da dağa tırmanır.

– Ötekiler, Rémy'nin nereye gittiğini bilirler miydi?

– Hayır. Bundan hiç söz etmezdi. Sadece kendi bildiği yerlere gittiğini söylerdi.

– Bunlar basit gezintiler miydi, yoksa yarışma gibi bir şey mi?

– Belli olmazdı. Rémy cumartesi buradan yayan gitti, iki bin metrenin altında bir yerlere tırmanacaktı. Yanına malzeme almadı.

Niémans bir süre bekledi, sonra asıl konuya girdi.

– Kocanızın düşmanı var mıydı?

– Hayır.

Cevaptaki kararlılık, onu ikinci bir soru sormaya yöneltti, kendisinin de duyup şaşırdığı bir soru.

– Peki, ya dostu var mıydı?

– Dostu da yoktu. Rémy yalnız bir insandı.

– Öğrencilerle, kütüphaneye gelenlerle ne gibi bir ilişkisi vardı?

– Onlarla olan ilişkisi, kitap alma formlarıyla sınırlıydı.

– Bu son zamanlarda, dikkatinizi çekecek, olağandışı bir şey?

Kadın cevap vermedi. Niémans ısrar etti:

– Kocanız özellikle gergin, asabi miydi?

– Hayır.

– Babasının ölümünden bahsedin.

Sophie Caillois gözlerini kaldırdı. Gözbebeklerinin rengi donuktu, ama kaşlarının ve kirpiklerinin çizgisi olağanüstüydü. Omuzlarını silkti.

– Bir çığ altında kalıp, öldü. 93'te. O sırada henüz evli değildik. O konuda fazla bir şey bilmiyorum. Rémy bu olaydan söz etmezdi. Sözü nereye getirmek istiyorsunuz?

Başkomiser bir şey söylemedi, gözlerini çok düzenli yerleştirilmiş eşyalarla dolu, küçük odada gezdirdi. Böylesi yerleri ezbere biliyordu. Burada Sophie Caillois'yla yalnız olmadığının da farkındaydı. Ölünün hatırası hâlâ buralarda bir yerlerdeydi; sanki bir yerlerde, yandaki odada bavullarını hazırlıyormuş gibi. Duvardaki tabloları işaret etti.

– Kocanız burada kitap bulundurur muydu?

– Neden bulundursun ki? Bütün gününü kütüphanede geçiriyordu zaten.

– Tezini kütüphanede mi yazıyordu?

Kadın sade bir baş hareketiyle onayladı. Niémans gözlerini bu katı ve güzel yüzden ayıramıyordu. Bir saat içinde böylesine çekici iki kadınla karşılaşmış olmaktan şaşkındı.

– Tezinin konusu neydi?

– Olimpiyatlar.

– Çok entelektüel bir konu değil bu.

Sophie Caillois küçümser bir tavır takındı.

– Tezinin konusu yarışma ile kutsalın ilişkisiydi. Vücudun ve düşüncenin ilişkisi. Athlon'un, kendi vücudunun sınırlarını hiçe sayarak dünyanın doğurganlığını sağlayan ilk insanın mitosunu inceliyordu.

– Özür dilerim, diye fısıldadı Niémans. Felsefe konularında oldukça bilgisizim... Bunun koridorunuzdaki fotoğraflarla bir ilgisi var mı?

– Hem var, hem de yok. O fotoğraflar Leni Riefenstahl'ın 1935 Berlin Olimpiyatları'yla ilgili filminden alınma klişeler.

– Oldukça etkileyici resimler.

– Rémy o oyunların, vücut ile düşüncenin, fizik güçle felsefî anlatıma dayalı Olimpia Oyunları'nın derin çakışmasını yeniden bulduğunu söylerdi.

– Anlattığınız, Nazi ideolojisiydi, değil mi?

– Kocam ifade edilen düşüncenin biçimiyle ilgilenmiyordu. Onu hayran bırakan bu birleşmeydi sadece: düşünce ile gücün, ruh ile vücudun birleşmesi.

Niémans bütün bu laf salatasından bir şey anlayamamıştı. Kadın öne eğildi ve birden öfkeyle sordu:

– Sizi buraya neden gönderdiler? Neden sizin gibi birini gönderdiler?

Sorunun saldırganlığını duymazdan geldi. Sorguları sırasında hep korkutmaya dayalı, aynı soğuk ve insanlıkdışı yöntemi kullanırdı. Ama karşısındaki polis olunca –özellikle de böyle bir görüntüyle– duygulara ya da çarşı psikolojisine seslenmenin bir yararı olamazdı. Sert bir sesle sordu:

– Size göre, kocanızdan nefret etmek için bir neden olabilir mi?

– Suçlamaya mı başladınız, ne? Cesedini görmediniz mi? Kocamı bir manyağın öldürdüğünü anlayamadınız mı? Rémy'nin bir çılgına yem olduğunu? Ona saldıran, vuran, işkence yapıp yaralayan bir zırdelinin?

Niémans derin bir soluk aldı. Gerçekten de o sessiz, yalnız kütüphane memuru ile bu saldırgan kadını düşünüyordu. Sordu:

– Evliliğiniz yürüyor muydu?

– Sizi neden ilgilendiriyor?

– Rica ediyorum, cevap verin.

– Yoksa benden mi kuşkulanıyorsunuz?

– Kuşkulanmadığımı biliyorsunuz. Lütfen, cevap verin.

Genç kadın sert bir bakış fırlattı.

– Haftada kaç kez düzüştüğümüzü mü soruyorsunuz?

Niémans ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

– Bana yardım edin, Madam. İşimi yapıyorum.

– Defol buradan, pis aynasız.

Dişleri beyaz değildi, ama dudaklarının kenar çizgisi harikaydı, çekiciydi. Niémans o ağza, elmacık kemiklerinin kıvrımına, yüzün solgunluğu içinde parlayan kirpiklere baktı. Ten renginin, gözlerdeki parlaklığın, tüm bu ışık ve ton oyununun, aldatıcı şeylerin ne önemi vardı? Güzellik, bir çizgi işiydi. Bozulmaz bir saflık işi. Yerinden kıpırdamadı.

– Defolun! diye haykırdı kadın.

– Son bir soru. Rémy hayatını üniversitede geçirdi. Askerliğini ne zaman yapmıştı?

Sophie Caillois dondu kaldı, soruya hazırlıksız yakalanmıştı. Sanki içi üşüyormuş gibi, kollarını vücuduna sardı.

– Askerlik yapmadı.

– Çürüğe mi ayırdılar?

Başıyla onayladı kadın.

– Hangi sebeple?

Kadının gözleri yine komisere dikildi.

– Aradığınız ne?

– Hangi sebeple, dedim.

– Psikiyatrik, sanıyorum.

– Ruhsal sorunları mı vardı?

– Siz de nereden çıktınız? Herkes psikiyatrik sorunlarla çürüğe ayrılıyor. Bu bir anlam taşımaz. Yalan söylersiniz, aklınızdan geçtiği gibi davranırsınız, sizi çürüğe ayırırlar.

Niémans tek bir söz bile eklemedi, ama tüm benliğinden sessiz bir kınama yayılıyordu. Kadın onun alabros saçlarına, sert görüntüsüne küçümseyerek baktı, dudakları iğrenir gibi büküldü.

– Allah kahretsin, çekip gidin.

Niémans kalkarken mırıldandı:

– Gidiyorum. Yalnız, bir şeyi bilmenizi istiyorum.

– Neymiş? dedi tükürür gibi.

– Hoşunuza gitsin veya gitmesin, katilleri yakalayanlar, benim gibileridir. Kocanızın intikamını yalnız benim gibileri alabilir.

Kadının yüz hatları birkaç saniye boyunca kilitlendi, sonra çenesi titremeye başladı. Hıçkırıklarla sarsıldı. Niémans topukları üzerinde döndü.

– Yakalayacağım onu, dedi.

Kapının eşiğinde, elini duvara vurdu, dönmeden, omzunun üzerinden seslendi:

– Tanrı adına, size söz veriyorum; kocanızı öldüren o orospu çocuğunu

yakalayacağım.

Dışarıya çıktığında, güneşin ışığı gözlerini kamaştırdı. Gözkapaklarının altında, siyah noktacıklar dans ediyordu sanki. Birkaç saniye sendeledi. Arabaya kadar sakince yürümeye çabaladı, gözündeki ışık çemberleri usulca kadın yüzlerine dönüştü. Fanny Ferreira, kahverengi saçlısı. Sophie Caillois, sarışın olanı. Güçlü, akıllı ve saldırgan iki kadın. Kendisi gibi bir polisin kolları arasında tutamayacağı cinsten kadınlar.

Elektrik direğine takılı, tıka basa dolu metal çöp kutusuna bir tekme savurdu, sonra da içgüdüsel olarak çağrı cihazının kadranına baktı.

Ekran yanıp sönüyordu. Adlî tıp uzmanı otopsiyi tamamlamıştı.

İkinci bölüm

Yedinci kısım

Aynı günün şafağında, Guernon'un batısında, iki yüz elli kilometre uzakta, Polis Teğmeni Karim Abdouf, ırza geçme ve cinayet vakalarının çözümlenmesinde genetik izlerin kullanılmasıyla ilgili bir kriminoloji tezinin son sayfasını okuyordu. Kaldırım taşı kalınlığındaki altı yüz sayfalık bu tez, onu bütün gece uykusuz bırakmıştı. Şimdi de gözlerini çalar saatine dikmiş, yediyi gösteren zilin susmasını bekliyordu.

Karim derin bir soluk aldı, elindeki tezi odanın öteki ucuna fırlattı, koyu bir çay hazırlamak için mutfağa doğru yürüdü. Sonra, aynı zamanda hem yemek, hem de yatak odası olarak kullandığı salona döndü, camdan dışarıya, loşluğa baktı. Alnı soğuk cama dayalı, atandığı bu kahrolası delikte genetik bir soruşturma yapma ihtimalini hesapladı. Sıfırdı bu ihtimal.

Genç Mağripli hâlâ gecenin mavimsi kanatlarını çivileyen sokak lambalarını seyretti bir süre. Gırtlağına bir şeyler düğümlendi. Suç yaşamının en yoğun olduğu dönemlerde bile, hapse girmemeyi başarmıştı hep. Oysa şimdi, yirmi dokuz yaşında bir polisken, hapishanelerin en boktanına kapatıyorlardı onu: kayalık bir bölgede, sıkıntıdan patlayan bir taşra kentine. Duvarsız, parmaklıksız bir zindan. Onu yavaş yavaş yakıp yok eden, psikolojik bir tutukevi.

Hayal kurmaya başladı. Kendini, tıpkı Amerikan filmlerinde olduğu gibi, seri cineyetler işleyen katilleri, özel yazılımlar ve DNA analizleri sayesinde hapse tıkarken gördü. Bilim adamlarından oluşan bir komisyonun başında, suçluların genetik haritasını incelerken buldu. Uzmanlar araştırmalar yapıyor, istatistikler çıkarıyor, bütün bu çalışmaların sonunda da kromozom zinciri içinde bir kırılma, bir çatlak bularak bu bozukluğu suç dürtüsünün anahtarı olarak belirliyorlardı. Bir zamanlar katillerin ortak özelliği olan bir çift Y kromozomundan söz edilmişti, ama anlaşılan boşuna umutlanmıştı uzmanlar. Oysa Karim'in gözünde, genetik devredeki harfleri bir araya getiren düzende, bir "imla hatası" olması gerekirdi. Ve bu hatayı bulacak olan da sürekli yaptığı tutuklamalarla kendisi

olacaktı. Genç polis birden ürperdiğini hissetti.

Böyle bir “hata” varsa eğer, şimdi kendi damarlarında da dolaşıyor olabilirdi.

Karim için “yetim” sözcüğünün başlangıçta da hiçbir anlamı olmamıştı. İnsan sadece tanıdığı kişileri, yaşadığı şeyleri özleyebilirdi, genç Mağriplinin yaşadıklarının da aile hayatıyla uzaktan yakından bir ilişkisi yoktu. İlk anıları sadece Nanterre’de, Maurice-Thorez Sokağı’ndaki yurdun siyah beyaz televizyonu ile muşamba kaplı köşesiydi. Karim sevimsiz, renksiz bir mahallede büyüdü. Küçük evler yüksek binalarla yan yanaydı, bomboş arazilerde artık siteler kuruluyordu. Çocukluğunun oyun alanlarını her geçen gün biraz daha fetheden şantiyelerdeki saklambaç partilerini hâlâ hatırlıyordu.

Karim unutulmuş bir çocuktu. Ya da bulunmuş bir çocuk. Bu ne taraftan bakıldığına bağlıydı. Ne olursa olsun, anne ve babasını hiç tanımamıştı, sonradan vermeye çalışılan eğitim de, ona köklerini hatırlatmaya çalışmamıştı hiç. Arapça’yı şöyle böyle konuşuyor, İslam konusunda bölük pörçük şeyler biliyordu. Delikanlı kısa sürede vasilerinden –iyi niyetleri ve basitlikleriyle kaçıp uzaklaşma arzusu veren yurt eğitmenleri– kurtuldu, kendini kente teslim etti.

İşte o zaman Nanterre’i keşfetti: geniş caddelerin böldüğü, dev sitelerin, fabrikaların, yönetim binalarının süslediği, kirli elbiseler giymiş, bezgin, endişeli, hiçbir zaman şarkı mırıldanmayacak yayaların yürüdüğü, sınırsız bir alandı. Oysa sefalet sadece zenginleri rahatsız ediyordu. Karim de tüm kenti kaplayan, en küçük malzemeden yüzlerdeki derin çizgilere kadar her yere sinen yoksulluğun farkında bile değildi.

Tam tersine, delikanlılık dönemine ait heyecanlı, keyifli anılar taşıyordu. Punk, No Future dönemleri. Yaş on üç. İlk kankalar. İlk sokak kavgaları. İlginçtir, ergenliğin yalnızlık ve karmaşasında, Karim yine de sevmek ve paylaşmak için sebepler bulup çıkarmıştı. Yetim çocukluktan sonra, ergenlik mutsuzluğu Karim için yeni bir kavşak fırsatı, diğer insanlara, dış dünyaya açılabilmesi için bir kapı oldu. Karim bugün bile o dönemi bir kristal netliğiyle hatırlıyordu. Birahanelerde geçen uzun saatler, langırt makinelerinin yanına varabilmek için, dirsekleriyle kendine yol açmalar, çocuklarla gülüşmeler. Lisenin basamaklarında gördüğü bir fıstığı düşünmekle geçen, gırtlağı düğüm düğüm eden sonsuz hayaller.

Oysa banliyönün gizli oyunları da vardı. Abdouf başından beri Nanterre'in dönüşü olmayan, iç karartıcı bir yer olduğunun farkındaydı. Kentin şiddetli ve ölümcül olduğunu da öğrendi.

Bir cuma akşamı, yüzme havuzunun kafeteryasına kalabalık bir grup daldı. Tek kelime etmeden, tekmeler ve muştalarla patronun suratını dağıttılar. Belki eski bir içki vermeme ya da kafeteryaya almama hikâyesiydi, kimse bilmiyordu. Kimse yerinden kıpırdamadı. Oysa tezgâhın altına tıkılmış adamın boğuk çığlıkları Karim'in kafasına bir daha silinmemek üzere kazınmıştı. O gece, anlattılar ona. İsimleri, yerleri, söylentileri. İşte o zaman, daha önce habersiz olduğu bir dünyayı fark etti, belli belirsiz. Olağanüstü öfkeli heriflerin, girilemez sitelerin, ölümcül mahzenlerin kaynaştığı bir dünya. Bir başka sefer, l'Ancienne-Mairie Sokağı'ndaki konserden hemen önce çıkan kavga, katliama dönmüştü. Bu kez de çeteler işin içindeydi tabiî. Karim yüzleri patlamış heriflerin asfaltta yuvarlandıklarını, saçlarına kan bulaşmış kızların kendilerini kurtarmak için arabaların altına sığındıklarını gördü.

Mağripli büyüyor, ama kenti tanımakta güçlük çekiyordu. Dipten gelen dalga sürekli yükseliyordu. Victor'dan, sitelerin çatılarında kendini şırıngalayan Kamerunludan hayranlıkla söz ediyordu insanlar. Çiçek bozuğu yüzlü, alnı Hint usulü dövmeli, aynasızlara karşı gelmekten birkaç kez hüküm giymiş, Guadeloupe'li Marcel'den de. Kooperatifi soyan Jamel ve Said'den de. Bazen, okul çıkışında rastlardı böylelerine, her rastladığında da soyluluklarına, ağır tavırlarına bakıp hayranlık duyardı. Bunlar kaba ve bilgisiz yaratıklar değillerdi, tam tersine, ateşli bakışlı, hareketleri talimli, soylu zarif çocuklardı.

Tarafını seçti. İşe otomobil radyoları çalmakla başladı, sonra da araba; böylelikle kısa zamanda maddî bağımsızlığa ulaştı. Eroinci "Zenci"yle, soyguncu biraderlerle, özellikle de Marcel'le dostluk kurdu. Serseri, ürkütücü, kaba, sabahtan akşama kafa çeken, aynı zamanda da banliyöye bakışı, mesafeli duruşuyla Karim'i hayran bırakan bir çocuk. Saçlarını kısa kestirip oksijenle sarartıyor, kürklü ceketler giyip Liszt'in Macar Rapsodileri'ni dinliyordu. Belediyenin boşalttığı evlerde yaşıyor, bu arada da Blaise Cendrars okuyordu. Nanterre'i "ahtapot" olarak adlandırıyor, Karim'in de tahmin ettiği gibi, kaçınılmaz sonunu haklı göstermek için analizler ve bahaneler uyduruyordu. İşin tuhaf yanı, Karim'e banliyönün ötesinde başka bir hayat olduğu gerçeğini öğreten de bu siteler yaratığıydı.

Mağripli bu başka hayata geçmeye ant içti.

Hırsızlıklarını sürdürmekle birlikte, lisedeki temposunu, kimsenin bir anlam veremeyeceği biçimde artırdı. Başkalarından ve kendinden (bazen denetleyemediği öfke nöbetlerine kapılıp, sonradan pişman olacağı bir şiddetin pençesine düşüyordu) korunmak için, Tayland boksu derslerine yazıldı. Bundan böyle kaderi, üzerinde dengede durmaya çalıştığı bir ip gibiydi. Çevresinde, çürümüşlük ve suçun her şeyi yutan balçığı. On yedi yaşındaydı Karim. Bir kez daha, yalnızlık. Birlik yurdunun holünden geçerken, lisenin kafeteryasında, langırt makinelerinin yakınında kahvesini içerken, çevresinde oluşan sessizlik. Artık kimse canını sıkmaya cesaret edemiyordu. Daha o dönemde bile, bölgesel Tayland boksu şampiyonasına seçilmişti. Herkes Karim Abdouf'un ellerini çinko tezgâhtan ayırmaya gerek bile görmeden, bir tekmeyle adamın burnunu kırabilecek biri olduğunu biliyordu. Başka öyküler de anlatılıyordu fısıltıyla; soygunlar, iğneler, görülmemiş dayaklar...

Söylentilerin büyük bir bölümü uydurmaydı, ama bu bile Karim'in rahat bırakılmasını sağlıyordu. Genç lise öğrencisi bakalorya sınavlarına girdi, "iyi" dereceyle mezun oldu. Okul müdürü gelip elini sıkınca, önce şaşırdı, sonra da müdürün bile kendinden korktuğunu anladı. Mağripli üniversiteye yazıldı, hukuk fakültesine. Nanterre'de tabiî. O dönemlerde, ayda iki araba çalıyordu. Sürekli olarak değiştirdiği, bir sürü satış kanalı vardı. Büyük bir olasılıkla, polisin hiç tutuklamadığı, rahatsız bile etmediği tek Mağripliydi. Üstelik şimdiye kadar, adı ne olursa olsun, hiçbir uyuşturucunun yanına bile yaklaşmamıştı.

Karim yirmi bir yaşında hukuk diplomasını aldı. Şimdi ne yapacaktı? Bir seksen beş boyunda, bir kriko kadar ince, keçi sakallı, saçı rasta örgülü, kulakları dizi dizi küpeli bir Mağripliyi hiçbir avukat stajyer olarak kabul etmezdi. Kısacası Karim şu ya da bu şekilde işsiz kalacak ve kendini yeniden başlangıç noktasında bulacaktı. Gebermek daha iyi. Araba çalmaya devam mı edecekti? Karim gecenin gizemli saatlerini, otoparkların sessizliğini, BMW'lerin alarm sistemlerini etkisizleştirirken yükselen adrenalini her şeyden çok seviyordu. Risk ve gizemle örülü bu gizli ve sert yaşam biçimine hiçbir zaman veda edemeyeceğinin bilincindeydi. Aynı zamanda, er ya da geç bu talihin sona ereceğinin de.

İşte o zaman vahiy geldi: aynasız olacaktı. Yine aynı gizli dünyada,

küçümsediği yasaların korumasında, tüm gücüyle içine tükürdüğü bir ülkenin gölgesinde yürüyecekti yine. Gençlik yıllarından bir ders çıkarmıştı Karim: ne kökü, ne vatanı, ne de ailesi vardı. Yasaları kendi yasaları, vatanı da kendi yaşam alanıydı.

Askerden dönüşte, Montereau yakınlarında, Cannes-Écluse Ulusal Polis Müfettişleri Yüksekokulu'na yazıldı, yatılı oldu. İlk kez Nanterre'deki çöplüğünden ayrıydı. Başarıları olağanüstü nitelikteydi. Karim Abdouf ortalamanın üzerinde entelektüel bir kapasite gösteriyor, en önemlisi de, suçluları, çete yasalarını ve yeraltı dünyasını herkesten iyi tanıyordu. Aynı zamanda eşsiz hale gelirken, çıplak elle dövüş yöntemlerinde de uzmanlaşıyordu. Dövüş sanatlarının en tehlikeli unsurları ile her çeşit sportif mücadelenin en şiddetli yönlerini birleştiren "te"[1] yakın dövüş alanında ustalık derecesine erişti. Acemi polislerin hemen hepsi, içgüdüsel olarak nefret ediyordu ondan. O bir Arap'tı. Oysa gurur duyuyordu Arap olmaktan. Dövüşmeyi biliyor, işsizlikten kurtulmak için polis saflarına geçen neredeyse hemen hepsi kararsız sefiller olan meslektaşlarının çoğundan daha iyi ifade ediyordu kendini.

Bir yıl sonra Karim, çoğu Paris karakollarında geçen staj dönemini bitirerek eğitimini tamamladı. Hep aynı bölge, aynı sefalet, ama bu kez Paris'te. Genç stajyer Abbesses Sokağı'nda küçük bir oda tuttu. Fazla farkında olmamakla birlikte, kurtulduğunu anlamıştı.

Ne var ki kökleriyle bağlarını koparmamıştı. Düzenli olarak Nanterre'e dönüyor, haberleri alıyordu. Bozgun devam ediyordu. Victor on sekiz katlı bir apartmanın çatısında, bir Murabıt fetişi gibi dertop olmuş, taşaklarına da bir şırınga saplanmış bulundu. Aşırı doz. Sarışın, iriyarı Kabiliyeli baterist Hassan av tüfeğiyle kendi beynini dağıtmıştı. "Arakçı biraderler" Fleury-Mérogis'de parmaklıklar arkasındaydı. Marcel de eroine teslim olmuştu.

Karim dostlarının bir bir akıntıya kapılışını izliyor, son dip dalgasının yükselişini dehşetle görüyordu. AİDS bu bozguna destek verdi. Bir zamanlar yıpranmış işçilerin, bir ayağı çukurda morukların doldurduğu hastanelerde, şimdi artık diş etleri kararmış, derileri çatlamış, organları kemirilmiş çocuklar yatıyordu. Arkadaşlarından çoğunun bu hastalığa kurban gittiğini gördü. Hastalığın güç kazandığını, yayıldığını, sonra da Hepatit C'yle birleşerek kendi kuşağının saflarını seyrekleştirdiğini anladı. Bağırsaklarında bir ağrıyla, geriledi

Karim.

Doğduğu, büyüdüğü kent ölüyordu.

Haziran 1992’de diplomasını aldı. Jürinin (onda acıma ve küçümsemeden başka bir duygu uyandırmayan, parmakları yüzüklü beyefendiler) tebrikleriyle. Bunu kutlamak gerekirdi. Mağripli şampanya aldı ve Fontenelles’e, Marcel’in yaşadığı mahalleye gitti. Bugün bile o öğleden sonrayı en ince ayrıntısına kadar hatırlıyordu. Kapıyı çaldı. Cevap yoktu. Aşağıdaki kopilleri sorguya çekti, sonra binanın koridorlarını, futbol sahalarını, atık kâğıt deposunu arşınladı... Kimse yoktu. Akşam olana dek koşuşturdu durdu. Boşuna. Gecenin onunda Nanterre Hastanesi’ne, seroloji servisine gitti; Marcel iki yıldan beri seropozitifti. Eter fırtınalarından geçti, hasta yüzlerle karşılaştı, doktorlara danıştı. Ölümü işbaşında izledi, enfeksiyonun korkunç gelişimini seyretti.

Ama Marcel’i bulamadı.

Beş gün sonra, arkadaşının cesedinin bir mahzenin dibinde bulunduğunu, ellerinin yanmış, yüzünün parça parça, tırnaklarının matkapla delinmiş olduğunu öğrendi. Marcel ölümüne işkence görmüş, sonunda da gırtlağına sıkılan bir kurşunla öldürülmüştü. Karim bunları duyunca şaşırmadı. Arkadaşı sattığından fazlasını tüketiyor, sattığı malı da “sulandırıyordu”. Ticaret onun için ölüme karşı bir yarıştı zaten. Rastlantı mıdır, bilinmez, ama genç polis aynı gün üç renkli, pırıl pırıl müfettiş kartına sahip olmuştu. Bu rastlantının bir işaret olduğunu düşündü. Gölgeye çekildi, Marcel’in katillerini düşünüp sırıttı. O pezevenkler Marcel’in arkadaşının polis olduğunu tahmin edemezdi. Üstelik bir polisin geçmişte kalmış hatıraların adına, hayatın bu kadar da rezil olamayacağı inancı adına, onları öldürmekte tereddüt etmeyeceğini de bilemezlerdi.

Karim iz sürmeye koyuldu.

Birkaç gün içinde katillerin isimlerini öğrendi. Cinayet saatinden biraz önce, Marcel’le birlikte görülmüşlerdi. Thierry Kalder, Éric Masuro, Antonio Donato. Mağripli hayal kırıklığına uğramıştı; bunlar Marcel’in kokaini nereye sakladığını öğrenmek isteyen kokoculardı. Karim daha ayrıntılı bilgi edindi: ne Kalder, ne de Masuro, Marcel’e işkence yapmış olamazdı. O kadar cesaretleri yoktu. Suçlu, Donato’ydu. Fuhuşa teşvik, şantaj, küçüklere karşı şiddet. Şantiye diplerinde,

reşit olmayan kız pazarlamak. Daima iliklerine kadar koko yüklüydü.

Karim onu kurban etmenin intikam için yeterli olacağına karar verdi.

Çabuk davranmak zorundaydı; ona bilgi veren Nanterre polisi de bu orospu çocuğunun peşindeydi. Karim sokaklara attı kendini. Nanterre'liydi, mahalleleri avucunun içi gibi biliyor, çocukların dilini konuşuyordu. Üç kafadarın yerini bulması için bir gün yetti. Yıkılacağı için boşaltılmış bir apartmana sığınmışlardı, Nanterre-Üniversite arasındaki otoyol köprülerinin birinin yakınlarında. Pencerelerin birkaç metre ötesinden geçen arabaların gürültüsüyle sarsılıp yıkılacak gibi olan iğrenç bir delikti burası.

Otoyol gürültüsünü duymaksızın, haziran güneşi altında, öğle vakti yıkıntı halindeki binaya geldi. Çocuklar tozların içinde, oyun oynuyordu. Yıkık binaya giren rasta görünüşlü iri adama diktiler gözlerini.

Karim kapakları sökük posta kutularının sıralandığı holü geçti, basamakları dörder dörder tırmandı, arabaların motor seslerinin arasından, rap müziğin kendine özgü ritmini duydu. Birkaç aydan beri dinlemekten bıkmadığı A Tribe Called Quest albümünü tanıyınca, gülümsedi. Kapıyı bir tekmeyle açıp, "Polis" dedi sadece. Damarları adrenalinle doluydu. İlk kez korkusuz polis rolü oynuyordu.

Üç herif şaşkınlıktan donmuş gibiydi. Daire çöp içindeydi, duvarlar yıkılmış, su ve kalorifer boruları açıktaydı. Yarılmış şiltenin üzerinde bir televizyon vardı. Son model bir Sony, kuşkusuz bir akşam önceki soygunun ganimetiydi. Ekrandaki porno filmde, beyaz etler sergileniyordu. Köşede vınlayarak çalışan vantilatör odadaki kireç tozunu havalandırıyordu.

Karim vücudunun ikiye ayrıldığını, odada uçtuğunu hissetti. Gözünün ucuyla bir köşeye yığılı araba radyolarını gördü. Ters çevrilmiş bir koli üzerinde, yırtık toz torbacıklarını fark etti. Fişek kutularının arasında, pompalı tüfeği gördü. Cebindeki fotoğraftan tanıdığı Donato'ya baktı, açık renk gözlü solgun yüzlü bir herifti; suratı fırlak kemik ve yara izi doluydu. Bir de, kimyasal düşlerinden çıkmaya çalışırken çömelmiş diğer ikisine. Karim hâlâ silahını çıkarmamıştı.

– Kalder, Mauro, toz olun.

İki adam, adlarını duyunca sıçradılar. Tereddüt ettiler, gözbebekleri büyümüş bir halde birbirlerine baktılar, sonra kapıya doğru seğirttiler. Geriye, böcek kanadı gibi titreyen Donato kalmıştı. Birden tüfeğe doğru hamle yaptı. Karim tüfeği kavramak üzere olan eli ezdi, ayağını kaldırmadan öteki ayağıyla adamın yüzüne bir tekme savurdu; ucu demir nalçalı çizmeler giyiyordu. Omuz kemiği çatırdadı. Donato kısık bir çığlık attı. Polis herifi yakasından kavrayıp eski şilteye dayadı. A Tribe Called Quest'in boğuk ritmi devam ediyordu.

Karim sol koltuk altındaki kılıfında taşıdığı otomatiğini çıkardı, silahlı elini yanında getirdiği özel yanmaz polimerden yapılmış şeffaf torbaya sardı. Parmaklarını pütürlü kabza üzerinde kenetledi. Herif gözlerini kaldırdı.

– Ne... Kahrolası... Ne bok yiyorsun?

Karim namluya bir mermi sürüp sırıttı.

– Kovanlar, orospu çocuğu. Filmlerde hiç görmedin mi? Etrafta kovan bırakmamak lazım...

– İyi ama, ne istiyorsun? Polis misin? Gerçekten de polis misin?

Karim başıyla tempo tutuyordu. Sonunda konuştu:

– Beni Marcel gönderdi.

– Kim?

Karim herifin gözündeki anlamazlığı gördü. İtalyan'ın ölümüne işkence ettiği adamı hatırlamadığını anladı. Uyuşmuş herif için Marcel diye birinin olmadığını, hiçbir zaman yaşamadığını sezdi.

– Ondan özür dile.

– Ne... Ne?

Güneş ışığı Donato'nun terden parlayan suratından akıyordu. Karim plastik torbaya sarılı silahını kaldırdı.

– Marcel’den özür dile! dedi soluk soluğa.

Öleceğini anlayan adam haykırdı:

– Pardon! Pardon, Marcel! Allah kahretsin! Senden özür diliyorum Marcel! Ben...

Kerim herifin yüzüne iki kurşun sıktı.

Mermi çekirdeklerini şiltenin yanmış elyafı arasında buldu. Kızgın kovanları da cebine attı, arkasına bile bakmadan çıkıp, gitti.

Diğer ikisinin takviyeyle döneceğini düşünüyordu. Giriş holünde birkaç dakika bekledi, Kalder ve Masuro’nun yanlarında üç zombiyle koşar adım yaklaştıklarını gördü. Menteşelerinden kopmuş kapılardan geçerek binaya girdiler. Daha ne olduklarını anlayamadan, Karim karşılarına dikildi, Kalder’i posta kutularına dayadı. Silahını kaldırıp haykırdı:

– Konuşursan, ölürsün. Beni ararsan, kendini ölmüş bil. Sen dilsizsin, ömür boyu dilsiz. Ben polisim, puşt herif! Polis, bu kadarını anlıyor musun?

Herifi yere fırlatıp dışarıya, güneşe çıktı, yürürken yerdeki cam kırıkları ayakları altında eziliyordu.

İşte Karim Nanterre’le, ona her şeyi öğreten kentle böyle vedalaştı.

Genç Mağripli birkaç hafta sonra Boule Karakolu’na telefon etti, soruşturmanın nasıl ilerlediğini sordu. Ona bildiği şeyleri anlattılar. Donato, 9 mm parabellum olduğu sanılan iki kurşunla öldürülmüştü, ama ne çekirdekleri, ne de kovanları bulmuşlardı. Diğer iki herife gelince ortadan kaybolmuşlardı. Dosya kapanmıştı. Polisler için kapanmıştı. Karim için de.

Karim BRİ’ye, takipte, suçüstünde ve “yakalama”da uzman bölüme geçmek istedi. Ne var ki başarıları bu kez engelledi onu. Onun yerine Altıncı Şube’ye – antiterör bölümüne– girmesi, böylelikle banliyölerdeki köktenci Müslüman örgütlere sızması önerildi. Mağripli polis sayısı o kadar azdı ki, böyle bir fırsatı kaçırmak istememişlerdi. Kabul etmedi. Fanatik katiller konusunda da olsa, gammazlığın âlemi yoktu. Karim’in istediği gecenin krallığını arşınlamak,

katilleri kıstırarak kendi sahalarında kovalamak, içinden geldiği benzer dünyada devriye gezmekti. Öneriyi reddetmesi iyi karşılanmadı. Birkaç ay sonra, Cannes-Écluse Polis Okulu'ndan teğmen rütbesiyle mezun, psikopat bir uyuşturucu satıcısının kimliği belirlenmemiş katili Karim Abdouf, Lot Bölgesi'ne, Sarzac kentine atandı.

Lot Bölgesi. Trenlerin bile artık durmadıkları bir yer. Bir yolun dönemecinde, hayalet köylerin kayalık çiçekleri gibi dikildiği bölge. Mağaralarla dolu, turizmin bile mağara adamlarıyla sınırlı olduğu bir ülke: vadiler, uçurumlar, kaya resimleri... Böyle bir bölge, Karim'in kişiliğine hakaretti. O Mağripliydi, sokakların insanıydı, hiçbir yer de bu Allah'ın belası taşra kenti kadar uzak olamazdı sokaklara.

O günden sonra, yeknesaklığın acımasızlığı başladı. Karim gülünç görevlerle bölünmüş ölümcül günlere dayanmak zorundaydı. Bir kazanın raporunu hazırlamak, çarşıda kaçmaya çalışan bir hırsız müsveddesini yakalamak, turizm bölgesinde bir bedavacıyı kovalamak...

Genç Mağripli o zaman hayallerinde yaşamaya başladı. Ünlü polislerin biyografilerini getirtti. Fırsat buldukça Figeac ya da Cahors kütüphanelerine gidiyor, burada soruşturmaları anlatan, gelişmeleri, gerçek polislik mesleğiyle ilgili haberleri veren gazeteleri yutarcasına okuyordu. Bunlarla da yetinmedi, kitap satış listelerini izleyerek gangster anıları da okumaya başladı. Profesyonel polis dergilerine, silahlarda, balistik konusunda ve yeni yöntemlerde uzmanlaşmış yayınlara abone oldu. Karim'in yavaş yavaş gömülmeye başladığı dünya, kâğıttan bir dünyaydı artık.

Yalnız yaşıyor, yalnız yatıyor, yalnız çalışıyordu. Fransa'nın kuşkusuz en küçüklerinden biri olan karakolda herkes ondan çekiniyor, aynı zamanda nefret de ediyordu. Meslektaşları saçındaki örgülere bakıp "Kleopatra" adını takmışlardı ona. İçki içmediği için, köktendinci olduğu söyleniyordu. Gece devriyeleri sırasında Sylvie'ye uğramayı hep reddettiğinden, sapık olduğu fısıldanıyordu.

O ise yalnızlığına sığınmış, günleri, saatleri, haftaları sayıyor, ağzını açmadan, koca hafta sonu tatilleri geçiriyordu.

Pazartesi sabahları, ormanda idman yaptığı, yorulmak bilmeksizin “te”nin ölümcül hareketlerini tekrarladığı, yüzyıllık ağaçlara birkaç şarjör boşaltmanın dışında, çoğunlukla evinde geçirdiği hafta sonlarından sonra, konuşma perhizinden çıkar gibi oluyordu.

Kapı çalındı. Karim farkında olmadan saatine baktı: sekize çeyrek var. Gidip kapıyı açtı.

Gelen Sélier’ydi, nöbetçi polislerden biri. Endişe ile yorgunluk arası, belirsiz bir ifade vardı yüzünde. Karim çay önermedi. Oturmasını da söylemedi. Sordu:

– Ne var?

Adam ağzını açtı, ama bir şey söylemedi. Kasketinin altında, yağlı saçları terden yapış yapıştı. Sonunda kekeledi:

– Şeyy... okul. Küçük okul.

– Ne oldu?

– Jean-Jaurès Okulu. Bu gece... soyuldu.

Karim gülümsedi. Tam da ideal bir hafta başı. Komşu şehrin piçleri, sadece insanları rahatsız etmek için, bir ilkokulu birbirine katmıştı anlaşılan.

– Hasar çok mu? diye sordu giyinirken.

Üniformalı polis, Karim’in giymeye hazırlandığı şeyleri görüp yüzünü buruşturdu. Sweat-shirt, blucin, kapüşonlu jogging eşofmanı, üzerine de ellili yılların işçi modasına uygun bir deri ceket. Kekeledi:

– Hayır, ilginç olan da bu ya. Tam bir profesyonel işi...

Kerim yüksek konçlu ayakkabılarını bağladı.

– Profesyonel işi mi? Ne demek istiyorsun?

– Bir serseri eğlencesine benzemiyor... Okula maymuncukla girmişler.

Üstelik bayağı da önlem almışlar. Müdire bazı ufak ayrıntıları fark etmeseydi...

Mağripli doğruldu.

– Ne çalmışlar?

Sélier soludu, işaret parmağını gömleğinin yakasına taktı:

– Burası daha da ilginç. Hiçbir şey.

– Gerçekten mi?

– Gerçekten. Sadece bir odaya girmişler, sonra da pırrr... öyle gitmiş olmalılar...

Karim kısa bir süre için camdaki aksine baktı. Örgüleri şakaklarından sarkıyor, keçi sakalı dar ve karanlık yüzünü daha da keskinleştiriyordu. Jamaika renklerinde örülmüş takkesini düzeltip kendi aksine gülümsedi. Bir iblis. Karayipler'den çıkıp gelmiş bir iblis. Sélier'ye döndü:

– Peki neden bana geldin?

– Crozier daha hafta sonu tatilinden dönmedi. Dussard ile ben... düşündük ki... Gelip bir göz atmalısın, Karim, ben...

– Tamam. Gidiyoruz.

[1]Uzakdoğu dövüş sporu. (ç.n.)

Sekizinci kısım

Güneş Sarzac üzerinde yükseliyordu. Kötü bir nekahat dönemi kadar solgun, ılık bir ekim güneşi. Karim eski Peugeot'suna binmiş, devriye arabasını izliyordu. O saatte hâlâ beyaz kıpırtılı ışıkların göründüğü ölü kentten geçtiler.

Sarzac ne eski küçük bir kasaba, ne de çağdaş bir kentti. Belirgin bir özellik göstermeyen, ne zaman yapıldıkları belirsiz binaları ya da çirkin yapılarıyla bir ova boyunca uzanıyordu. Sadece kent merkezinde, küçük bir fark vardı; merkezi bir uçtan diğerine geçen, eski taş sokakları kateden küçük bir tramvay. Karim buradan her geçtiğinde, nedenini anlamadan, İsviçre ya da İtalya'yı düşünüyordu. Ne İsviçre'ye, ne de İtalya'ya gitmişti oysa.

Jean-Jaurès Okulu kentin tam doğusunda, sanayi mahallesinin yakınındaki yoksul sitelerin yer aldığı semtteydi. Karim çocukluğunu hatırlatan, hepsi çirkin, mavi ve kahverengi apartmanların arasından geçti. Okul, asfaltı çatlamış bir yolun bitimindeki beton rampanın sonundaydı.

Sahanlıkta, koyu renk bir hırkaya boğulmuş bir kadın onları bekliyordu. Müdire Hanım. Karim kadını selamladı, kendini tanıttı. Kadın samimi bir tebessümle karşılık verince, şaşırdı. Genelde, bir güvensizlik dalgasıyla karşılanmaya alışkındı. Karim içinden kadına teşekkür etti, birkaç saniye boyunca karşısındakini inceledi. Yüzü bir su birikintisi kadar düz, bu düzlüğün ortasında da, nilüferlere benzeyen iki kocaman yeşil göz.

Müdire tek bir söz bile etmeden peşinden gelmelerini istedi. Modern olma iddiasındaki bina, sanki hiç tamamlanmamış gibiydi. Ya da belirsiz bir restorasyon süresi geçiriyormuş gibi. Alçak tavanlı koridorlar, bazıları yerlerine oturtulamamış polistiren panolardan oluşuyordu. Panolardan çoğunun üzerinde de, raptiyelerle tutturulmuş, çocukların yaptığı resimleri vardı. Çocuk boyunda, palto kancaları. Her şey tersti. Karim kendini ezilmiş bir ayakkabı kutusunda hissetti.

Müdire aralık bir kapının önünde durdu. Gizemli bir sesle mırıldandı:

– Girdikleri tek yer.

Kapıyı dikkatle itti. Daha çok bekleme salonunu andıran bir büroya girdiler. Camlı dolaplarda bir sürü defter ve okul kitapları vardı. Küçük bir buzdolabının üzerinde, bir kahve makinesi. Su dolu tabakların üzerine yerleştirilmiş geniş yapraklı bitkilerin gözden saklamaya çalıştığı, meşe taklidi bir yazı masası. Bütün odaya, ıslak toprak kokusu hâkimdi.

– Bakın, dedi kadın dolaplardan birini göstererek, bu dolabı açmışlar. Arşivlerimiz, bunlar. İlk bakışta, bir şey çalmadıkları anlaşılıyor. Dokunmamışlar bile.

Karim çömeldi, camlı dolabın kilidini inceledi. On yıllık bir otomobil hırsızlığı tecrübesi, kilitler konusunda oldukça geniş bir bilgi birikimi sağlamıştı. Hiç kuşku yok, dolabı açmak isteyen hırsız da kilit konusunda gerçek bir uzmandı. Karim şaşkındı; profesyonel bir hırsızı Sarzac'ta bir ilkokul soymaya iten neydi? Defterlerden birini aldı, sayfalarını karıştırdı. İsimler, öğretmen yorumları, yönetim yazışmaları... Her cilt, belirli bir yıla aitti. Ayağa kalktı.

– Kimse bir şey duymadı mı?

Kadın cevap verdi:

– Bakın, okulun gerçekten korunduğunu söylemek imkânsız. Bir kapıcı kadın var, ama bana sorarsanız...

Karim'in gözleri hâlâ uzmanca açılmış dolabın kapağındaydı.

– Size göre hırsızlık cumartesi gecesi mi oldu, yoksa dün gece mi?

– Her ikisi de olabilir, hatta gündüz bile. Tekrar ediyorum, hafta sonlarında bu küçük okulun bir değirmenden farkı yok. Burada çalınacak bir şey olamaz.

– Tamam, dedi Karim. İfade vermek için polis merkezine uğramanız gerekecek.

– Siz gizli ajansınız, öyle değil mi?

– Anlamadım?

Müdire Karim’i dikkatli gözlerle süzüyordu. Sözü sürdürdü:

– Demek istiyorum ki kıyafetiniz, havanız. Sanki mahalle çetelerine karışmışsınız gibi...

Karim kahkahasını tutamadı.

– Buraları çete kaynamıyor ki.

Müdire, polisin söylediklerini önemsemeyip devam etti:

– Bu işlerin nasıl yapıldığını bilirim. Bu konuda bir belgesel izlemiştim. Sizin gibiler, öteki yüzünde polis amblemi taşıyan çifte yüzlü ceketler giyer ve...

– Madam, diye sözünü kesti Karim. Bana kalırsa küçük şehrinizi fazla büyütüyorsunuz.

Topuklarının üzerinde dönüp, kapıya yöneldi. Müdire peşinden yetişti:

– Parmak izi falan almayacak mısınız?

Karim cevap verdi:

– Konunun önemine bakarak, ifadenizi almak ve çevrede soruşturma yapmakla yetineceğiz.

Kadın hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Karim’e yine dikkatle baktı:

– Buralı değilsiniz, yanılıyor muyum?

– Değilim.

– Buraya atanmak için ne yaptınız?

– Uzun hikâye. Belki bir gün uğrar anlatırım.

Dışarıda, yakalanma korkusu taşıyan öğrenciler gibi sigaralarını avuçlarının içine saklayarak içen polis memurlarının yanına gitti. Sélier devriye arabasından fırladı.

– Teğmen, yeni bir gelişme var.

– Ne dedin?

– Başka bir hırsızlık. Buraya geldiğimden beri, hiç bu kadar...

– Nerede?

Sélier tereddüt etti, arkadaşlarına baktı. Soluğu bıyıklarının altında hışırdıyordu.

– Ben... Mezarlıkta. Bir mezara girmişler.

Mezarlar ve haçlar, güneşin altında parlayan yosunlar gibi, gri ve yeşil arası renklerde, hafif bir meyil boyunca uzanıyordu. Parmaklığın ardından, çiy ve solmuş çiçek kokusunu soludu genç Arap.

– Beni burada bekleyin, diye homurdandı polis memurlarına bakarak.

Lateks eldivenlerini geçirirken, Sarzac'ın bu pazartesi gününü hiç unutmayacağını düşünüyordu.

Bu kez oturduğu stüdyoya uğramış, "bilimsel araştırma" malzemesini almıştı: parmak izlerini belirlemek için alüminyum ve granit tozu, yapıştırıcılar ve ninhidrin, ayak izlerinin kalıbını çıkarmak için de çeşitli elastomerler... En ufak izi bile dikkatle almaya kararlıydı.

Yerini tarif ettikleri mezara giden çakıllı patikada ilerledi. Kısa bir an için, Fransa'da birkaç yıldan beri görülen mezar saldırılarından biriyle karşılaşacağını, kırılmış kafatasları, mezardan çıkarılmış cesetler bulacağını sanmıştı. Ama hayır. Burada her şey düzenliydi. Saldırganlar mezardan başka hiçbir şeye dokunmamıştı anlaşılan. Karim granit blokun dibine vardı; şapel

biçiminde bir anıt mezardı.

Kapı aralıktı sadece. Diz çöküp kilidi inceledi. Okulda olduğu gibi, burada da mezarın kilidini açmak için olağanüstü özenle çalışmıştı hırsızlar. Ellerini mezar duvarının köşesinde gezdirdi, bu kez de profesyonelce bir işle karşı karşıya olduğunu düşündü. Aynı kişiler miydi?

Kapıyı itip sahneyi gözlerinin önüne getirmeye çalıştı. Adamlar neden anıt mezarın kapısını böylesine büyük bir dikkatle açmışlar, sonra da tam kapatmadan gitmişlerdi? Taş kapıyı itince, anladı. Çakıl taşları kapının altına sıkışmıştı. Artık, mezarı kapatmak imkânsızdı. Saldırganların yaptıklarını haber veren, bu küçük mineral parıltılardı, kısacası.

Sonra kilidi oluşturan taş dişli sistemini inceledi. Bu tip yapılar için alışılmış, ama sadece uzmanlarının açabileceği özel bir sistemdi. Karim ürperdiğini hissetti: uzmanlar? Bir kez daha, okula girenler ile anıt mezarın kapısını açanların aynı insanlar olup olmadıklarını düşündü. İki olay arasında nasıl bir ilişki olabilirdi?

Cevabın başlangıcını mezar taşında buldu: “Jude İtero. 23 mayıs 1972-14 ağustos 1982”. Karim düşündü. Belki de bu küçük çocuk Jean-Jaurès Okulu’nda okumuştu. Yeniden mezar taşına baktı; ne bir dua, ne bir yazı. Mermerin üzerinde, sadece solmuş gümüşten oval bir çerçeve vardı ve içi boştu.

– Bu kız ismi, değil mi?

Karim arkasına döndü. Sélier bıyıkları ve meşgul tavrıyla arkasında dikiliyordu. Dudaklarının ucuyla cevap verdi:

– Hayır, erkek ismi.

– İngiliz adı mı, yoksa?

– Hayır, Yahudi.

Sélier alnını sildi.

– Öyleyse, dur bakalım, bu Carpentras’daki gibi bir saldırı mı yoksa? Aşırıcı

sağcı işi bir şey?

Karim ayağa kalktı ve eldivenli ellerini birbirine sürttü.

– Hayır, sanmıyorum. Bana bir iyilik et, diğerlerinin yanına git, beni orada bekle.

Sélier, kasketinin siperliğini kaldırdı, homurdanarak gitti. Karim onun uzaklaşışına dikkatle baktı, sonra yeniden aralık kapıya döndü.

Yer altına küçük bir dalış yapmaya karar verdi. İki büklüm, el fenerini yakarak ilerledi. Ayaklarının altındaki tozu gıcırdatarak, basamakları indi. Atadan kalma bir tabuyu yıkıyor gibiydi. Hiçbir dinî inanışı olmadığını düşünüp, o anda kendini kutladı. Halojen demeti, karanlığı yırtıyordu. Karim ilerledi, sonra birden durdu. Fenerin ışığında, iki dayanak üzerine yerleştirilmiş, açık renkli ahşap tabut önündeydi.

Gırtlağı kupkuru, tabuta yaklaşıp inceledi. Yaklaşık bir metre altmış santimetre boyundaydı. Köşelerinde gümüş arabesk süsler vardı. Eldivensiz olsa, tabuta hiç dokunamayacağını düşünerek, menteşeleri yokladı. Böylesi bir korku duyduğu için, kendine küfretti. İlk bakışta, tabut kapağı açılmamış gibi görünüyordu. Menteşeleri daha yakından inceleyebilmek için, fenerini dişlerinin arasına sıkıştırdı.

– Burada ne halt ediyorsunuz?

Karim sıçradı. Ağzını açtı, fener düştü, tabutun üzerinde yuvarlanmaya başladı. Arkasına dönerken, karanlıkların üzerine devrildiğini gördü. Girişte, düşük omuzlu, bereli bir adam eğilmiş, içeriye bakıyordu. Mağripli el yordamıyla yerdeki feneri aradı. Soludu:

– Polis. Ben polis teğmeniyim.

Yukarıdaki adam bir şey söylemedi, sonra homurdandı:

– Buraya girmeye hakkınız yok.

Karim yeri aydınlattı, basamaklara doğru ilerledi. Gözlerini, aydınlık bir

perdeyle çevrili, asık suratlı irikıyım adama dikti. Mezarlık bekçisi olmalıydı. Karim mezara izinsiz girdiğinin farkındaydı. Böylesi bir durumda bile, bir kabre girebilmek için özel bir izin ya da ailenin imzaladığı bir belge gerekiyordu. Basamakları tırmanıp konuştu:

– Çekilin. Çıkıyorum.

Adam çekildi. Karim ışığı bir hayat iksiriymişçesine içti. Üç renkli kimliğini gösterdi:

– Karim Abdouf. Sarzac Karakolu. Mezara girildiğini haber veren siz misiniz?

Adam sessizliğini koruyordu. Renksiz gözleriyle Arap'ı inceliyordu. Gri sularda hava kabarcıkları gibiydi gözleri.

– Buraya girmeye hakkınız yok.

Karim dalgınca onayladı. Sabah havası sıkıntısını gideriyordu.

– Tamam, arkadaş. Tartışmayın. Polis her zaman haklıdır.

İhtiyar, kıllarla kaplı dudaklarını büktü. Alkol ve ıslak toprak kokuyordu, leş gibi. Karim devam etti:

– Peki, şimdi bana bildiklerinizi anlatın. Durumu ne zaman fark ettiniz?

İhtiyar içini çekti:

– Saat altıda geldim. Bu sabah bir cenaze var da.

– Buradan en son ne zaman geçtiniz?

– Cuma.

– Yani, hafta sonu her hangi bir saatte mezara girmiş olabilirler?

– Evet. Yalnız ben bu gece girdikleri kanısındayım.

– Neden?

– Çünkü pazar öğleden sonra yağmur yağdı, kabirde de en küçük bir rutubet izi yok... Demek ki kapı hâlâ kapalıydı.

Karim sordu:

– Yakında mı oturuyorsunuz?

– Kimse buranın yakınında oturmaz.

Arap çevresine sükûnet ve dinginlik yayan küçük mezarlığa baktı.

– Buraya daha önce de serseriler gelmiş miydi?

– Hayır.

– Kuşkulu ziyaretçiler? Saldırganlar? Değişik törenler?

– Hayır.

– Bana bu mezardan söz edin.

Bekçi çakıl taşlarının üzerine tükürdü.

– Anlatacak bir şey yok.

– Tek bir çocuk için bu anıt mezar, tuhaf değil mi?

– Evet, tuhaf.

– Aileyi tanır mıydınız?

– Hayır. Hiç görmedim.

– 1982’de, burada değil miydiniz?

– Hayır. Herif benden önce ölmüş. (Sırıttı) Hepimizin bu yollardan geçmesi

gerekecek.

– Kabir bakımlı görünüyor.

– Kimse gelmiyor demedim ki. Sadece tanımadığımı söyledim. Tecrübeliyim ben. Taşların ne hızla yıprandıklarını bilirim. Plastik de olsalar, çiçeklerin ne kadar dayanacaklarını bilirim. Ayrıkotlarının, çalıların, bütün bu pisliklerin nasıl geldiğinden de haberim var. Bu mezara sık sık gelindiğini söyleyebilirim. Ama ben, kimseyi görmedim.

Karim biraz düşündü. Yeniden diz çöküp, küçük çerçeveyi inceledi:

– Bana kalırsa hırsızlar çocuğun resmini çalmış.

– Öyle mi? Belki, evet.

– Yüzünü hatırlıyor musunuz? Çocuğun yüzünü?

– Hayır.

Karim doğruldu, eldivenlerini çıkarırken anlattı.

– Bugün, izleri almak, belirtileri incelemek için bir ekip gelecek. Demek ki sabah törenini iptal edeceksiniz. Bakım çalışmaları yapıldığını, su bastığını anlatırsınız ya da öyle bir şey, ne bileyim ben. Bugün burada kimseyi istemiyorum, anlaşıldı mı? Özellikle de gazetecileri.

Adam kafasını sallayıp onaylarken Karim çıkışa yönelmişti bile.

Uzakta, tiz bir çan, saatin dokuz olduğunu bildiriyordu.

Dokuzuncu kısım

Karakola gidip raporunu yazmadan önce, yolunu değiştirip okulun oradan geçmeye karar verdi. Şimdi güneş artık evlerin köşeleri üzerine bakırımsı ışınlarını gönderiyordu. Bir kez daha, havanın çok güzel olacağını düşündü, bu basit düşünce bile midesini bulandırmaya yetti.

Okula vardığında, müdireye sordu:

– Jude İtero adında küçük bir çocuk, seksenli yıllarda burada okumuş olabilir mi?

Kadın hırkasının bol kollarıyla oynayarak kırıtkan bir sesle konuştu:

– Daha şimdiden bir iz mi buldunuz, Müfettiş?

– Lütfen, soruma cevap verin.

– Öyleyse... Gidip arşive bakmamız gerekecek.

– Gidelim. Hemen.

Müdire, Karim'i yeniden yeşil yapraklı bitkilerin bulunduğu küçük odaya götürdü.

– Seksenli yıllar demiştiniz, değil mi? dedi parmağını camın arkasında dizili defterlerin üzerinde gezdirirken.

– 1981, 1982 ve sonrası, dedi Karim.

Birden, kadının durakladığını gördü.

– Ne var?

– Tuhaf. Bu sabah dikkat etmemişim demek...

– Tuhaf olan ne?

– Kayıtlar... 81 ve 82'nin... Kaybolmuş.

Karim kadını kenara itti, dikine dizilmiş kahverengi defterleri inceledi. Her defterin üzerinde, ait olduğu yıl belirtilmişti, 1979, 80... Gerçekten de sonraki ikisinin yerinde yeller esiyordu.

– O kayıtlarda, tam olarak ne vardı? diye sordu Karim, defterlerden birini eline alırken.

– Sınıfların oluşumu. Öğretmenlerin yorumları. O defterler okulun seyir defteri gibidir...

1980 yılının defterini alıp, sınıf oluşumuna baktı.

– Eğer çocuk 1980'de sekiz yaşındaysa, hangi sınıfta olması gerekirdi?

– İlkokul 2. sınıf, hatta belki de 1. sınıf.

Karim o sınıflarla ilgili listeleri inceledi. Jude İtero adına rastlamadı. Sordu:

– 81 ve 82 yılının sınıflarıyla ilgili başka belgeler var mı?

Müdire düşündü:

– Durun bakayım... Gidip yukarıya bakmak gerekecek... Kantin kayıtları, mesela. Ya da revir viziteleri. Hepsi tavan arasında, peşimden gelin. Oraya kimse gitmez.

Muşamba kaplı merdivenleri dörder dörder tırmandılar. Kadın bütün bu olanlardan çok heyecanlanmışa benziyordu. Dar bir koridora sapıp demir bir kapının önünde durdular; müdirenin ağzı bir karış açıktı.

– Bu... bu, inanılmaz bir şey, dedi. Bu kapı da zorlanmış...

Karim kilidi inceledi. Kapı açılmıştı, ama yine büyük bir dikkatle. İçeriye doğru birkaç adım attı. Demir parmaklıklı bir vasistas dışında, penceresiz büyük bir odaydı. Metal raflar üzerinde, kâğıt tomarları, istiflenmiş dosyalar vardı. Kuru ve tozlu kâğıt kokusu burnuna çarptı.

– 81 ve 82 yıllarının dosyaları nerede? diye sordu.

Müdire cevap vermeden küçük bir dolaba yöneldi, kalın kâğıt tomarlarını, birbirlerine bağlanmış defterleri karıştırdı. Araması birkaç saniye sürdü, ama cevabında hiç kuşku yoktu.

– Onlar da kayıp.

Karim kollarının karıncalandığını hissetti. Okul. Mezarlık. 81 ve 82 yılları. Küçük bir çocuk adı: Jude İtero. Bütün bunlar, bir bütün oluşturuyordu. Söze girdi:

– 1981’de de bu okulda mıydınız?

Kadın kibarca gerdan kırdı:

– Neler söylüyorsunuz, Müfettiş? O zamanlar henüz öğrenciydim...

– O dönemde okulda tuhaf bir olay olmuş muydu? Anlatılırken işittiğiniz, ciddi bir şey?

– Hayır. Ne demek istiyorsunuz?

– Bir öğrencinin ölümü.

– Hayır. Böyle bir hikâye duymadım hiç. Ama yine de öğrenebilirim.

– Nereden?

– Bölge akademisinden. Ben...

– O iki yıl boyunca, okulunuzda Jude İtero adlı küçük bir erkek çocuğun okuyup okumadığını öğrenebilir misiniz?

– Ama... Tamam sorun değil, Müfettiş. Ben...

– Acele edin. Birazdan tekrar geleceğim.

Karim merdivenleri koşarak inerken durdu, arkasına dönüp seslendi:

– Polisiye kültürünüz için bir not: artık, polislere “müfettiş” denmiyor, onun yerine “teğmen” deniyor. Amerikalılardaki gibi.

Karakoldaki polisler içinde Şef Crozier, Karim’in en az nefret ettiği kişiydi. Sadece amiri olduğu için değil, bulunduğu yeri çok iyi bildiği, sık sık gerçek polis sezgileri gösterdiği için.

Lot’ta doğmuş olan elli dört yaşındaki bu eski asker, yirmi yıldan beri Fransız polis örgütündeydi. Patates gibi yayvan burnu, briyantinlenip tırmıkla taranmış gibi görünen perçemiyle sertlik ve katılık havası yayıyordu çevresine, ama bazen insanı umarsız bırakacak bir yakınlık gösterdiği de olurdu. Crozier yalnız yaşayanlardandı. Ne karısı, ne de çocukları vardı; onu bir aile ortamında düşünmek, bilim-kurgu romanı yazmak gibi bir şeydi. Onu Karim’e yaklaştıran yalnızlığı, aralarındaki tek ortak noktaydı. Bunun ötesinde Şef Crozier, inatçı ve dürüst, tipik bir polis örneğiydi. Alman çoban köpeği olarak yeniden dünyaya gelmek için her şeyini verecek bir av köpeği.

Karim kapıyı vurup, odasına girdi. Madenî dosya dolabı. Kokulu tütün. Fransız polisinin zaferini gösteren posterlerde kötü çekilmiş, donuk bakışlı siluetler. Mağripli yeniden midesinin bulandığını hissetti.

– Bütün bu karışıklıklar ne anlama geliyor? diye sordu Crozier, yazı masasının gerisinden.

– Bir hırsızlık, bir de mezara saldırı. Çok gizli, çok özenli bir çalışma. Çok da tuhaf.

Crozier yüzünü buruşturdu:

– Ne çalındı?

– Okulda, kayıt arşivleri. Mezarlıkta, henüz belli değil. Kabrin içinde ciddi bir arama yapmak ve...

– İki olayın bağlantılı olduğunu mu düşünüyorsun?

– Nasıl düşünmeyeyim? Sarzac'ta, aynı hafta sonu içinde, iki olay. İstatistikleri altüst edecek bir şey.

– Ama sen, iki olay arasında bir bağlantı buldun mu?

Crozier kararmış bir piponun dibini karıştırdı. Karim kendi kendine gülümsedi. Ellili yılların polisiye kitaplarına layık bir komiser karikatürü.

– Aralarında bir bağlantı olabilir, evet, diye mırıldandı. Zayıf ama...

– Anlat öyleyse.

– İçine girilen kabir, değişik isimli bir çocuğun, Jude İtero adlı birinin mezarı. 1982 yılında, on yaşındayken ölmüş. Kendi kendime, küçük Jude'ün belki de o okulda okuduğunu düşündüm, çünkü kaybolan defterler tam da...

– Bu savını destekleyecek kanıtların var mı?

– Hayır.

– Diğer okullara sordun mu?

– Şimdilik hayır.

Cozier tıpkı Temel Reis gibi piposunun içine üfledi. Karim yaklaştı, daha yumuşak bir sesle konuştu:

– Bu soruşturmayı bana verin, Komiser. Bunun altında karanlık bir şeyler seziyorum. Belki inanmayacaksınız, ama bana göre bu profesyonellerin işi. Bir şey aradılar. Önce çocuğun ailesini bulalım, sonra kabirde araştırma yapacağım. Ben... Siz aynı fikirde değil misiniz?

Komiser gözlerini indirmiş, kararmış pipoyu özenle dolduruyordu:

– Bu dazlakların işi.

– Ne?

Crozier gözlerini kaldırıp Karim’e baktı.

– Dedim ki, mezarlık, dazlakların işi.

– Hangi dazlakların?

Komiser bir kahkaha patlatıp kollarını kavuşturdu.

– Görüyor musun, küçük bölgemiz hakkında daha öğrenecek çok şeyin var. Otuz kişi kadar onlar. Caylus yakınında, kullanılmayan bir depoda yaşıyorlar. Maden sularının depolandığı eski bir hangar. Buradan yirmi kilometre uzakta.

Abdouf gözlerini Crozier’den ayırmadan düşündü. Güneş komiserin yağlı saçlarını parlatıyordu.

– Bence yanılıyorsunuz.

– Sélier, mezarın Yahudi mezarı olduğunu söyledi.

– Ama doğru değil! Ben sadece Jude’ün Yahudi asıllı bir isim olduğunu söyledim. Bunun bir anlamı olamaz. Kabirde hiçbir Musevî işareti yok, üstelik Yahudiler ailelerinin yanına gömülmek ister. Komiser, bu çocuk öldüğünde on yaşındaydı. Yahudi mezarlarının üzerinde, yarım kalmış kaderi belirten bir desen, bir motif bulunur. Tamamlanmamış bir sütun ya da kesilmiş bir ağaç gibi. Bu kabir, bir Hristiyan kabri.

– İşte gerçek bir uzman. Bütün bunları nereden biliyorsun?

– Okudum.

Crozier aldırmadı, yineledi.

– Bu dazlakların işi.

– Saçma. Irkçı bir eylem değil bu. Vandallık bile değil. Hırsızlar başka bir şey arıyorlardı.

– Karim, diye araya girdi Crozier, az da olsa gerginliğinin belli olduğu dostça bir tavırla. Önerilerine ve görüşlerine hep değer vermişimdir. Ama burada emirleri ben veriyorum. Yaşlı kurda güven. Dazlakların izini derinleştirmek gerek. Senin yapacağın küçük bir ziyaretin bizleri aydınlatacağına inanıyorum.

Karim doğruldu ve sordu:

– Yalnız mı?

– Sakın bana saçlarını biraz kısa kestirmiş gençlerden korktuğunu söylemeye kalkma.

Karim cevap vermedi. Crozier bu tür sınamalardan keyif alıyordu. Onun gözünde bu hem kötü bir şaka, hem de saygı göstergesiydi. Teğmen yazı masasının kenarını kavradı. Eğer Crozier oyun istiyorsa, kuralına göre oynamak zorundaydı.

– Size bir alışveriş önereceğim Komiser.

– Bak hele.

– Tek başıma gidip dazlakları sorgularım. Onları biraz sarsıp, öğlen birden önce raporumu yazarım. Bunun karşılığında bana kabre girip, istediğim gibi araştırma izni sağlayacaksınız. Bir de çocuğun ailesiyle görüşmek istiyorum. Bugün.

– Ya bu işi dazlaklar yapmışsa?

– Dazlaklar yapmadı.

Crozier piposunu yaktı. Tütün bir çalı demeti gibi çıtırdadı.

– Kabul, dedi Crozier.

– Caylus’den sonra soruşturma benim, değil mi?

– Eğer raporun birden önce elimde olursa. Nasılsa Cinayet Masası’nın dedektifleri yakında burada olur.

Genç polis kapıya yöneldi. Elini tokmağa uzatmıştı ki, komiserin seslendiğini duydu:

– Göreceksin. Dazlakların senin üslubuna hayran kalacaklarından eminim.

Karim ihtiyar kurdun kahkahaları arasında kapıyı çarptı.

Onuncu kısım

İyi bir polisin, düşmanını iyice tanıması gerekir. Yüz hatlarını, davranışlarını. Üstelik dazlaklar konusunda, Karim'in eline su dökmek imkânsızdı. Nanterre yıllarındaki, amansız kavgalar sırasında, sayısız dazlakla karşılaşmıştı. Polis okulu sırasında da, dazlaklar hakkında gerçek bir rapor hazırlamıştı. Gaz pedalını köklemiş, Caylus'ye doğru ilerlerken, bildiklerini aklından geçirdi. O serseriler karşısındaki şansını değerlendirmek için kendine özgü bir yöntemdi bu.

Özellikle her iki eğilimin üniformalarını düşündü. Tüm dazlaklar aşırı sağcı değildi. Aşırı sol bir cephe oluşturan Kızıl Dazlaklar da vardı. Çeşitli ırklardan gelme, çok idmanlı, kendi aralarında katı kurallar geliştiren bu topluluk, en az neonaziler kadar tehlikeliydi, belki de daha çok. Onlar karşısında, yarasız beresiz kurtulma şansı yoktu Karim'in. Kısaca her birinin özelliklerini düşündü. Faşistler, İngiliz Hava Kuvvetleri'nin "bomber" denilen ceketini, parlak yeşil yüzü dışta kalacak biçimde giyiyordu. Diğer yanda kızıllar, tam tersine, portakal rengi yüzü dışta kalacak şekilde. Faşolar liman işçisi ayakkabılarını beyaz ya da kırmızı bağcıklarla bağlardı; kızıllarsa sarı bağcıklarla.

Karim saat on bir sularında arabasını üzerinde "Vadinin Suları" yazan hangarın önünde durdurdu. Deponun ondüle plastik duvarları göğün saf mavisiyle karışıyordu. Kapının önünde, siyah bir Citroën DS vardı. Kısa bir hazırlıktan sonra, arabadan fırladı Karim. Herifler içeride olmalıydı, biralarını yudumluyorlardı mutlaka.

Düzenli soluk almaya çalışarak, çevreyi inceledi, hangara doğru yürüdü. Yeşil ceketler, beyaz ya da kırmızı bağcıklar: faşo. Portakal rengi ceket, sarı bağcık: kızıllar.

İşte sadece o zaman zarar görmeden kurtulma ihtimali olacaktı.

Derin bir soluk alıp kapıyı rayın üzerinde kaydırdı. Nereye girdiğini anlamak için, bağcıklara bakması gerekmeyecekti. Duvarlarda, kırmızı boyayla yapılmış, gamalı haçlar vardı. Nazi işaretlerinin yanında da, toplama kamplarını ya da işkence edilen Cezayirlileri gösteren büyük boy fotoğraflar yer alıyordu. Resimlerin altında, yeşil ceketli dazlaklar gözlerini ona dikmiş bakıyorlardı. Demir burunlu Doc Martin's'ler karanlıkta parıldıyordu. Bunlar aşırı sağın katı kanadındandı. Karim heriflerin hepsinin alt dudaklarının iç tarafında SKİN dövmesi taşıdığını biliyordu.

Karim bir vaşak gibi konsantre oldu, bakışlarıyla silahları aradı. Bu çılgınların cephaneliğini iyi tanıyordu: muştalar, beyzbol sopaları ve saçma atan çift namlulu savunma tabancaları. Pezevenkler bir yerlerde de kauçuk mermi atan pompalı tüfek saklıyor olmalıydı.

Gördükleri çok daha kötüydü.

Bird'ler. Yani kadın dazlaklar, kafalarını kazıtmış, alınlarına dökülen perçem ve yanaklarına inen tutamlardan başka saç bırakmamış karılar. İyice semirmiş, midelerini alkolle doldurmuş, kuşkusuz heriflerden çok daha acımasız orospular. Yutkundu. Karşısındakilerin işsiz güçsüz serseri takımı değil, bir dayak sözleşmesi beklerken gelip buralarda saklanan gerçek bir çete olduğunu anlamıştı. Buradan sağ çıkma şansının baş döndürücü bir hızla azalmakta olduğunu düşündü.

Kadınlardan biri köpüklü birasından bir yudum aldı, sonra ağzını kocaman açıp, geğirdi. Karim'e doğru. Diğerleri kahkahayı patlattı. Hepsi de Karim'in boyundaydı.

Mağripli yüksek ve sert sesle konuşmaya çalıştı:

– Tamam çocuklar. Polis. Buraya size birkaç soru sormaya geldim.

Dazlaklar yaklaşıyordu. Aynasız olsun olmasın, Karim her şeyden önce bir Arap'tı. Üstelik böylesi kaçıklarla dolu bir hangarda, bir Arap'ın postu kaç para ederdi ki? Hatta Crozier'nin ve diğer aynasızların gözünde? Genç teğmen ürperdi. Saniyenin onda biri kadar bir süre, ayakları altındaki dünyanın göçtüğünü hissetti. Karşısında tüm bir kent, bir ülke, hatta bütün dünya varmış

gibi geldi.

Karim silahını çıkardı, namluyu tavana çevirdi.

– Tekrar ediyorum. Ben bir polisim ve sizinle dürüstçe konuşmaya geldim.

Usulca, silahını paslanmış bir varilin üzerine bıraktı. Dazlak kelleler hareketlerini kaçırmıyorlardı.

– Silahımı bırakıyorum. Biz konuşurken kimse ona dokunmayacak.

Karim'in varilin üzerine bıraktığı otomatik bir Glock 21'di, yüzde 70 polimerden yapılmış, son derecede hafif, en son modellerden biri. Kabzada on beş mermi, bir tane de namluda, fosforlu gez. Heriflerin daha önce hiç böyle bir silah görmediklerini biliyordu. Elindeydiler.

– Şef hanginiz?

Cevap olarak sessizlik. Karim birkaç adım daha atıp, soruyu yineledi:

– Şef dedim, kahrolasıcalar. Zaman kaybetmeyelim.

İçlerinden en irisi ilerledi, tüm vücudu şiddetli bir tekme atmaya hazır gibiydi. Bölgenin kaba aksanıyla konuştu.

– Bu lağım faresi bizden ne istiyormuş?

– Bana lağım faresi dediğini unutmaya hazırım, arkadaş. Kısa bir süre konuşacağız.

Dazlak, kafasını sallayarak yaklaşıyordu. Karim'den daha uzun, çok daha yapılıydı. Mağripli saç örgülerini, bu örgülerin yarattığı tehlikeyi düşündü; örgüler kavga anında yakalamak için idealdi. Dazlak hâlâ ilerliyordu. Metal ahtapotlar gibi elleri açıktı. Karim bir milim bile gerilemedi. Sağ tarafa bir göz attı. Diğerleri silahına yaklaşıyorlardı.

– Ee, lağım faresi, bizden ne is...

Kafa bir obüs mermisi gibi fırladı. Dazlağın burnu Karim'in yüzüne gömüldü. Herif iki büklüm oldu, Karim ayağı üzerinde dönerek herifin âdemelmasına bir tekme indirdi. Dazlak yerden havalandı, acı bir çığlık atarak iki metre öteye düştü.

Dazlaklardan biri tabancanın üzerine atılarak tetiğe asıldı. Sadece bir tıkırtı duyuldu. Namluya kurşun sürmek istedi, ama şarjör boştu. Karim sırtına kaydırdığı ikinci silahını, Beretta'yı çekti. Tabancayı iki eliyle tutarak dazlaklara doğrulttu, topuğuyla kurbanının gırtlağına basıp, haykırdı:

– Sizin gibi çılgınlara dolu silah bırakacağımı mı sandınız, yoksa?

Dazlaklar donup kalmıştı. Yerdeki adam, soluk almaya çalışarak inledi:

– İbne... "Dürüstçe" ha?

Karim herifin apış arasına bir tekme savurdu. Adam haykırdı. Karim eğilip herifin kulağını büktü. Kıkırdaklar parmaklarının arasında çatırdadı.

– Dürüstlük mü? Sizin gibi pisliklerle, öyle mi? (Asabi bir kahkaha attı.) Enayi miyim?.. Siz oradakiler, arkanızı dönün! Ellerinizi duvara dayayın, orospu çocukları! Siz de, kaltaklar!

Tavandaki neon lambalara bir kurşun sıktı. Mavimsi bir parıltı çıktı, teneke kapak tavanın saclarına çarptı, sonra da kıvılcımlar arasında yere çakıldı "Bıçkınlar" sağa sola kaçışmaya çalıştı. Durumları içler acısıydı. Karim avazı çıktığı kadar bağırdı:

– Ceplerinizi boşaltın! Bir hareket yapanın diz kapağını uçururum!

Karim loş hangarı gözleriyle tarıyordu. Namluyu şefin böğrüne dayayıp alçak sesle sordu:

– Neyle kafa yapıyorsunuz?

Herif kan tükürüyordu.

– Ne... ne dedin?

Karim namluyu biraz daha batırdı.

– Kafa yapmak için ne kullanıyorsunuz?

– Amfetamin... speed... tutkal...

– Hangi tutkal?

– Di... Dissoplastin...

– Bisiklet lastiği tutkalı mı?

Dazlak ne olduğunu anlamadan başını salladı.

– Nerede? diye sordu Karim.

Dazlak kanlı gözlerini devirdi.

– Buzdolabının yanında, çöp torbasının içinde...

– Kıpırdarsan seni vururum!

Karim gözleriyle hangarı tarayarak geri geri gitti, silahını hem yaralı dazlaktan, hem de yüzleri duvara dönük hareketsiz siluetlerden ayırmadı. Sol eliyle, torbayı devirdi; yere binlerce hap, bir sürü de tutkal tüpü döküldü. Tüpleri topladı, kapaklarını açıp hangarın içinde yürüdü. Yere, duvarın dibindeki dazlakların hemen arkasına yapışkanla yılanlar çizdi. Yanlarından geçerken bacak aralarına, bellerine tekmeler atıyor, bu arada da bıçaklarını ve diğer silahlarını alıp bir köşeye fırlatıyordu.

– Dönün.

Parlak kelleler ona doğru döndü.

– Şimdi benim şerefime şınav çekeceksiniz çocuklar. Siz de kaltaklar. Yerdeki tutkal izlerini kaçırmayın sakın.

Bütün eller, parmakların arasından fışkıran Dissoplast'ın üzerine yapıştı.

Üçüncü şınavda, avuçları yere yapışmıştı. Dazlaklar karın üstü yere devrildiler, düşerken bileklerini burktular.

Karim şefin yanına döndü. Bağdaş kurup, lotus oturuşuna geçti, sakinleşmek için derin soluk aldı. Sesi daha sakindi şimdi:

– Dün akşam neredeydiniz?

– Biz... biz değildik.

Karim kulak kabarttı. Dazlaklara hâkim olmuştu, şimdi sormuş olmak için soruyordu. Bu salakların mezarlık saldırısıyla hiçbir ilgileri olmayacağından emindi. Oysa bu dazlak bir şeyler biliyora benziyordu. Mağripli eğildi:

– Neden bahsediyorsun?

Dazlak dirseğinin üzerine doğruldu.

– Mezarlık... Biz değildik.

– Nereden duydun?

– Biz... biz oradan geçiyorduk...

Karim birden her şeyi anladı. Crozier'nin bir tanığı vardı. Bu sabah, ona haber veren biri. Dazlaklar mezarlığın yakınından geçerken, görülmüşlerdi. Kısacası komiser, Karim'e hiçbir şey söylememiş, onu belanın göbeğine göndermişti. Bu hesabı sonra görecekti Karim.

– Anlat bakalım.

– O civarda saklanacaktık.

– Saat kaçta?

– Bilmiyorum... Belki iki...

– Neden?

– Bilmiyorum... Eğlenmek istedik... Biraz ortalığı karıştırmak... Kuzey Afrikalı pataklamak için bir şantiye barakası arıyorduk...

Karim ürperdi.

– Sonra?

– Mezarlığın yanından geçiyorduk... Kahrolası... Demir kapı açıktı... Gölgeler gördük... Bir kabirden çıkan herifler...

– Kaç kişi?

– Sa... Sanırım, iki

– Tarif edebilir misin?

Yaralı sırıttı.

– Oğlum, kafamız kıyaktı...

Karim, herifin parçalanmış kulağına bir tokat attı. Dazlak bir yılan ıslığıyla sonuca eren boğuk bir çığlık attı.

– Tarif edebilir misin?

– Hayır! Çok karanlıktı...

Karim düşündü. Kafasında hırsızlarla ilgili hiçbir kuşku kalmamıştı. Gerçek profesyonellerdi bunlar.

– Sonra?

– Kahretsin... Ödümüz bokumuza karıştı... Tüydük... Olanları üzerimize yıkacaklarını düşündük... Carpentras'takiler yüzünden...

– Hepsi bu mu? Başka bir şey görmediniz mi? Bir ayrıntı, falan?

– Hayır... Hiç... Sabahın ikisinde, o Allah'ın cezası delik... Mezardan da

ölü...

Karim tek lambanın aydınlattığı küçük yolun sessizliğini düşündü. Bir de birbirlerini dirsekleyen, gırtlaklarına kadar sarhoş bir dazlak çetesinin Nazi marşları haykırmasını. Devam etti:

– Bir daha düşün.

– Daha... daha sonraydı... Doğu Bloku yapımı, galiba Lada gibi bir araba gördük, karşı yönde hızla gidiyordu... Mezarlıktan geliyordu... 143 numaralı devlet yolunda ...

– Ne renk?

– Be... Beyaz...

– Bir özelliği var mıydı?

– Çamur içindeydi...

– Plakasını aldın mı?

– Hey... Polis değiliz biz salak herif, ben...

Karim herifin dalağına bir tekme savurdu. Adam kıvrandı, kanlı köpük tükürdü. Teğmen ayaklandı, blucinindeki tozu silkeledi. Burada yapacak fazla bir şey kalmamıştı. Diğerlerinin inlediklerini duydu. Kuşkusuz ellerinde üçüncü ya da dördüncü derecede yanıklar vardı artık. Karim seslendi:

– Doğruca Sarzac Karakolu'na gideceksin. Hemen bugün. Gidip ifadeni imzalayacaksın. Seni benim gönderdiğimi söylersen, sana ayrıcalık tanırlar.

Dazlak sarsak kafasını yere eğdi, sonra da dehşete kapılmış hayvan gözleriyle baktı.

– Bunu... Bunu neden yapıyorsun?

– Hatırlaman için, diye mırıldandı Karim. Bir aynasız, hep sorun olur. Ama

Arap bir aynasız, işte o büyük beladır. Kuzey Afrikalı pataklamayı bir daha dene, işte o zaman belaya batarsın. (Son bir tekme daha attı.) Hem de gırtlağına kadar.

Mağripli geri geri yürüyerek hangardan çıktı, giderken Glock 21'ini almayı da unutmadı.

Gazı kökleyerek hareket etti, birkaç kilometre ötede, ağaçların altında durarak sakinleşmeye, sakin düşünmeye çalıştı. Mezar saldırısı sabahın ikisinde gerçekleşmişti demek. Hırsızlar iki kişiydi ve –belki de– Doğu yapımı bir araba kullanıyorlardı. Saatine baktı; bütün bunları yazıya dökecek kadar zaman vardı. Soruşturma artık gerçekten başlayabilirdi. Bir arama emri çıkartılmalı, otomobil ruhsatları incelenmeli, 143 numaralı devlet yolu kenarında oturanlar sorgulanmalıydı.

Oysa kafası başka yerdeydi. Görevini tamamlamıştı. Crozier şimdi dizgini boşaltacaktı. Böylesi bir soruşturmayı kendine özgü yöntemle nasıl yürüteceğini biliyordu: 1982'de ölen küçük bir çocuğu araştırmaya başlayacaktı.

Üçüncü bölüm

On birinci kısım

“İncelenen göğüs kafesinin ön yüzünde, kesici bir aletle gerçekleştirildiği anlaşılan uzunlamasına yaralar var. Omuzlarda, kollarda da aynı aletle yapıldığına inandığımız yaralar görüyoruz...”

Adlî tıp uzmanı yıpranmış bir önlük giymiş, küçük çerçeveli gözlük takmıştı. Adı Marc Costes’tu. İnce uzun hatlı, dalgın bakışlı bir genç. Niémans daha ilk bakışta onu sevmiş, onda gerçek araştırmacı, tutkulu bir uzman hali bulmuştu. Deneyimsiz olabilirdi, ama hırstan yana eksiği yoktu kuşkusuz. Raporunu düzenli bir sesle okuyordu:

“Vücutta çok sayıda yanık izi var: göğüste, omuzlarda, böğürde, kollarda. Bu tür yaklaşık yirmi beş iz bulduk, bir o kadarı da yukarıda belirtilen yaralarla karışıyor...”

Niémans sözünü kesti:

– Bunun bir anlamı var mı?

Doktor gözlüklerinin üzerinden sıkılarak baktı.

– Bana kalırsa katil yaraları ateşle dağlamak istemiş. Yaraların üzerine biraz benzin döküp yakmış. Kaçak bir aerosol kullandığını söyleyebilirim ya da bir Kärcher.

Niémans “psikoloji-sosyoloji” binasının birinci katında, karargâh kurduğu uygulamalı çalışmalar salonunu bir kez daha arşınladı. Adlî tıp uzmanıyla görüşmesini gözlerden ırak bu odada yapmak istemişti. Yüzbaşı Barnes ile Teğmen Joisneau da gelmişler, öğrenci iskemlelerine yerleşip uslu uslu oturmuşlardı.

– Devam edin, dedi doktora.

“... Aynı zamanda çok sayıda çürük, ödem ve kırıkla da karşı karşıyayız. Sadece göğüs bölgesinde, on sekiz çürük saydık. Dört kırık kaburga. Köprücük kemiklerinin ikisi de un ufak olmuş. Sol elde üç, sağ elde de iki parmak ezilmiş. Üreme organları da birçok darbe almış.

Bu darbeleri yapmak için kullanılan aletin, yaklaşık yedi santimetre kalınlığında demirden ya da kurşundan yapılmış bir çubuk olduğunu düşünüyorum. Buradaki yaralarla, cesedin taşınması ve yarığa sıkıştırılması sırasında oluşanlar arasında bir ayrım yapmak gerekir, ama ‘post mortem’ ödemler, ölümden önce olanlardan farklı özellikler gösterir...”

Niémans öteki dinleyicilere baktı; kaçırılmaya çalışılan gözler, terli şakaklar.

“... Vücudun üst kısmına gelince. Yüze hiç dokunulmamış. Ense de belirgin bir iz ya da çürük yok...”

Niémans yine araya girdi:

– Yüze darbe vurulmamış mı?

– Hayır. Hatta sanki katil hiç dokunmak istememiş gibi...

Costes gözlerini raporuna indirip kaldığı yerden okumayı sürdürmek istedi, ama Niémans ona fırsat vermedi:

– Bir dakika. Galiba rapor bu şekilde daha çok sürecek.

Doktor gözlerini asabice kırpıştırarak raporunun sayfalarını çevirdi.

– Evet, daha birkaç sayfa var.

– Tamam. Bunları daha sonra, herkes kendi başına okusun. İyisi mi, siz bize ölüm nedenini açıklayın. Bu anlattığınız yaralar, kurbanın ölümüne neden olmuş olabilir mi?

– Hayır. Adam boğulma sonucunda ölmüş. Çapı yaklaşık iki milim

kalınlığında metal bir telle. Bisiklet fren kablosu, piyano teli ya da bunlar gibi bir şey. Kablo yaklaşık on beş santim uzunluğunda bir bölgede deriyi kesmiş, Âdemelmasını ve gırtlak kaslarını parçalamış, atardamarı kesip kanamaya neden olmuş.

– Cinayet saati?

– Söylemesi güç. Vücudun dertop olması nedeniyle. Bu duruş ölüm katılaşması sürecini değiştirmiş, böylece...

– Yaklaşık bir saat söyleyin.

– Bana kalırsa... Cumartesi akşamı, günbatımına yakın, yirmi ila yirmi dört arasında.

– Sizce Caillois gezintiden dönerken mi karşılaşmış katiliyle?

– Şart değil. Bana kalırsa işkence oldukça uzun sürmüş. Bence Caillois katile sabah saatlerinde yakalandı. İşkence de bütün bir gün sürdü.

– Sizce, maktul kendini korumaya çalıştı mı?

– Yaraların çokluğu yüzünden, buna cevap vermem mümkün değil. Emin olduğum tek bir şey var: Caillois bayıltılmadı. İşkence sırasında bağlıydı, ama şuuru yerindeydi; kollarındaki ve bileklerindeki bağ izleri belirgin. Öte yandan, Caillois'nın ağzında bir tıkaç izine rastlamadığımdan, katilin çığlıkların duyulmasından çekinmediği sonucunu çıkarıyorum.

Niémans gidip pencerenin pervazına yaslandı.

– İşkence izleri hakkında ne diyeceksiniz? Profesyonelce bir çalışma mı?

– Profesyonel mi?

– Yani, savaşta kullanılan yöntemleri andırıyorlar mı? Bilinen yöntemleri?

– Bu konunun uzmanı değilim, ama sanmam. Bana kalırsa bu işkence izleri... bir çılgının işi. Sorularına doğru cevap almak isteyen bir çatlağın.

– Bunu nereden çıkarıyorsunuz?

– Katil Caillois'yı konuşturmaya çalışıyordu. Caillois da konuştu.

– Nereden biliyorsunuz?

Costes alçakgönüllülükle eğildi. Odanın sıcaklığına rağmen, parkasını çıkarmamıştı.

– Eğer katil Rémy Caillois'ya sadece zevk için işkence yapmış olsaydı, sonuna kadar gitmesi gerekirdi. Oysa, biraz önce söylediğim gibi, sonunda onu öldürdü. Telle boğarak.

– Cinsel işkence izi?

– Yok. O açıdan söylenecek bir şey bulamadım. Bu onun tarzı değilmiş. Hepsi bu.

Niémans masa boyunca gidip geldi. Böylesi işkenceler yapabilecek bir canavarı gözünün önüne getirmeye çalıştı. Sahneyi yaşamaya, dışarıdan görmeye. Hiçbir şey canlandıramadı gözünde. Ne bir yüz, ne de bir siluet. O zaman işkence göreni düşündü, ölüm ve acıyla karşı karşıya kaldığı an, neler gördüğünü tahmine çalıştı. Kahverengi, sarı ve kırmızı vahşi hayvan hareketleri gördü. Dayanılamayacak bir darbe, ateş ve kan fırtınası. Caillois'nın son düşünceleri neydi acaba? Kelimeleri seçerek sordu:

– Bize gözlerden söz edin?

– Gözlerden?

Soruyu soran Barnes'dı. Şaşırmış, sesi tiz çıkmıştı. Niémans cevap verme zahmetine katlandı:

– Evet, gözlerden. Biraz önce, hastanedeyken farkına varmıştım. Katil kurbanının gözlerini çalmış. Göz çukurları suyla dolu sanki...

– Kesinlikle, dedi Costes.

– Öyleyse baştan başlayın, dedi emredercesine Niémans.

Costes notlarına daldı.

– Katil gözkapaklarının altında çalışmış. Kesici bir alet sokup optik siniri ve göz kaslarını kesmiş, ardından gözleri çıkarmış. Sonra da özenle çalışarak, gözyuvalarının içini kazımış.

– Kurban bu operasyon sırasında ölmüş müydü?

– Bilemem. Yine de bu bölgede gördüğüm kanama belirtileri, Caillois'nın hâlâ hayatta olduğunun kanıtı olarak düşünülebilir.

Bu sözleri bir sessizlik izledi. Barnes'ın yüzü bembeyazdı, Joisneau ise dehşetten buz kesmişti.

– Sonra? dedi Niémans, her geçen saniye daha da boğucu hale gelen sıkıntıyı gidermek istercesine.

– Sonra... kurban öldükten sonra, katil göz çukurlarına su doldurdu. Nehir suyu, sanırım. Sonra da gözkapaklarını özenle kapadı. Gözlerin herhangi bir saldırıya uğramamış gibi kapalı ve şiş olmalarının nedeni bu.

– Operasyona dönelim. Size göre, katilin cerrahî yeteneği var mı?

– Hayır. Olsa olsa çok yüzeysel bazı bilgileri olmuş olabilir. Tek söyleyeceğim, işkencede olduğu gibi, bu konuda da özenle çalıştığı.

– Nasıl aletler kullanmış? İşkence de kullandıklarını mı?

– En azından, aynı tip aletler.

– Hangi tip?

– Tıbbî aletler. Kesiciler, bisturiler.

Niémans doktorun karşısına dikildi.

– Bize söyleyecek başka bir şeyiniz yok mu? Bir belirti? Raporunuzu okuduktan sonra, izlenmesi gereken bir yön?

– Yok. Maalesef yok. Ceset kayadaki yarığa sıkıştırılmadan önce, büyük bir dikkatle yıkanmış. Bu yüzden cinayet yeri konusunda bir bilgi vermesi imkânsız. Katilin kimliği konusunda da. Tek bildiğimiz, katilin güçlü ve yetenekli biri olduğu. Hepsi bu kadar.

– Bu kadar, ama az, diye homurdandı Niémans.

Costes bir an tereddüt etti, sonra raporuna baktı:

– Hiç değinmediğimiz bir ayrıntı daha var... cinayetle ilgisi olamayacak bir ayrıntı.

Komiser doğruldu.

– Ne gibi?

– Rémy Caillois'nın parmak izi yok.

– Ne demek bu?

– Parmak uçları öylesine yıpranmış, o denli törpülenmiş ki, ne bir çizgi ne de bir iz kalmış. Belki de bir kazada yandı. Belki de yıllarca önce geçirdiği bir kazada.

Niémans, kaşlarını bir şey bilmediğini belirtmek için kaldıran Barnes'a baktı.

– Anlayacağız, diye homurdandı komiser.

Doktora parkasına değecek kadar yaklaştı.

– Bir profesyonel olarak, bu cinayet hakkında ne düşünüyorsunuz? Ne hissediyorsunuz? Böylesi bir işkence karşısında, hekim güdüleriniz ne diyor?

Costes gözlüklerini çıkarıp gözkapaklarını ovuşturdu. Gözlüklerini yeniden taktığında bakışları, cilalanmış gibi daha parlaktı. Sesi de daha kararlı:

– Katil karanlık bir ritüel izliyor. Kayanın yarığında, cenin pozisyonunda sonuçlanması gereken bir ritüel. Bütün bunlar çok kesin, çok düşünülmüş. Bence, gözlerin yuvalarından koparılmasının temel bir anlamı olmalı. Bir de su var. Gözkapaklarının altında, gözlerin yerini alan su. Sanki katil göz çukurlarını temizlemek, bir şeylerden arındırmak istermiş gibi. Göz çukurlarından aldığımız suyu inceliyoruz. Bilinmez tabiî. Belki de bir ipucu, bir belirti buluruz... Kimyasal bir belirti.

Niémans bu son cümleyi, belli belirsiz bir el hareketiyle karşıladı. Küçük göle yaptığı ziyaretten beri komiser de bunun bir katarsis töreni, bir arındırma olduğunu düşünüyordu. İki adam aynı yerde buluşuyorlardı. Gölün üzerinde bir yerde, pisliği temizlemek istemişti katil, belki de sadece kendi cinayetini.

Dakikalar geçti. Kimse hareket edemiyordu. Sonunda Niémans odanın kapısını açıp mırıldandı:

– Haydi işbaşına. Zaman daralıyor. Rémy Caillois’nın neyi itiraf etmek zorunda olduğunu bilmiyorum. Sadece, itirafının başka cinayetlere neden olmamasını diliyorum.

On ikinci kısım

Niémans ile Joisneau yeniden kütüphaneye gittiler. İçeri girmeden önce, komiser belli etmeden genç teğmenin yüzüne baktı; Joisneau'nun çizgileri karmakarışıktı. Niémans bir sporcu gibi soluyarak genç arkadaşının sırtına bir şaplak indirdi. Genç Éric pek rahatlamamış olsa da, gülümsemek zorunda hissetti kendini.

İki polis kitapların bulunduğu geniş odaya girdi. Sıkıntıları yüzlerinden okunan iki adlî polis memuru, gömleklerinin kollarını sıvamış bir sürü başka polisle birlikte kütüphaneyi işgal etmiş, gerçek bir arama yapıyorlardı. Önlerinde bloklar, sütunlar halinde dizilmiş yüzlerce kitap. Joisneau şaşkınlıkla sordu:

– Bu da ne?

Cevap memurların birinden geldi:

– Bize söyleneni yapıyoruz işte... Kötülükten, dinî törenlerden söz eden kitapları arıyoruz, hem...

Joisneau Niémans'a baktı. Operasyonun kararsız gidişinden rahatsız olmuş gibiydi. Memura dönüp bağırdı:

– İyi ama, size bilgisayardan yararlanmanızı söylemiştim! Raflardaki bütün kitapları aramanızı değil!

– Bilgisayar araştırması yaptık, önce başlıklara, sonra da konulara göre. Şimdi kitapları bir ipucu bulmak için tarıyoruz, cinayetle bazı benzerlikler bulmak için...

Niémans araya girdi:

– Yatılı öğrencilerden yardım istediniz mi?

Polis memuru keyifsizce cevap verdi:

– Onların hepsi kendini filozof sanıyor. Bizleri konuşmaya boğdular. İlki, kötülüğün bir burjuva kavramı olduğunu, bütün bunların toplumsal açıdan, özellikle de Marksizm açısından yeniden değerlendirilmesi gerektiğini anlattı. Onunla bir yere varamayacağımıza karar verdik. Bir ikincisi bize sınırdan, sınırın ötesine geçmekten dem vurdu. Ama sınırın bizim içimizde olduğunu ekledi... vicdanlarımızın daha üstün bir sansürcüyle durmadan pazarlık ettiğini... Neyse, bir şey anlamadık tabiî. Üçüncüsü bizi mutlak kavramına ve imkânsızın araştırılmasına yönlendirmek istedi... Amaç olarak ne iyide, ne de kötüde gerçekleşemeyecek mistik deneyimden bahsetti... Her neyse, kısacası anlatılanlardan bir şey çıkaramadık, Teğmen...

Niémans kahkahasını tutamadı.

– Sana söylemiştim, diye fısıldadı Joisneau'ya bakıp. Entellerden sakınmak gerek.

Sonra şaşkın polis memuruna döndü:

– Araştırmaya devam edin. Anahtar sözcükler "kötülük", "şiddet", "işkence" ve "ritüel". Bunlara bir de "gözler", "su" ve "arınma" kelimelerini ekleyin. Bilgisayardan yararlanın. Öncelikle böyle kitaplara başvuran, benzer konularda çalışan, örneğin doktoralarını bunun gibi alanlarda hazırlayan öğrencilerin adlarını bulun. Ana bilgisayarla çalışanınız kim?

Deri ceketinin altından omuzlarını oynatan, iri cüsseli biri ayağa kalktı:

– Ben, Komiser.

– Caillois'nın belgelerinde bir şey bulabildiniz mi?

– Hasar görmüş kitapların, ısmarlananların falan listeleri var. Kitaplara bakmak için gelen öğrencilerin, kitapların kütüphanedeki yerlerinin listeleri.

– Yerlerinin mi?

– Evet. Caillois’nın işi, kitapları yerlerine yerleştirmekti... (teğmen baş işaretiyle cam dolapları gösterdi) şu cam dolaplara. Hepsinin yerini programına kaydediyordu.

– Onun tez çalışmalarını bulabildiniz mi?

– Bulduk. Bin sayfalık bir belge. Antikçağ ve... (üzerine notlar karaladığı kâğıda göz attı) Olimpia. Olimpiyat Oyunlarından ve oyunların çevresinde düzenlenen kutsal törenlerden söz ediyor... Şu kadarını söyleyebilirim, oldukça ciddi bir şey.

– Bir çıkış alıp okuyun.

– Efendim?

Niémans alaycı bir tavırla ekledi:

– Çapraz okuyarak, tabiî.

Adamın şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. Komiser ara vermeden ekledi:

– Bilgisayarda başka bir şey yok mu? Video oyunu? Elektronik posta kutusu?

Polis memuru başıyla hayır işareti yaptı. Niemans şaşırmamıştı. Caillois’nın sadece kitaplarla yaşadığı kanısındaydı. Profesyonel görevlerinde sadece tek bir eğlenceye yer veren katı bir kütüphaneci. O eğlence de tezini yazmaktı kuşkusuz. Böylesi bir ketuma ne itiraf ettirilebilirdi ki?

Pierre Niémans, Joisneau’ya baktı:

– Buraya gel. Soruşturman ne durumda, bilmek istiyorum.

İki yanı kitaplarla kaplı aralıklardan birine girdiler. Aralığın dibinde, bir kitap karıştıran kasketli bir sivil memur vardı. Komiser böyle bir sahne karşısında, ciddiyetini korumakta zorlandı. Teğmen bloknotunu çıkardı.

– Yatılılardan çoğunu, Caillois’nın kütüphanedeki meslektaşlarından ikisini

sorguladım. Rémy fazla sevilmiyordu, ama en azından saygı görüyordu.

– Onu neden sevmiyorlar?

– Özel bir şey yok. Bana kalırsa, insanlara rahatsızlık veriyordu. İçine kapanık, esrarlı biri. Ötekilerle iletişim kurmak için hiçbir gayret göstermeyen biri. Bir bakıma, işine uygun bir davranış. (Joisneau çevreye şöyle bir baktı, ürkmüş gibiydi.) Düşünün bir... bu kütüphanede, bütün gün sessizliğini korumak zorunda kalmak...

– Babasından söz eden oldu mu?

– Onun da kütüphaneci olduğunu biliyor muydunuz? Evet, söz ettiler. Aynı tip. Ketum, ne düşündüğünü belli etmeyen. Bu günah çıkarma havasının uzun dönemde insanı etkilememesi imkânsız.

Niémans kitaplara yaslandı.

– Onun da dağda öldüğünü söylediler mi?

– Tabiî. Ama bu ölümün kuşkulu bir yanı yok. İhtiyar çığ altında kalıp...

– Biliyorum. Sana göre, Caillois'lardan, babadan ve oğuldan nefret eden biri olabilir mi?

– Komiser, maktul kütüphane raflarından kitap alıp getiriyor, fiş doldurup öğrencilere bir masa numarası veriyordu. Böyle bir adamın nasıl bir intikam duygusu yaratacağını düşünüyorsunuz? En son basımı vermediği için, bir öğrencinin öfkesini çekmiş olabilir mi?

– Peki. Dağcılık konusunda?

Joisneau yine bloknotuna baktı.

– Caillois hem dağcı, hem de mükemmel bir yürüyüşçüydü. Onu giderken gören tanıklara göre, geçen cumartesi günü iki bin metre yükseklikte bir yürüyüşe çıkmış olmalı. Malzemesiz.

– Yürüyüş arkadaşı, falan?

– Hiçbir zaman. Karısı bile gitmezmiş. Caillois yalnız biriydi. Otizmin sınırlarında biri.

Niémans da öğrendiklerini anlattı:

– Nehir kıyısına gittim yeniden. Kayada takoz izleri gördüm. Katilin cesedi yukarıya çıkarmak için dağcılık yöntemleri kullandığını düşünüyorum.

Joisneau'nun yüzü kasıldı.

– Tüh. Oysa ben de çıkmıştım oraya...

– İzler yarığın içinde. Katil oyuğa makaralar bağladı, sonra cesedi yukarı çekmek için, kendi ağırlığından yararlandı.

– Allah kahretsin.

Yüzünde bir pişmanlık ve hayranlık karışımı vardı. Niémans gülümsedi.

– Benim bir maharetim yok; tanıklarımdan biri yol gösterdi. Fanny Ferreira. Gerçek bir profesyonel. (Göz kırptı.) Sert biri, aynı zamanda... o konuyu derinine araştırmanı istiyorum. Böylesi malzemeler kullanan, dağcılıkta uzmanlaşmış insanların listesini çıkarmaya çalış.

– İyi ama, binlerce kişi demek bu!

– Meslektaşlarından yardım iste. Barnes'tan iste. Belli olmaz. Bakarsın bu araştırmadan bir gerçek doğar. Gözlerle de ilgilenmeni istiyorum.

– Gözlerle mi?

– Doktoru duydun, değil mi? Katil, özel bir dikkatle Caillois'nın gözlerini çaldı. Bunun ne anlama geldiği konusunda en ufak bir fikrim yok. Belki fetişizm. Belki özel bir arınma isteği. Belki de gözler katile, Caillois'nın gördüğü bir sahneyi hatırlatıyor. Ya da katilin bir süredir omuzlarında hissettiği bir bakışın ağırlığını. Ne bileyim. Biraz karmaşık, üstelik bu psikoloji

palavralarından da hiç hoşlanmam. Yine de bütün kenti altüst etmeni ve gözlerle ilgili ne varsa, bulmanı istiyorum.

– Mesela?

– Mesela, bu kentte ya da bu fakültede gözle ilgili bir kaza olup olmadığı. Karakollara gidip son yıllarda bu konuyla ilgili bir kayıt olup olmadığını araştır, bölge gazetelerini falan tara. Birilerinin yaralandığı kavgalar, falan. Ya da hayvanlara saldırı. Bilmiyorum işte; ara. Bir de kentte gözle ilgili bir sorun, gözleri etkileyen bir salgın, falan.

– Gerçekten de bir şeyler bulabileceğimi mi...

– Hiçbir şey düşünmüyorum, diye soludu Niémans. Söylediğimi yap.

Dar koridorun diğer ucundaki polis memuru gözucuyla onlara bakıyordu. Sonunda, elindeki kitabı bırakıp, gitti. Niémans alçak sesle devam etti:

– Bir de, Caillois'nın bu son haftalardaki ayrıntılı programını istiyorum. Kiminle karşılaştığını, kimlerle konuştuğunu. Telefon konuşmalarının listesi, hem özel telefonundan, hem de fakülteden. Aldığı mektupları, her şeyi. Caillois belki de katili tanıyordu. Belki de dağda buluşmaya karar vermişlerdi.

– Ya karısı, bir şey söylemedi mi?

Niémans cevap vermedi. Joisneau ekledi:

– Kolay biri olmadığı söyleniyor.

Joisneau bloknotunu kapattı. Yüzüne renk gelmişti.

– Size söylemem gerekir mi, emin değilim... İşkence edilmiş o ceset... ve çevrede dolaşan kaçık bir katil...

– Evet?

– Her şeye rağmen, sizden bir şeyler öğrendiğimi sanıyorum.

Niémans, İsère Bölgesi’nin Topografyası ve Engebeleri adlı kitabı inceliyordu. Kitabı genç teğmene fırlatıp ekledi:

– İyi, sen de katil hakkında bir şeyler öğrenmemiz için dua et.

On üçüncü kısım

“Vücudu iki büklüm olmuş kurbanın yandan görünüşü. Derinin altında, düğüm düğüm olmuş kaslar. Yer yer mavileşmiş, solgun deriyi parçalamış kararmış ve çürümüş yaralar.”

Çalıştığı odaya dönen Niémans Rémy Caillois’nın cesedinin polaroid makineyle çekilmiş fotoğraflarını inceliyordu.

“Yüzün önden görünüşü. Göz çukurlarının kara delikleri üzerinde, aralık gözkapakları.”

Paltosu sırtında, kurbanın çektiği korkunç acıyı düşünüyordu. O masum bölgeden fırlayıp çıkan korkunç şiddeti. Kendi kendine itiraf etmese de, daha kötüsünün olmasından korkuyordu. Başka bir cinayet, belki. Ya da günlerin ve korkunun süpürüp yok edeceği, herkesin unutmasına yol açacak, cezasız kalmış bir suç.

Maktulün elleri. Önce üstten, sonra alttan çekilmiş fotoğraflar. İnce ve zarif eller. Parmak izi yok. Bileklerde kesik izleri. Pütürlü. Siyahlaşmış. Mineral.

Niémans iskemlesini ters çevirdi, sırtını duvara yasladı. Ellerini ensesinde kenetleyip, kendi sözlerini hatırladı: “Bir soruşturmanın bütün ayrıntıları, bir ayna gibidir. Ve katil de kör noktalardan birinde saklıdır.” Kafasından bir inancı söküp atamıyordu: Caillois rasgele seçilmiş biri değildi. Ölümü, geçmişiyle ilişkiliydi. Tanıdığı biriyle. Yaptığı bir şeyle. Araladığı bir sırla.

Ama ne?

Caillois çocukluğundan beri hayatını bir üniversitenin kütüphanesinde geçirmişti. Her hafta sonu da vadiye hâkim yalnızlıklara dalıp kayboluyordu. Böylesi bir infazı hak etmek için, nasıl bir sır öğrenmiş olabilirdi?

Niémans kurbanın geçmişini kısaca araştırma gereği duydu. İster içgüdü deyin, ister meslek tutkusu, işe Sophie Caillois'yla karşılaşmasında dikkatini çeken bir ayrıntıyla başladı.

Birkaç telefon konuşmasından sonra, İsère Bölgesi gençlerinin üç günlük eğitim için gittikleri, Lyon yakınlarındaki 14. Piyale Alayı'na telefonla ulaştı. Kimliğini söyleyip arama nedenini açıkladıktan sonra, arşiv bölümüne bağlandı, doksanlı yıllarda çürüğe ayrılan Rémy Caillois'nın dosyasını çıkartmayı başardı.

Niémans önce bilgisayar tuşlarının tıkırtısını, sonra da odada ayak seslerini, en sonunda da sayfaların hışırtısını duydu. Arşiv memuruna sordu:

– Dosyanın sonucunu okuyun bana.

– Buna yetkim var mı, bilmiyorum... Gerçekten de komiser olduğunuzu nereden bileceğim?

Niémans içini çekti.

– Guernon Jandarma Karakolu'nu arayın. Yüzbaşı Barnes'ı isteyin ve...

– Tamam. Tamam. Okuyorum. (Sayfaları karıştırdı.) Ayrıntıları, test sonuçlarını falan geçiyorum. Sizin sorduğunuz adam hakkında verilen karar, P4 uyarınca çürüğe ayrıldığı, "akut şizofreni". Psikiyatr sayfanın dibine el yazısıyla bir şey eklemiş... Şöyle diyor: "Tedavi mecburiyeti" bu sözlerin altını çizmiş. Sonra da eklemiş: "Guernon Hastanesi'yle temas kurulacak." Bana kalırsa, şu sizin adam oldukça ciddi bir vaka, çünkü genellikle...

– Doktorun adı var mı?

– Tabiî, Tabip Binbaşı Yvens.

– Hâlâ garnizonda mı görevli?

– Evet. Yukarıda.

– Bağlayın.

– Ben... Peki. Ayrılmayın.

Telefondan önce askerî bir marş, sonra da fa anahtarıyla ayarlanmış gibi ciddi bir ses duyuldu. Niémans kendini tanıttı, gerekli açıklamaları yaptı. Dr. Yvens kuşkuluydu. Sonunda sordu:

– Sorduğunuz kişinin adı neydi?

– Caillois Rémy. Beş yıl önce, P4 uyarınca çürüğe ayırdınız. Akut şizofreni. Hatırlayabilmeniz mümkün mü? Eğer hatırlıyorsanız, size göre delilik numarası yapıp yapmadığını soracaktım.

Ses itiraz etti:

– Böylesi belgeler gizlidir.

– Cesedi bir kayalıkta bulundu. Gırtlağı kesik. Gözleri çalınmış. İşkence izleri. Sorgu Hâkimi Bernard Terpentes beni bu iş için Paris'ten getirtti. Sizi doğrudan arayabilir, ama bu da gereksiz zaman kaybına neden olur. Caillois'yı hatırlayıp...

– Hatırlıyorum, diye sözünü kesti Yvens. Bir hasta. Bir çılgın. En ufak bir kuşku yok.

Kendine itiraf etmiyordu ama, Niémans bekliyordu bu cevabı, duyunca şaşırmadı. Tekrarladı:

– Numara olmasın?

– Hayır. Sahtekârlarla her yıl karşılaşırım. Kafaları düzgün çalışanlar, gerçek delilerden çok daha fazla hayal kurarlar. Akıllarına geleni söylerler, olmayacak nöbetler uydururlar. Gerçek hastaları belirlemek kolaydır. Onlar, deliliklerine sıkı sıkıya bağlıdırlar. O delilikle törpülenmiş gibi, başka bir şey düşünmezler, onu takıntı haline getirmişlerdir. Deliliğin bile bir mantığı vardır... Rémy Caillois hastaydı. Tıp fakültesinde incelenecek bir vaka.

– Deliliğinin belirtileri nelerdi?

– Düşüncelerinde ikilik. Dış dünyayla ilişki kaybı. Suskunluk. Şizofreninin klasik belirtileri.

– Doktor, bu adam Guernon Üniversitesi'nde kütüphaneciydi. Her gün, yüzlerce öğrenciyle karşı karşıyaydı ve...

Doktor güldü.

– Delilik anlık bir süreçtir, Komiser. Çoğu zaman başkalarının gözünden kaçmayı, zararsız bir kişilik görüntüsünün gerisine saklanmayı becerir. Bunu en az benim kadar biliyor olmalısınız.

– Oysa bana bu deliliğin açıkça belirgin olduğunu söylediniz.

– Bu konuda tecrübem var. Belki de Caillois sonradan kendini denetlemeyi öğrenmiştir.

– Neden "tedavi mecburiyeti" diye yazmak gereği duydunuz?

– Ona kendisini tedavi ettirmesini öğütledim. Hepsi bu.

– Siz, kendi açınızdan Guernon Hastanesi'yle temas kurdunuz mu?

– Doğrusunu isterseniz, hatırlamıyorum. Olay ilginçti, ama hastaneyi uyardığımı pek sanmıyorum. Bilirsiniz, eğer kişi...

– "İlginçti" dediniz, yanlış duymadım, değil mi?

Doktor içini çekti.

– Bu insan, kendi kişiliğinin ikiye bölündüğü çok katı ve yüksek duvarlı bir dünyada yaşıyordu. Kuşkusuz başkalarının gözünde davranışlarıyla belirli bir esneklik gösteriyordu, ama tam anlamıyla düzen ve ayrıntı takıntısı vardı. Duygularından her biri somut bir şekille, ayrı bir kişilikle özdeşleşiyordu. Kendi başına bir orduydu yani. Bana göre, heyecanlandırıcı bir vakaydı.

– Tehlikeli miydi?

– Kuşkusuz evet.

– Ve gitmesine izin verdiniz?

Bir sessizlik oldu. Sonra:

– Bakın, serbestçe dolaşan deliler...

– Doktor, dedi Niémans daha yumuşak bir sesle, bu adam evliydi.

– Öyleyse, karısına acıyorum.

Niémans telefonu kapadı. Duydukları, önünde yeni ufuklar açmıştı. Ama huzursuzluğunu da artırıyordu.

Yeni bir ziyaret yapmaya karar verdi.

– Bana yalan söylediniz!

Sophie Caillois kapıyı kapatmaya çalıştı, ama Niémans dirseğini aralıktan sokmuştu bile.

– Neden kocanızın hasta olduğunu söylemediniz?

– Hasta mı?

– Şizofren. Uzmanlara göre, kapatılmayı gerektirecek kadar.

– Alçak.

Dudakları sıkılı kadın kapıyı kapatmaya çalıştı ama, Niémans kolayca direndi. Dümdüz saçlarına, gevşek ilmikli kazağına rağmen, kadın her zamankinden güzel görünüyordu.

– Hâlâ anlayamıyor musunuz? diye haykırdı. Bir katili arıyoruz. Bir neden arıyoruz. Belki de Rémy Caillois, canavarca öldürülmesinin nedenini açıklığa kavuşturacak davranışta bulundu, bir hata yaptı. Belki, kendinin bile hatırlayamadığı bir şey. Rica ediyorum... bana sadece siz yardım edebilirsiniz!

Sophie Caillois’nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Yüzünün tüm güzelliği, asabice ürperen ince çizgilerde iyice belirginleşiyordu. Özellikle de kusursuz kaşları, bu güzelliği daha gözkamaştırıcı ve dokunaklı kılıyordu.

– Siz çıldırmışsınız.

– Geçmişini öğrenmem gerek...

– Siz çıldırmışsınız.

Kadın titriyordu. Niémans ona aldırmadan gözlerini indirdi. Kazağın ilmiklerini geren köprücükkemiklerinin çıkıntısına dikkatle baktı. Yün örgünün arasından, sutyenin askısını gördü. Birden, ani bir hareketle, kadının bileğini tutup kolunu sıyırdı. Kadının kolu mavimsi lekelerle kaplıydı. Niémans kükredi:

– Sizi dövüyordu.

Komiser gözlerini koyu lekelerden uzaklaştırdı ve Sophie Caillois’nın gözlerine dikti.

– Sizi dövüyordu! Kocanız hastaydı. Kötülük yapmaktan, acı çektirmekten hoşlanıyordu. Bundan eminim. Bir suç işledi. Kuşkularınız olduğundan da eminim. Bildiklerinizin onda birini bile anlatmıyorsunuz.

Kadın, komiserin yüzüne tükürdü. Niémans sendeleyerek geri çekildi.

Sophie Caillois bundan yararlanarak kapıyı kapattı. Niémans kapıya yüklenirken, kilitler bir dizi tıkırtıyla döndü. Koridorda kapılar açıldı, yatılı öğrenciler endişeli gözlerle bakmaya başladı. Komiser kapının pervazına bir tekme indirdi.

– Tekrar geleceğim! diye bağırdı.

Yeniden etrafa sessizlik hâkim olmuştu.

Niémans son bir yumruk daha atıp bir dizi yankıya neden oldu, sonra birkaç saniye kıpırdamadan bekledi.

Kadının hıçkırıklarla bölünen sesi, sanki bir mağaranın derinliklerinden geliyormuş gibi boğuktu.

– Siz çıldırmışsınız.

On dördüncü kısım

– Peşine sivil bir memur takılmasını istiyorum. Grenoble’daki adlî polisten yardım isteyin.

– Sophie Caillois’nın mı? Ama... Neden?

Niémans, Barnes’a baktı. Her ikisi de Guernon Jandarma Karakolu’nun büyük odasındaydı. Yüzbaşının üzerinde resmî kazak vardı; enine beyaz bir çizgisi olan, lacivert bir kazak.

– Bu kadın bizden bir şeyler gizliyor, diye açıkladı Niémans.

– Yine de adamı öldürenin o olduğunu...

– Hayır. Ama bütün bildiklerini anlatmadı.

Barnes ikna olmamışçasına başını salladı, sonra da Niémans’ın kucağına içi fakslarla, belgelerle dolu kalın bir dosya bıraktı.

– Genel soruşturmanın ilk sonuçları, diye açıkladı. Şimdilik fazla bir şey yok.

Jandarmaların sıkışık bir halde çalıştıkları salonun gürültüsüne aldırmaksızın, hemen dosyayı incelemeye koyuldu Niémans; bir taraftan da boş bir oda bulmak için yürüyordu. Önce, Barnes ve Vermont’un araştırmalarını özetleyen karbonlu kâğıt tomarlarını gözden geçirdi. Rapor ve tanık ifadelerinin çokluğuna rağmen, olumlu bir sonuç çıkarmaya meydan verecek en ufak bir bilgi yoktu. Bütün önlemler, tanıklar, araştırmalar, soruşturmalar... hiçbir sonuç vermemişti. Niémans cam bölmeye girerken homurdandı. Böylesine küçük bir kentte, böylesine dikkat çekici bir cinayet. Komiser olayı çözecek en ufak bir iz, en küçük bir belirti bulamamış olmayı kabullenemiyordu bir türlü.

Metal yazı masasının arkasındaki iskemleye oturdu ve bu kez büyük bir dikkatle okumaya koyuldu.

Hırsızlık olaylarıyla ilgili araştırmalar bir sonuç vermemişti. Hapishanelere, karakollara, mahkeme kayıtlarına başvuru da çıkmaza girmişti sanki. Son kırk sekiz saatte gerçekleşen araba hırsızlıklarından hiçbiri, cinayetle ilgili görünmüyordu. Son yirmi yılın cinayetleri, ilgi çekici olayları konusundaki araştırma da verimsizdi. Hiç kimse böylesine korkunç, böylesine tuhaf bir cinayet hatırlamıyordu kısacası. Kentte tutulan kayıtlar bile dağda yapılan birkaç kurtarma operasyonu, bir dizi kaza ve yangınla sınırlıydı.

Niémans bir sonraki bölümün sayfalarını karıştırmaya başladı. Otellerde yürütülen düzenli soruşturmalardan, faks mesajlarından da bir sonuç çıkacak gibi değildi.

Vermont'un dosyalarına geçti. Adamları hâlâ nehir kenarındaki araziyi tarıyordu. Şimdiye kadar sadece beş dağcı barınağı bulabilmişlerdi. Oysa bölge haritasında, bazıları üç bin metre yüksekte olmak üzere on yedi dağcı barınağı görünüyordu. Bu kadar yüksek bir yerde işlenen bir cinayetin anlamı neydi? Polisler çevredeki köylüleri de sorgulamıştı. Tutanaklardan bazıları, jandarmanın alışılmış formatını yansıtıyordu. Niémans sayfaları karıştırırken gülümsedi; imla yanlışları ve cümle bozuklukları polis tutanaklarını hatırlatıyor olsa da, bazı bölümler buram buram askeriye kokuyordu. Adamlar benzin istasyonlarını, garları, otobüs duraklarını gezmişti. Dikkati çekecek bir şey bulamadan. Ne var ki artık sokaklarda, evlerde dedikodular başlamıştı. Bu kadar sorunun, sebebi neydi? Neden etrafta bu kadar çok jandarma vardı?

Niémans dosyayı masanın üzerine bıraktı. Camdan baktığında, yanakları al al olmuş, gözleri soğuktan parlamış bir müfrezenin geri döndüğünü gördü. Başıyla Yüzbaşı Vermont'a sordu, cevap aynıydı: hiç.

Komiser birkaç saniye boyunca üniformalılara baktıysa da, aklı başka yerdeydi. İki kadını düşünüyordu. Biri bir ağaç kabuğu kadar sert ve koyu renkliydi. Geniş kasları, pürüzsüz ve mat bir cildi vardı mutlaka. Reçine ve çiğnenmiş ot tadında olmalıydı. Diğeri zayıf ve acılıydı. Niémans'ı çeken kadının tedirginliği, korkuyla karışık saldırganlığıydı. Kocası gerçekten de dövüyor muydu kadını? Sakladığı sır neydi? Ayrıca, vücudu böylesine korkunç

işkencelerden geçtikten sonra öldürülmüş, ölü bir kocanın ardından duyduğu üzüntünün ölçüsü neydi?

Niémans ayağa kalktı, pencerelerden birine yöneldi. Bulutların ardında, dağların üzerinde, güneş, fırtınanın kara ve şişmiş bedenine kazılı uzun yara izlerine benzeyen ışık çizgileri gönderiyordu. Sonra bunların altında, Guernon'un birbirine benzeyen, gri evlerini gördü. Karın birikmesini önleyen, çokköşeli damları. Küçük, kare ve karanlık pencereler alacakaranlıkta kaybolmuş tablolar gibiydi. Nehir karakolu yalayarak kentin içinden geçiyordu.

Yeniden iki kadının görüntüsü gözünün önüne geldi. Her soruşturmada, aynı duyguya kapılıyordu. Soruşturmanın baskısı duygularını keskinleştiriyor, onu bir çeşit aşk avına zorluyordu, yakıcı, sert. Sadece cinayet gibi böyle acil çözüm gerektiren vakalar sırasında âşık oluyordu: tanıklar, zanlılar, orospular, garson kızlar...

Sarışın ya da esmer?

Cep telefonu çaldı. Arayan Antoine Rheims'di.

– Hôtel-Dieu Hastanesi'nden geliyorum.

Niémans, Paris'i aramayı düşünmeden geçirmişti günün yarısını. Parc-des-Princes olayı şimdi tehlikeli bir bumerang gibi geri dönecekti kuşkusuz. Müdür sözlerini sürdürdü.

– Doktorlar herifin yüzünü kurtarmak için beşinci ameliyata karar verdi. O kadar çok deri aldılar ki, herifin kalçasında deri meri kalmadı. Bu kadar da değil. Üç kafa travması. Bir gözün kaybı. Yüzde yedi kırık. Yedi, Niémans. Altçene gırtlak dokusuna iyice saplanmış. Kemik parçaları ses tellerini koparmış. Adam hâlâ komada, ama ne olursa olsun, bir daha konuşamayacak. Doktorlara bakarsan, bir otomobil kazası bile bunca zarar veremezmiş. Onlara ne anlatacağım konusunda bir fikrin var mı? Ya da İngiltere Büyükelçiliği'ne? Gazetelere? Sen ve ben, birbirimizi uzun zamandan beri tanıyoruz. Dost olduğumuzu bile sanıyorum. Ama aynı zamanda, kaçık bir hayvan olduğunu söylemek zorundayım.

Niémans'ın elleri titriyordu.

– O herif bir katil, diye cevap verdi.

– Kahrolası, sen farklı mısın sanki?

Niémans cevap vermedi. Terden sırılsıklam olmuş ahizeyi sol eline geçirdi. Rheims devam etti:

– Soruşturma nasıl gidiyor?

– Yavaş gidiyor. İpucu yok. Tanık yok. Sandığımdan çok daha karmaşık çıktı.

– Söylemiştim! Medya Guernon'da olduğunu öğrenince, kenelerin tüysüz köpeğe üşüştüğü gibi düşeceklerdir oraya. Seni oraya göndermekle ne aptallık ettim!

Rheims kabaca kapadı. Niémans birkaç dakika öylece kaldı, ağzı kupkuruydu. Göz köreltici şimşekler arasında, bir gece öncesinin şiddet sahnelerini hatırladı. Sinirleri gevşemişti. Onu boğan, o sırada eline geçirdiği şeyi yok etmek tutkusu dışında tüm iradesini ortadan kaldıran aşırı bir nefretle, katili öldüresiye dövmüştü.

Pierre Niémans hayatı boyunca şiddet dünyasında, bir sapıklık evreninde, vahşi ve acımasız sınırlarda yaşamıştı; tehlikenin yakınında olmak korkutmuyordu onu. Tam tersine, tehlikeye meydan okumak, ona hâkim olmak için hep tehlikeyi aramıştı. Oysa artık tehlikeyi denetleyecek durumda değildi. Şiddet tüm benliğine işlemeye, tüm hareketlerini denetlemeye başlamıştı. Artık Niémans bir güçsüzlük, bir çöküş içindeydi. Üstelik kendi korkularının da üstesinden gelememişti. Kafasının bir köşesinde, bir yerlerde hâlâ köpekler havlıyordu.

Birden irkildi. Cep telefonu yine çalıyordu. Arayan adlî tıp uzmanı Marc Costes'tu, sesinde bir zafer tınısı vardı.

– Size haberlerim var Komiser. Bir ipucu bulduk. Sağlam. Gözkapaklarının altındaki suyla ilgili. Analiz sonuçları biraz önce elime geçti.

– Ee?

– Nehir suyu değil. İnanılmaz ama, öyle işte. Bu konuyu Grenoble Polisi Bilimsel Araştırma Merkezi'ndeki bir kimyacıyla, Patrick Astier'yle birlikte araştırıyoruz. Gerçek bir dahi. Ona kalırsa, göz çukurlarındaki suda görünen kirlilik izleri, nehir suyu olmadığının kanıtı. Kesinlikle değil.

– Biraz daha açık konuş.

– Göz çukurlarındaki su H_2SO_4 ve HNO_3 içeriyor, yani sülfürik asit ve nitrik asit. Suyun pH değeri 3, yani asitlik oranı yüksek. Neredeyse sirke gibi. Böylesi bir sayı, değerli bir bilgi verir.

– Hiçbir şey anlamıyorum. Bütün bunların anlamı ne?

– Size teknik bir konuşma yapmak istemem, ama sülfürik asit ile nitrik asit SO_2'nin, yani kükürt dioksitin ve NO_2'nin, yani azot dioksitin türevleridir. Astier'ye göre böylesi bir dioksit karışımını üretebilecek tek bir sanayi türü var: linyitle çalışan termik santrallar. Çok eski tip santrallar. Astier'nin görüşü, maktulün böyle bir yerde öldürüldüğü ya da böyle bir yerin yakınına götürüldüğü. Çevrede bir linyit santralı bulun, cinayet mahalli sorununu çözmüş olursunuz.

Niémans, koyu renkli pulları inatçı güneşin ışıkları altında parıldayan gökyüzüne dikti gözlerini. Belki de elinde bir ipucu vardı artık. Emir verdi:

– O suyun içeriğini bana faksla. Barnes'ın faksına.

Komiser büronun kapısını açtığında, Éric Joisneau'yla burun buruna geldi.

– Sizi her yerde aradım. Önemli olabilecek bir şey buldum da.

Soruşturmanın birden hızlanması mümkün müydü? İki polis geriledi, Niémans kapıyı kapadı. Joisneau sinirli sinirli bloknotunu karıştırdı.

– Sept-Laux yakınlarında, kör çocuklar ve gençler için bir enstitü bulunduğunu öğrendim. Hastalarından büyük bir bölümü Guernon'dan geliyormuş. Çocukların çeşitli rahatsızlıkları var. Katarakt, retinit, renkkörlüğü.

Bu hastalıkların Guernon ortalaması, ulusal ortalamadan yüksek.

– Devam et. Sorunun kaynağı ne?

Joisneau iki elinin parmaklarını bir tas yapar gibi birleştirdi.

– Vadi. Vadinin çevreden izole olması. Doktora göre, genetik hastalıklarmış bunlar. Taze kan karışmadığından, kuşaktan kuşağa aktarılıyorlarmış. İçine kapanık bölgelerde sıkça rastlanırmış böylesi hastalıklara. Bir tür salgın, ama genetik yoldan.

Teğmen bloknotundan bir sayfa kopardı.

– Alın, enstitünün adresi. Enstitü müdürü, Dr. Champelaz bu olguyu derinine incelemiş. Düşündüm ki...

Niémans işaret parmağını Joisneau'ya uzattı.

– Oraya sen gidiyorsun.

Genç polisin yüzü aydınlandı.

– Bana güveniyor musunuz?

– Sana güveniyorum. Haydi, fırla.

Joisneau topuklarının üzerinde döndü, sonra karar değiştirdi, kaşları çatıktı.

– Komiser... Bağışlayın, ama... neden müdürle konuşmaya siz gitmiyorsunuz? Bakarsınız, ilginç bir ipucudur. Yoksa elinizde daha iyisi mi var? Ya da buralı olduğum için, sorularımın daha iyi olacağını mı düşünüyorsunuz? Anlamıyorum.

Niémans dirseğini kapının pervazına dayadı.

– Haklısın, başka bir iz üzerindeyim. Ama sana ek bir ders vereyim, Joisneau. Bazen soruşturma dışı gerekçeler de vardır.

– Nasıl gerekçeler?

– Kişisel gerekçeler. Bir fobiden rahatsız olduğum için, o enstitüye gitmek istemiyorum.

– Ne fobisi? Körlerle mi ilgili?

– Hayır. Köpek fobisi.

Genç teğmenin inanmadığı, yüzünden okunuyordu.

– Anlamıyorum.

– Düşün. Kör diyen köpek demiş olur. (Niémans hayalî bir köpek tarafından gezdirilen kör taklidi yaptı.) Körler için eğitilmiş köpekler, anlıyor musun? Onun için, oraya adım atmam söz konusu olamaz.

Komiser şaşkın teğmeni odada bırakarak çıktı.

Yüzbaşı Barnes'ın kapısını vurdu, beklemeden açıp, girdi. Dev yüzbaşı faksları konularına göre ayırıyordu; otellerden, restoranlardan, garajlardan gelen mesajlar. Stoklarını gözden geçiren bir bakkal gibi.

– Komiser? (Barnes bir kaşını kaldırdı.) Bakın, biraz evvel gelen...

– Biliyorum.

Niémans, Costes'un mesajını alıp, hızla göz gezdirdi. Karmaşık isim ve formüller listesiyle, göz çukurlarındaki suyun içeriği.

– Yüzbaşı, diye sordu, Bu çevrede termik santral var mı? Linyit yakan bir santral?

Barnes dudak büktü.

– Hayır. Bu söylediğiniz tanıdık gelmiyor. Belki doğuda... Grenoble'a doğru giderken, sanayi bölgelerinin sayısı artar.

– Nereden bilgi alabilirim?

– İsère Sanayi Faaliyetleri Federasyonu var tabiî, dedi Barnes... ama, bir dakika. Daha iyisini biliyorum. Bu dediğiniz santral, havayı kirletiyor olmalı, değil mi?

Niémans gülümsedi, sayılarla dolu faks mesajını uzattı.

– Bol miktarda asit.

Barnes not almaya başlamıştı bile.

– Öyleyse, bu adamla konuşun. İsmi Alain Derteaux. Guernon çıkışında, tropikal seraları olan bir çiçek yetiştiricisi. Hava kirliliği konusunda uzman. Militan bir çevreci. Bölgede kaynağını, içeriğini ve çevre üzerinde etkisini bilmediği tek bir gaz, tek bir atık olamaz.

Niémans gitmeye hazırlanırken, yüzbaşı seslendi. İki elini, avuç içleri görünecek biçimde, komisere uzattı. Dev gibi pençeler.

– Aslında, parmak izi konusunu araştırdım ... Biliyorsunuz, Caillois'nın elleri. Küçükken geçirdiği bir kaza. Annecy Gölü kıyısında, küçük yelkenlilerini onaran babasına yardım ediyormuş. Her iki elini de tahriş edici bir deterjan teknesinde yakmış. Karakolu aradım, kazayı hatırlıyorlar. Sigorta, hastane, hepsi... Araştırabiliriz, ama bana sorarsanız, altından bir şey çıkmaz.

Niémans döndü, kapının tokmağına yapıştı.

– Sağ olun, Yüzbaşı. (Faksları işaret etti.) Talihiniz açık olsun.

– Sizin de, dedi Barnes. O çevreci, Derteaux, tam bir baş belasıdır.

On beşinci kısım

– Bütün bölgemiz kirlendi, zehirlendi, ölüme mahkûm edildi! Her vadide, dağ yamacında, ormanda sanayi siteleri kuruldu, yer altı sularını, toprağı kirlettiler, soluduğumuz havayı zehirlediler... İsère, her adımda gaz ve zehir demek!

Alain Derteaux dar ve kırışık yüzlü, zayıf bir adamdı. Yüzünü çevreleyen sakalı, metal çerçeveli gözlükleriyle, cemaatini terk etmiş bir Mormon'u andırıyordu. Seralarından birinde çömelmiş, içinde pamuk ve toprak bulunan kaplarla uğraşıyordu. Niémans, daha karşılaşır karşılaşmaz lafa giren adamın sözünü kesti.

– Özür dilerim. Acil bir konuda bilgiye ihtiyacım var.

– Ne? Ah tabiî... (Acır gibi baktı.) Polissiniz demek?

– Bu bölgede linyit yakan bir termik santral olabilir mi?

– Linyit mi dediniz? Doğal kömür yani... Saf zehir...

– Böyle bir işletme biliyor musunuz?

Derteaux başıyla hayır dedi, bir taraftan da kaplardan birine minik dal parçaları dikiyordu.

– Hayır. Tanrı'ya şükür, bu bölgede linyit yok. Yetmişli yıllardan bu yana, bu tip sanayiler hem Fransa'da, hem de çevre ülkelerde bir gerileme içinde. Çok kirli. Doğruca göğe yükselip her bir bulutu kimyasal bombaya döndüren asit dumanları...

Niémans ceplerini yokladı, Marc Costes'un faksını uzattı.

– Bu kimyasal karışıma bir göz atar mısınız? Yakınlarda bir yerde bulunan bir suyun kimyasal analizi.

Derteaux elindeki kâğıdı dikkatle incelerken, Niémans dalgınca çevresine bakıyordu; camları buğulanmış, çatlamış ve uzun siyah lekelerle kaplanmış büyük bir sera. Pencere kadar büyük yapraklı bitkiler, fidanlar, küçücük ağaççıklar, birbirine girmiş, dolaşmış sarmaşıklar, bütün bunlar küçük bir toprak parçası kazanmak için girişilmiş bir mücadeleyi gösteriyordu. Derteaux başını kaldırdı, tereddütlüydü.

– Bu örnek bu bölgeden mi alındı?

– Kesinlikle.

Derteaux gözlüklerini düzeltti.

– Nereden alındığını sorabilir miyim? Tam olarak nereden, demek istiyorum.

– Bir cesedin üzerinde bulduk. Öldürülen birinden.

– Ah, tabiî... Tahmin etmeliydim... öyle ya, polissiniz. (Biraz daha düşündü, gitgide daha kuşkulu görünüyordu.) Burada, Guernon’da bir ceset, ha?

Komiser soruyu duymamış gibi davrandı.

– Siz de bu formülün bir linyit kirliliğini gösterdiğini kabul ediyor musunuz?

– Her şeyden önce, şiddetli bir asit kirliliği, evet. Bu konuda seminerlere katıldım. (Kâğıdı yeniden okudu.) H_2SO_4 ve HNO_3 oranları... inanılmaz. Yine de tekrar ediyorum. Bölgede bu tip bir santral yok. Ne burada, ne Fransa’da, ne de Batı Avrupa’da.

– Böyle bir zehir üretecek başka bir sanayi dalı düşünebiliyor musunuz?

– Hayır, düşünemiyorum.

– Böyle bir kirlilik yaratan sanayii nerede bulacağım?

– Buradan en az sekiz yüz kilometre ötede, Doğu Bloku ülkelerinde.

Niémans dişlerini sıktı. İlk ipucunun böylesine çabuk yok olmasını kabul edemezdi.

– Belki başka bir açıklaması vardır... diye mırıldandı Derteaux.

– Nasıl?

– Bu su gerçekten de uzaktan bir yerden geliyordur. Buraya Çek Cumhuriyeti'nden, Slovakya'dan, Romanya'dan, Bulgaristan'dan gelmiş olabilir... (Bir sır verir gibi fısıldadı.) çevre konusunda, gerçek barbarlardan.

– Kaplar içinde mi, demek istiyorsunuz? Yoldan geçen bir kamyon...

Derteaux içinde en ufak bir neşe belirtisi olmayan bir kahkaha attı.

– Çok daha basit bir nakliyeden söz ediyorum. Bu su buraya bulutlarla gelmiş olabilir.

– Lütfen, dedi Niémans. Lütfen açıklayın.

Alain Derteaux kollarını açıp ağır ağır seranın tavanına doğru kaldırdı.

– Doğu Avrupa'da bir yerde bir termik santral düşünün. Allah'ın her günü kükürt dioksit ve nitrojen dioksit saçan yüksek bacaları gözünüzün önüne getirin... Bu bacalar bazen üç yüz metreye kadar çıkar. Kalın duman bulutları yükselir, yükselir, sonra bulutlara karışır...

Rüzgâr yoksa zehirler o toprakların üzerinde asılı kalır. Ama eğer rüzgar, örneğin batıya doğru esiyorsa, o zaman dioksitler harekete geçer, bulutlarla taşınarak bir süre sonra yüksek dağlarımıza takılıp yağmura dönüşür. İşte ormanlarımızı yok eden, asit yağmuru olarak adlandırdığımız sorun. Sanki burada yeterince zehir üretemiyormuşuz gibi, ağaçlarımız bir de başkalarının zehrini solumak zorunda kalıyor! Ama emin olun, biz de bulutlar yoluyla az zehir salmıyoruz çevreye...

Niémans'ın beynine ustura kadar keskin, açık bir sahne kazındı. Katil

kurbanını açık havada, dağda bir yerlerde yakalamıştı. İşkence ederek, adamı öldürürken, bir yandan da cinayet mahalline yoğun bir yağmur yağıyordu. Göğe doğru açılmış, boş göz çukurları, yağmur suyuyla doluyordu. Bu zehirli yağmur suyuyla. Katil gözkapaklarını indiriyor, ölümcül faaliyetini bu asitli sulara hapsediyordu. Tek açıklama, bu olmalıydı.

Canavar cinayetini işlerken yağmur yağıyor olmalıydı.

– Cumartesi günü, burada hava nasıldı? diye sordu birden Niémans.

– Anlamadım?

– Cumartesi öğleden sonra ya da gece, bölgede yağmur yağıp yağmadığını hatırlıyor musunuz?

– Sanmıyorum, hayır. Pırıl pırıl bir hava vardı. Gerçek bir ağustos sonu güneşi ve...

Binde bir şans. Eğer gök cinayetin işlendiği sıralarda pırıl pırılsa, Niémans'ın sağanak yağmur gören bir bölgeyi –tek bir bölgeyi– bulması güç olmayacaktı. Tebeşirle çizilmiş bir daire gibi, cinayet yerini kesinlikle belirleyen bir asit sağanağı. Komiser bu ilginç gerçeği anlamıştı; cinayet yerini bulabilmek için, bulutların izini sürmesi gerekiyordu.

– En yakın meteoroloji istasyonu nerede? diye sordu aceleyle.

Derteaux cevap vermeden önce düşündü:

– Buradan otuz kilometre ötede, Mine-de-Fer Geçidi'nin yakınında. Yağmur yağıp yağmadığını mı öğrenmek istiyorsunuz? İlginç bir fikir. Ben de bu barbarların bize hâlâ zehirli bomba gönderip göndermediklerini merak ediyorum. Kimsenin ilgilenmediği, ama gerçek bir kimyasal savaş bu Komiser!

Derteaux sustu. Niémans bir kâğıt uzattı.

– Cep telefonumun numarası. Herhangi bir konuda, aklınıza bir şey gelirse, beni arayın.

Niémans topuklarının üzerinde döndü, yüzünü dallardan korumaya çalışarak, seradan çıktı.

On altıncı kısım

Komiser otomobilini bütün hızıyla sürüyordu. Ağır bulutlara rağmen, hava düzelecek gibiydi. Bulutların arasında, bitmek tükenmek bilmeksizin uçuşan cıvamsı bir aydınlık vardı. Çamların yeşil ile siyah arası parlak yaprakları, inatçı bir rüzgârla sallanıyordu. Virajlara girip çıktıkça, güneşli rüzgar tarafından taşınıyor, aydınlatılıyormuşçasına, ormanın gizli ve derin heyecanının keyfini çıkarıyordu Niémans.

Komiser boş göz çukurlarında bulunan zehri taşıyan bulutları düşündü. Bir gece önce Paris'ten ayrılırken böyle bir soruşturmayla karşılaşacağını hiç tahmin etmemişti.

Kırk dakika kadar sonra, Mine-de-Fer Geçidi'ne vardı. Kubbesi dağın yamacına dikilmiş meteoroloji istasyonunu bulmakta güçlük çekmedi. Niémans araştırma binasına giden patikaya saptı, ilerlerken karşısında hayranlık uyandırıcı bir sahne buldu. Laboratuvarın yüz metre ilerisinde, insanlar şeffaf plastikten dev bir balonu şişirmeye çalışıyorlardı. Arabasını durdurup bayır aşağı yürüdü, yüzleri soğuktan kızarmış parkalı adamların yanına varıp resmî kimliğini uzattı. Meteoroloji görevlileri bir şey anlamadan baktılar. Balonun uzun ve buruşuk etekleri gümüşten bir nehre benziyordu. Altta, mavimsi bir alev balonu ağır ağır şişiriyordu. Her şey bir sihir, bir büyü havası yayıyordu çevreye.

– Komiser Niémans, diye haykırdı, alevin gürültüsünü bastırmak için. (Beton kubbeyi gösterdi.) Birinin benimle istasyona kadar gelmesi gerek.

Adamlardan biri, anlaşılan sorumlu olanı doğruldu.

– Ne?

– Geçen cumartesi günü yağmur yağıp yağmadığını öğrenmek istiyorum. Cinayet soruşturması için.

Meteoroloji görevlisi ayaklanmıştı, duyduklarından hiç de hoşlanmadığı belliydi. Kapüşonu yüzünü kırbaçladı. Giderek şişen dev topu gösterdi. Niémans özür dilercesine eğildi.

– Balon bekleyecek.

Bilim adamı homurdanarak binanın yolunu tuttu:

– Cumartesi yağmur yağmadı.

– Bir bakalım.

Adam haklıydı. Bürolardan birinde, meteoroloji merkez laboratuvarını kayıtlarını incelediklerinde, ekim ayı boyunca Guernon üzerinde ne bir yağmura, ne de bir atmosfer bozukluğuna rastladılar. Ekranın üzerinde birbirlerini izleyen meteoroloji haritaları, kuşkuya yer bırakmayacak kadar açıktı: ne cumartesi günü, ne de cumartesiyi pazara bağlayan gece, bölgeye tek bir damla bile düşmemişti. Ekranın köşesinde başka veriler de vardı: havadaki nem oranı, atmosfer basıncı, ısı... Adam, yarım ağızla da olsa, bir iki açıklama yapma zahmetine girdi: son kırk sekiz saatte görünen antisiklon gökyüzünde belirli bir istikrar sağlamıştı.

Niémans yine de araştırmanın önce pazar sabahına, sonra da öğleden sonrasına yayılmasını istedi. Ne bir sağanak, ne bir ahmak ıslatan. Araştırmayı yüz kilometre çapında bir alana yaydılar. Tek bir damla bile yoktu. İki yüz kilometre. Yine aynı. Komiser elini masaya vurdu.

– İmkânsız, diye homurdandı. Bir yerlere yağmur yağmış olmalı. Elimde kanıt var. Bir vadinin dibine. Bir tepenin üzerine. Çevrede bir yerlerde, bir sağanak olmalı.

Meteoroloji uzmanı bilgisayar faresini tıklatırken omuz silkti. Ekranda bir dağ haritasının üzerinde ışıltılı gölgeler, dalgalı izler, hafif spiraller uçuştu, hepsi de İsère Bölgesi’nin son günlerde açık bir gök altında bulunduğunu kanıtlıyordu.

– Bir açıklaması olmalı, diye homurdandı Niémans. Kahrolası, ben...

Cep telefonu çaldı.

– Komiser? Alain Derteaux. Linyit konusunu düşündüm. Kendi başıma küçük bir araştırma yaptım. Özür dilerim ama yanılmışım.

– Yanılmış mısınız?

– Evet. Bu hafta sonu, böylesine asit yüklü bir yağmurun yağmış olması imkânsız. Ne bu hafta sonu, ne de başka her hangi bir zaman.

– Neden?

– Linyit sanayicilerini arayıp, sordum. Doğu Bloku ülkelerinde bile linyit kullanan santralların bacasında özel filtreler varmış. Ya da yakılan linyit kükürtten arındırılıyormuş. Kısacası, altmışlı yıllardan beri, linyit kirliliği çok azalmış. Otuz beş yıldan beri, böylesine yoğun asit yağmuru görülmemiş. Hiçbir yerde. Allah'tan! Sizi yanlış yönlendirdim; bağışlayın beni.

Niémans sessizliğini koruyordu. Çevreci inanmıyormuş gibi sordu:

– Bu su örneğinin elinizdeki cesetten alındığından emin misiniz?

– Eminim, dedi Niémans.

– Öyleyse inanmayacaksınız ama, elinizdeki ceset geçmişe ait. Bundan otuz yıl önce yağan bir yağmurun altında kalmış ve...

Komiser belli belirsiz bir "teşekkürler" mırıldanıp, telefonu kapadı.

Omuzları çökmüş, otomobiline döndü. Bir an, iz üzerinde olduğunu sanmıştı. Oysa iz, tıpkı o asit yüklü su gibi elinden akıp kaybolmuştu.

Niémans gözlerini ufka kaldırdı.

Güneş şimdi eğik ışınlar gönderiyor, bulutların pamuğumsu kıvrımlarının çevresinde haleler çiziyordu. Işığın parlaklığı Grand Pic de Belledonne'un zirvelerine çarpıp, ebedî karların üzerine yansıyordu. Mantıklı bir polis olarak, bulutların cinayet yerini göstereceklerine nasıl inanabilmişti?

Nasıl...

Birden, genç dağcı kızın, Fanny Ferreira’nın hareketlerini taklit ederek, kollarını parıl parıl parlayan manzaraya doğru açtı. Rémy Caillois’nın nerede öldürüldüğünü bulmuştu. Otuz beş yıllık bir suyun nerede bulunacağını anlamıştı.

Toprakta değil.

Gökyüzünde de.

Buzlardaydı.

Rémy Caillois iki bin metrenin üzerinde bir yükseklikte öldürülmüştü. Buzulların arasında, üç bin metrede katledilmişti. Her yıl yağan yağmurların kristalleştiği, buzun şeffaf sonsuzluğunda yaşadığı yerde.

İşte cinayet yeri, böyle bir yerdi. Üstelik somut, elle tutulur bir kanıttı bu.

Dördüncü bölüm

On yedinci kısım

Saat öğleden sonra bir. Karim Abdouf, Henri Crozier’nin bürosuna girdi, raporunu önüne koydu. Tüm dikkatini yazmakta olduğu mektuba veren Crozier, önündeki kâğıt destesine bakmadan sordu:

– Ee?

– Dazlakların işi değil, ama mezardan çıkan iki gölge görmüşler. Dün gece.

– Tarif edebildiler mi?

– Hayır. Çok karanlıkmış.

Crozier sonunda gözlerini kaldırdı.

– Belki de yalan söylüyorlar.

– Yalan söylemiyorlar. Mezara saldıranlar da onlar değil.

Karim sustu. İki adamın arasındaki sessizlik uzadı. Teğmen yeniden söze girdi:

– Bir tanığınız vardı, Komiser. (İşaret parmağını oturan adama uzattı.) Bir tanığınız vardı ve bana söylemediniz. “Birileri” size dün gece dazlakların mezarlık çevresinde görüldüklerini söyledi, siz de suçluların dazlaklar olduğuna karar verdiniz. Oysa gerçek çok daha karmaşık. Eğer tanığınızı sorgulamama izin verseydiniz, ben...

Crozier eliyle teskin edici bir hareket yaptı.

– Sakin ol, çocuk. Buranın insanları eskilere açılır. Kendi hemşerilerine.

Bana anlattıklarının onda birini söylemezlerdi sana. Dazlakların bütün anlattıkları bu mu?

Karim polis memurlarının zaferi onuruna basılmış afişleri inceledi. Metal dolaplardan birinin üzerinde, Crozier'nin çeşitli atış yarışmalarında kazandığı kupalar parıldıyordu. Cevap verdi:

– Dazlaklar ayrıca, sabahın ikisinde oralardan geçen beyaz bir araba görmüşler. 143 nolu devlet yolu üzerinde.

– Nasıl bir araba?

– Lada. Ya da Doğu Bloku üretimi herhangi bir marka. Birini görevlendirmek gerekecek. Bölgede bu arabalara pek rastlanmıyor olmalı...

– Neden sen değil?

– Komiser, ne istediğimi biliyorsunuz. Dazlakları sorguladım. Şimdi mezarı aramak istiyorum.

– Bekçi mezara girdiğini söyledi.

Karim duymazdan geldi.

– Mezarlıktaki soruşturma ne aşamada?

– Sıfır. Tek bir parmak izi yok. En ufak bir ipucu yok. Araştırmayı genişleteceğiz. Eğer mezar saldırganlarıysa, olağanüstü tedbirler almışlar.

– Mezar saldırganı değil bunlar. Profesyonel. Her neyse, ne aradıklarını iyi bilen insanlar. O mezarda bir sır var, onlar da sırrı öğrenmeyi başardı. Aileye haber verebildiniz mi? Ne diyorlar? Kabre girmemizi kabul edecekler mi?

Karim sustu. Crozier'nin rahatsızlığı açıkça belli oluyordu. Teğmen iki elini masaya dayadı, komiserin cevabını bekledi. Adam mırıldandı:

– Aileyi bulamadık. Bu kentte bu isim altında tek bir kişi yok. Bölgedeki yerleşme birimlerinde de.

– Cenaze 1982’de kaldırılmış, belgeler, kayıtlar vardır mutlaka.

– Şimdilik, hiçbir şey bulamadık

– Ölüm raporu?

– Ölüm raporu da yok. En azından, Sarzac’ta yok.

Karim’in yüzü aydınlandı. Topuğu üzerinde dönüp, birkaç adım attı.

– O mezarda, çocukla ilgili bir karışıklık var. Eminim. Okulun soyulmasına kadar dayanan bir karışıklık.

– Karim, hayal kuruyorsun. Olanları açıklamanın bin çeşit yolu var. Belki de küçük Jude bir trafik kazasında öldü. Belki de yakındaki bir hastaneye kaldırıldı, sonra da burada gömüldü, en kolayı bu olduğu için. Belki de annesi hâlâ buralardadır, ama aynı soyadını taşımıyordur. Belki de...

– Mezar bekçisiyle konuştum. Kabir çok bakımlı, ama ziyarete gelen kimseyi görmemiş.

Crozier cevap vermedi. Metal bir çekmeceyi açtı, morumsu renkte bir içki şişesi çıkardı. Tek bir hareketle kendine küçük bir kadeh doldurdu, bir parmak kadar.

– Eğer aile bulunmazsa, diye devam etti Karim, mezara girmek için izin alınabilir mi?

– Hayır.

– Öyleyse izin verin de, aileyi arayayım.

– Ya beyaz araba? Mezarlık çevresindeki izlerin aranması?

– Takviye gelecek. Adlî polisin adamları bu iş için biçilmiş kaftan. Bana birkaç saat verin, Komiser. Soruşturmanın bu bölümünü yürütmem için. Tek başıma.

Crozier kadehini Karim’e doğru kaldırdı.

– İster misin?

Karim başını hayır anlamında salladı. Crozier kadehi bir dikişte boşaltıp, dilini şaklattı.

– Saat akşam altıya kadar zamanın var. Buna rapor yazmak da dahil.

Mağripli deri hışırtıları arasında çıkıp gitti.

On sekizinci kısım

Jude İtero hakkında bir şeyler bulup bulamadığını öğrenmek için, Jean-Jaurès Okulu'nun müdiresine telefon etti Karim. Kadın gerekli araştırmayı yapmış, ama bir şey bulamamıştı: ne bir kayıt, ne bir bilgi. Tüm bölge arşivlerinde, bu isimle ilgili tek bir ipucu yoktu "Belki de yanlış yoldasınız" dedi dikkatle. "Belki de aradığınız çocuk bu bölgede oturmuyordu."

Karim telefonu kapatıp saatine baktı. Bir buçuk. Öteki okulların arşivlerini taramak ve çocuğun yaşına uygun sınıfların listelerini incelemek için iki saate ihtiyacı olduğuna karar verdi.

Bir saatten daha kısa bir sürede okul ziyaretlerini tamamlamış, ama Jude İtero'nun izine rastlayamamıştı. Yeniden Jean-Jaurès Okulu'na döndü. O arşivleri karıştırırken, aklına bir fikir gelmişti. Büyük gözlü kadın heyecanla karşıladı onu.

– Sizin için çalıştım, Teğmen.

– Neler yaptınız, anlatın.

– Sizi ilgilendiren o dönem zarfında burada çalışan öğretmenlerin adlarını ve adreslerini buldum.

– Ve?

– Kötü talihimiz peşimizi bırakmıyor. Eski müdire emekliye ayrılmış.

– Küçük Jude 81 ve 82'de dokuz, on yaşlarındaydı. O sınıfların öğretmenlerini bulamaz mıyız?

Kadın notlarına daldı.

– Buluruz. Tesadüfen, 81 yılının birinci sınıfı ile 82’nin ikinci sınıfına aynı öğretmen bakmış. Bir öğretmenin yıldan yıla sınıf “atlaması” sıkça rastlanan bir şeydir.

– O öğretmen şimdi nerede?

– Bilmiyorum. 81-82 ders yılının sonunda, okuldan ayrılmış.

Karim homurdandı. Müdire ciddi bir ifadeyle konuşmasına devam etti.

– Ben de düşündüm. Henüz bakmadığımız bir şey var.

– Ne?

– Okul fotoğrafları. Bakın, her vesikalıktan bir adedini saklarız. Bütün sınıflar için geçerli bu.

Teğmen dudağını ısırdı; nasıl oldu da düşünememişti bunu? Müdire konuşmayı sürdürdü:

– Fotoğraf arşivlerini karıştırdım. Bahsettiğiniz birinci ve ikinci sınıfların fotoğrafları da çalınmış. İnanılmaz...

Bu önemli ipucu, bir ışık bulutu gibi, teğmenin bilincine yayılıyordu. Mezarın kitabesine yapıştırılmış oval çerçeveyi hatırladı. Adını, resmini alarak, küçük çocuğu “sildiklerini” anladı. Kadın sordu:

– Neden gülüyorsunuz?

Karim açıkladı:

– Özür dilerim. Bunu uzun zamandan beri bekliyordum. Bir şey yakaladım, anladınız mı? (Teğmen bir an susup kafasını toparladı.) Benim de aklıma bir fikir geldi. Önceki yılların sınıf defterlerini saklıyor musunuz?

– Sınıf defterlerini mi?

– Benim zamanımda, her sınıfın bir defteri vardı, hem okula gelmeyenlerin,

hem de ertesi güne verilen ödevlerin yazıldığı bir defter...

– Burada da öyle.

– O defterleri saklıyor musunuz?

– Evet. Ama o defterlerde öğrencilerin listesi bulunmaz.

– Biliyorum, sadece gelmeyenlerinki vardır.

Genç kadının yüzü aydınlandı. Gözleri bir ayna gibi parlıyordu.

– Küçük Jude'ün bir gün için de olsa okula gelmediğini mi umuyorsunuz?

– Her şeyden önce, hırsızların bunu düşünmemiş olmalarını umuyorum.

Müdire arşivlerin bulunduğu camlı dolabı yeniden açtı. Karim parmaklarını koyu yeşil ciltlerin üzerinde gezdirdi ve o yıllara ait defterleri çıkardı. Bir kez daha hayal kırıklığı. Hiçbirinde Jude İtero'nun adına bir kez olsun rastlamadılar.

Anlaşılan yanlış yoldaydı. Bütün inancına rağmen, çocuğun bu okulda okuduğuna dair en ufak bir ipucu bulamamıştı. Yine de, doğru yolda olduğunu kanıtlayacak bir ayrıntıyı, bir ipucuyla yakalayabilmek için sayfaları karıştırdı.

Bir ipucunu sayfanın sağ üst köşesinde yer alan, çocuk elinden çıktığı belli olan yuvarlak sayfa numaralarında buldu. Sayfalar eksikti. Defteri masanın üzerine açtı ve cildin içinden, eksik sayfaların hangileri olduğunu buldu. İkinci sınıf defterinde, 8 haziran 1982'den 15 hazirana kadar olan sayfalar koparılmıştı. Bu tarihler bir bilinmeyen dilimini kıskaçları arasına alan bir kerpeten gibi geldi ona. Sanki çocuğun aynı yuvarlak harflerle yazılmış adını, eksik sayfalarda "görüyormuş" gibiydi...

Kadına dönüp mırıldandı:

– Bana bir rehber bulun.

Birkaç dakika sonra, Sarzac'ın tüm doktorlarına telefon etmeye girişti. Emin olduğu, kanını kaynatan bir şey vardı: Jude İtero 8 haziranla 15 haziran arasında

okula gelmemişti. Hastalanmıştı kuşkusuz.

Her doktora aynı şeyi sordu, isimleri harf harf yazdırdı, dosyalarına bakmalarını istedi. Hiçbiri aradığı bilgiyi bulamadı. Bir küfür savurdu Karim. Çevredeki yerleşim birimlerine saldırdı: Cailhac, Thiermons, Valuc. Otuz kilometre ötedeki Cambuse kentinin doktoru heyecansız bir sesle cevap verdi:

– Jude İtero. Evet, tabiî. Çok iyi hatırlıyorum.

Karim kulaklarına inanamıyordu.

– On dört yıl sonra, hâlâ hatırlıyorsunuz demek?

– Muayenehaneme gelin. Size açıklayacağım.

On dokuzuncu kısım

Doktor Stéphane Macé taşra hekimi kavramının çağdaşlaştırılmış, zarifleştirilmiş yeni bir örneğiydi. Soylu çizgiler, uzun ve soluk eller, pahalı bir takım elbise; uyanık ve anlayışlı, burjuva ve zarif doktor tipinin kusursuz bir temsilcisi. Daha ilk görüşte, doktordan ve yumuşak hareketlerinden nefret etti Karim. Bering Denizi'ndeki buzullar gibi kopup gelen öfkesinden bazen kendisinin bile korktuğu olurdu.

Deri ceketini çıkarmaya gerek görmeksizin, koltuklardan birinin ucuna ilişiverdi. İkisinin arasında, cilalı bir yazı masası uzanıyordu. Belki de değerli birkaç biblo, bir bilgisayar, bir ilaç sözlüğü... Doktorun muayenehanesi sade, ciddi ve zevkliydi.

– Anlatın Doktor, dedi Karim oturur oturmaz.

– Belki de bana önce soruşturmanızın bu konuyla nasıl bir ilgisi olduğunu...

– Hayır. (Kabalığını bir tebessümle yumuşatmaya çalıştı.) Üzgünüm. Ama, hayır.

Doktor parmaklarıyla masanın kenarında piyano çaldı, sonra ayağa kalktı. Anlaşılan, renkli takkeli bu Arap şaşırtıyordu onu. Telefonda konuşurken, böyle biriyle karşılaşacağını düşünmemişti pek.

– Haziran 1982'ydi. Her zamankilerden farksız bir telefon. Küçük bir çocuk... Yüksek ateş. İlk vizitemdi. Yirmi sekiz yaşındaydım.

– Onun için mi hâlâ hatırlıyorsunuz?

Doktor gülümsedi. Karim'in sinirlerini tepesine toplamaktan başka bir işe yaramayan, hamak kadar geniş bir tebessüm.

– Hayır. Duyunca, anlayacaksınız... Telefonu eden, birkaç doktorun ortaklaşa kullandığı bir santraldı, nereye gideceğimi pek bilemeden adresi not ettim. Aslında verilen adres buradan on beş kilometre uzakta, taşlı bir ovanın dibinde, küçük bir evdi... Adres hâlâ bende. Size veririm.

Teğmen sessizce başını salladı.

– Neyse, diye sözü sürdürdü doktor, bütün dünyadan kopuk taş kulübeyi buldum. Sıcaklık dayanılacak gibi değildi, otlarda böcekler ötüp duruyordu... Kadın kapıyı açınca, tuhaf bir duyguya kapıldım. Sanki o kadın o köylü dekoruna ait değilmiş gibiydi...

– Neden?

– Bilmiyorum. Salonda pırıl pırıl bir piyano ve...

– Köylüler müzikten hoşlanamazlar mı?

– Onu demedim...

Doktor yutkundu.

– Benden fazla hoşlanmamış gibisiniz...

Karim gözlerini kaldırdı.

– Ne önemi var?

Doktor da aynı fikirdeymiş gibi, nazikçe onayladı. Dudakları hâlâ aynı tebessümle kıvrılmıştı, ama şimdi artık gözlerinde endişe vardı. Tabanca kılıfını ve kılıftan taşan Glock 21'in kabzasını görmüştü. Bir de, Karim'in deri ceketinin kolundaki kurumuş kan lekesini. Yeniden odayı arşınlamaya koyuldu, bu kez kendini oldukça kötü hissediyordu.

– Çocuğun odasına girdiğimde, işler iyice tuhaflaştı.

– Neden?

Doktor omuzlarını kaldırdı.

– Oda bomboştu. Ne bir oyuncak, ne bir resim, hiçbir şey.

– Çocuk nasıldı? Yüzü neye benziyordu?

– Bilmiyorum.

– Bilmiyor musunuz?

– Hayır. En tuhafı da bu ya. Kadın beni karanlıkta kabul etti. Tüm pancurlar kapalıydı. Evin içinde tek bir ışık bile yoktu. İçeri girdiğimde, kadının sadece bir gölge aradığını, serinlemek istediğini düşündüm, ama bütün eşyaların üzeri örtülüydü. Çok... çok esrarlı bir durumdu.

– Size ne dedi?

– Çocuğunun çok hasta olduğunu. Işıktan çok rahatsız olduğunu.

– Ee çocuğu muayene edebildiniz mi? Normal muayene, demek istiyorum.

– Evet, yarıkaranlıkta.

– Nesi vardı?

– Basit bir anjin. Hatırlıyorum da...

Doktor eğildi, işaret parmağını dudaklarının üzerine yerleştirdi. Kuşkusuz hastaları etkilemek için doktorların başvurdukları ciddi, sert hareketlerden biriydi. Oysa Karim hiç etkilenmedi gördüğünden.

– İşte o an her şeyi anladım... Çocuğun boğazını aydınlatmak için minik fenerimi çıkardığımda, kadın bileğimi tuttu. Öylesine şiddetli bir hareketti ki... Çocuğunun yüzünü görmemi istemiyordu.

Karim düşündü. Bacaklarından biri seğiriyordu. Hâlâ mezarın üzerine yapıştırılmış, boş çerçeveyi düşünüyordu. Fotoğrafların çalınmasını.

– Şiddetten söz ederken, ne demek istiyorsunuz?

– Aslında güç demem gerekirdi. O kadının gücü... olağanüstüydü. Size kadının bir seksen falan olduğunu söylemeyi unuttum. Gerçek bir dev.

– Onun yüzünü görebildiniz mi?

– Hayır. Bütün bunların yarıkaranlıkta geçtiğini unutmayın.

– Ya sonra?

– Reçetemi yazıp gittim.

– Kadın nasıl davranıyordu? Çocuğuna karşı, demek istedim.

– Hem çok ilgili, hem çok mesafeliydi... Düşündükçe... O vizitede birbirini tutan hiçbir şey yoktu...

– Onları bir daha görmeye gitmediniz mi?

Doktor hâlâ odayı arşınlıyordu. Karim'e endişeyle baktı. Yüzündeki neşe kaybolmuştu. Teğmen birden Macé'nin bu ziyareti neden böylesine ayrıntılarıyla hatırladığını anladı. Viziteden iki ay sonra, küçük Jude ölmüştü. Doktor bunu biliyor olmalıydı.

– Sonra araya tatil girdi, diye devam etti sözüne. Ve... neyse, eylül başında bir daha gittim oraya. Kimse yoktu. Uzaktaki bir komşudan, gittiklerini öğrendim...

– Gittiklerini mi? Size çocuğun öldüğünü söyleyen olmadı mı?

Doktor başıyla hayır işareti yaptı.

– Hayır. Komşuların hiçbir şeyden haberi yoktu. Bunu daha sonra, tesadüfen öğrendim.

– Nasıl?

– Sarzac Mezarlığı’nda, bir cenaze töreni sırasında.

– Bir başka hastanızın cenazesi mi?

– Tatsız olmaya başladınız Müfettiş, ben...

Karim ayağa kalktı. Doktor geriledi.

– O günden beri, dedi polis. Daha ciddi bir rahatsızlığın, ağır bir hastalığın belirtilerini gözden kaçırmış olabileceğinizi düşünüyorsunuz. O günden beri, sürekli bir vicdan azabıyla yaşıyorsunuz. Kendinize göre bir araştırma yapmış olmalısınız. Ufaklığın nasıl öldüğünü biliyor musunuz?

Doktor parmağını gömleğinin yakasından geçirdi, en üst düğmeyi açtı. Şakakları terden sırılsıklamdı.

– Hayır. Doğru, ben... kendi araştırmamı yapmaya çalıştım, ama hiçbir şey bulamadım. Meslektaşlarıma, hastanelere başvurdum... Sonuçsuz. Bu hikâye aklımdan çıkmıyordu, anlayabiliyor musunuz?

Karim arkasını döndü.

– Üstelik öğrenmenin sonu da gelmedi.

– Ne dediniz?

Doktor bir kompres kadar soluktu.

– Çok yakında öğrenirsiniz, dedi Karim.

– Hey Tanrım. Size ne yaptım ben?

– Hiç. Ama bütün gençliğimi sizin gibi heriflerin otomobillerini çalmakla geçirdim...

– Nereden geliyorsunuz? Kimsiniz? Siz... siz bana resmî kimliğinizi bile göstermediniz, ben...

– Sakin olun, sadece şaka yapıyordum.

Koridora çıktı. Bekleme odası adam almayacak kadar kalabalıktı. Doktor peşinden yetişti.

– Bekleyin, dedi soluk soluğa. Sizin bildiğiniz, benim öğrenemediğim bir gelişme mi var? Şeyy... ölüm nedeni hakkında?

– Maalesef, hayır.

Teğmen kapının tokmağını çevirdi. Doktor tokmağın üzerindeki ele yapıştı. Takım elbisesi bir yelken gibi titriyordu.

– Neler oluyor? Bu kadar yıl sonra, bu soruşturma, neden?

– Dün gece, çocuğun mezarına girildi. Bir de bir okul soyuldu.

– Kim... Size göre, kim yaptı?

Teğmen cevapladı:

– Bilmiyorum. Ama emin olduğum bir şey var: dün gecenin suçluları, ormanı gizleyen ağaçlar gibi.

Yirminci kısım

Tamamen ıssız yollarda uzun süre yol aldı. Bu bölgede devlet yolu ara yola, ara yollar da patikaya benziyordu. Mavi ve pamuklu göğün altında tarlalar, üzerlerinde tek bir bitki, tek bir hayvan olmaksızın, göz alabildiğine uzanıyordu. Bazen, bu manzaranın ortasında yükselen kayalık tepeler, gümüş rengi, birer kurt kapanı kadar davetkâr vadiciklere yüksekten bakıyordu. Buradan geçmek, zaman içinde geri gitmek gibi bir şeydi. Tarımın henüz bilinmediği çağlara bir yolculuk.

Karim önce Macé'den adresini aldığı ve Jude ailesinin oturduğu taş kulübeyi görmeye gitti. Kulübe falan kalmamıştı. Onun yerinde, gri otların arasında belli belirsiz görünen bir taş ve enkaz yığını vardı. Şimdi Tapu Müdürlüğü'ne gidebilir, kulübenin sahibinin kimliğini öğrenebilirdi, ama onun yerine Cahors kentine, Jean-Jaurès Okulu'nun fotoğrafçılığını yapıp, çalınan resimleri çeken Jean-Pierre Cau'yla görüşmeye gitmeyi yeğledi.

Cau'nun dükkânındaki negatiflerden, onu ilgilendiren sınıfın resimlerini incelemeyi umuyordu. İsimsiz resimlerin arasında, o çocuğun fotoğrafı da olmalıydı kuşkusuz; onu tanıyabilmek için elinde en ufak bir ipucu olmasa da, yüzünü görmek için dayanılmaz bir tutku kabarıyordu genç Mağripli'nin içinde. Kendi kendine itiraf edemiyordu ama, içten içe, fotoğrafları gördüğü an bir ürperti duyacağını biliyor bir ipucu yakalayacağını umuyordu.

Öğleden sonra dörtte, arabasını Cahors'un trafiğe kapalı alanının girişinde park etti. Taş avlular, ferforje balkonlar, saçaklar. Tarihî bir kent merkezinin dingin güzelliği ya da banliyö çocuğu Karim'in başını döndürecek her şey.

Duvarların dibinden ilerledi ve sonunda "düğün ve vaftiz" törenleri uzmanı Jean-Pierre Cau'nun dükkânını buldu.

Fotoğrafçı birinci kattaydı, stüdyosunda.

Karim merdivenleri tırmandı. Boş stüdyo loşluğa bürünmüştü. Teğmen ancak bayramlıklarını giymiş çiftlerin sırıttığı çerçeveleri seçebildi. Glase kâğıt üzerinde, zorunlu mutluluk.

Daha o an, içindeki küçümseme dalgasından pişman oldu. O insanları nasıl yargılardı ki? Genç kızların kirpiklerinin altındakini okumayı beceremeyen, içinde taşıdığı bütün sevgiyi, tüm bakışlardan, her türlü sıcaklıktan uzak, fosilleşmiş bir çekirdeğe dönüştüren bu sürgündeki polisin onlara önereceği başka bir şey var mıydı? Onun gözünde duygular, başından beri reddettiği bir yenilgi, bir güçsüzlük anlamına geliyordu. Bu alanda da, fazla gururdan olacak, hep yanlış olanı yapmıştı. Şimdi de, yalnızlığına gömülmüş, göz göre göre kuruyup gidiyordu.

– Evlenecek misiniz?

Karim sese döndü.

Jean-Pierre Cau bir ponza taşı kadar gri, cildi bir ponza taşı kadar delik deşikti. Sabırsızlıkla titreşen kıvırcık favorileri, yorgun ve altları torbalı gözleriyle tezat oluşturuyordu. Gidip bir lamba yaktı.

– Hayır, evlenmiyorsunuz, dedi Karim’e alıcı gözle baktıktan sonra.

Sesi, uzun zamandır sigara içen bir tiryakininki gibi çatallaşıyordu. Cau yaklaştı. Gözlüklerin ardında, buruşmuş gözkapaklarının altındaki bakış, usanmışlık ile güvensizlik arasında gidip geliyordu. Karim gülümsedi. Bu kentte ne sorgulama izni, ne de herhangi bir yetkisi vardı. Onun için, işini tatlılıkla halletmesi gerekecekti.

– Adım Karim Abdouf, diye açıkladı. Polis teğmeniyim. Bir soruşturma çerçevesinde, bazı bilgilere ihtiyacım var.

– Cahors polisinden misiniz? diye sordu fotoğrafçı, endişeden çok merakla.

– Sarzac.

– Yanınızda bir kimlik, bir belge var mı?

Karim elini ceketinin cebine daldırdı, resmî kimliğini çıkardı. Fotoğrafçı kimliği birkaç saniye inceledi. Mağripli içini çekti. Adamın şimdiye kadar hiç polis kimliği görmediğini, ama bunun kül yutmaz rolü oynamasına engel olmadığını biliyordu. Cau zoraki bir tebessümle iade etti kimliği. Alnı kırış kırıştı.

– Benden ne istiyorsunuz?

– Bir okulun sınıf resimlerini arıyorum.

– Hangi okul?

– Jean-Jaurès. Sarzac'ta. 1981'in birinci ve 1982'nin ikinci sınıf resimlerine ihtiyacım var, bir de tabiî, fotoğrafların yanında isimler varsa, onları. Bu tip belgeleri saklıyorsunuz, değil mi?

Adam yine gülümsedi.

– Her şeyi saklıyorum.

– Bir göz atabilir miyiz? dedi polis teğmeni, gırtlağından çıkarmayı becerdiği en tatlı sesle.

Cau yandaki odayı gösterdi; bir ışık çizgisi karanlığı bölüyordu.

– Sorun değil, benimle gelin.

İkinci oda stüdyodan daha genişti. Siyah ve imbikli bir makine, ayarlanabilir ayaklar üzerinde optik cihazlar, uzun bir tezgâhı dolduran çeşitli malzeme. Duvarlarda, büyük boy vaftiz resimleri vardı. Her zamanki gibi, beyaz. Gülücükler, yeni doğmuş bebekler.

Karim dolaplara kadar fotoğrafçının peşinden gitti. İhtiyar, metal kulpların üzerindeki etiketleri okumak için eğildi, sonra ağır bir çekmeceyi çekti. Kraft kâğıdından zarf destelerini inceledi.

– Jean-Jaurès. İşte, burada.

Cau, içinde bir sürü şeffaf küçük zarf bulunan büyük bir zarfı ayırdı. Zarfları tek tek inceledi, sonra bir daha. Alnındaki kırışıklar arttı.

– 1981'in birinci sınıfı ve 1982'nin ikinci sınıfı demiştiniz, değil mi?

– Evet, öyle.

Bitkin gözkapakları kalktı.

– Çok tuhaf. Ben... yoklar.

Karim sıçradı. Hırsızların onunla aynı şey düşünmüş olmaları mümkün müydü? Sordu:

– Bu sabah geldiğinizde, gözünüze bir şey çarpmadı mı?

– Ne demek istiyorsunuz?

– Hırsızlık gibi bir şey.

Cau stüdyonun dört köşesindeki kızılötesi algılayıcıları göstererek bir kahkaha attı.

– Buraya girecek olan fazla eğlenecek zaman bulamaz. Güvenlik için, dünyanın parasını yatırdım...

Karim hafif bir tebessümle cevap verdi:

– Biz yine de bakalım. Bu sizin güvenlik sisteminden paspas kadar bile etkilenmeyecek bir sürü insan tanıyorum. Negatifleri de saklıyorsunuz, değil mi?

Cau'nun yüzü değişti.

– Negatifleri mi? Neden sordunuz?

– Belki de beni ilgilendirenleri atmamışsınızdır...

– Hayır. Özür dilerim, ama bu gizlidir.

Teğmen, fotoğrafçının boynunda şişen damarı gördü. Artık davranış değiştirmenin zamanıydı.

– Negatifler dedim, babalık. Yoksa, sinirlenirim.

Adam bakışıyla Karim'i tarttı, sonra geri geri yürüyerek başını salladı. Bu kez sürgülü bir kilitle kapatılmış başka bir dolabın başına gittiler. Cau dolabı açtı, çekmecelerden birini çekti. Elleri titriyordu. Teğmen fotoğrafçının karşısına geçip, dirseklerine dayandı. Dakikalar geçtikçe, adamın yüzünde artan endişeyi, açıklanamaz korkuyu gördü. Sanki Cau aradıkça özel bir ayrıntı hatırlıyor, şimdi aklını karıştıran bir şeyi yeniden yaşıyor gibiydi.

Fotoğrafçı yeniden zarflara daldı. Saniyeler geçti. Sonra gözlerini kaldırdı. Yüzü tiklerden kıpır kıpırdı.

– Ben... Hayır, gerçekten. Onlar da gitmiş.

Karim hızla çekmeceyi itti. İki eli de sıkışan fotoğrafçı, acıyla haykırdı. Yumuşak davranmak, başka bir sefere kalacaktı artık. İhtiyarın gırtlağını sıkarak, ayaklarını yerden kesti. Sesi hâlâ sakindi:

– Mantıklı ol, Cau. Soyuldun mu? Evet? Hayır?

– Ha... hayır... yemin ederim...

– O kahrolası fotoğrafları ne yaptın öyleyse?

Cau kekeledi:

– On... sattım onları...

Şaşkınlıktan donan Karim, kurbanını bıraktı. Adam hem bileklerini ovuşturuyor, hem inliyordu. Teğmen gırtlaktan gelen bir sesle mırıldandı:

– Sattın mı? Ama... Ne zaman?

Adam cevap verdi:

– Tanrım... Eski bir hikâye bu... Bakın, fotoğraflarımla istediğimi yapma hakkına...

– Ne zaman sattın?

– Bilmiyorum... Yaklaşık on beş yıl oldu...

Karim şaşkınlıktan şaşkınlığa geçiyordu. Fotoğrafçıyı dolaba dayadı. Küçük şeffaf zarflar çevreye dağıldı.

– Baştan başla, babalık. Bütün bu anlattıkların hiç de açık değil.

Cau yüzünü buruşturdu:

– Bir akşam, bir yaz akşamı... Bir kadın geldi... Fotoğrafları istedi... Sizin aradıklarınızı... Şimdi iyi hatırlıyorum...

Bu haber, Karim'in düşüncelerini altüst etmişti. Daha 1982'de, "birileri" küçük Jude'ün fotoğraflarının peşindeydi.

– Sana Jude'den bahsetti mi? Jude İtero'dan? Bu ismi mi verdi?

– Hayır. Fotoğraflar ile negatifleri alıp, gitti.

– Para verdi mi?

Adam başını salladı.

– Ne kadar?

– İki yüz frank... O yıllar için, küçük bir servet... hele birkaç çocuk resmi için...

– O resimleri neden istiyormuş?

– Bilmiyorum. Sormak aklımdan bile geçmedi.

– O fotoğraflara bir göz atmış olmalısın... İçlerinde, yüzünde özel bir belirti

olan bir çocuk var mıydı? Saklanamayacak bir belirti?

– Hayır. Görmedim... Bilmiyorum... Hiç bilmiyorum.

– Ya kadın? Nasıl biriydi? İriyarı, dev gibi bir kadın mı? Annesi miydi?

Adam birden durakladı, sonra bir kahkaha attı. Uzun ciddi bir kahkaha, dipteki dalgaları canlandıran bir kahkaha. Sonunda gıcırdar gibi konuştu:

– Annesi olması mümkün değildi.

Karim adamı iki bileğinden yakaladı, dosya dolabına doğru itti.

– NEDEN?

Cau gözlerini pörsümüş gözkapaklarının altında devirdi.

– Bir rahibeydi. Kahrolası bir Katolik rahibe!

Yirmi birinci kısım

Sarzac'ta üç kilise vardı. Biri onarımda, biri kötü bakışlı bir papazın emrinde, üçüncüsü de, hakkında en karanlık dedikoduların çıkarıldığı genç bir rahibin yönetiminde. Rahibin papaz evinin ıssızlığında, annesiyle birlikte kafa çektiği fısıldanıyordu. Sarzac sakinlerinden, en çok da dedikodu meraklarından nefret eden teğmen, hiç olmazsa bu kez haklı olduklarını kabul etmek zorunda kalmıştı. Cehennemî bir kavgaya girişmiş ana oğulu ayırmak için, bir seferinde bizzat takviye olarak gitmesi gerekmişti.

İşte, Karim'in bilgi almak için başvurduğu din adamı, bu rahipti.

Papaz evinin önüne dikildi. Asimetrik vitraylı, modern olma iddiasındaki kiliseye yapışık, tek katlı, zevksiz, beton bir evdi. Kapıdaki küçük levhanın üzerinde "Benim Kilisem" yazılıydı. Kapının hemen önünde, yer kavgasına tutuşmuş ayrıkotları, çalılar. Kapıyı çaldı. Dakikalar geçti. Karim boğuk sesler duydu. İçinden küfretti. Şu sırada bu tür sesleri duymak istemiyordu.

Sonunda kapı açıldı.

Karim bir gemi enkazına baktığını sandı. Öğleden sonranın sıcağında, rahip leş gibi içki kokuyordu. Karmakarışık bir sakal zayıflamış inek suratını çevreliyor, tarak yüzü görmemişe benzeyen saçlarının arasında, sanki kül lekeleri vardı. Gözleri de nikotin rengindeydi. Ceketi üzerinden sarkıyordu. Yakalığı leke içindeydi. Bir papaz olarak bitmiş, tükenmiş, saygınlığını yitirmiş biri. Din adamı yazgısı olsa olsa mide bulandırıcı koku çıkararak yanan tütsü yapraklarınınki kadar uzun sürmüştü.

– Ne istiyorsunuz oğlum?

Sesi ağdalı olmasına rağmen, kararlıydı.

– Karim Abdouf, polis teğmeni. Daha önce tanışmıştık.

Adam grileşmiş yakasını düzeltti.

– Evet, evet, bana da öyle geliyor... (Tuzağa düşmüş bir hayvan gibi, sağına soluna endişeyle baktı.) Sizi komşular mı çağırdı?

Karim gülümsedi.

– Hayır. Yardımınıza ihtiyacım var. Bir soruşturma için.

– Ne? İyi öyleyse. Girin.

Teğmen eve girer girmez, ayakkabılarının tabanının yapış yapış olduğunu hissetti. Gözlerini indirdi; muşamba döşemenin üzerinde, parlak lekeler vardı.

– Annem, diye soludu rahip. Artık hiçbir işe yaramıyor. Reçelleriyle her yeri kirletiyor. (Karışık saçlarını sıvazladı.) Artık keçileri kaçırdı, reçelden başka bir şey yemiyor.

Evin içi, fırtınadan çıkmış gibiydi. Yanlış yapıştırılmış, tahta, seramik ya da kumaş taklidi şeritler. Kapının aralığından, bir salon karikatürü gibi kesilmiş sarı köpükten dörtgenler, birbirine benzemez minderler gördü Karim. Yerde, bir alay bahçe aleti, karmakarışık bir haldeydi. Karşıda, başka bir odada, kirli tabaklar bulunan formika bir masa üzerinde dağınık bir yatak vardı.

Rahip salona doğru yürüdü. Sendeleyip toparlandı. Karim bir şey söyleme gereği duydu:

– Kendinize bir kadeh doldurun. Zaman kazanmış oluruz.

Rahip düşmanca bakarak döndü.

– Kendinize bakmıyorsunuz oğlum. Tepeden tırnağa titriyorsunuz.

Karim yutkundu. Hâlâ şokun etkisi altındaydı. Fotoğrafçı dükkânındaki olaylardan beri sağlıklı düşünememiş, hiç mesafe alamamıştı. Sadece kafasında bir vızıltı, göğsünde de çekiç darbeleri duyuyordu. Düşünmeden, yaramaz bir

çocuk gibi ceketinin koluyla yüzünü sildi.

Rahip bir kadehe içki doldurdu.

– Size de bir kadeh vereyim mi? diye sordu tatsız bir tebessümle.

– İçki içmiyorum.

Siyahlı adam bir yudum içti. Sıska yüzüne kan geldi. Ateşli gözleri kükürt gibi alevlendi. Alaycı bir tebessümle:

– İslam, öyle mi, dedi.

– Hayır. İş için, kafamın aydınlık olmasına çalışıyorum. Hepsi bu.

Din adamı kadehini uzattı.

– Öyleyse, işinize.

Karim koridorda durmaksızın gidip gelen anneyi gördü. Kamburu çıkmış, hatta kırılmış gibi yürüyor, elindeki reçel kavanozunu göğsüne bastırıyordu. Açık kabri, dazlakları, okul fotoğraflarını satın alan rahibeyi, şimdi de lanetliler treninin bu iki yolcusunu düşündü. Artık Pandora'nın Kutusu'nu açmış, içindeki kâbusların boşalmasına izin vermişti.

Rahip, Karim'in bakışlarını yakaladı:

– Aldırmayın oğlum. Önemli değil. (Sünger şiltenin üzerine oturdu.) Sizi dinliyorum.

Karim elini kaldırdı, yumuşak bir hareketle.

– Tek bir şey var. Lütfen bana "oğlum" demeyin.

– Haklısınız, diye cevap verdi rahip sırıtarak. Meslek alışkanlığı işte.

Rahip alaycı bir hareketle bir yudum daha içti.

– Nasıl bir soruşturmayla ilgileniyorsunuz?

Karim, rahibin mezarlık saldırısından henüz habersiz olduğunu anlayıp sevindi. Anlaşılan Crozier haberin sızmasını önlemeyi başarmıştı.

– Üzgünüm, ama size hiçbir şey söyleyemem. Sadece bir manastır aradığımı bilin yeter, Sarzac ya da Cahors yakınlarında. Ya da belki daha uzakta, ama bu bölgede. Manastırı bulmak için yardımınıza güveniyorum.

– Hangi tarikat, biliyor musunuz?

– Hayır.

Rahip kadehini yeniden doldurdu. Küçük kadehin içinde yoğun yansımalar dönüp duruyordu.

– Buralarda bir sürü manastır var. (Yine sırıttı.) Anlaşılan, bölge Tanrı'yı düşünmek için uygun...

– Kaç tane?

– Sadece bu bölgede, en az on.

Karim kısa bir hesap yaptı. Bütün bölgeye dağılmış manastırları ziyaret etmek, en azından bütün bir gününü alacaktı. Oysa, saat dört olmuştu bile. Önünde topu topu iki saati vardı. Açmazdaydı.

Rahip ayaklanmış, bir dolabın içinde bir şeyler arıyordu. "Hah, işte." İncil kâğıdından, rehber benzeri bir defteri karıştırdı. Annesi odaya girdi, şişeye kadar gitti. Karim'e tek bir kez bile bakmadan, bir kadeh doldurdu. Gözleri oğluna çakılı gibiydi. Nefretin derinleştirdiği kuş gözleri. Rahip başını rehberden kaldırmaksızın buyurdu:

– Bizi yalnız bırak, Anne.

Kadın cevap vermedi. Kadehini iki eliyle tutuyordu. Eklemleri bir iskeletinki kadar belirgindi. Birden Karim'e döndü. Tiz bir sesle sordu:

– Siz kimsiniz?

– Bizi yalnız bırak. (Karim’e döndü.) İşte. Not almak istersiniz diye, on manastırın sayfalarını işaretledim... Fakat birbirlerinden oldukça uzaklar...

Karim sayfaları inceledi. Belirtilen köylerin adını belli belirsiz hatırlıyordu. Bloknotunu çıkarıp dikkatle yazdı.

– Siz kimsiniz? dedi kadın yeniden.

– Anne, odana dön! diye haykırdı rahip.

Sonra Karim’e yaklaştı.

– Tam olarak ne arıyorsunuz? Belki de size yardım edebilirim...

Karim kafasını kaldırıp rahibe baktı.

– Bir rahibe arıyorum. Fotoğraflarla ilgilenen bir rahibe.

– Ne cins fotoğraflar?

İnanılmaz bir şeydi ama, Karim rahibin gözlerinde bir ışık görür gibi oldu.

– Daha önce böyle bir hikâye duymuş muydunuz?

Adam kafasını kaşıdı:

– Ben... hayır.

Karim sordu:

– Kaç yaşındasınız?

– Ben? Ama... yirmi beş.

Kadın kulak kesildi, bu arada kadehini yeniden doldurdu. Karim devam etti:

– Sarzac’ta mı doğdunuz?

– Evet.

– Okula burada mı gittiniz?

Rahip bir omzunu kaldırdı.

– Evet, liseye kadar. Sonra...

– Hangi okul? Jean-Jaurès?

– Evet, ama...

Birden ilişkiyi kurdu.

– Buraya geldi.

– Kim?

– Rahibe. Aradığım rahibe... Gelip sınıf fotoğraflarınızı satın almak istedi. Aman Tanrım. Evlerdeki bütün okul fotoğraflarını toplamaya çalıştı. Jude İtero’yla aynı sınıfta mıydınız? Bu isim size birini hatırlatıyor mu?

Rahip bembeyazdı:

– Anlattıklarınızdan hiçbir şey anlamıyorum.

Annenin sesi yükseldi:

– Bu hikâye de neyin nesi?

Karim sanki kendi yüz hatlarının üzerine yeni bir sayfa çevirmek istiyormuş gibi, eliyle yüzünü sıvazladı.

– Baştan başlıyorum. Eğer normal bir eğitim gördüyseniz, 1982’de ikinci sınıfta olmanız gerekirdi, değil mi?

– On beş seneden fazla oldu!

– 1981’de de birinci sınıfta.

Rahibin omuzları çöktü, kasıldı. Parmakları iskemlenin arkalığında kenetlendi. Genç yaşına rağmen, elleri annesininkilere benziyordu. Şimdiden ihtiyarlamış, mavimtırak damarlarla dolmuştu.

– Evet, evet... tarihler dediğiniz gibi olabilir...

– Öyleyse, İtero adlı bir çocukla aynı sınıftaydınız, Jude İtero. Kolay rastlanan bir isim değil bu. Düşünün. Benim için çok önemli.

– Hayır, gerçekten... hayır.

Karim bir adım attı.

– Yine de, okul fotoğraflarına meraklı bir rahibe hatırlıyorsunuz, değil mi?

– Ben...

Anne tek bir kelime bile kaçırmıyordu.

– Seni pislik, bu Arap’ın anlattıkları doğru mu? diye sordu kadın.

Topuklarının üzerinde dönüp, kapıya doğru seğirtti. Karim fırsatı kaçırmadı; rahibin omuzlarını tutup kulağına fısıldadı:

– Anlatın. Allah kahretsin, anlatıp açıklayın!

Rahip sünger şiltenin bir köşesine yığıldı.

– O akşam olanları hiç anlayamadım...

Karim diz çöktü. Rahip boğuk sesle sürdürdü konuşmasını:

– Geldi... yazın, bir akşamüstü.

– 1982 temmuzu?

Başıyla onayladı.

– Kapımızı çaldı... korkunç sıcaktı... sanki günün son ışıkları taşları pişirecekmiş gibiydi... Neden bilmiyorum ama, yalnızdım... kapıyı açtım... Tanrım... Anlıyorsunuz, değil mi? Daha on yaşında bile değildim, karşımda, alacakaranlığın içinde, siyah ve beyaz başörtüsüyle bir rahibe.

– Ne dedi?

– Önce okuldan, sınıftaki notlarımdan, sevdiğim derslerden söz etti. Sesi çok tatlıydı... Sonra, arkadaşlarımı görmek istediğini söyledi... (Rahip terden parlayan suratını sildi.) Ben... sınıf resimlerimi getirdim... Hep birlikte çektirdiğimizi... Arkadaşlarımı gösterebildiğim için gururlanıyordum, anladınız mı? İşte o zaman, bir şey aradığını anladım. Resme uzun uzun baktı, sonra onda kalıp kalamayacağını sordu... Hatıra olarak, dedi...

– Başka fotoğraflar da istedi mi?

Rahip başını salladı. Sesi boğuklaştı.

– Bir yıl öncesinin birinci sınıf resmini de istiyordu.

Karim biliyordu; o sınıflarda okuyan bütün çocukların ailelerini gezse, tek bir sınıf fotoğrafı bile bulamayacağından emindi. İyi de, bir rahibeyi bütün sınıf fotoğraflarını toplamaya iten neydi? Karim kendini karanlık, taştan bir cangılın ortasında hissetti.

Yaşlı kadın kapının eşiğinde göründü. Göğsüne eski bir ayakkabı kutusunu bastırıyordu.

– Seni pislik. Fotoğraflarımızı verdin. Sınıf fotoğraflarını. Oysa o fotoğraflarda ne iyi, ne tatlıydın...

– Anne, sus! (Rahip gözlerini Karim’inkilere dikti.) O zaman da dine merakım vardı, tamam mı? Sanki o iri kadın beni büyüledi...

– İri miydi? Uzun boylu muydu?

– Hayır... Bilmiyorum... On yaşındaydım... Ama hâlâ gözümün önünde, siyah peleriniyle... O kadar sakin bir sesi vardı ki... Fotoğrafları istiyordu. Hiç tereddütsüz, verdim. Beni kutsayıp, gözden kayboldu. Bir işaret olduğunu sandım... bir belirti... ben...

– Pislik!

Karim gözucuyla öfkeli kadına baktı. Tekrar rahibe döndüğünde, onun hatıralarına gömüleceğini anladı. Daha sakin bir tavır takındı:

– Resimleri neden istediğini söyledi mi?

– Hayır.

– Jude'den söz etti mi?

– Hayır.

– Size para verdi mi?

Rahip yüzünü buruşturdu.

– Daha neler! Benden iki fotoğraf istedi, hepsi bu! Tanrım... ben... Bir işaret sandım bunu, anladınız mı? Tanrısal bir işaret!

Hıçkırıklara boğuldu.

– O zamanlar henüz bir işe yaramayacağımı bilmiyordum. Bir ayyaş, bir pislik olacağımı da. Alkolde çürüyeceğimi. Bu... şeyin oğlu. Bir insan kendi bilmediği bir şeyi nasıl verir? (Karim'in ceketinin yakasına yapışmış, yalvarıyordu şimdi.) İnsan kendi karanlıklarda boğulurken, başkalarına nasıl ışık dağıtır? Nasıl? Nasıl?

Kadın elindeki kutuyu düşürdü, fotoğraflar dağıldı. Tüm tırnaklarını çıkararak, oğluna saldırdı. Rahibin sırtına, omuzlarına vurmaya başladı.

– Pislik, alçak pislik!

Karim dehşetle çekildi. Tüm oda titriyordu. Gitmesi gerektiğini anladı. Burada kalırsa, çıldırması işten değildi. Oysa hâlâ öğrenmesi gerekenler vardı. Kadını itti, rahibin başına dikildi.

– Birkaç saniye içinde, gidiyorum. Her şey bitecek. Rahibeyi bir daha gördünüz, değil mi?

Adam hıçkırıkların arasında başını salladı.

– Adı ne?

Rahip burnunu çekti. Anası anlaşılmaz şeyler homurdanarak odayı arşınlıyordu.

– Adı ne?

– Rahibe Andrée.

– Hangi manastır?

– Saint-Jean-de-la-Croix. Karmelitler.

– Nerede?

Adam başını kollarının arasına sakladı. Karim omzundan tutup sarstı rahibi.

– Nerede?

– Sète ile... Cap d’Adge arasında, denizin hemen kıyısında. İçimi bir kuşku, bir tereddüt kapladığında, bazen onu görmeye giderim. Benim için, o bir sığınak, anladınız mı? Bir kurtarıcı... ben...

Kapı rüzgârda çarpıyordu bile. Teğmen çoktan arabasına atlamıştı.

Beşinci bölüm

Yirmi ikinci kısım

Hava yeniden kararmıştı. Grand Pic de Belledonne bulutların altında, kayalık yamaçların arasında donup kalmış kara ve dev bir dalga gibi yükseliyordu. Minik ağaçlarla kaplı etekleri yukarıya çıkıldıkça, pusla karışık bir beyazlık içinde soyutlaşıyordu. Teleferik kabloları, karın üzerine gerilmiş ince halatlar gibi uzayıp gidiyordu.

– Katilin, Rémy Caillois'yla birlikte oraya, yukarıya çıktığını sanıyorum. (Niémans gülümsedi.) Bu teleferiklerden birine binmiş olmalılar. Deneyimli bir dağcı, günün ya da gecenin herhangi bir saatinde, böyle bir aleti çalıştırabilir, bence.

– Yukarıya çıktıklarından nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?

Fanny Ferreira, genç jeoloji profesörü, inanılmayacak kadar güzeldi; kar başlığının altındaki yüzü davetkâr bir gençlik, bir tazelikle titreşiyordu. Zamanın bir haykırışı gibi. Saçları şakaklarının çevresinde dans ediyor, gözleri cildinin loşluğunda parlıyordu. Niémans, saf hayattan dokunmuş bu teni ısırmamak için kendini zor tutuyordu. Cevap verdi:

– Elimizde, cesedin bu dağlardaki buzullardan birinden geçtiğinin kanıtları var. Sezgilerim dağın Grand Pic, buzulunsa Vallernes olduğunu söylüyor. Kente ve üniversiteye hâkim zirve olduğu için. Kampüsün içinden geçen nehir buradan doğduğu için. Bana kalırsa katil kurbanını yanına aldı ve bir zodyak botla ya da ona benzer bir aletle nehirden yararlanıp vadiye indi. Sonra da, aksin sulara yansıması için, cesedi kayaya gömdü.

Fanny tedirgin gözlerle çevresine bakıyordu. Jandarmalar teleferik kabinlerinin çevresinde gidip geliyorlardı. Her yerde silahlı, üniformalı insanlar vardı, çevreye gerginlik hâkimdi. Boğuk bir sesle konuştu:

– Bütün bunlar, hâlâ burada ne aradığımı açıklamıyor.

Komiser gülümsedi. Bulutlar, güneşi gömmeye giden bir cenaze alayı gibi, gökyüzünde usulca ilerliyordu. Niémans da dağcı gibi giyinmiş, goretex kayak anorağının altına su geçirmez kevlar tulum ve dağcı ayakkabıları geçirmişti.

– Çok basit. İpucu bulmak için, yukarı çıkmak istiyorum. Bir rehbere ihtiyacım var.

– Ne?

– Bir belirti bulana kadar, Vallernes buzuluna bir göz atacağım. Bana yol gösterecek bir uzman gerek; ben de doğal olarak sizi düşündüm. (Bir daha gülümsedi.) Bana bu dağları ezbere bildiğinizi kendiniz söylediniz.

– Gelmiyorum.

– Mantıklı olun. Sizi araziyi bilen biri olarak yanımda götürebilirim. Sizi rehberlikle de görevlendirebilirim. Ulusal dağcı bröveniz olduğunu söylediler. Güçlük çıkarmayın. Bu yamacın üzerinden uçup, helikopterle buzulu araştıracağız. Birkaç saatlik bir iş.

Bir cipin yanında bekleyen jandarmalara işaret etti. Adamlar birkaç metre öteye, hafif eğimli bir yere, su geçirmez büyük bez torbalar bıraktılar.

– Malzeme getirmelerini söylemiştim. Eğer bir göz atmak isterseniz...

– Neden beni çağırdınız, özellikle beni? diye tekrarladı Fanny inatla. Herhangi bir jandarma bu işi görürdü... (Arkasında çalışan adamları gösterdi.) Dağdaki kurtarma çalışmalarını onlar yapıyor, biliyor musunuz?

Komiser kıza doğru eğildi.

– Peki öyleyse, size asılıyorum, diyelim.

Fanny’nin gözleri ateş saçtı.

– Komiser, daha yirmi dört saat bile olmadı, ama kayalıkta bir ceset buldum.

Bir sürü sorgulamadan geçtim, zamanımın çoğunu karakolda geçirdim. Sizin yerinizde olsam, bu maço sözlere dikkat ederdim!

Niémans karşısındakini izledi bir süre. Cinayete rağmen, iç karartıcı atmosfere rağmen bu kaslı ve vahşi kadının çekiciliğinin etkisindeydi. Fanny kollarını kavuşturarak yineledi:

– Bir kez daha soruyorum; neden ben?

Komiser yerden kenarları liken tutmuş ölü bir dal aldı, asabi bir hareketle esnetti.

– Jeolog olduğunuz için.

Fanny kaşlarını çattı. Yüzündeki ifade değişti. Niémans açıkladı:

– Analize göre, maktulün göz çukurlarına toplanan su, altmışlı yıllara dayanıyor. Bu su, artık görülmeyen bir kirliliğin izlerini taşıyor. Otuz beş yıl önce bölgeye yağan bir yağmurun kalıntıları. Bunun ne demek olduğunu biliyorsunuz, değil mi?

Genç kadın meraklanmış görünüyordu, ama cevap vermedi. Niémans yere diz çöktü, elindeki dal parçasıyla kat kat çizgiler çizdi.

– Bilgi topladım. Her yıl yağan yağmurlar, en yüksek buzulların takkesinde, buzların hiç erimediği bu yerlerde, yirmişer santimlik katmanlar oluşturuyor. (Çizimindeki katmanları gösterdi.) Bu katmanlar, kristal arşivler gibi, sonsuza kadar orada kalacak. Kısacası, Rémy Caillois o buzullardan birine taşındı, gözlerindeki su geçmişte donmuş o buzullardan birine ait olmalı.

Fanny’ye baktı.

– O buzlara inmek istiyorum, Fanny. O eski sulara ulaşmak istiyorum. Çünkü katil kurbanını orada katletti. Ya da oraya taşıdı, bilmiyorum. Şimdi de o derindeki buzları hangi buzul çatlaklarında bulacağımı bilen bir bilim adamına ihtiyacım var.

Fanny, bir dizi yerde, otların üzerindeki çizime baktı. Işık gri, metal renginde

ve parıltısızdı. Genç kadının gözleri kar yıldızları gibi parladı. Ne düşündüğünü bilmek imkânsızdı. Mırıldandı:

– Ya bir tuzaksa? Ya katil, sizi zirveye çekmek için bu buz parçalarını aşağıya indirmişse? Sözünü ettiğiniz katmanlar en az üç bin beş yüz metre yüksekte. Bu yapacağınız bir pazar gezintisi değil. Yukarıda tehlikede olacaksınız ve...

– Bunu da düşündüm, diye itiraf etti Niémans. O zaman, bir mesajla karşı karşıyayız demektir. Katil, oraya gitmemizi istiyor. Biz de gideceğiz. Vallernes buzulunda eskiye ait buzları bulabileceğimiz bir buzul çatlağı biliyor musunuz?

Fanny sert bir baş hareketiyle onayladı.

– Kaç tane var? diye devam etti Niémans.

– Bu buzulda, tek bir buzul çatlağı, çok derin.

– Harika. Siz ve ben, o çukura inebilir miyiz?

Gökte bir helikopter gürültüsü duyuldu. Pervane kanatlarının homurtusu iyice yaklaştı, dalgalanan otlar eğildi, birkaç metre ötede derenin yüzeyi titreşti. Komiser sorusunu yineledi:

– İnebilir miyiz, Fanny?

Fanny kulakları sağır eden alete baktı, ellerini uzun saçlarının arasından geçirdi. Biraz düşünceli bakışı Niémans’ı yerinden sıçrattı. Gülümsedi:

– İyice tutunmanız gerekecek, Bay Polis.

Yirmi üçüncü kısım

Havadan bakınca toprak, kayalar ve ağaçlar araziyi bir tepeler ve vadiler, ışıklar ve gölgeler dizisi olarak paylaşıyordu. Helikopter yükseldikçe, Niémans bu almaşıklığı, ilk kez görenlerin heyecanıyla seyretmeye koyuldu. Bu koyu renkli çalı göllerine, buzultaşı karmaşasına, baş döndürücü kayalıklara hayranlıkla baktı. Bu ıssız manzarada, dünyamızın derin bir gerçeğini yakaladığını hissetti. Başlangıçtan beri insanoğlunun isteklerine direnen, bütün çıplaklığıyla gözler önüne serilen bozulmaz, zorlu bir gerçeği.

Helikopter engebelerin oluşturduğu labirentte, tek bir yatakta toplanan kollardan meydana gelen nehrin üzerinde yol alıyordu. Pilotun yanında oturan Fanny başını eğmiş, büyük gürültüler çıkararak çırpınan nehrin dalgalarına bakıyordu. Artık, operasyonun yönetimi genç kadında olacaktı.

Ormanların yeşili seyrelmeye başladı. Ağaçlar geride kaldı, gökle boy ölçüşmekten vazgeçmiş gibi, kendi gölgelerine sığındı. Sıra kara topraklara geldi, bütün yıl boyunca donmuş halde kalan verimsiz kayalıklara. Kararmış yosunlar, renksiz likenler, donmuş bataklıklar insana yoğun bir umutsuzluk duygusu veriyordu. Biraz sonra, geniş ve gri zirveler göründü. Sanki toprağın güçlü soluklarıyla doğmuş gibi, keskin kenarlı kayalar belirdi. Sonra, yeniden, yasak bir kalenin karanlık su hendeklerini andıran koyu renkli çukurluklar. Dağ oradaydı. Yayılıyor, geriliyor, çıplaklaşıyor, uçurumlu yamaçlarını gözler önüne seriyordu.

Sonunda, göz kamaştıran lekesiz bir beyazlık. Karla kaplı tepeler. Sonbaharla birlikte dudakları kapanmaya başlayan yarıklar. Niémans yarıkların ortasında donup kalmış akarsuyu seçebiliyordu. Göğün griliğine rağmen, bu ışıklı yılanın yüzeyi, kor bir ateş gibi parıldıyordu. Niémans polikarbonat gözlüklerini indirdi, koruyucu bantları ilikledi, donmuş nehre dikkatle bakmaya başladı. Tertemiz nehir yatağının dibinde, göğün buraya hapsedilmiş anıları gibi mavimtırak çizgileri görebiliyordu. Helikopterin pervanelerinin gürültüsü kara saplanıp

kayboluyordu.

Önde Fanny, gözlerini GPS (Küresel Konumlandırma Sistemi) cihazından, uydu verilerinden yararlanarak yer saptamayı sağlayan küçük kuvars ekranlı alıcıdan ayırmıyordu. Kaskına takılı mikrofonu alıp pilota seslendi:

– Orada, kuzeydoğudaki buzyalağı.

Pilot başını sallayıp helikopteri bir oyuncak gibi yatırdı, zirvenin diğer yamacında dinleniyor gibi görünen üç yüz metrelik bir bumerang şeklindeki büyük kratere doğru yöneldi. Bu büyük havuzun ortasında, buzdan dev bir dil uzanıyor, yükseklerin aydınlık parıltısı ile yamacın dibinde buzların biriktiği, sıkıştığı ve çarpıp parçalanarak donmuş birer hançere dönüştüğü daha karanlık yansımalar oluşturuyordu. Fanny pilota dönüp haykırdı:

– Burada. Tam altımızda. Büyük buzul çatlağı.

Helikopter buzulun ucuna, basamak gibi üst üste binmiş şeffaf sivri köşelerin, karla boyanmış bir yüzün tebessümüne benzeyen koyu karanlık bir çatlak gibi uzun bir kırık biçiminde açılmış noktaya yöneldi. Bembeyaz bir toz burgacının ortasına indi. Pervanelerin rüzgârı karda derin izler oluşturuyordu.

– İki saat, diye haykırdı pilot. İki saat sonra, buradayım, Sonra, hava kararacak.

Fanny GPS’yi ayarlayarak pilota uzattı, onları gelip almasını istediği yeri gösterdi. Adam kafasını salladı. Fanny ve Niémans, ellerinde su geçirmez koca birer çanta, yere atladılar.

Helikopter hemen havalandı, göğün maviliğinde kayboldu, iki karaltıyı ebedî karların sessizliğiyle baş başa bıraktı.

Kısa bir süre beklediler. Niémans gözlerini kaldırdı, beyaz bir çölde iki insan taneciği gibi kenarında durdukları buzdan uçuruma dikkatle baktı. Gözleri kamaşmış, tüm duyuları harekete geçmişti. Manzaranın ölçüsüzlüğüyle çelişen, kristalleri gizli ve mahrem bir kırılganlıkla gıcırdayan karın hafif mırıltısını duyar gibi oldu.

Genç kadına baktı. Boynu dik, omuzları gergin, derin derin soluk alıyor, sanki ciğerlerine soğuğu ve temiz havayı çekmek istiyordu. Dağ, neşesini geri getirmiş gibiydi. Komiser genç kadının sadece bu hareli buzullar arasında mutlu olduğunu, gerginliğinin sadece burada azaldığını düşündü. Bir peri gibiydi. Dağların sadık bendesi. Niémans bir buzul çatlağı gösterip sordu:

– Neden bu da, bir başkası değil?

– Çünkü sizi ilgilendiren katmanların görülebileceği kadar derin, bir tek burası var. Yüz metre derinliğe kadar inilebilir.

Niémans yaklaştı.

– Yüz metre mi? Ama altmışlı yıllara ait katmanlara ulaşabilmek için yalnızca birkaç metre inmemiz gerek. Hesabımı yaptım; yılda yirmi santim dersek, bizim...

Fanny gülümsedi.

– Sizinki bir teori. Ama bu buzul, sizin ortalamanıza uymaz. Çanağın içindeki buzlar, eğik bir çizgi izleyerek ezilmiştir. Başka bir deyişle, genleşirler, uzarlar. Aslında bu yarıkta her yıl, yaklaşık bir metre kalınlığında bir katmana karşılık gelir. Hesabınızı yeniden yapın, Komiser. Otuz beş yıl geriye gitmemiz için inmemiz gereken derinlik...

– ... Otuz beş metreden fazla mı?

Genç kadın onayladı. Bir yerlerde, mavimsi bir oyuktan, hafif bir su sesi geliyordu. Küçük bir su kaynağı olmalıydı. Fanny arkasındaki çatlağı gösterdi.

– Bu yarığı seçmemin bir başka nedeni daha var. Son teleferik istasyonu sadece sekiz yüz metre ötede. Eğer tahmininizde yanılmadıysanız ve katil kurbanını gerçekten de bir buzul çatlağına sürüklediyse, bu işi burada yapmış olması çok muhtemel. Yaya olarak erişilmesi en kolay yarık, budur.

Fanny çantasını açmak için karların üzerine çöktü. Parlak çelikten yapılmış iki çift krampon çıkardı. Birini Niémans’a fırlattı.

– Bunu botlarınızın altına takın.

Niémans söyleneni yaptı. Sivri metal uçlar taşıyan tabanı, botlarının kenarına göre ayarlayarak taktı, sonra da neopren bağlarını üzengi gibi bağladı. Çocukluğunda kullandığı tekerlekli patenlerinin bağlarını hatırlamıştı.

Fanny çantadan, bir ucunda geniş bir halka bulunan, içi boş, diğer ucu yivli çubuklar çıkarıyordu. “Yivli buz sikkeleri” dedi dalgın dalgın. Soluğu parlak bir buğu gibi havada kristalleşiyordu. Sonra sapı şişkin, her biri sökülüp takılabilir bir çekiç-kazma aldı, bütün aletlere merakla bakan Niémans’a bir kask uzattı. Bütün her şey hem çok geliştirilmiş bir teknolojinin ürünlerine, hem de kullanılması çok basit, sade aletlere benziyordu. Şimdiye kadar görülmemiş, en son tekniklerle üretilmiş malzemelerden yapılmış, İngiliz şekerlemeleri gibi değişik renklere boyanmışlardı.

– Yaklaşın.

Fanny Niémans’ın beline ve kalçalarına, üzerinde kayışlar ve halkalar bulunan, iç tarafı yumuşak malzemeyle kaplı bir kemer bağladı. Ayarları yapıp kemeri sıkılaması, birkaç saniyeden fazla sürmedi. Yaptığı modeli görmek isteyen bir stilist gibi geri çekilip baktı.

– Harika görünüyorsunuz, dedi gülümseyerek.

Sonra, çapraz kayışlar, bir elektrik düzeneği ile bir reflektör önüne yerleştirilmiş yassı bir fitil içeren karmaşık bir lamba aldı. Niémans kendini ayna işlevi yapan reflektörde görme fırsatı buldu: kar başlığı, kask, kemer ve çelik kramponlarla, fütürist bir yetiyi andırıyordu. Fanny lambayı komiserin kaskına taktı, sonra da omzunun üzerinden bir boru geçirdi. Fanny, Niémans’ın kemerine takılı depoya bakıp, mırıldandı: “Asetilen lambası. Yakıtla çalışır. Zamanı gelince gösteririm.” Sonra gözlerini kaldırdı ve ciddi bir sesle konuştu:

– Buz apayrı bir dünyadır, Komiser. Alışkanlıklarınızı, reflekslerinizi, sonuç çıkarma yöntemlerinizi unutun. Hiçbir şeye güvenmeyin: ne yansımalara, ne yarık duvarının sertliğine, ne de görünüşüne. (Kendi kemerini ayarlarken, bir taraftan da yarığı gösteriyordu.) Burada her şey olağanüstü, şaşırtıcı görünecektir, ama gördüklerinizin hepsi birer tuzak olabilir. Bu, şimdiye kadar

hiç bilmediğiniz bir buz. Aşırı sıkışmış, betondan daha sert, ama aynı zamanda birkaç milimlik bir kabuk altında bir kuyu da saklayabilen bir buz. Sadece benim söylediklerimi yapın.

Fanny durdu, söylediklerinin etkilemesini bekledi. Heyecanı, yüzünün çevresinde büyülü bir hale gibiydi. Saçlarını ensesinde topladı, kar başlığını giydi.

– Değirmene buradan gireceğiz, dedi. Burası daha girintili çıkıntılı, işimiz biraz kolay olabilir. Ben önden gidip sikkeleri saplayacağım. Buzu çatlattığımda serbest kalacak gaz, onlarca metrelik bir yarık oluşturacak. Bu çatlak aşağıya doğru da uzayabilir, yana doğru da. Yarığın kenarından uzaklaşmanız gerekir. Gaz, gök gürültüsü gibi patlayacaktır. Tek başına bir zararı yok, ama buz kütleleri, sarkıtlar koparabilir. Gözünüzü dört açın Komiser. Hep tetikte olun, hiç bir şeye dokunmayın.

Niémans genç kadının söylediklerini can kulağıyla dinliyordu. Ömründe ilk kez, bir hatunun emrine giriyordu. Fanny bu gurur kırıklığının farkına varmıştı. Hem eğlenen, hem de otoriter bir ses tonuyla devam etti:

– Zaman ve uzaklık kavramlarımızı yitireceğiz. Tek ayar noktamız ip olacak. Elimde her birinde yüzer metrelik ip bulunan bir sürü torba var, sadece ben kat ettiğimiz mesafeyi ölçebilecek durumdayım. İzlerime basarak gelecek, en önemlisi de, emirlerime harfiyen uyacaksınız. Ani hareket yok. İyice anlaşıldı mı?

– Tamam, diye soludu Niémans, hepsi bu mu?

– Hayır.

Fanny gözünü bulutlarla kaplı göğe çevirdi.

– Sizinle gelmeyi kabul etmemin tek nedeni, fırtına. Eğer güneş çıkarsa, zaman kaybetmeden buradan çıkmamız gerekecek.

– Neden?

– Çünkü güneş buzu eritir. Eriyen sular, yarığın duvarları boyunca üzerimize

akar. Sıcaklığı iki dereceyi geçmeyen sular. Oysa, harcadığımız enerji nedeniyle, vücutlarımız çok ısınmış olacak. İlk şok, kalbimizin durmasına neden olabilir. Onu atlatırsak, hemen arkasından, bayılmaya bağlı olarak ölüm tehlikesi var, bu işimizi bitirir. El ve ayaklarımız donar, hareketlerimiz yavaşlar... Size bunun resmini çizmeme gerek yok. Birkaç dakika içinde, iplerin ucuna asılmış heykeller gibi donup kalırız. Kısacası, ne olursa olsun, ne bulursak bulalım, güneşin ilk belirtileriyle birlikte, yukarı çıkıyoruz.

Niémans kızın bu son söylediklerini dikkatle dinledi.

– Bu da, katilin yarığa inmek için, fırtınadan yararlanmış olduğunu gösteriyor, değil mi?

– Fırtınadan ya da geceden.

Komiser düşündü. Bulutları araştırdığında, güneşin tüm cumartesi günü boyunca bölgeyi aydınlattığını öğrenmişti. Eğer katil kurbanıyla birlikte yarığa inmişse, geceyi beklemiş olması gerekirdi. Bu kadar güçlüğe katlanmak, sebebi neydi? Hele sonra, cesetle birlikte vadiye inmek?

Niémans kramponların da etkisiyle, yarın kenarına kadar güçlükle, beceriksizce yürüdü. Eğilip baktı; kanyon baş döndürücü değildi. Tam aksine, yaklaşık beş metre aşağıda duvarlar kalınlaşıyor, neredeyse birbirlerine değiyordu. Yarık o zaman, büyük bir deniz kabuklusunun ağzı gibi, ince bir çizgiye dönüşüyordu.

Fanny yanına geldi, belinin çevresine sikkeler ve halkalar bağlarken, anlattı:

– Sel suları çatlaktan süzülüp birkaç metre aşağıdaki boşluğu doldurur. Onun için yarık, bu ilk kırıktan sonra aşağıda çok daha genişler. Burada sular duvarları ıslatır ve oyar. Gördüğünüz bu çenelerden geçip, içeri kaymamız gerekecek.

Niémans uçurumun tepesinde buzun istemeyerek açılmış gibi duran iki kenarına baktı.

– Buzulun içine, aşağıya indiğimizde geçmiş yüzyılların sularına erişebilir miyiz?

– Kesinlikle. Kutup bölgesinde, çok eski çağlara kadar inilebilir. Binlerce metre derinlikte, Nuh’u, gemisini yapmaya iten sular, el değmemiş bir halde, bekler. Bir de soluduğu hava.

– Hava mı?

– Buzların içine hapsolmuş oksijen kabarcıkları.

Niémans şaşkınlıktan ne söyleyeceğini bilemiyordu. Fanny sırt çantasını taktı, yarığın kenarına diz çöktü. İlk sikkeyi sapladı, buna bir halka takıp içinden ipin ucunu geçirdi. Bulutla kaplı göğe baktı, sonra çok eğleniyormuş gibi bağırdı:

– Zaman makinesine hoş geldiniz, Komiser.

Yirmi dördüncü kısım

Rapel inişine geçtiler.

Komiser, kendi kendine sıkışan bir kelepçeden geçen bir ipe asılıydı. İnmek için, ipi usulca boşaltan bir mandala basmak yeterliydi. Mandalı bırakır bırakmaz, kelepçe yeniden ipi tutuyordu. Bu durumda da, belinden ve bacaklarının arasından geçen kemere oturur gibi boşlukta asılı kalıyordu.

Niémans bütün dikkatini bu basit harekete vermiş, birkaç metre aşağıdan, ipi boşaltmasını söyleyen Fanny'nin emirlerini dinliyordu. Bir sonraki sikkenin hizasına vardığında, önce kemerine bağlı bir kayışla kendini emniyete alıyor, sonra da ip değiştiriyordu. Üzerindeki bütün bu ip ve kayışlarla, dokunaçları Noel Baba'nın kızağını boyayacak kadar büyük bir ahtapotu andırıyordu.

İniş sırasında, göremediği ama içgüdüsel bir dürtüyle deneyimlerine güvendiği genç kadının üzerinde bir yerlerdeydi. Yarığın duvarı boyunca inerken, birkaç metre aşağıdaki Fanny'nin hareketlerini duyuyordu. O anda, hiçbir şey düşünemiyordu. Gösterdiği yoğun dikkatin arasında, sadece karışık, güçlü, bilinmedik duygular yaşıyordu. Duvarın soğuk soluğu. Vücudunu boşlukta, asılı tutan kemerin güveni. Gökkubbeden koparılmış bir gece parçası gibi parlayan koyu mavi buzun güzelliği.

Biraz sonra, göğün ışığı görünmez oldu. Kalın kenarların arasından geçerek, yarığın yüreğine indiler. Niémans dev bir canavarın kristalden işkembesinde hissetti kendini. Yüzde yüz nemden oluşan bu buz kubbenin altında duyguları keskinleşiyor, daha da yoğunlaşıyordu. Işık yankıları gibi belli belirsiz parıltılar saçan koyu ve şeffaf duvarlara hayranlıkla baktı. Karanlıkta, yaptıkları her hareket mağaradaymış gibi rezonans yaratıyordu.

Sonunda Fanny duvar boyunca neredeyse dümdüz uzayıp giden bir çıkıntıya ayak bastı. Biraz sonra Niémans da bu doğal basamağa ulaştı. Yarığın iki duvarı

yeniden birbirine yaklaşmış, aradaki uzaklık sadece birkaç metreye inmişti.

– Yaklaşın, dedi Fanny.

Niémans yaklaştı. Fanny Niémans'ın kaskının tepesindeki bir düğmeye basınca –Niémans bir çakmak yaktığına yemin edebilirdi– çevreye güçlü bir ışık yayıldı. Komiser genç kadının kaskındaki reflektöre bakınca, bir kez daha kendi siluetini gördü. Hemen o anda, kırılmanın etkisiyle o güçlü ışığı yayan, ters çevrilmiş koni biçimindeki asetilen alevini fark etti. Fanny el yordamıyla kendi lambasını yaktı, soluk soluğaydı:

– Eğer sizin katil bu yarığa girdiyse, buradan geçmiş olmalı.

Niémans anlamadan baktı. Lambasının yatay olarak inen sarı ışığı kadının yüzünü bozuyor, sert ve ürkütücü gölgelerle kaplıyordu.

– Doğru derinlikteyiz, dedi Fanny, duvarın pürüzsüz yüzeyini göstererek. Kubbenin yaklaşık otuz metre altında yani altmışlı yılların karlarının kristalleştiği yerde...

Fanny yeni bir ip çantası aldı, sonra duvara bir sikke sapladı. Birkaç çekiç darbesiyle sağlamlaştırdıktan sonra, tıpkı bir tirbuşon kullanıyormuş gibi çevirdi, halkasına bir kelepçe taktı. Kadının gücü Niémans'ı şaşırtıyordu. Sikkenin yanındaki oluktan çıkan buz parçacıklarına bakarken, çok az erkeğin böylesine güçlü olabileceğini düşündü.

Bir ip boyu daha ilerlediler, ama bu kez yatay olarak parıldayan, dar ve uzun yol boyunca. Birbirlerine bağlanmış, uçurumun kenarında yürüdüler. Karşı duvarda, belli belirsiz gölgelerini gördüler. Fanny yirmi metrede bir, ipi bölüyor, diğer bir deyişle, duvara yeni bir sikke çakıp bir sonraki bölümü öncekilerden ayırıyordu. Bu operasyonu birkaç kez tekrarladı, böylece yüz metre ilerlediler.

– Devam mı? diye sordu Fanny

Komiser kıza baktı. Lambanın keskin ışığıyla aydınlanan yüzünde, şimdi kötü bir ifade vardı. Niémans başıyla onayladı, parlaklığın sonsuzluğunda kaybolan buz koridorunu gösterdi. Kadın yeni bir çanta çıkarıp, aynı hareketlere baştan başladı. Sikke, ip, yirmi metre, sonra bir daha sikke, ip, yirmi metre...

Bu şekilde dört yüz metre ilerlediler. Katilin buradan geçtiğini gösterecek ne bir iz, ne de işaret vardı. Biraz sonra Niémans, gözlerinin önündeki duvarın sallanmaya başladığı duygusuna kapıldı. Aynı zamanda da hafif tıkırtılar, uzaktan gelen alaycı kahkahalar duydu. Her şey aydınlanıyor, yankılanıyor, belirsizleşiyordu. Buz sarhoşluğu diye bir şey var mıydı? Yeni bir ip çantası çıkaran Fanny'ye baktı. Genç kadın hiçbir şeyin farkında değildi.

Korku her yanını sardı. Belki de çıldırıyordu. Belki de yorgunluğun etkisiyle vücudu, beyni, iflas etmek üzereydi. Titremeye başladı. Soğuk, kemiklerini kısa aralıklarla sarsıyordu. Parmakları son sikkenin üzerinde kenetlendi. Ayakları beceriksizce ilerliyordu. Gözleri yaşla dolu, Fanny'ye yaklaşmaya çalıştı. Birden bacaklarının vücudunu taşımadığını, düşmek üzere olduğunu hissetti. Çılgınlığı arttı. Lambasının aydınlığında mavimsi duvarların dalgalanması daha da güzel bir hal aldı. Düşecekti. Boşluğa. Kendi çılgınlığının kurbanı olacaktı. Soluk soluğa, bağırmayı başardı:

– Fanny...

Genç kadın döndü, Niémans birden saçmalamadığını anladı.

Genç dağcı kadının yüzünde lambanın gölgeleri yoktu şimdi. Kaynağı bilinemeyecek kadar güçlü bir ışık, Fanny'nin yüz hatlarını aydınlatıyordu. Eski ışıltılı ve hükmedici güzelliğine kavuşmuştu genç kadın. Niémans çevresine bakındı. Duvar ışıl ışıl hareleniyordu. Duvar boyunca akan düşey dereleri gördü.

Hayır, saçmalamıyordu. Tam tersine, ipleri ayarlamakla fazla meşgul Fanny'nin fark edemediği bir değişikliği görmüştü. Güneş. Anlaşılan, yukarıda yağmur bulutları dağılmış, yerini güneşe bırakmıştı. İşte buzdaki çatlaklardan sızarak yansıyan yumuşak ışığın nedeni buydu. Durmak bilmeyen yansımaların, boşluktaki alaylı gülüşlerin kaynağı da...

Sıcaklık artıyordu. Buzul erimekteydi.

– Allah kahretsin, diye homurdandı Fanny, olup biteni o da anlamıştı.

Hızla, en yakındaki sikkeye baktı. Uzun damlalar halinde terleyerek erimekte olan buzdan duvara çakılı vidalı uç açıkta parlıyordu. İki ortak tutunamayacaktı. Doğruca, boşluğun dibine uçacaklardı. Fanny bağırdı:

– Çekilin!

Niémans geriye doğru bir adım attı, ağırlığını sol ayağına vermeye çalıştı. Ayağı kaydı, doğruldu, sırtı boşluktaydı, dengesini bulmak için hızla ipe asıldı. Her şeyi aynı anda duydu: kopan kelepçenin gürültüsünü, duvarı kazıyan kramponlarının sesini, son anda ensesinden yakalayan Fanny'nin yumruğunun acısını. Fanny komiseri duvara dayadı.

Buzlu su yüzünü ısırdı. Fanny kulağına fısıldadı:

– Artık kıpırdamayın.

Niémans dertop oldu, soluk soluğa, kaldı. Fanny üzerinden atlayıp geçti. Kadının soluğunu, terini, buklelerinin yumuşaklığını hissetti. Fanny şaşılacak bir hızla onu yeniden ipe bağladı, iki yeni sikke çaktı.

O bütün bunları yaparken, yarıktaki su uğultusu gümbürtüye, akıntılar da çağlayana dönüşmüştü. Her yanda, sular duvarları kırbaçlıyor, kükrüyor, şiddetle çarpıyordu. Koca buz parçaları yerlerinden kopuyor, dağıla kırıla kaybolup gidiyordu. Niémans gözlerini yumdu. Düştüğünü, kaydığını, açıların, uzaklıkların, perspektiflerin kaybolduğu bu parıltılı sarayda yok olduğunu hissetti.

Onu gerçeğe döndüren, Fanny'nin çığlığı oldu.

Kafasını çevirdi, solda, duvardan uzaklaşmak için ipe asılmış genç kadını gördü. Niémans bir çağlayan şiddetiyle düşen suların altında doğrulmak, ona yaklaşmak için insanüstü çaba harcadı. Parmakları ipin üzerinde kenetlenmiş, bir idamlık gibi boşlukta sallandı ve gerçek bir çağlayanın içinden geçti. Bu buzul çatlağı onları yutmak üzereyken, Fanny neden duvardan uzaklaşmaya çalışıyordu? Fanny işaret parmağını buza doğru uzattı:

– Orada. Orada işte, diye fısıldadı.

Niémans genç dağcı kadının görüş açısını yakalamaya çalıştı.

İşte o zaman, imkânsızı gördü.

Şeffaf duvarın içinde kaynak sularının oluşturduğu aynada, buzlar tutsağının vücudu görünüyordu. Cenin pozisyonundaydı. Ağzı, sanki sessiz bir çığlık için açıktı. Sonu gelmeyen sular bu görüntünün üzerinden geçiyor, yaralarla kaplı morarmış cesedin sudaki aksini dalgalandırıyordu.

Şaşkınlığa rağmen, ikisini de öldürmek üzere olan soğuğa rağmen, burada gerçeğin yansımasından başka bir şeye bakmadıklarını anladı komiser. Çıkıntı üzerinde dengesini bulmaya çalıştı, kendi etrafında dönerek kusursuz bir yarım daire çizdi, tam karşıdaki buzdan duvara baktı. Mırıldandı:

– Hayır. Burada.

Gözlerini karşı duvara yerleştirilmiş, donmuş bir kan gölünde yatan gerçek cesetten ayıramıyordu.

Yirmi beşinci kısım

Niémans dosyayı masanın üzerine bırakıp, Barnes’a döndü:

– Bu adamın bulduğumuz kurban olduğundan nasıl bu kadar eminsiniz?

Ayaktaki jandarma subayı, eliyle anlaşılmayacak bir şey yok gibisinden bir işaret yaptı.

– Biraz önce annesi geldi. Oğlunun dün gece kaybolduğunu söyledi...

Komiser yine jandarma karakolunda, karakolun ikinci katındaki bürodaydı. Sık örülmüş, dik yakalı kazağının sıcaklığını yeni yeni duymaya başlamıştı. Daha bir saat önce, Fanny her ikisini de yarasız beresiz yarıktan çıkarmayı başarmıştı. Şansları da yaver gitmişti doğrusu; onları almak için geri dönen helikopter, tam o sırada bulundukları yerin üzerinden uçuyordu.

Komiser ve Fanny Ferreira kente getirilip ayrıntılı bir muayeneden geçirilirken, dağ kurtarma ekipleri çoktan buzların içine gömülü cesedi çıkarma çalışmalarına başlamışlardı bile.

Jandarma karakoluna döndüklerinde, Barnes eşkali bulunan cesede uyan bir kayıptan söz etmişti: Philippe Sertys, yirmi altı yaşında, bekâr, Guernon Hastanesi’nde hastabakıcı yardımcısı. Niemans kaynar kahvesini yudumlamaya çalışırken, sorusunu yineledi:

– Kurbanın kimliği kesin olarak belirlenmediği sürece, bulduğumuz adamın bu kişi olduğunu nasıl iddia edersiniz?

Barnes karton kapaklı dosyanın içinde bir şeyler aradı, sonra kekeledi:

– Ben... benzerlikten dolayı.

– Benzerlik mi?

Jandarma yüzbaşısı, Niémans'ın önüne saçları alabros kesilmiş, ince yüzlü genç bir adam fotoğrafı bıraktı. Resimdeki yüz heyecanla gülümsüyor, koyu renk gözlerin yumuşaklığı insanın dikkatini çekiyordu. Fotoğraftan neredeyse çocuksu bir gençlik, o gençliğin yanı sıra da bir sinirlilik havası yayılıyordu. Komiser, Barnes'ın söylemek istediğini anladı; bu adam da ilk kurbana, Rémy Caillois'ya benziyordu. Aynı yaş. Aynı küçük yüz. Aynı saç kesimi. Her ikisinin de yüz ifadesi bir iç çalkantısını dışa vuran ince ve yakışıklı iki genç.

– Bu gerçek bir seri cinayet Komiser.

Niémans kahvesinden bir yudum aldı. Hâlâ buz tutmuş gırtlağının sıcak bir sıvı değince parçalara bölünmesinden korkuyordu. Gözlerini kaldırdı.

– Ne?

Barnes rahatsız bir şekilde bir ayağından ötekine geçirdi ağırlığını. Eklemlerinin yaşlı bir gemi güvertesi gibi çatırdamaları duyuldu.

– Sizin kadar deneyimli değilim tabiî, ama... Eğer ikinci maktul gerçekten de Philippe Sertys'se, o zaman bir cinayet serisiyle karşı karşıya olduğumuza kuşku yok. Seri cinayetler işleyen bir katilden söz ediyorum. Kurbanlarını fiziklerine göre seçen birinden. Bu... bu yüz ona geçmişteki bir travmayı hatırlatıyor olmalı ve...

Yüzbaşı, Niémans'ın öfkeden kıpkırmızı yüzünü görünce durakladı. Komiser karşısındakinin şaşkınlığını gidermek için gülümsemeyi sürdürdü.

– Yüzbaşı, bu benzerlik konusunda bir roman yazmanın gereği yok, Özellikle de şimdi, maktulün kimliği tam olarak belirlenmemişken...

– Ben... haklısınız, Komiser.

Jandarma subayı, tüm kentin hayatıyla ilgili bilgileri içeren dosyasını sinirli sinirli karıştırıyordu. Hem utanmış, hem de öfkelenmişti. Niémans adamın düşüncelerini okuyabiliyordu: "Guernon'da seri cinayetler işleyen bir katil". Jandarma yüzbaşısı emekliye ayrılana kadar, hatta daha sonra bile etkisinde

kalacaktı bu olayın. Niémans sözlerini sürdürdü:

– Kurtarma çalışmaları ne âlemde?

– Kurbanı çıkarmak üzereler. Şeyy... Neyse, buz cesedi tamamen kaplamış. Bizimkilere göre, ceset oraya dün gece yerleştirilmiş. Buzun böyle donması için, havanın çok soğuk olması gerekir.

– Cesedi ne zaman görebiliriz?

– En az bir saat sonra, Komiser. Maalesef.

Niémans ayağa kalkıp, pencereyi açtı. Soğuk odanın içine doldu.

Saat on sekizdi.

Akşam, kentin üzerini karartmaya başlamıştı. Arduvaz çatıları, ahşap alınlıkları ağır ağır içen yoğun bir karanlık. Nehir, iki taşın arasından kayıp giden bir yılan gibi, bu koyu karanlığın içinden geçiyordu.

Komiser kazağının içinde ürperdi. Taşra, kuşkusuz onun dünyası değildi. Özellikle de bu taşra, hiç. Dağların eteğine sıkışmış, soğuğun ve fırtınanın insafına terk edilmiş, sarkıtların bitmek bilmeyen tıkırtısı ile karın karamsı çamuru arasında kalmış bir kent. Don yemiş bir meyvenin içindeki çekirdek gibi sessizliğin içinde billurlaşmış içine kapanık, gizemli, düşman bir dünya.

– On bir saatlik bir soruşturmadan sonra nereye vardık? diye sordu, Barnes’a dönerek.

– Hiçbir yere. Sorgulama hiç sonuç vermedi. Serseri falan yok. Katil olarak kuşkulanabileceğimiz, son günlerde serbest bırakılmış mahkûm da yok. Otellerden, otobüs duraklarından, garlardan da bir bilgi bulamadık. Yol barikatlarının da sonucu sıfır.

– Ya kütüphane?

– Kütüphane mi?

Yeni bir cesedin bulunmasından sonra, kitaplardan elde edilebilecek ipucu geri planda kalmıştı kuşkusuz. Ne var ki komiser, soruşturulmaya başlanan her konunun sonuçlandırılmasından yanaydı. Açıkladı:

– Cinayet Masası'nın çocukları, öğrencilerin kütüphaneden aldığı kitaplar üzerinde bir araştırma yapıyor.

Jandarma yüzbaşısı omuzlarını silkti:

– Ha, şu mesele... Bu bizim işimiz değil. Bunun için Joisneau'yu bulup...

– Nerede?

– Hiçbir fikrim yok.

Niémans vakit geçirmeden genç polisin cep telefonunu aradı. Cevap yoktu. Telefon kapatılmıştı. Kızgınlıkla sordu:

– Ya Vermont?

– Adamlarıyla birlikte hâlâ dağda. Barınakları, dağın yamaçlarını arıyorlar. Her zamankinden daha yoğun bir şekilde...

Niémans içini çekti.

– Grenoble'dan hemen takviye isteyeceksiniz. Elli adam daha istiyorum. En az. Aramaların Vallernes buzulunda ve oraya çıkan teleferikte yoğunlaşmasını istiyorum. Dağın yamaçtan zirveye doğru taranmasını istiyorum.

– İlgilenirim.

– Yollarda kaç barikat var?

– Sekiz. Otoyol gişesinde, iki devlet yolunda, beş de normal yolda. Guernon sıkı kontrol altında, Komiser. Ama size söylediğim gibi...

Komiser gözlerini Barnes'ınkilere dikti.

– Yüzbaşı, şimdiye kadar öğrenebildiğimiz tek bir şey var: o da katilin deneyimli bir dağcı olduğu. Guernon'da ya da çevresinde, buzula tırmanabilecek herkesi bulup sorguya çekin.

– İşte bu çok zor. Dağcılık bölgenin yerel sporu; onun için...

– Size bir uzmandan söz ediyorum Barnes. Sırtında bir cesetle buzların otuz metre altına inebilecek birinden. Bunu Joisneau'dan da istedim. Derhal Joisneau'yu bulun, neyle meşgul olduğunu öğrenin.

Barnes eğildi.

– Tamam. Ama hâlâ ısrar ediyorum; biz dağcı insanlarız. Her köyde, her evde, bütün dağların yamaçlarında usta dağcılara rastlarsınız. Dağcılık, bizde bir gelenek. Bölgedeki bazı insanlar hâlâ kristalcilik yapar, hayvan yetiştiriciliğiyle uğraşır... ama hepsi zirvelerin tutkunudur. Bu geleneklerin terk edildiği tek yer, üniversite kentidir, Guernon yani.

– Nereye varmak istiyorsunuz?

– Sadece araştırmalarımızı çok daha geniş bir alana yaymak zorunda olduğumuzu anlatmak istiyorum. Yüksekteki köylere. Bu da günler sürer.

– Daha fazla takviye isteyin. Her köyde, kasabada karargâh kurun. Nasıl zaman geçirdiklerini, ellerindeki malzemeleri, mesafeleri araştırın. Allah kahretsin, bana şüpheli her insanı getirin!

Komiser kapıyı açarken seslendi:

– Bana anneyi getirin.

– Anneyi mi?

– Evet, anneyi. Philippe Sertys'in annesini. Onunla konuşmak istiyorum.

Yirmi altıncı kısım

Niémans zemin kata indi. Jandarma karakolu Fransa’daki herhangi bir karakola, hatta dünyanın herhangi bir yerindeki herhangi bir polis karakoluna benziyordu kuşkusuz. Üst kısmı camlı bölmelerin üzerinden, metal evrak dolaplarını, plastik kaplı çirkin masaları, sigara yanıklarıyla dolu leş gibi muşamba döşemeyi görüyordu Niémans. Neon ampullerin aydınlattığı, böyle tek renkli yerlerden oldum olası hoşlanırdı. Çünkü böylesi yerler polis mesleğini olması gereken yere, dışarıya, sokaklara bağlıyordu. Bu iç karartıcı bürolar polisin canavar düdükleri çalarak fırladığı bekleme odasıydı sadece ya da karanlık mağarası.

İşte onu o zaman gördü, sırtında lacivert renkli bir jandarma kazağı, onun da üzerinde polar bir battaniye vardı. Bir ürpertiyle onun yanında yeniden buzların tutsağıydı, ılık nefesini ensesinde hissediyordu. Şıklık ve endişe karışımı bir hareketle, gözlüklerini düzeltti.

– Siz eve dönmediniz mi?

Fanny Ferreira açık renkli gözlerini dikti.

– İfademi imzalamam gerek. Giderek alışkanlık haline geliyor. Üçüncüsünü bulmak için bana güvenmeyin.

– Üçüncüsünü mü?

– Üçüncü ceset.

– Cinayetlerin süreceğini mi düşünüyorsunuz?

– Ya siz? Siz düşünmüyor musunuz?

Genç kadın Niémans'ın yüzündeki acıklı ifadeyi görmüş olmalıydı. Derin bir soluk aldı:

– Özür dilerim. Alaycılık, kendi sahamdaki mayınları temizlerken kullandığım bir kaçamaktır.

Bunu söylerken, sıranın üzerine, yanındaki yere vurdu parmaklarıyla; küçük bir çocuğu yanına oturmaya davet ediyormuş gibi. Niémans oturdu. Başı omuzlarının arasında, ellerini kavuşturdu, topuklarını hafifçe yere vuruyordu.

– Size teşekkür etmek istiyordum, diye mırıldandı dişlerinin arasından. Siz olmasaydınız, buzların arasında...

– Ben sadece rehberlik görevimi yaptım.

– Doğru. Sadece hayatımı kurtarmakla kalmadınız, tam da istediğim yere götürdünüz beni.

Fanny'nin yüzü ciddileşti. Koridordan jandarmalar geçiyordu. Gıcırtılı çizmeler, hışırdayan parkalar. Kız sordu:

– Ne durumdasınız? Yani soruşturmanız demek istiyorum. Bu kadar korkunç şiddet, neden? Böylesine... böylesine sapık cinayetler neden?

Niémans gülümsemeyi denedi, pek başarılı olamadı:

– Hiç ilerlemiyoruz. Tüm bildiğim, hissettiklerimden ibaret.

– Yani?

– Bir seri cinayetle karşı karşıya olduğumuzu hissediyorum. Ama bildiğimiz anlamda değil. Karşımızdaki, tutkularına kapılıp, rastlantı sonucu öldüren bir katil değil. Bu cinayet dizisinin bir nedeni var. Kesin, derin, mantıklı.

– Nasıl bir nedeni?

Komiser, Fanny'ye baktı. Yüzünü, tıpkı kuş kanatları gibi gölgeler sıyırıp geçiyordu.

– Bilmiyorum, dedi. Henüz bilmiyorum.

Sessizlik oldu. Fanny bir sigara yakıp aniden sordu:

– Ne zamandan beri polissiniz?

– Yirmi yıl kadar oldu.

– Polis olmanızı etkileyen neydi? Kötüleri tutuklamak mı?

Niémans, bu kez samimiyetle gülümsedi. Gözucuyla, siyah muşambaları yağmurla ıslanmış, yeni bir manganın gelişini izliyordu. Yüz ifadelerinden hiçbir şey bulamadıklarını anladı. Gözlerini, yeniden Fanny'ye çevirdi.

– Bakın, bu tip amaçlar, siz de biliyorsunuz, kısa sürede kaybolur, gider. Kaldı ki ne adalet, ne de onun çevresinde yapılan gevezelik, fazla etkileyemedi beni.

– Öyleyse ne? Kazanma hırsı mı? İş güvenliği mi?

Niémans şaşırıyordu:

– İlginç fikirleriniz var. Hayır, polisliği heyecanı için seçtiğimi sanıyorum.

– Heyecanı mı? Biraz önce yaşadığımız türden heyecanlar mı?

– Mesela.

– Anladım, dedi biraz alaycılıkla. Sigarasının dumanını üfledi. "Aşırılıkların adamı". Her gün tehlikeye atarak, hayatına büyük değer veren insan...

– Neden olmasın?

Fanny, Niémans'ın oturuşunu taklit etti; omuzlar çökük, sanki dua eder gibi eller birleşmiş. Artık gülmüyordu. Sanki genel konuşmaların ötesinde, Niémans'ın kendinden bir şeyler verdiğini hissediyordu. Ağzında sigara, mırıldandı:

– Doğru ya, neden olmasın...

Komiser başını eğip, gözlüklerinin kıvrımı arasından, genç kızın ellerine baktı. Alyans yoktu. Sadece pansumanlar, yara izleri, çatlaklar. Sanki genç dağcı kadın doğayla, güçlü heyecanlarla evlenmiş gibiydi.

– Kimse bir polisin içinden geçenleri anlayamaz, dedi ciddiyetle. Nerede kaldı, yargılamak. Şiddetli, tutarsız, kapalı bir dünyada dolanıp duruyoruz. Sınırlarının iyice belirlendiği, tehlikeli bir dünyada. Siz dışarıdasınız, onun için anlayamazsınız. Bu dünyanın içine girdiğinizde, tüm tarafsızlığınızı yitirirsiniz. Polis dünyası, işte bu. Mühürlü bir dünya. Çevresi dikenli telle sarılmış bir krater. Ama bir şeyden emin olabilirsiniz: parmaklarını arabalarının kapısına sıkıştırma tehlikesini bile göze alamayan bürokratlardan alabileceğimiz tek bir ders yok.

Fanny doğruldu, iki elini saçlarının arasından geçirerek, arkaya attı. Niémans toprağa karışmış kökleri düşündü. “Cinsel haz” olarak adlandırılan bir baş dönmesinin köklerini. Ürperdi. Buz kesmiş karıncalanmalar kanının sıcaklığıyla savaşıyordu.

Genç kadın alçak sesle sordu:

– Ne yapacaksınız? Bundan sonra ne yapmayı düşünüyorsunuz?

– Yine aramak. Ve beklemek.

– Neyi beklemek? diye diklendi saldırganca. Yeni bir kurbanı mı?

Niémans saldırıyı görmezden gelip ayağa kalktı.

– Cesedi dağdan indirmelerini bekliyorum. Katil bize randevu vermişti. Birinci cesedi bir ipucu gibi yerleştirdi, böylece buzula tırmanmamızı sağladı. Bana kalırsa buzuldaki cesede, üçüncü kurbana gitmemizi sağlayacak yeni bir ipucu sıkıştırdı... Ve böyle devam edecek. Her seferinde kaybetmeye mahkûm olduğumuz, bir çeşit oyun bu.

Fanny de ayağa kalktı, oturdukları sıranın öteki ucunda kurumakta olan parkasını aldı.

– Bana bir röportaj vermeniz gerekecek.

– Ne demek şimdi bu?

– Üniversite gazetesinin, Tempo’nun başyazarıyım.

Niémans cildinin altında sinirlerin gerildiğini hissetti.

– Sakın bana...

– Endişelenmeyin, gazetenin canı cehenneme. Canınızı sıkmak istemem, ama olayların gidişatına bakınca, yakında tüm ulusal medyanın buraya geleceğini tahmin etmek için, kâhin olmaya gerek yok. O zaman, benden çok daha inatçı gazetecilerle uğraşmak zorunda kalacaksınız.

Komiser bu ihtimali bir el hareketiyle süpürür gibi yaptı.

– Nerede oturuyorsunuz?

– Fakültede.

– Tam olarak, nerede?

– Merkez binanın çatı arasında. Yatılı öğrencilerin odalarının hemen yanında bir dairem var.

– Caillois’ların oturduğu yerde mi?

– Evet.

– Sophie Caillois hakkında ne düşünüyorsunuz?

Fanny’nin yüzünde bir hayranlık ifadesi belirdi.

– Değişik bir kadın. Sessiz. Çok da güzel. O ikisi bir yumruk gibi kapalıydı. Nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama... sanki bir sırları varmış gibi.

Niémans başıyla onayladı.

– Tamamen sizin gibi düşünüyorum. Cinayetlerin nedeni belki de bu sırda saklı. Eğer bir sakıncası yoksa, sizi ziyarete geleceğim. Bu akşam.

– Hâlâ bana asılıyor musunuz?

Komiser başını salladı:

– Her zamankinden daha fazla. Üstelik topladığım bilgilerin en önemlilerini size saklayacağım. O küçük gazeteniz için.

– Gazetenin canı cehenneme demiştim size. Beni rüşvetle tavlayamazsınız.

– Akşama görüşürüz, diye seslendi Niémans, dönüp giderken.

Yirmi yedinci kısım

Bir saat sonra, yeni kurbanın cesedi hâlâ buzlardan kurtarılamamıştı.

Niémans sinir içindeydi. Biraz önce Philippe Sertys'in annesinin, anlaşılmaz lehçeli yaşlı kadının anlattıklarını dinlemek zorunda kalmıştı. Oğlu bir gece önce, her zamanki gibi saat yirmi birde, yeni aldığı otomobille –ikinci el bir Lada– evden ayrılmıştı. Philippe, Guernon Hastanesi'nde gece vardiyasında çalışıyor, saat yirmi ikide işbaşı yapıyordu. Kadıncağızın endişelenmesi için, ertesi sabah garajda arabayı görüp, Philippe'in odasında olmadığını anlaması gerekmişti. Bunun anlamı geri geldiği, sonra yeniden çıktığı olmalıydı kuşkusuz. Kadıncağızın şaşkınlığı bununla da kalmamıştı. Hastaneye telefon ettiğinde, Sertys'in o geceki nöbetine gelmeyeceğini bildirdiğini öğrendi. Kısacası başka yere gitmiş, sonra eve dönerek, yeniden dışarı çıkmıştı, bu kez yaya olarak. Bütün bunların anlamı neydi? Kadıncağız endişeleniyor, Niémans'ın koluna yapışıyordu. Oğlu neredeydi? Anneye göre durum oldukça ürkütücüydü; oğlunun kız arkadaşı yoktu, hiç dışarı çıkmaz, geceleri de "evde" uyurdu.

Komiser bütün bu ayrıntıları, heyecan göstermeksizin hazmetti... Ama eğer buzların tutsağı Sertys ise, kesin cinayet saatini belirlemek güç olmayacaktı. Katil kurbanını gecenin geç saatlerinde yakalayıp öldürmüş, kuşkusuz önce yaralamış, sonra da Vallernes buzuluna taşımıştı. Kurbanın üzerine buzdan bir duvar ören, sabahın ilk saatlerindeki don olmalıydı. Ne var ki bütün bunlar şimdilik varsayımdan öteye gitmiyordu.

Komiser kadıncağızı, ayrıntılı ifadesinin alınabilmesi için, bir jandarmanın yanına götürdü. Kendi de, dosyasını kolunun altına kıstırıp, üniversitedeki odasına dönmeye karar verdi.

Orada üzerini değiştirdi, takım elbiselerinden birini giydi, sonra da masalardan birinin üzerine, elindeki çeşitli dokümanları serdi. Rémy Caillois ile Philippe Sertys'i karşılaştırmaya, böylelikle iki kurban arasında ortak özellikler

bulmaya çalıştı.

Ortak noktalar başlığı altında, yazacak fazla bir şey yoktu. Her ikisi de yaklaşık yirmi beş yaşındaydı. Her ikisi de zayıf ve uzun boyluydu, her ikisinin de yüz çizgileri düzgün, saçları alabrostu. Her ikisi de yetimdi: Philippe Sertys'in babası, yaklaşık iki yıl önce karaciğer kanserine yenik düşmüştü. Caillois'nın annesi de ölmüştü, oğlu sekiz yaşındayken. Son ortak nokta: her ikisi de babalarının mesleğini sürdürüyordu; Caillois kütüphaneci, Sertys de hastabakıcı yardımcısıydı.

Farklılıklar bölümündeyse, durum çok daha değişikti. Caillois ve Sertys aynı okulda okumamıştı. Aynı mahallede büyümemişlerdi, aynı toplumsal sınıfa ait değillerdi. Mütevazı bir ortamdan gelen Rémy Caillois çocukluğunu entelektüel bir ailede geçirmiş, daha sonra da üniversitenin dümen suyunda büyümüştü. Fazla tanınmayan bir hastane hizmetlisinin oğlu Philippe Sertys ise babasının izinden giderek, on beş yaşındayken hastanede çalışmaya başlamıştı. Neredeyse okuma yazma bilmeyecek kadar cahildi ve halen ailesinin Guernon'un banliyösündeki evinde oturuyordu.

Rémy Caillois zamanını kitaplarla, Philippe Sertys de gecelerini hastalarla geçiriyordu. Sertys'in ilaç kokulu koridorlarda saklanmak, öğleden sonraları da hastane karşısındaki birahanede video oyunları oynamak dışında bir hobisi yoktu. Caillois çürüğe ayrılmıştı. Sertys ise askerliğini piyade olarak tamamlamıştı. Biri evli, öteki bekârdı. Biri yürüyüş ve dağcılık tutkunuydu. Öteki köyünden dışarı çıkmamışa benziyordu. Birincisi şizofrendi, büyük bir olasılıkla da şiddet kullanmaktan çekinmiyordu. Öteki ise, anlatılanlara bakılırsa, "bir melek kadar yumuşak"tı.

Gerçeği kabul etmek gerekiyordu; iki adam arasındaki en önemli ortak nokta, dış görünüşleriydi. İnce uzun yüzlerinin, alabros kesilmiş saçlarının, zayıf vücutlarının daha da belirginleştirdiği bir benzerlik. Barnes'ın da dediği gibi katil kurbanlarını dış görünüşleri nedeniyle seçmiş olmalıydı.

Niémans bir an için cinayetin cinsel bir nedeni olup olamayacağını düşündü; katil dürtüleri bastırılmış, bu tip gençlere yakınlık duyan bir eşcinsel olabilirdi. Oysa komiser bu olasılığı hiç düşünmüyordu; kaldı ki adlî tıp uzmanı da aynı düşüncedeydi: "Bu, onun dünyası değil. Hiç değil." Doktor birinci cesetteki yara

ve çürüklerin arasında, sapık bir tutkunun çılgınlığıyla uzaktan yakından ilgisi olmayan bir soğukluk, bir vahşilik, bir özen görmüştü. Öte yandan, birinci cesedin üzerinde cinsel saldırıya uğradığını belirtecek hiçbir iz yoktu.

Peki öyleyse sebep neydi?

Belki de katilinki, bambaşka cinsten bir çılgınlıktı. Her ne olursa olsun, kurbanların arasındaki benzerlik ile bir dizi cinayet başlangıcı –iki günde iki ceset– dev bir çılgınlığın avucunda kalıp yeniden öldürmeye hazırlanan bir manyağın varlığı tezini pekiştiriyordu. Böylesi bir kuşkuyu destekleyecek başka ayrıntılar da vardı: ikinci kurbanı bulmayı sağlayan ve birinci cesedin üzerine iliştirilmiş ipucu, cenin pozisyonu, gözlerin oyulması, cesetleri vahşi ve tiyatro sahnesini andıran yerlere –nehre hâkim bir yar, buzdan şeffaf hapishane– bırakma tutkusu...

Oysa hâlâ bu teze katılmıyordu Niémans.

Her şeyden önce, bir polis olarak kazandığı tecrübe nedeniyle. Amerika'dan ithal edilen serial killer'lar evrensel edebiyata ve sinemaya ne kadar hâkim olurlarsa olsunlar, Fransa'da bu çılgın tutkunun bir gerçek olduğu yönünde henüz bir belirti görülmemişti. Yirmi yıllık meslek hayatı sırasında Niémans kriz sırasında cinayet işlemek zorunda kalan sübyancılar, aşırı şiddet sonucu adam öldüren tecavüzcüler, vahşi oyunlarında ölçüyü kaçıran sadomazoşistler görmüştü, ama kelimenin gerçek anlamıyla seri cinayetler işleyen, amaçsız bir dizi adam öldüren bir katiliyse, hiç. Bu bir Fransız özelliği olamazdı. Komiser böyle bir olguyu incelemeyi aklından bile geçirmiyordu, ama gerçekler de ortadaydı işte. Seri cinayetler işleyen son Fransız katillerinin adı adı Landru ve Doktor Petiot'ydu, her ikisi de buram buram küçük burjuva kokuyor, küçük ganimetlerin ya da önemsiz mirasların peşinde koşuyordu. Amerika'yı korkudan tir tir titreten kan içici canavarlarla en küçük bir ortak özellikleri yoktu kısacası.

Komiser öğrenci masasının üzerine dağılmış Philippe Sertys ile Rémy Caillois fotoğraflarını gözden geçirdi. Karton kapaklı dosyanın kenarından, birinci cesedin resimleri taşıyordu. Vicdanı dehşetle sızladı. Burada elleri kolları bağlı, böyle duramazdı. O bu polaroid resimlere bakarken, belki de bir üçüncü insan korkunç işkencelerle karşı karşıyaydı. Gözleri belki bisturiyle kesiliyor, plastik eldivenli eller tarafından sökülüyordu.

Saat on dokuzdu. Akşam oluyordu. Niémans ayağa kalktı, odanın neon ışığını söndürdü. Philippe Sertys'in hayatının derinliklerine dalmaya karar vermişti. Belki bir şey bulabilirdi. Bir ipucu. Bir işaret.

Ya da her iki kurbanın arasında yeni bir ortak nokta.

Yirmi sekizinci kısım

Philippe Sertys ve annesi şehrin dışında, sıvaları dökülmüş apartmanlardan oluşan bir sitenin hemen yakınında, ıssız bir yolun sonundaki küçük bir evde oturuyorlardı. Çok köşeli, kahverengi bir dam, beyaz ve kirli bir cephe, içerinin karanlığını, çürük dişli sırıtık bir ağız gibi çevreleyen, sararmış dantel perdeler. Pierre Niémans yaşlı kadının hâlâ karakolda ifade verdiğini biliyordu; evde hiçbir ışık görmedi. Yine de, tehlikeye atılmamak için zili çaldı.

Cevap yoktu.

Evin çevresini dolaştı. Güçlü bir rüzgâr esiyordu. Kışın habercisi, buz gibi bir rüzgâr. Solda, eve bitişik, küçük bir garaj vardı. İçeri girip, gençliğini çoktan tamamladığı belli olan çamurlu Lada'ya bir göz attı. Sonra, yeniden yola koyuldu. Evin arkasında, birkaç metre karelik bir çimen: bahçe.

Çevrede beklenmedik birisi olmadığından emin olabilmek için her yanı kolaçan etti. Kimse yoktu. Üç basamak çıkınca kilidi gördü. Klasik modellerden biriydi. Hiçbir güçlükle karşılaşmadan kilidi açtı, ayakkabılarını paspasa sildi ve kurbanın evine girdi.

Holden sonra, küçücük bir salona girince, cep fenerini yaktı. Beyaz ışığın altında, koyu kilimlerle kaplı yeşilimsi bir döşeme, asılı av tüfeklerinin altına, kötü yerleştirilmiş mobilyaların, zevksiz ve rüstik ıvır zıvır arasına sıkıştırılmış bir çekyat gördü. Yıpranmış bir konforun, kıskanç bir gündelik hayatın varlığını hissetti.

Lateks eldivenlerini giyerek çekmecelerin içini dikkatle aradı. Özel bir şey bulamadı. Gümüş kaplı çatal bıçaklar, işlemeli mendiller, kişisel kâğıtlar: vergi formları, sigorta makbuzları... Kâğıtları hızla gözden geçirdi, sonra da öteki ayrıntılara eğildi. Boşuna. Dertsiz bir ailenin salonuydu, işte.

Üst kata çıktı.

Philippe Sertys'in odasını bulmakta güçlük çekmedi. Hayvan posterleri, bir sandığa doldurulmuş resimli dergiler, televizyon programları. Burada her şey aptallığın kıyısında, entelektüel sefalet kokuyordu. Niémans daha özenli bir aramaya girişti. Sertys'in sadece gece geçen yaşamıyla ilgili bir ayrıntının dışında, hiçbir şey bulamadı. Raflardan birinin üzerinde her çeşit, her güçte lambalar sıralanıyordu, sanki adam her mevsim için değişik bir aydınlık yaratmak istemiş gibiydi. Öte yandan, gün ışığını görüp uyanmamak ya da gece faaliyetleri hakkında kimseye bir şey belli etmemek için olacak, pancurların takviye edildiğini, en ufak bir aralık bile bırakılmadığını fark etti. Bir de, ışıktan korunmakta kullanılan, uçaklarda verilenler gibi maskeler buldu. Ya aydınlıkta uyuyamıyordu Sertys ya da vampir özelliklerine sahipti.

Niémans örtülerin, elbiselerin, yatağın altına baktı. Parmaklarını halının altına soktu, duvar kâğıdını yokladı. Hiçbir şey bulamadı. Özellikle de bir kadınla ilişkisi olduğuna dair en ufak bir belirti.

Fazla zaman kaybetmeksizin, annenin odasına da bir göz attı. Evin atmosferi giderek sinirlerini bozmaya başlamıştı. Hızla aşağıya inip mutfağı, banyoyu, mahzeni kolaçan etti. Boşuna.

Dışarıda rüzgâr bütün şiddetiyle esmeye devam ediyor, camları hafifçe sarsıyordu.

El fenerini söndürdü ve beklenmedik, hoş bir ürperti duydu. Yumuşak bir yer, gizli bir sığınak duygusu.

Niémans düşündü. Yanılıyor olamazdı. Böylesine yanılması imkânsızdı. Burada bir şey, ne olursa olsun bir işaret bulmak zorundaydı. Düşündükçe, haklı olduğunu, Caillois ve Sertys arasında yakalanması gereken bir gerçek, bir ilişki olduğuna inandı.

İşte o zaman, aklına bambaşka bir fikir geldi.

Hastane vestiyeri kurşunî ışıklar saçıyordu. Eğreti ve gıcırtılı bir hazır ola geçmiş dolaplar, dizi dizi sıralanmıştı. Her yer bomboştu. Niémans ses çıkarmadan ilerledi. Küçük metal çerçevelerin üzerindeki isimleri okuyarak

Philippe Sertys’in dolabını buldu.

Yine eldivenlerini geçirip kilidin üzerinde çalışmaya koyuldu. Aklına hatıralar doluştu. Çetelere karşı oluşturulan ekiplerle, başta kar başlığı, gece baskınları. O dönemi hiç özlemiyordu oysa. Niémans gizli mekânlara girmeyi, gecenin ilerleyen saatlerine hâkim olmayı, ama bütün bunları davetsiz bir misafir gibi yapmayı her şeyden çok seviyordu: yalnız, sessiz ve gizli.

Birkaç tıkırtı, dolabın kapısı açıldı. Önlükler. Şekerler. Eski dergiler. Ve yine lambalar, yine maskeler. Niémans dolabın duvarlarını yokladı, ses çıkarmamaya gayret ederek köşe bucak aradı. Hiçbir şey yoktu. Dolapta gizli bir taban, gizli bir bölme olup olmadığına baktı.

Yere diz çöküp bir küfür savurdu. Anlaşılan, yine yanlış yoldaydı. Bu gencin hayatında dikkat çekmeye değer bir şey yoktu. Kaldı ki, dağın zirvesindeki donmuş cesedin bu adama ait olduğu bile kesin değildi. Belki de Philippe Sertys birkaç günlük ilk kaçamağından sonra, muhteşem bir hemşirenin kollarında geri gelecekti.

Kendi inadı karşısında, gülümsemek zorunda kaldı Niémans. Biri gelip onu diz çökmüş durumda yakalamadan önce, kaybolmaya karar verdi. Tam doğruluyordu ki, dolabın altındaki muşambanın bir ucunun hafifçe kalkmış olduğunu gördü. Elini uzattı, sentetik malzemeyi yokladı. İki parmağıyla, muşambanın ucunu kaldırdı. Çimentonun pürüzlü yüzeyini hissetti, sonra da başka bir şey. Bir tıkırtı duydu, parmaklarını biraz daha sürdü sonra yumruğunu sıktı. Elini yeniden açtığında avucunda halkasının ucunda sallanan bir anahtar gördü, dolabın altına özenle saklanmış bir anahtar.

Anahtarın gövdesindeki girinti çıkıntılar, Niémans’ın deneyimli gözlerinden kaçamadı. Bunlar anahtarın açmak için kullanıldığı yeri açıkça belli ediyordu: demir bir kapı kilidi.

Eğer Sertys’in bir sırrı varsa, o sır bu anahtarın açtığı kapının ardında olmalıydı.

Belediyede, gitmek üzere olan kadastro memurunu son anda yakaladı. “Sertys” adını duyunca, adamın yüzünde en küçük bir değişiklik olmadı.

anlaşılan burada kimse olan bitenin, yeni kurbanın adının farkında değildi henüz. Paltosunu çoktan giymiş olan memur, istemeye istemeye de olsa komiserin arzusunu yerine getirmek zorunda kaldı.

Niémans bir yandan sabrediyor, bir yandan da başarı ihtimalini artırmak için olacak, onu buraya getiren nedeni tekrarlıyordu. Philippe Sertys vestiyerdeki dolabının altına, demir bir kapının anahtarını saklamıştı. Oysa Sertys'lerin evinin kapısı demirden değildi. Bu anahtar, başta hastanede olmak üzere bir sürü kapıyı, dolabı depoyu açabilirdi, ama neden saklama gereği duymuştu? İçinden gelen bir dürtü onu buraya, tapu dairesine yönlendirmiş, Philippe Sertys'in başka bir taşınmazı, bir kulübe, bir samanlık, her neyse, kapısı demir, ikinci bir yeri olup olmadığını araştırmaya itmişti.

Memur homurdanmayı kesmeden, tezgâhın üzerine yıpranmış bir karton kutu bıraktı. Kutunun bir kenarında, üzerine mürekkeple "Sertys" yazılı bir etiket görünüyordu. Niémans heyecanını bastırmaya çalışarak kutuyu açtı, resmî belgeleri, noter işlemlerini, arsanın planlarını inceledi. Kâğıtlara baktı, ada ve parsel numaralarını öğrendi, öğrendiklerini kutunun içindeki plana işaretledi. Gayrimenkulün adresini tekrar tekrar okudu.

Anlaşılan, bu kadar basitti.

Philippe Sertys ile annesi bir ev kiralamışlardı, ama genç adamın, babasından, René Sertys'ten miras kalan başka bir evi daha vardı.

Yirmi dokuzuncu kısım

Aslında ev değildi burası, Büyük Doménon'un eteğinde, kurumuş çamların arasında, tek başına yer alan bir antrepoydu. Binanın duvarlarındaki, bir iguana derisi kadar çatlak boya, deponun kaç mevsim gördüğünün belirtisi gibiydi.

Niémans dikkatle yaklaştı. Demir çubuklarla korunmuş, çimento torbalarıyla doldurulmuş pencereler. Hantal bir giriş ve sağda, demir bir kapı. Bu depoda fıçılar, metal variller, malzeme torbaları saklanabilirdi. Herhangi bir sanayi malı da. Ne var ki bu antrepo sessiz bir hastabakıcı yardımcısına, muhtemelen buzulda öldürülmüş bir gence aitti.

Komiser deponun çevresini dolaştı, sonra yeniden demir kapının önünde durdu. Anahtarı kilide soktu. Önce küçük kenetlerin tıkırtısını, sonra da metal yuvasında dönen dilin sesini duydu.

Kapı, menteşeleri üzerinde döndü, Niémans içeriye girmeden önce derin bir soluk aldı. İçeride, pencere parmaklıklarına yaslanmış çimento torbalarının arasındaki incecik yarıklardan sızan mavimtırak bir gece aydınlığı vardı. Tavanın demir putrellerinin gölgesiyle kesilmiş, yüz metrekarelik karanlık ve boş bir yer. Çatıya doğru yükselen uzun sütunlar.

Niémans, elinde fener ilerledi. Antrepo kesinlikle boştu. Ya da kısa bir süre önce boşaltılmıştı. Yerlerde hâlâ çeşitli parçalar, beton zeminde de kapıya doğru çekilen ağır eşyaların bıraktığı izler vardı. Değişik bir hava vardı deponun içinde, bir panik, bir acelecilik göstergesi gibi değişik, ürkütücü bir hava.

Komiser baktı, kokladı, dokundu. Gerçekten de bir sanayi deposuydu burası, ama olağanüstü temiz bir depo. Havada farklı bir koku vardı. Bir de bir hayvan kokusu, bir post kokusu.

Niémans biraz daha ilerledi. Şimdi artık beyazımsı bir tozun, tebeşir

renginde bir talaşın üzerinde yürüyordu. Diz çöktü, minicik metal halkalar gördü. Bunların kafeslerden artakalan parçalar, hatta havalandırma filtresi kalıntıları olabileceğini düşündü. Bu parçaların birçoğunu plastik torbalara doldurdu, ne olduğunu çıkaramadığı kokusuz tozu ve talaşı da eklemeyi unutmadı. Maya ya da kireçti. Kesin olan bir şey varsa, uyuşturucu değildi.

Bu son buluşunun yanı sıra, buranın yıllar boyu yüksek ısıda muhafaza edildiğini kanıtlayan işaretler de gördü. Deponun dört yanına yerleştirilmiş topraklı prizler, yerleri duvarlardaki kara lekelerden belli olan elektrikli radyatörleri beslemiş olmalıydı.

Sonunda, birbiriyle çelişkili bir dizi varsayıma ulaştı. Yüksek ısı gerektirecek bir hayvan yetiştiriciliği düşündü önce. Aynı zamanda burada, steril bir ortamda, güçlü kimyasal kokular çıkaran laboratuvar deneyleri yapılmış olabileceği de aklına geldi. Hiçbir şey bilmiyordu, ama derin bir korku duyuyordu. Buzulda duyduğundan çok daha derin, çok daha şiddetli bir korku.

İki konuda emindi artık. Birincisi, Philippe Sertys'in, ortadan kaybolan gencin, burada gizli işler çevirdiği, ikincisi de, ölmeden az önce bu depoyu aceleyle boşaltmak zorunda kaldığıydı.

Komiser doğruldu, elindeki fenerle duvarları uzun uzun, dikkatle taradı. Sertys'in unutmuş olabileceği bazı şeyleri barındıran girintiler, delikler bulmak umuduyla. Duvarlara dokundu, gizli bir yer bulabilmek için sık sık vurarak sesteki değişiklikleri dinledi. Duvarlar, sıkıştırılmış cam elyafı üzerine kraft kâğıdıyla kaplıydı. Her zamanki gibi, ısı kaybetmeme kaygısı.

Niémans iki duvarı da yoklamıştı ki, yaklaşık yüz seksen santimetre yükseklikte, duvarın kabarık yüzeyiyle hiç uyuşmayan dikdörtgen bir girinti fark etti. İşaret parmağını girinti boyunca gezdirince, bu yuvanın doldurulmuş olduğunu anladı. Kraft kâğıdını yırttı, ortaya iki menteşe çıktı. Tırnaklarını ortadaki aralığa taktı, kapakları açmayı başardı. Raflar. Toz. Küf.

Komiser rafları yokladı, birinin üzerinde, ince bir toz katmanıyla kaplı yassı bir cisim buldu. Bulduğu cismi kaldırdı: spiral ciltli küçük bir defterdi.

Cildi alev alev yanıyordu. Zaman geçirmeden defteri karıştırdı. Sayfaların

tümü, anlaşılmaz minik sayılarla doluydu. Ne var ki sayfalardan birinde, sayıların da üzerinde, çapraz bir yazı vardı. Kanla yazılmışa benzeyen harfler. Çizgiler öylesi bir şiddetle çizilmişti ki, yer yer kâğıdı yırtmıştı. Niémans çılgın bir öfke, kızıl bir gayzer olmalı, diye düşündü. Sanki bu satırları yazan, öfkesini kızıl harfler biçiminde kusmak zorunda kalmış gibiydi. Niémans yazıyı okudu:

"BİZ EFENDİLERİZ, BİZ KÖLELERİZ.

BİZ HER YERDEYİZ, HEM DE HİÇBİR YERDE.

BİZ KARAR VERENLERİZ.

KIZIL NEHİRLERİN HÂKİMİYİZ."

Niémans sırtını duvara, kahverengi kâğıt hurdalarına, camyünü elyafına dayadı. Fenerini söndürdü, yine de bilincini kamaştıran bir ışık vardı. Sonunda, Rémy Caillois ile Philippe Sertys arasında bir bağ kurmuştu işte. Daha fazlasını da bulmuştu; genç hastabakıcı yardımcısının sessiz hayatındaki gölgeyi, sırrı. Küçük defterdeki sayıların, şifreli yazının anlamı neydi acaba? Sertys'in gizli deposu ne işe yarıyordu?

Niémans, dondurucu bir rüzgâr altında ateş yakmak istendiğinde, ilk çalı çırpı parçalarının toplanması gibi, şimdiye kadar soruşturmasından elde ettiklerini toparladı. Rémy aşırı şizofren –belki de– hayatının bir safhasında önemli bir suç işlemiş, şiddet meraklısı biriydi. Philippe Sertys de atölyesinde, ölümünden birkaç gün önce atölyesini boşaltmak zorunda kalacak kadar karanlık işler çeviren biri.

Elinde henüz somut bir delil yoktu, ama ne Caillois'nın ne de Sertys'in resmî hayatlarının göründüğü kadar duru olmadığından emindi artık.

Ne kütüphaneci ne de hastabakıcı yardımcısı masum kurbanlar değildi.

Altıncı bölüm

Otuzuncu kısım

Karim, yaklaşık iki saatten beri araba sürüyordu, bağırsakları düğüm düğümdü.

O yüzü düşünüyordu. Çocuğun yüzünü. Bazen, bir çeşit canavar düşlüyordu. İki beyaz ve parlak deliğin açıldığı, burunsuz, elmacıkkemiği olmayan, dümdüz bir yüz. Bazen de tam tersine, alelade bir çocuk, yumuşak hatlı, silik ve zararsız bir çocuk hayal ediyordu. Tüm hatıralarda unutulacak kadar alelade bir çocuk. Bazen de, olmayacak hatlar görüyordu Karim. Kendisine bakanların yüzünü yansıtan, dalgalı, hareketli çizgiler. Her yüzün görüntüsünü yansıtan, tebessümlerin ardında gizlemeye çalışılan ikiyüzlülükleri açığa vuran, parlak hatlar. Ürperdi. Emin olduğu, bağırsaklarını avucuna dolamış, çekiştiren tek bir gerçek vardı: gerçeğin anahtarı da o yüzdü. Sadece o yüz. Geri döndürülemeyecek kadar gerçek.

Agen'da otoyola girmiş, Toulouse yönünde ilerlemeye başlamıştı. Sonra Midi Kanalı boyunca yol almış, Carcassonne ve Narbonne'u geçmişti. Lanetli bir arabaydı onunki; bir araya getirilmiş öksürüklü silindirler ile, takırtılı parçalar. Rüzgârın arkadan estiği durumlarda bile, saatte yüz otuz kilometreyi asla geçmezdi. Homurdanmayı sürdürdü. Deniz kıyısından Sète yönünde ilerliyor, Saint-Jean-de-la-Croix Manastırı'na yaklaşıyordu. Sahilin grimsi ve bulanık manzarası, ona karışık bir sükûnet veriyordu. Gaz pedalını köklerken, şimdiye dek toparladığı somut bilgileri düşündü.

Fotoğrafçıya ve rahibe yaptığı ziyaretler, soruşturmasının ufkunu altüst etmişti. Karim birden Jean-Jaurès Okulu'ndaki belgelerin, dün geceki hırsızlıktan çok daha önce çalınmış olabileceğini anladı. Yoldayken, müdireye telefon etti. "1982 belgelerinin yıllar önce çalınması, kimsenin de hırsızlığın farkına varmaması mümkün mü?" sorusuna "Evet" cevabı vermişti müdire. "Bu kayıpları ilk defa bugün, dün geceki hırsızlık nedeniyle görmüş olmanız mümkün mü?" sorusuna da "Evet" demişti; tıpkı "O döneme ait okul

fotoğraflarını toplamaya çalışan bir rahibeden söz edildiğini duydunuz mu?” sorusuna “Hayır” dediği gibi.

Oysa... Yola çıkmadan önce, Sarzac’ta son bir incelemede daha bulunmuştu. Nüfus kayıtları –doğum tarihleri ve ikamet adresleri– sayesinde, o ünlü 1981 ve 1982 yılları birinci ve ikinci sınıflarının öğrencilerinden bazılarına telefon etme fırsatı bulmuştu. Hiçbiri sınıf fotoğraflarına sahip değildi. Kimi zaman, resimlerin bulunduğu odada bir yangın çıkmıştı, kimi zaman da küçük bir hırsızlık. Gelenler resimlerden başka hiçbir şeye dokunmamışlardı. Bazılar da rahibeyi hatırlıyorlardı; gelip, resimleri istemişti. Geceleri geldiğinden, kimse onu ayrıntılı hatırlamıyordu. Bütün bu olaylar aynı kısa dönemde gerçekleşmişti: temmuz 1982’de, Küçük Jude’ün ölümünden bir ay önce.

Saat akşamın altı buçuğuna geliyordu, Thau havuzu yakınlarında bir telefon kulübesi gördü, durup Crozier’nin numarasını çevirdi. Artık talimatların dışına çıkmıştı. Gizli bir heyecan veriyordu bu duygu. Köprüleri atmıştı. Komiser kükredi:

– Yolda olduğunu umuyorum, Karim. Saat altı demiştik.

– Komiser, iz üzerindeyim.

– Ne izi?

– Bırakın sonuna kadar gideyim. Her adım sezgilerimin doğru olduğunu kanıtlıyor. Mezarlık konusunda yeni bir gelişme var mı?

– Hem yalnız kurdu oynuyorsun, hem de benden sana...

– Cevap verin, araba bulundu mu?

Crozier içini çekti.

– Lot, Lot-et-Garonne, Dordogne, Aveyron ve Vaucluse bölgelerinde sekiz Lada, iki Trabant ve bir Skoda sahibi belirledik. O arabalardan hiçbiri, bizim aradığımız değil.

– Sahiplerinin o saatlerde nerede olduklarını belirlediniz mi?

– Hayır, ama mezarlık yakınlarında lastik izleri bulduk. Çok kötü cinsten karbon lastikler. Bizim arabanın sahibi, hâlâ arabanın fabrika çıkışındaki lastikleri kullanıyor. Bizim bulduklarımızın üzerinde Michelin ya da Goodyear var. Alıcıların değiştirdiği ilk şey, bu arabaların lastikleriymiş. Hâlâ aramaya devam ediyoruz. Öteki bölgelerde.

– Hepsi bu mu?

– Şimdilik bu. Seni dinliyorum.

– Geri geri yürüyorum.

– Geri geri mi?

– Ne kadar az şey bulursam, o kadar doğru yolda olduğuma inanıyorum. Dün geceki soygunların ardında çok daha ciddi bir iş var, Komiser.

– Nasıl bir iş?

– Bilmiyorum. Bir çocukla ilgili. Kaçırılması ya da öldürülmesi. Bilmiyorum. Sizi ararım.

Komisere yeni bir soru sorma fırsatı bırakmadan telefonu kapadı.

Sète'e yaklaşırken, deniz kenarındaki küçük bir köyden geçti. Lion Körfezi'nin suları burada topraklarla karışıyor, sazla çevrili, sınırsız bir bataklık oluşturuyordu. Polis teğmeni yavaşladı, hiçbir teknenin görünmediği iç karartıcı limana, kepenkleri inik evler arasında asılmış, kapkara, uzun balık ağlarına baktı.

Her yer ıssızdı.

Havaya ağır bir koku hâkimdi; balık ya da deniz kokusu değil, daha çok asit ve dışkı yüklü bir gübre kokusuna benziyordu.

Karim Abdouf gideceği yere varmak üzereydi. Yol işaretleri manastır yönünü göstermeye başladı. Batan güneş bataklıkların yüzeyinde, uzun bıçaklar gibi keskin, tuz tabakalarını aydınlatıyordu. Beş kilometre kadar sonra Karim, sağ taraftaki dar yolu gösteren yeni bir işaret gördü. İğreti yollara, çevresi

karmakarışık sazlıklarla, kamışlıklarla çevrilmiş yeni virajlara girip çıktı.

Sonunda, manastır binalarını karşısında buldu. Şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. Koyu kumların ve ayrıkotlarının arasından görkemli iki kilise yükseliyordu. İçlerinden birinin ustalıkla taşlanmış kuleleri, dev pastalara benzeyen çizgili kubbelerle sonlanıyordu. Kırmızı renkli olan diğer kilise, küçük taşlardan örülmüştü ve daha büyüktü, tepesinde dışa doğru çıkıntı yapmış, tekerlek gibi yusyuvarlak geniş bir kule vardı. Denizden gelen rüzgârda, terk edilmiş tekneleri anımsatan iki gerçek bazilikaydı bunlar. Böylesine ıssız, böylesine terk edilmiş bir yerde, bu kadar görkemli iki kilisenin bulunmasını bir türlü anlayamadı Mağripli.

Yaklaşırken, iki tapınağın arasında, üçüncü bir yapı daha gördü. Yan yana küçük pencereleri olan, tek katlı bir binaydı. Kuşkusuz, iki kutsal tapınağa dokunmamak için, sıkışmış gibi görünen asıl manastır binası.

Arabasını durdurdu. Şimdiye kadar dine bu kadar yaklaşmamış olduğunu düşündü; ne de bu kadar kısa sürede, ne de bu kadar sık. Bu düşünce, daha önce işittiği bir düşünme biçimini hatırlattı. Cannes-Écluse'deki polis okulundayken, bazı komiserler gelir, başlarından geçen olayları anlatırlardı. Bu öykülerden biri, Karim üzerinde derin bir etki bırakmıştı. Tel çerçeveli gözlük takmış, saçlarını alabros kestirmiş irikıyım biriydi. Anlattıklarına hayran olmuştu. Adam cinayetin hep tanıkların ve yakınların düşüncelerine yansıdığını anlatmıştı. O düşünceleri birer ayna olarak görmek gerektiğini, katilin mutlaka aynalardan birinin kör açısında gizli olduğunu söylemişti.

Adam çılgın birine benziyordu, ama bütün dinleyicileri avucuna almayı bilmişti. Atomik yapılardan da söz etmişti. Ona göre ne kadar önemsiz olursa olsun, bazı unsurlar, bazı ayrıntılar soruşturma sırasında tekrar tekrar ortaya çıkıyorsa, derin bir anlamları var demekti, onlara önem vermek gerekirdi. Her cinayet bir atom çekirdeğiydi, tekrarlanan unsurlar da derin bir gerçeğin altını çizen, çekirdeğin çevresinde dönen elektronlardı. Karim gülümsedi. Tel çerçeveli omzu kalabalık haklıydı. Söylediklerini şimdiki soruşturmaya uyarlamak da mümkündü. Sabahtan beri karşısında, apansız yakalanması gereken bir gerçek beliriyordu.

Taş sundurmaya doğru ilerleyip, zile bastı. Birkaç saniye sonra aralanan

kapıda bir tebessüm belirdi. Siyah ve beyazla çevrili, eski bir tebessüm. Karim daha ağzını açmaya fırsat bulamadan, rahibe kenara çekilip, buyurdu: “Girin, oğlum.”

Karim çok sade bir hole girdi. Sadece loş yansımaları olan bir tablonun üzerine, beyaz duvara asılmış tahta bir haç vardı. Sağdaki koridor boyunca, bir iki açık kapıdan sızan grimsi aydınlığı gördü Abdouf. En yakındaki kapının aralığından, bir dizi vernikli iskemleyi, açık renk muşamba kaplı zemini gördü. İbadet yerinin sade ve kusursuz görüntüsüydü.

– Beni takip edin, dedi rahibe. Yemek yiyorduk.

– Bu saatte mi?

Rahibe gülümsemesine engel olamadı. Gözlerinde bir genç kız yaramazlığı vardı.

– Karmelitlerin zamanlarını nasıl kullandıklarını bilmiyor musunuz? Her akşam yedide, dua ediyor olmamız gerek.

Karim siluetin peşine takıldı. Gölgeleri muşambaya yansıdı, tıpkı bir gölün suyuna yansır gibi. Otuz kadar rahibenin çiğ bir ışık altında gevezelik ederek yemek yedikleri büyük bir yemekhaneye girdiler. Yüzler ve başlıklar hafifçe kartonlaşmış bir kuruluktaydı. Bazıları polis teğmenine baktı, bazıları gülümsedi, ama kimse konuşmasını kesmedi. Karim değişik diller konuşulduğunu duydu: Fransızca, İngilizce, bir de bir Slav dili, muhtemelen Lehçe. Rahibenin talimatına uydu, masalardan birinin ucuna, içinde toprak rengi pıhtılar yüzen bir çorba kâsesinin önüne oturdu.

– Yiyin oğlum, sizin gibi iriyarı biri...

Yine “oğlum”, her zamanki gibi... Ne var ki rahibeyi azarlayacak cesareti yoktu. Gözlerini tabağına indirdi, dünden beri bir şey yemediğini düşündü. Çorbayı birkaç kaşıkta bitirdi, sonra da dilim dilim ekmek ve peynir yedi. Yediği her şey, evde, evdeki imkânlarla yapılmış yemeklerin özel ve mahrem tadını taşıyordu. Paslanmaz çelik sürahiden bardağına su doldurdu, sonra gözlerini kaldırdı; rahibe yanındakilerle birkaç kelime etmekle birlikte, gözünü ondan ayırmıyordu. Mırıldandı:

– Saçlarınızdan söz ediyorduk...

– Ee?

Rahibe kıkırdadı.

– O örgüleri nasıl beceriyorsunuz?

– Doğal olarak, diye cevap verdi. Kıvırcık saçlar, eğer kesilmezse, doğal olarak örgü şeklini alır. Jamaika'da, bu gibi örgülere dreadlock denir. Orada erkekler saçlarını kesmezler, sakallarını tıraş etmezler. Hahamlar gibi, dinlerine aykırı bulurlar saç, sakal kesmeyi. Dreadlock'lar yeterince uzayınca, daha ağır olmaları için toprak doldurulur, sonra da ...

Karim sözünün ortasında durdu. Ziyaretinin nedeni birden aklına gelmişti. Soruşturmasından söz etmek için ağzını açtı, ama fırsatını bulamadan rahibe ciddi bir sesle sordu:

– Bizden ne istiyorsunuz, oğlum? Neden ceketinizin altında bir tabanca taşıyorsunuz?

– Polisim. Rahibe Andrée'yle görüşmem gerek. Mutlaka.

Rahibeler gözlerini ondan ayırmıyorlardı, ama Karim söylediklerini duyduklarından emindi. Kadın cevap verdi:

– Haber veririz. (Yanındakilerden birine belli belirsiz bir işaret yaptı, sonra Karim'e döndü.) Benimle gelin.

Polis teğmeni vedalaşmak ve teşekkür etmek istercesine, masanın karşısında durup, eğildi. Onu konukseverlikle karşılayan kadınları selamlayan bir haydut. Yeniden parlak koridora girdiler. Ayaklarından hiç ses çıkmıyordu. Rahibe birden döndü:

– Sizi uyarmışlardı, değil mi?

– Ne konuda?

– Onunla konuşabilirsiniz, ama onu göremezsiniz. Onu dinleyebilirsiniz, ama yaklaşamazsınız.

Karim, başlığın birer gölgelik gibi kıvrılmış kenarlarına baktı. Bir sunak, göklerin ışığıyla aydınlanmış bir kubbe, Roma göğünü yırtan çan kuleleri, Katoliklerin Tanrısı'na bir yüz çizmek istediğinizde insanın kafasına üşüşen bu klişelerden birini düşündü.

– Karanlıklar, diye fısıldadı Rahibe. Rahibe Andrée karanlıklar yemini etti. On dört yıldan beri, onu göremiyoruz. Artık kör olduğuna inanıyoruz.

Dışarıda, güneşin son ışıkları, masif yapıların ardında kayboluyordu. Issız avluya, soğuk karanlıklar üşüştü. Yüksek kuleli kiliseye doğru ilerlediler. Binanın sağ duvarında, tahtadan yapılmış küçük bir kapıya yöneldiler. Rahibe cüppesinin kıvrımlarını araştırdı. Karim anahtar tıkırtıları, taşın üzerinde metal sürtünme sesleri duydu.

Rahibe onu yarı aralık kapının önünde bıraktı.

Her yer karanlıktı. Ama bu karanlığın içi nemli kokular, titrek mumlar, aşınmış taşlarla dolu gibiydi. Karim birkaç adım atıp gözlerini kaldırdı. Kubbenin yüksekliğini seçemiyordu. Vitrayların hafif aydınlığı çoktan karanlıklar tarafından kemirilmiş, mumların alevi soğuğa, kilisenin ezici büyüklüğüne tutsak olmuştu.

İstiridye biçimindeki kutsal su kabının yanından, günah çıkarma yerlerinin önünden geçti, gizli ibadet malzemeleri saklıyora benzeyen yüklükler boyunca yürüdü. Yine kararmış bir şamdan, balmumu birikintileri içinde yanan mumlar gördü.

Burası, boğuk hatıralar canlandırıyordu kafasında. Kökenine rağmen, cildinin rengine rağmen, bilinçaltı Katolik inancının etkisinde kalmıştı. Yetiştirme yurdundaki kırılgan çarşambaları, mutlaka din dersine ayrılmış öğleden sonranın televizyon programlarını hatırladı. Haç Yolu'ndaki kurban. Hz. İsa'nın iyiliği. Ekmeklerin çoğalması. Bütün o salaklıklar... Karim içinden bir nostalji, eğitimcilerine karşı bir sevgi dalgası yükseldiğini hissetti; böylesi duygular yaşadığı için kendine öfkelendi. Mağripli geçmişiyle ilgili ne bir

güçsüzlük duymak istiyordu, ne de o geçmişi hatırlamak. O bugünün çocuğuydu. Şimdinin yarattığı bir varlık. En azından, böyle olduğunu düşünmekten hoşlanıyordu.

Kubbelerin altında ilerledi. Tahta kafeslerin ardında, girintilerin dibinde, koyu renkli halıları, beyazımsı harç döküntüleri, altın varaklı tabloları seçebiliyordu. Her adım atışında bir toz kokusu. Birden, boğuk bir ses duyup başını çevirdi. Karanlıkların içindeki gölgeyi görmesi ve farkında olmadan kavradığı Glock'un kabzasını bırakması için birkaç saniye gerekti.

Rahibe Andrée yüklülerden birinin ortasında, tamamen hareketsiz duruyordu.

Otuz birinci kısım

Başını öne eğmiş, başlığı tüm yüz hatlarını gizliyordu. Karim karşısındakinin yüzünü göremeyeceğini anladı, kafasında bir ışık yandı. Belki de rahibe ile küçük çocuğun yüzünde akrabalıklarını kanıtlayan ortak bir işaret vardı. Belki de rahibe ile çocuk ana oğuldu. Bu düşünce aklını öylesine kurcaladı ki, rahibenin ilk sözlerini anlayamadı bile.

– Ne dediniz? diye kekeledi.

– Sizden ne istediğinizi sordum.

Ses ciddi, ama yumuşaktı. Kemanın tellerini gıdıklayan yayın kılları gibi.

– Rahibe Andrée, polis teğmeniyim. Size Jude'ü sormaya geldim.

Siyah başlık kıpırdamadı.

– Bundan on dört yıl önce, diye sürdürdü sözlerini Karim, Sarzac adlı küçük bir kentte, küçük bir çocukla, Jude İtero'yla ilgili bütün fotoğrafları çaldınız ya da yok ettiniz. Cahors'da, bir fotoğrafçıya rüşvet verdiniz. Çocukları kandırdınız. Yangınlar çıkarıp, hırsızlıklar yaptınız. Bütün bunlar, birkaç fotoğrafın üzerindeki bir yüzü silmek için. Neden?

Rahibe hareketsizdi. Başlığının kıvrımı bir hiçlik kemeri oluşturuyordu.

– Emirleri yerine getiriyordum, dedi sonunda.

– Emirleri mi? Kimin emirlerini?

– Çocuğun annesinin.

Karim vücuduna batan binlerce iğneyi hissetti. Kadının doğru söylediğinden emindi. Bir saniyede rahibe/anne/oğul varsayımını terk etti.

Rahibe Karim'le arasındaki tahta parmaklığı açtı. Karim'in önünden geçti, kararlı adımlarla hasır iskemlelere doğru yürüdü. Bir sütunun dibinde, dua iskemlesinin üzerine, kafası eğik, diz çöktü. Karim bir üst sıraya geçip, rahibenin karşısına oturdu. Örülmüş hasır, kül, tütsü kokusu çevresini sardı.

– Sizi dinliyorum, dedi, gözlerini yüzün yerindeki gölge lekesine dikerek.

– Bir pazar akşamı, temmuz 1982'de bir pazar akşamı beni buldu.

– Onu tanıyor muydunuz?

– Hayır. Burada görüştük. Yüzünü görmedim bile. Bana ne adını verdi, ne de kendiyle ilgili başka bir bilgi. Sadece bana ihtiyacı olduğunu söyledi. Çok özel bir iş için... Oğlunun okul fotoğraflarını yok etmemi istiyordu. Yüzüyle ilgili tüm izleri silmek istiyordu.

– Neden?

– Deliydi.

– Lütfen. Başka bir açıklaması olmalı.

– Çocuğunun iblislerce izlendiğini söylüyordu.

– İblisler mi?

– Söylediği söz, buydu. Onun yüzünü aradıklarını söyledi...

– Başka hiçbir açıklama yapmadı mı?

– Hayır. Oğlunun lanetli olduğuna inanıyordu. Yüzünün iblislerin lanetini yansıtan bir kanıt olduğuna. Oğluyla birlikte laneti iki yıl geciktirdiklerini, ne var ki kaderin onları yakaladığını, iblislerin çevrelerini sardığını söylüyordu. Sözlerinin hiçbir anlamı yoktu. Bir çılgındı. Çıldırmıştı.

Karim Rahibe Andrée'nin hiçbir sözünü kaçırmadı. Bu "kanıt" sözcüğünün ne anlama geldiğini henüz anlamıyordu, ama gerçek apaçıktı. İki yıllık geciktirme, Sarzac'ta gerçek gizlilik içinde geçen iki yılı tanımlıyordu. Öyleyse, ana oğul nereden gelmişlerdi?

– Küçük Jude tehlikeli yaratıkların tehdidi altında yaşıyorsa, böyle bir görevi herkesin kolayca tanıyacağı bir rahibeye vermenin anlamı var mı?

Kadın cevap vermedi.

– Lütfen Rahibe Andrée, diye mırıldandı Karim.

– Çocuğunu saklamak için elinden geleni yaptığını, ama iblislerin daha güçlü çıktıklarını söylüyordu. Bundan böyle, yüzüne büyü yapmaktan başka bir yol olmadığına inanıyordu.

– Ne?

– Anlattığına bakılırsa, fotoğrafları bulup, yakmak görevi bana düşermiş. Böyle bir görev, büyüyle aynı değerde olurmuş. Böylelikle, çocuğun yüzünü özgürlüğüne kavuşturmuş olurmuşum.

– Rahibe, hiçbir şey anlamadım.

– Size kadının deli olduğunu söyledim ya.

– İyi de, neden siz? Bakın, manastır Sarzac'tan iki yüz kilometre uzakta!

Rahibe uzunca bir süre sessiz kaldı, sonra:

– Beni aradı. Beni seçmişti.

– Ne demek istiyorsunuz?

– Ben hep Karmelit değildim. İçimde bu Tanrı'ya yönelim duygusu uyanmadan önce, anneydim. Kocamı ve küçük oğlumu terk etmek zorunda kaldım. Kadın, belki de bu nedenle, isteğine olumlu cevap vereceğimi düşünmüş olmalı. Haklıydı.

Karim gözlerini hâlâ karanlık yüzden ayırmıyordu.

– Bana tüm bildiklerinizi anlatmıyorsunuz. Eğer bu kadının deli olduğunu düşündüyseniz, neden isteğini yerine getirdiniz, emrine uydunuz? Birkaç fotoğraf uğruna, neden yüzlerce kilometre yol teptiniz? Neden yalan söylediniz, çaldınız, yok ettiniz? Neden?

– Çocuk için. Kadının bütün deliliğine, söylediklerinin katıksız saçmalığına rağmen, ben... çocuğun tehlikede olduğunu hissediyordum. Ona yardım etmenin tek yolu da, annesinin isteğini yerine getirmekti. Sadece o fırtınayı sakinleştirmek için de olsa.

Abdouf yutkundu. Vücudundaki iğneler daha güçlü batıyordu şimdi. Yaklaştı ve en sakinleştirici sesiyle konuştu.

– Bana anneyi anlatın biraz. Fizik olarak, neye benziyordu?

– Çok iri, çok güçlüydü. En az bir seksen falan olmalı. Geniş omuzlu. Yüzünü hiç görmedim, ama siyah ve dalgalı saçları olduğunu hatırlıyorum. Gözlük takıyordu tabiî, büyük çerçeveli gözlüklerden. Hep siyahlar giyiyordu. Pamuklu ya da yünlü kazaklar...

– Ya Jude'ün babası? Ondan hiç söz etmedi mi?

– Hayır, hiç.

Karim dua iskemlesinin tahtasına yapışıp, daha da eğildi. Kadın içgüdüyle geri çekildi:

– Buraya kaç kez geldi?

– Dört ya da beş. Hep pazarları. Sabah. Bana bir isim ve adres listesi verdi: fotoğrafçı, fotoğrafların bulunduğu aileler. Hafta boyunca, resimleri aramaya çabalıyordum. Aileleri buluyordum. Yalan söylüyordum. Çalıyordum. Bana verdiği parayla fotoğrafçıyı kandırdım...

– Sonra fotoğrafları ona mı veriyordunuz?

– Hayır. Söyledim size, o fotoğrafları benim yakmamı istiyordu... Geldiğinde, sadece listedeki isimleri silmekle yetiniyordu... Bütün isimler çizildiğinde... sakinleştiğini hissettim. Sonra kayboldu, bir daha hiç görünmedi. Ben de karanlıklara daldım. Karanlığı, yalnızlığı seçtim. Sadece Tanrı'nın bakışına dayanabilirim. O günden beri, küçük çocuk için dua etmediğim tek bir an bile olmadı. Ben...

Birden durakladı, dolaylı bir gerçeği anlamıştı.

– Neden buraya geldiniz? Bu soruşturma neden? Tanrım, Jude'e bir şey...

Karim kalktı. Tütsü kokuları genzini yakıyordu. Ağzı açık, gürültüyle soluk aldığını fark etti. Yutkundu, sonra Rahibe Andrée'nin oturduğu tarafa bir baktı.

– Yapmanız gerekeni yaptınız, dedi boğuk bir sesle. Ama hiçbir işe yaramadı. Bir ay sonra, küçük çocuk öldü. Nasıl öldü, bilmiyorum. Ama o kadın, sandığınız kadar deli değildi. Üstelik Jude'ün mezarı dün akşam saldırıya uğradı, Sarzac'ta. O saldırıyı yapanların, kadının bir zamanlar korktuğu o iblisler olduğundan eminim şimdi. O kadın bir kâbusun içinde yaşıyordu, Rahibe. Kâbus az önce bitti.

Rahibe başı eğik, inledi. Başlığı siyah ve beyaz ipekten yamaçlar gibi dökülüyordu. Karim giderek güçlenen bir sesle devam etti. Hırıltılı sesi kilisenin içini kaplarken, kimin için konuştuğunu bilmediğini anladı: rahibe için mi, kendi için mi yoksa Jude için mi?..

– Ben deneyimsiz bir polis memuruyum, Rahibe. Bir serseriyim ve tek başıma ilerliyorum. Ama bir bakımdan, dün geceki itler, daha kötü bir duruma düşemezlerdi. (Yine dua iskemlesine yapıştı.) Çünkü o küçük çocuğa bir söz verdim, anladınız mı? Çünkü hiçbir yerden gelmiyorum, beni durdurabilecek kimse de yok. Kendi bayrağım için yarışıyorum, anladınız mı? Kendi bayrağım!

Polis teğmeni eğildi. Parmaklarının arasındaki ahşabın çatırdadığını duydu.

– Şimdi, düşünmenin tam sırası, Rahibe. Beni doğru yönlendirmek için bir şey, herhangi bir şey bulun. Jude'ün annesinin izini sürmem gerek.

Başı hâlâ eğik rahibe, kafasıyla reddetti.

– Hiçbir şey bilmiyorum.

– Düşünün! O kadın nerede olabilir? Sarzac’tan sonra nereye gitti? Her şeyden önce, nereden geldi? Soruşturmayı sürdürmeme yarayacak bir ayrıntı, bir ipucu verin bana!

Rahibe Andrée hıçkırıklarını dizginlemeye çalıştı.

– Galiba... galiba onunla birlikte geliyordu.

– Onunla mı?

– Çocukla.

– Onu gördünüz mü?

– Hayır. Onu şehirde, garın yanındaki lunaparka bırakıyordu. Lunapark hâlâ orada, ama gidip orayı işletenleri görecek cesaretim olmadı hiç. Belki de içlerinde küçük çocuğu hatırlayan biri çıkar... Bildiğim tek şey, bu...

– Teşekkürler Rahibe.

Karim koşar adımla çıktı. Geniş avluda, demir ökçeli ayakkabıları cam üzerinde yürüyormuşçasına gıcırdadı. Buz gibi havada, bir paratoner gibi dimdik durdu, gözlerini gökyüzüne çevirdi. Dudakları kaygıyla aralandı:

– Allah kahretsin, ama neredeyim ben... Neredeyim?

Otuz ikinci kısım

Lunapark, ıssız küçük şehrin çıkışında, demiryolunun kenarında, alacakaranlıkta. Tezgâhlar ışıklarını, gürültülerini boşluğa saçıyordu. Bir pazartesi akşamı için buraya gelip gezecek ne bir işsiz güçsüz, ne de bir aile vardı. Uzakta, karanlık deniz, kötülük dolu dalgaların darbeleri altında, beyazımsı çenelerini açıyordu.

Karim yaklaştı. Dönmedolap yavaşlamıştı. Demir aksamındaki küçük lambaların sadece yarısı yanıyor, onlar da kısa devrenin etkisiyle, yanıp yanıp sönüyor, titreşiyordu. Çarpışan arabalar dinleniyor, rüzgârın kamçıladığı tentelerin altında çeşitli oyunlar müşteri bekliyordu: tombala, nişancılık, aynalar... Kilise ile lunaparkın arasında, hangisinin içini daha çok kararttığına karar veremedi Karim.

Fazla umut beslemeksizin, panayırcılara soru sormaya başladı. Jude İtero adındaki çocuğu hatırlatmaya çalıştı, tarihi mırıldandı: temmuz 1982. Çoğu zaman, karşısındaki yüzler buruşuk mumyalardan daha fazla tepki göstermedi. Bazen, olumsuz homurtular duydu. Bazen de, inanmaz sorular: “On dört yıl önce mi dedin? Daha neler artık?” Karim içinde derin bir hayal kırıklığı duymaya başladı. Kim hatırlar ki? Jude buraya aslında kaç pazar geldi ki? Üç, dört, bilemedin, beş?

Sonradan pişmanlık duymamak için, lunaparkı dolaştı, çocuğun hangi oyunlarla ilgilenmiş, kimlerin sevgisini kazanmış olabileceğini düşündü...

Ne var ki en ufak bir şey öğrenemeden, başladığı yerde buldu kendini. Sahile baktı. Dalgalar hâlâ iskelenin kazıklarının çevresinde, köpüklü uzun dillerini oynatıyordu. Katrandan bir deniz düşündü polis teğmeni. Artık kazanılacak hiçbir şeyin kalmadığı ıssız bir ülkeye gelmiş gibiydi. Aklına bir çocukluk anısı takıldı: Pinokyo’nun sihirli kenti, hani masalsı eğlencenin büyüsüne kapılıp tuzağa düşen, sonra da eşeğe dönüşen kötü çocukların kenti.

Jude neye dönüşmüştü?

Arabasına dönmek üzereydi ki, boş bir arsanın bitiminde, küçük bir sirk çadırı gördü.

Soruşturmanın selameti açısından, her fırsattan yararlanması gerektiğini düşündü. Omuzları düşük, yeniden yola koyuldu, brandadan yapılmış kubbenin yanına vardı. Gerçek bir sirk değildi önünde durduğu, daha çok birkaç gösterisini art arda yapmak için dikilmiş bir çadırdı. Rüzgârdan sallanan brandanın üzerindeki plastik afişte, süslü harflerle “Alev Yutucular” yazıyordu. Koca bir program. İki parmakla, kapı yerine kullanılan perdeyi açtı.

İçeride onu bekleyen göz kamaştırıcı gösteri karşısında kalakaldı. Alevler. Boğuk hırıltılar. Hava akımlarıyla taşınan benzin kokuları. Kısa bir süre, ateşten ve kastan, yanıktan ve insan gövdesinden dokunmuş, isyankâr bir makine gördüğünü sandı. Sonra, sadece yarısı söndürülmüş ışıklar altında, alev püskürtenlerin gösterisini izlediğini anladı. Çıplak göğüsleri terden ve benzinden parıl parıl, yanıcı tükürüklerini parlak meşalelere gönderen dört-beş kişi. Adamlar bir dairenin çevresinde dönüyor, sanki uğursuz bir rondo yapıyorlardı. Yine bir yudum benzin. Yine alevler. Adamlardan bazıları eğildi, diğerleri, yakıcı kaderlerini tükürerek, onların üzerinden atladı.

Polis teğmeni Jude’ün annesinin peşindeki iblisleri hatırladı. Bu uzun kâbustaki her şey benzer bir hava, ortak bir kaygı taşıyordu. “Her cinayet bir atom çekirdeğidir” diyordu alabros saçlı omzu kalabalık.

Karim tahta sıralardan birine çöktü, bir süre ejderha çıraklarının çalışmasını izledi. Burada kalmasının, insanları sorgulamasının doğru olacağını hissediyordu. Neden, bunu bilmiyordu işte. Sonunda alev yutuculardan biri ondan yana bakma zahmetine katlandı. Çalışmasını kesip ona doğru yürüdü, elinde hâlâ alev kusan kararmış meşalesini tutuyordu. Otuz yaşında bile değildi, ama yüzündeki çizgiler bunun iki katı yıl tarafından kazınmış gibiydi. Kuşkusuz, çoğu hapiste geçmiş yıllardı bunlar. Kahverengi saçlar, kahverengi cilt, kahverengi göz bebekleri. Kötülüğün bir adım önündeki insanın saldırgan havası.

– Bizlerden misin? diye sordu.

– Sizlerden?

– Evet. Panayırcı mısın? İş mi arıyorsun?

Karim avuç içleri karşı karşıya gelecek biçimde ellerini bitiştirdi.

– Hayır, polisim.

– Polis mi?

Alev yutucu yaklaştı, bir ayağını alttaki sıranın üzerine, Karim'in tam altına dayadı.

– Oğlum, hiç polis suratı yok sende.

Arap polis adamın sıcak gövdesini hissedebiliyordu. Cevap verdi:

– Polis suratı denince, ne düşündüğüne bağlı.

– Ne istiyorsun, herhalde yabancılar polisinden geldiğini söylemeyeceksin?

Karim cevap vermedi. Bir bakışta tavanı yamanmış çadırı, pistin ortasındaki cambazları gördü, sonra 1982'de karşısındakinin on beş yaşlarında falan olması gerektiğini düşündü. Jude'le karşılaşmış olması mümkün müydü? Değildi. Yine de damarındaki titreşimi dinledi. Sordu:

– On dört yıl önce de, buralarda mıydın?

– Tabiî, ne sandın? Bu sirk benim moruklara ait.

Karim ara vermeden konuştu:

– O dönemde belki de buraya gelmiş olan bir çocuğun izi üzerindeyim. Tam tarihi söylemek gerekirse, temmuz 1982. Arka arkaya birkaç pazar günü. Onu hatırlayabilecek birilerini arıyorum.

Alev yutucu Karim'in gözlerinin içindeki gerçeği araştırdı.

– Şaka etmiyorsun ya?

– Şaka eder halim var mı?

– Aradığın çocuğun adı neydi?

– Jude. Jude İtero.

– Gerçekten de on dört yıl önce bu sirke gelmiş bir çocuğu hatırlayacağımızı mı düşünüyorsun?

Karim ayaklandı, tahta sıraların arasından çıktı.

– Boş ver.

Genç adam birden Karim'in yakasına yapıştı.

– Jude buraya birkaç kere geldi. Biz prova yaparken, önümüzde çakılır kalırdı. Büyülenmiş gibi. Taştan bir çocuk, sanırsın.

– Ne dedin?

Adam bir basamak çıktı, Karim'le aynı hizaya geldi. Polis teğmeni herifin benzin kokulu soluğunu duydu. Alev yutucusu devam etti:

– Çok sıcak bir yaz oldu. Rayları eritecek kadar sıcak. Jude arka arkaya dört pazar geldi. Neredeyse aynı yaştaydık. Birlikte oynadık. Ona alev yutmayı öğrettim. Çocukça şeyler işte. Üzerinde bütün bir kış çalışacak kadar zor şeyler değildi...

Karim gözlerini genç alev yutucununkilere dikti.

– Ve on dört yıl sonra o çocuğu hatırlıyorsun, öyle mi?

– İstediğin de bu değil miydi?

Polis sesini yükseltti:

– Bütün bunları nasıl hatırladığını merak ediyorum.

Alev yutucu çiğnenmiş toprak zemine atladı, topuklarını birleştirdi ve meşalesini ağzına yaklaştırdı. Meşaleyi benzin yüklü birkaç damla tükürükle ıslattı. Bir kıvılcım yağmuru fışkırdı.

– Oğlum, o Jude dediğinin bir özelliği vardı.

Karim irkildi:

– Yüzünde mi? Yüzünde bir şey mi vardı?

– Hayır, yüzünde değil

– Ya neresinde?

Genç adam birkaç kıvılcım daha püskürttü, sonra bir kahkaha patlattı:

– Oğlum, o Jude dediğin, küçük bir kızdı.

Otuz üçüncü kısım

Gerçek yavaş yavaş somutlanıyordu.

Alev yutucuya göre, dört kez karşılaştığı çocuk, özenle erkeğe benzetilmeye çalışılmış bir kızdı. Kısa kesilmiş saçlar, uygun elbiseler, erkek çocuk davranışları. Adamda en küçük bir kuşku bile yoktu: “Bana hiç kız olduğunu söylemedi... Bu onun sırrıydı, çaktın mı? Ama ben hemen bir şeylerin topal gittiğini anladım. Her şeyden önce, çok güzeldi. Gerçek bir afet. Sonra, bir de sesi vardı tabiî, bir de vücudu. On ikisinde falan olmalıydı. Bazı yerlerinde başlayan değişiklikler göze çarpıyordu. Başka dalgalar da vardı. Gözlerine, gözbebeklerinin rengini değiştiren zamazingolar takıyordu. Simsiyah gözleri vardı, mürekkep gibi, ama yapay gözlerdi onunkiler. Çocuktum, ama farkındaydım işin. Üstelik hep gözlerinin ağrıdığından yakınıyordu. Kafasının derinliklerine kadar giden sancılar, öyle diyordu...”

Karim bütün öğeleri bir araya topluyordu. Jude’ün annesi çocuğunu yok etmek isteyen iblislerden çok korkuyordu. Muhtemelen bu sebeple bir kentten ayrılmış, soluğu Sarzac’ta almıştı. Bu şehirde, Karim bunu daha önce düşünmeliydi, yeni bir kimlik almış, çocuğunun adını değiştirmiş, bununla da yetinmeyerek daha önemli bir karar almış, cinsiyetini bile değiştirmişti. Artık birinin onları bulup tanıması imkânsızdı. Ne var ki iki yıl sonra, iblisler yeni hayatlarına da musallat oldular, onları bu yeni şehirde, Sarzac’ta buldular. Hâlâ çocuğun peşindeydiler, ulaşmaları da an meselesiydi.

Kızı ele geçirmeleri.

Anne paniğe kapılmıştı. Belgeleri, tüm kayıtları yok etmiş, kızının sahte adı da dahil, adını taşıyan bütün dosyaları ortadan kaldırmıştı. Özellikle de fotoğrafları, çünkü kesin olan bir şey vardı: yeni adını bilmiyor olsalar da, çocuğun yüzünü tanıyordu o iblisler. Aradıkları da, o yüzdü zaten; kanıt olarak, ipucu olarak. Bu yüzden, hiç olmazsa başlangıçta, peşine düştükleri yüzü

bulabilmek için, sınıf fotoğraflarıyla yetinmek zorundaydılar. İyi de, bu iblisler nereden geliyordu? Ve, kimdi bunlar?

Karim genç alev yutucuya sordu:

– O küçük kız, sana hiç iblislerden söz etti mi?

Genç panayırcı hâlâ elindeki meşaleyle oynuyordu.

– İblisler mi? Hayır. İblisler... (sırıtarak meslektaşlarını gösterdi) biziz. Üstelik Jude, fazla konuşkan değildi. Söyledim ya, çocuktuk o zamanlar. Ona sadece alev püskürtmeyi öğrettim...

– İlgileniyor muydu?

– Hayran mıydı, demek istiyorsun. Alev yutmayı, püskürtmeyi öğrenmek istiyordu... sanki kendini korumak için. Öylesine tuhaf bir çocuktu ki...

– Annesi hakkında hiçbir şey anlatmadı mı?

– Hayır. Onu görmedim bile... Jude benimle bir ya da iki saat kalıyordu, sonra hop, kayboluveriyordu... Külkedisi gibi. Böyle birkaç kez kayboldu, bir keresinde de hiç dönmedi...

– Hatırladığın başka bir şey yok mu? Bana yardımcı olabilecek bir ayrıntı, dikkatini çeken bir tuhaflık?

– Hayır.

– Adı, mesela... Gerçek adını hiç söylemedi mi?

– Hayır, ama üzerinde ısrarla durduğu bir şey vardı...

– Neymiş?

– Ben adını öğrenir öğrenmez, İngiliz aksanıyla, Beatles'ın şarkısında olduğu gibi, "Cud" dedim ona. Bu kadarı bile öfkeden gözünün dönmesine yetiyordu. Ona, Fransız aksanıyla "Jüd" dememi istiyordu. O küçük ağzı hâlâ gözümün

önünde: “Jüd.”

Genç panayırcı, derinlerden geldiği belli olan bir tebessümle güldü; gözkapaklarının altında gözyaşları birikmişti. Karim, ejderhanın küçük kıza çılgın gibi âşık olduğunu anladı. Soru sorma sırası alev yutucudaydı şimdi:

– Bir soruşturma mı yapıyorsun? Neden? Ona ne oldu? Şimdi, yaklaşık...

Karim dinlemiyordu bile. Sahte bir kimlikle, iki yıl okula gitmek zorunda kalan küçük Jude’ü düşündü. Annesi okula yazdırırken, çocuğunun belgelerini nasıl değiştirmişti? Herkesin, özellikle de çocukla her gün yan yana olan öğretmenin karşısında, oğlunun bir kız olduğu masalını nasıl sürdürebilmişti?

Birden, kafasında bir şimşek çaktı. Gözlerini kaldırıp, meşale adama sordu:

– Buralarda bir telefon var mı?

– Bizi ne sandın? Sokak serserisi mi? Peşimden gel.

Abdouf adamın peşine düştü.

Panayırcı, Karim’i, kum pistin ucundaki, ahşap kulübenin önünde bıraktı. Küçük bir taburenin üzerinde bir telefon vardı. Polis teğmeni, Jean-Jaurès Okulu’nun müdiresinin numarasını çevirdi. Rüzgâr çadırın altında şiddetle kükrüyordu. Uzakta, alev yutucuları görebiliyordu. Üç zil sesi duyuldu, sonra bir erkek sesi telefona cevap verdi.

– Müdire Hanım’la görüşmek istiyorum, dedi Karim, heyecanını dizginlemeye çalışarak.

– Kim arıyor?

– Teğmen Karim Abdouf.

Birkaç saniye sonra, ahizede kadının soluk soluğa nefesi duyuldu. Polis teğmeni hiçbir girizgâha gerek duymadı:

– Hatırlıyor musunuz, 1982 yılının sonunda Sarzac’tan ayrılan öğretmenden

söz etmiştiniz bana?

– Tabiî hatırlıyorum.

– 1981’de birinci sınıfa, 1982’de ikinci sınıfa baktığını söylemiştiniz.

– Doğru.

– Yani Jude İtero’yu her iki sınıfta da okuttu, değil mi?

– Evet. İşe böyle de bakılabilir, ama size daha önce de söylemiştim, bir öğretmenin, aynı sınıfla...

– Adı neydi öğretmenin?

– Bir dakika bekleyin, bakmam gerek.

Müdire kâğıtları karıştırdı.

– Fabienne Pascaud.

Bu ad Karim için hiçbir anlam ifade etmiyordu tabiî. Üstelik, çocuğun takma adıyla da arasında ses benzerliği bile yoktu. Her yeni bilgiden sonra, kafasını bir yerlere vuruyordu hâlâ. Yine de sordu:

– Kızlık adını biliyor musunuz?

– İyi ama, kızlık adı bu.

– Evlenmemiş mi?

– Duldu. En azından, kayıtlardan gördüğüm bu. Tuhaf. Yeniden ilk adına dönmüş.

– Kocasının soyadı neymiş?

– Bir dakika... Hah, buldum: Hérault. H.É.R.A.U.L.T.

Yeni bir çıkmaz. Karim yanlış yoldaydı.

– Tamam. Teşekkür ederim, ben...

Yeni bir kıvılcım. Eğer haklıysa, eğer o kadın gerçekten de Jude'ün annesiyse, küçük kızın soyadı, başlangıçta Hérault olmuş olmalıydı. Adı da...

Karim alev yutucunun küçük kızın adının söylenmesi konusunda anlattıklarını hatırladı. Kızcağız adının yazıldığı gibi okunmasında, Fransız usulü telaffuz edilmesinde ısrar ediyordu. Neden? Asıl adını hatırlattığı için mi? Küçük kızken kullandığı adı?

Karim telefona doğru soludu:

– Bir dakika bekleyin.

Diz çöktü, sinirden titreyen bir elle kumun üzerine her iki adı büyük harflerle, alt alta yazdı:

FABİENNE HÉRAULT

JUDE İTERO

Son iki hecede aynı ses, aynı ton vardı. Birkaç saniye düşündü, sonra tozun üzerine yazdıklarını eliyle sildi. Yeniden, bu kez heceleri ayırarak yazdı:

JU-Dİ-TE-RO

Sonra da :

JUDİTH HÉRAULT

Muzaffer bir çığlık atmamak için kendini zor tuttu. Jude İtero'nun asıl adı Judith Hérault'ydu.[1] Küçük erkek çocuk, aslında güzel bir küçük kızdı. Annesi de öğretmeni. İzleri daha da karıştırmak için kızlık soyadına dönmüş, çocuğu daha da zora koşmamak ya da yeni kimliğiyle yanlışlıklar yapmamak için olacak, adını bir erkek adına uyarlamıştı.

Karim yumruklarını sıktı. İşlerin bu şekilde düzenlenmiş olduğundan emindi. Kadın, okulda çalıştığı, orada bulunduğu için çocuğunun kimliğini değiştirebilmişti. Bu varsayım her şeyi açıklıyordu: kadının Sarzac'ta herkesi kolaylıkla kandırmasını, resmî belgeleri çalarken hiçbir güçlükle karşılaşmamasını. Titrek bir sesle, müdireye sordu:

– Eğitim Müdürlüğü'nden, o öğretmen hakkında ayrıntılı bilgiler alabilir misiniz?

– Bu akşam mı?

– Bu akşam, evet.

– Ben... Evet, onları tanıyorum. Mümkün. Ne öğrenmek istiyorsunuz?

– Fabienne Pascaud-Hérault'nun Sarzac'tan sonra nereye yerleştiğini bilmek istiyorum. Bir de kente gelmeden önce nerede oturduğunu. Onu tanımış olanları da bulmaya çalışın. Cep telefonunuz var mı?

Kadın "Evet" dedi, numarayı verdi. Hafifçe şaşırmışa benziyordu. Karim devam etti:

– Bizzat müdürlüğe gidip bu bilgileri almanız, ne kadar sürer?

– Çok çok iki saat.

– Cep telefonunuzu yanınıza alın. Sizi iki saat sonra ararım.

Karim kulübeden çıktı, yeniden danslarına başlamış alev yutucuları eliyle selamladı.

[1] Jude İtero’nun okunuşu Jüditero, Judith Hérault’nun okunuşu Jüditero. (ç.n.)

Otuz dördüncü kısım

Geçirilmesi gereken iki saat.

Karim takkesini düzeltti ve arabasına doğru yürüdü. Gölgesi, toprağı ve asfaltı çatlatıyor gibi görünen, deniz kokusu yüklü bir rüzgârla sarsılıyordu. Öldürülecek iki saat. Kendi kendine, belki de bu bölgenin ona henüz her şeyini vermediğini düşündü.

Her yaz pazarları buraya gelen iki yalnız yaratığı, Fabienne ve Judith Hérault'yu düşündü. Sahneyi tüm yönleriyle gözünün önüne getirmeye, izlenecek yeni yolu kulağına fısıldayacak her ayrıntıyı, her değişikliği hatırlamaya çalıştı. Sabahın ilk ışıklarında, kimsenin onları tanımadığı bir bölgede, dikkat çekmeksizin ilerleyen ana kızı görüyordu. Kızının yüzüne tutkun, kararlı bir anne. Ve diğeri, çifte cinsiyetli, korkusunun üzerine iki kilit vurulmuş kızcağız.

Abdouf neden olduğunu söyleyemeden, o tuhaf çiftin aynı yasta birleştiklerini hissetti. Onları el ele, sessizce yürürken gördü. Buraya nasıl geliyorlardı? Trenle? Karayoluyla?

Teğmen bir ipucu, bir tutanak, bir hatıra bulmak umuduyla, çevredeki bütün garları, otoyol istasyonlarını, jandarma karakollarını gezmeye karar verdi.

Öldürülecek iki saat; ya kararını uygulayacaktı ya da vazgeçecekti.

Batan güneşin son ışıklarıyla kızıla boyanmış bir göğün altında arabasını çalıştırdı. Ekim geceleri daha şimdiden zamansız karanlıklarına bürünmeye başlamıştı.

Karim bir telefon kulübesi bulup önce Rodez Polis Karakolu'nu aradı, 1982 yılında Lot Bölgesi'nde Fabienne Pascaud ya da Fabienne Hérault adına kayıtlı

bir araba bulunup bulunmadığını araştırdı. Boşuna. Söylediği adlar adına çıkarılmış bir otomobil ruhsatı yoktu. Yeniden arabasına dönüp araştırmalarını çevre garlar üzerinde yoğunlaştırmakla birlikte, özel otomobil fikrinden de tümüyle vazgeçemedi.

Dört demiryolu istasyonunu ziyaret etti. Dördünde de sonuç sıfırdı. Abdouf manastır ve lunapark merkez olmak üzere, giderek genişleyen daireler çizerek kilometreleri yutuyordu. Farların aydınlığında, hayalete benzer uzun boylu gölgeler, ağaçlar, kayalar, tüneller dışında bir şey görmüyordu. Kendini iyi hissediyordu. Adrenalin vücudunu ısıtıyor, heyecan da tüm duyularını uyanık tutuyordu. Her zaman hoşlandığı duygulara kavuşmuştu Mağripli, geceye, korkuya ait duygulara. Otoparkların ortasında, elektrik direklerinin arkasında ilk anahtarlarını eğelerken keşfettiği duygulara. Karim karanlıklardan korkmazdı; karanlıklar onun dünyasıydı, paltosuydu, içine gizlendiği derin sulardı. Orada kendini bir silah kadar gergin, bir yırtıcı kadar güçlü ve soğukkanlı hissediyordu.

Gittiği beşinci garda, eski vagonlar ve mavimtırak türbinlerle dolu bir yükleme alanı gördü. Hemen o anda geriye döndü, ama birkaç adım atar atmaz çakılıp kaldı. Bir köprünün üzerindeydi, otoyolun, Sète-Batı çıkışının üzerinde. Üç yüz metre ilerdeki küçük otoyol gişesine baktı. İçgüdüsü gidip yakından bakması gerektiğini söylüyordu.

Daima her izi değerlendirmek gerekirdi.

Yan yola girip sağa döndü, bir dizi kurtbağrının üzerinden geçti. Burada birkaç prefabrike yapı vardı: otoyol istasyonunun büroları. Hiç ışık yoktu. Ne var ki barakaların bitişiğindeki hangarların yakınında, bir adam gördü teğmen. Yeniden sağa kırdı, otomobilini park etti, büyük bir kamyonun dibinde bir şeylerle uğraşmakta olan siluete doğru yürüdü.

Rüzgâr şiddetini artırıyordu. Her şey, tuzlu bir solukla sarılmış gibi kuru, mat ve tozluydu. Yol işaret panolarının, küreklerin, kazmaların, plastik brandaların üzerinden geçti. Kamyonun –bir tuz konvoyu– kasasına eliyle vurdu, metal bir gürültü çıkmasına neden oldu.

Adam sıçradı; başındaki kar başlığı sadece gözleri için yeterli bir yer bırakıyordu. Kır kaşları çatıldı.

– Ne var? Kimsiniz?

– Şeytan.

– Efendim?

Karim kamyonun kasasına yaslanarak gülümsedi

– Şaka yapıyorum. Polis, babalık. Bilgiye ihtiyacım var.

– Bilgiye mi? Yarın sabaha kadar burada kimse olmaz, ben de...

– Otoyol istasyonları günde yirmi dört saat çalışır.

– Biletçi gişesinde, ben de burada çalışıyorum...

– Benim de söylediğim bu. Seninle birlikte büroya gideceğiz. Sen bir fincan kahve içerken, ben de PCİ'ye bir göz atacağım.

– PCİ... PCİ'ye mi? Ne arıyorsunuz ki?

– Yukarıda, sıcak odada anlatırım.

Bürolar genel görüntüyle uyumluydu: dar ve geçici. Dar duvarlar, içi boş kapılar, formika masalar. Alacakaranlıkta homurdanan bilgisayar dışında, her şey sönük, her şey ölüydü. PCİ, bütün yıl boyunca dönen ve bölgesel otoyol ağı hakkında bilgi sağlayan bilgilendirme merkezinin adıydı. Her kaza, her arıza, karayolu görevlilerin arasında yapılan yer değişiklikleri, bilgisayarın hafızasına kaydolurdu.

İhtiyar adam bilgisayarı bizzat kullanmak niyetindeydi. Kar maskesini çıkardı. Karim adamın kulağına fısıldadı:

– Temmuz 1982. Oynama sırası sende. Her şeyi öğrenmek istiyorum. Kazalar, kurtarma çalışmaları. En ufak öyküyü bile. Her şeyi.

İhtiyar eldivenlerini çıkardı, ısıtmak için parmaklarını hohladı. Birkaç saniye boyunca, bilgisayar klavyesi üzerinde piyano çaldı. Ekranda, temmuz 1982'deki

vakalarla ilgili bir liste belirdi. Sayılar veriler, kurtarmalar. Merak uyandırmayacak ne varsa.

– Ada göre arama yapabilir misin? dedi Karim, adamın omzunun üzerinden eğilerek.

– Adları hecele.

Birçok ad var: Jude İtero, Judith Hérault, Fabienne Pascaud, Fabienne Hérault.

– Daha kaç tane var? diye homurdandı ihtiyar, adları bilgisayara girerken.

Ne var ki birkaç saniye sonra, ekranda bir cevap yanıp sönmeye başladı. Karim yaklaştı.

– Ne oluyor?

– PCİ adlardan biriyle ilgili bir şeyler buldu. Ama, temmuz 1982'de değil.

– Aramaya devam et.

Adam klavyedeki bir dizi tuşa bastı. Karanlık ekran üzerinde, parlak ışıklı harflerle yazılmış bilgiler göründü. Abdouf vücudunun donduğunu hissetti. Yüzüne bakıp haykıran bir tarih: 14 ağustos 1982. Jude'ün mezarı üzerindeki tarihti bu. Dosyayı açan isim de aynıydı: Jude İtero.

– Adı hatırlamadım, dedi babalık nefes nefese. Ama kazayı hâlâ unutamadım. Héron-Cendré yakınında, korkunç bir şey. Araba kaymış. Ortadaki bariyeri aşıp, tam karşıdaki gürültü önleme duvarına kafadan çarpmış. Her ikisini de yani, ana oğulu sacların arasında bulduk. Ama çocuk yaşamadı. O önde oturuyordu. Annesi birkaç sıyrıkla kurtuldu. Her iki yönde de kan izi vardı. İki kere üç şeridi enlemesine geçmiş, anlıyor musun?

Karim titremesine hâkim olamıyordu bir türlü. Demek Fabienne ve Judith Hérault'nun firarları böyle sonuçlanmıştı. Saatte yüz kilometre hızla, bir gürültü önleme duvarında. Bu kadar aptalca. Bu kadar da basit. Bir öfke çığlığını zorlukla bastırdı. Kadının aldığı bütün önlemlerin, yaşadığı tüm maceranın bir

kayma sonucunda yıkılmış olmasını hâlâ kabul edemiyordu.

Oysa, başından beri biliyordu bunu. Mezarının da doğruladığı gibi, Judith ağustos 1982'de ölmüştü. Şimdi de bu ölümün sebeplerini öğrenmişti. Çok sevdiği birinin ölümünü öğrenmiş gibi, yaşlar gözkapaklarını yaktı. Daha birkaç saat öncesine kadar bir çağlayan şiddetiyle sevdiği birinin. Kelimelerin ve yılların ötesinde. Zamanın ve boşluğun ötesinde.

– Devam et, dedi ihtiyara. Çocuğun vücudu nasıldı?

– Bütünüyle radyatör ızgarasına yapışmış gibi. Bir et ve demir yığını. Tanrım. Altı saatten fazla sürdü... Neyse... Hiç unutamayacağım... Yüzü... İşte... Ne yüzü, ne kafası vardı, hiçbir şey.

– Ya annesi?

– Annesi mi? Annesi olup olmadığını bilmiyorum. Her neyse, an azından onunla aynı adı taşımıyordu, üstelik...

– Biliyorum. Yaralı mıydı?

– Hayır. İyi kurtulmuş. Birkaç çizik, birkaç çürük... hemen hemen hiç. Otomobil kendi etrafında döndüğü için, anladın mı? Bütün hızıyla duvara, yolcu tarafından çarptığı için... Bu virajda, hep böyle olur...

– Tarif et.

– Kimi?

– Kadını.

– Unutmam mümkün değil ki. Bir dev. Geniş yüzlü, kahverengi saçlı bir dev. Koca gözlüklü. Simsiyah, esnek şeyler giymiş. Gerçekten tuhaf. Ağlamıyordu. Çok soğuk duruyordu. Belki de şokun etkisi, ne bileyim...

– Yüzü nasıldı?

– Güzel.

– Yani?

– Tombul yanaklı, başka bir şey bilmiyorum... Çok açık, neredeyse şeffaf bir ten.

Abdouf yön değiştirdi.

– Her kaza için bir dosya tutuyor olmalısınız, değil mi? Ölüm kâğıdı, tutanak, falan?

Tüyleri diken diken olmuş yaşlı adam Karim'e bakıyordu. Gözbebekleri kahve taneleri gibi çıtırdıyordu.

– Aradığın tam olarak ne, delikanlı?

– Bana dosyayı göster.

İhtiyar ellerini anorağında sildi sonra da kapakları panjur biçiminde olan bir dolap açtı. Karim adamın kazazede adlarını okuduğunu, hecelediğini gördü.

– Jude İtero. İşte bu. Seni uyarıyorum...

Karim dosyayı adamın elinden alıp, sayfaları çevirmeye başladı. Tanıklar, ifadeler, tutanaklar, sigorta raporları. Bütün her şey. Fabienne Pascaud, Sarzac'tan kiraladığı bir otomobil kullanıyordu. Ev adresi olarak, Doktor Macé'nin söylediği adresi vermişti; kayalık vadinin dibindeki harap kulübe. Bu taraftan bakınca da yeni bir şey yoktu. Asıl çarpıcı olan, annenin, çocuğunun ölümünü, erkek cinsiyetiyle, Jude İtero adıyla bildirmesiydi.

– Anlamıyorum, dedi polis teğmeni. Ölen, erkek miydi?

– Evet, tabiî... (İhtiyar, Karim'in omzu üzerinden dosyaya bakıyordu.) En azından, burada öyle diyor...

– O bakımdan bir sorun olup olmadığını hatırlıyor musun?

– Bir sorun mu? Ne demek istiyorsun?

Polis teğmeni sesinin sakin çıkmasına çalıştı:

– Dinle, ben sadece çocuğun cinsiyetini belirlemenin mümkün olup olmadığını soruyorum.

– Ben doktor değilim! Ama samimi fikrimi sorarsan, sanmıyorum. Vücut... parçalara ayrılmıştı. Tamponlarda bile etler vardı... (Eliyle yüzünü sıvazladı.) Senin için bir resim çizemem, evlat... Yirmi beş yıl önce buraya geldiğimden beri, saçımın telleri kadar kaza gördüm... Her biri ötekinden daha korkunç. (Sis tabakalarını göstermek istermiş gibi ellerini kaldırıp salladı.) Bak, zaman zaman ortaya çıkıp, korkunç bir şiddetle vuran bir çeşit yeraltı savaşı gibi!

Karim, cesedin durumunun kadına, mezarın ötesinde de yalanını tamamlama fırsatı verdiğini anladı. Ama neden? Hâlâ bir tehlikeden mi korkuyordu? Küçük kızı ölmüş olsa bile mi?

Teğmen yeniden dosyaya döndü ve kazayla ilgili fotoğrafları inceledi. Kan. Eğilip bükülmüş saclar. Karoserden fırlamış et parçaları, kollar bacaklar. Hızla geçti. Midesi kaldırmıyordu. Sonra ölüm kâğıdını, doktor raporunu buldu, vücut özelliklerinin son derecede soyut özelliklerle geçildiğini gördü.

Başı döndü, sırtını duvara dayadı. Sonra saatine baktı. Gerçekten de iki saat öldürmüştü.

Ama o saatler de, onu.

Büyük bir gayretle, son sayfaları gözden geçirdi. Karton bir fiş üzerinde, mavi mürekkeple alınmış parmak izleri. Birkaç saniye parmak izlerine baktı, sonra sordu:

– Bunlar onun parmak izleri mi?

– Bu da ne demek?

– Bu parmak izleri, çocuğa mı ait?

– Sorularından hiçbir şey anlamıyorum. Ama tabiî, evet... Istampayı ben tutmuştum. Vücudun geri kalan bölümleri torbadaydı. Doktor küçük eli bastırdı.

Kanlar içinde bir el. Kahretsin. Hepimiz bir an önce bitirmek istiyorduk. Dinle, bugün bile hâlâ geceleri rüyama girer, o zaman...

Karim dosyayı deri ceketinin altına soktu.

– Tamam. Bunu alıyorum.

– İyi, al bakalım, yolun açık olsun.

Teğmen bürodan kaçarcasına çıktı. Şaşkınlıktan ne düşüneceğini bilmeyecek bir haldeydi. Gözkapaklarının altında, dans eden yıldızlar görüyordu. Barakanın sekisinde, ihtiyarın bağırdığını duydu:

– Sen kendine dikkat et.

Karim döndü. Adam omzuyla kapıyı tutmuş, tuz rüzgârının arasından onu izliyordu. Silueti, kapının camıyla ikiye bölünmüş gibiydi.

– Ne? diye bağırdı Karim.

– Dedim ki, kendine dikkat et. Başka kimseyi gölgen sanma.

Karim gülümsemeye çalıştı:

– Neden?

İhtiyar kar başlığını indirdi:

– Çünkü biliyorum, hissediyorum, sen ölülerin arasında dolaşıyorsun.

Otuz beşinci kısım

– Bana neler yaptırdığınızı düşünüyorum da, Teğmen. Neyse, Eğitim Müdürlüğü'ndeki meslektaşıma ulaşmayı başardım...

Kadının sesi biraz sahte bir heyecanla titriyordu. Karim müdirenin cep telefonunu arayabilmek için, yine bir telefon kulübesinin önünde durmuştu. Kadın devam ediyordu:

– Nöbetçi de bize zorluk...

– Neler buldunuz?

– Kızlık soyadı Pascaud olan, Fabienne Hérault'nun, eksiksiz dosyasını. Ama yeni bir çıkmaza girdik. Sarzac'ta geçirdiği iki yıldan sonra, kadın kaybolmuş. Öğretmenlikten vazgeçmiş gibi bir şey.

– Daha sonra nereye yerleştiğini öğrenmek mümkün değil mi?

– Değil, maalesef değil. O yıl Eğitim Bakanlığı'yla olan kontratını tamamlamış görünüyor. Anlaşmayı yenilemeye kalkmamış. Hepsi bu kadar. Müdürlük de onunla bir daha temas etmemiş.

Karim, Sète banliyösünde, büyükçe bir sitenin dibindeydi. Telefon kulübesinin camından, sokak lambalarının altında pırıl pırıl parlayan park edilmiş otomobilleri görüyordu. Müdireden aldığı bilgiye hiç şaşırmadı. Fabienne Pascaud kapıyı kapatmıştı anlaşılan. Kendi üzerine. Sırrının üzerine, trajedisinin üzerine. İblislerin üzerine.

– Sarzac'a gelmeden önce, neredeymiş bu kadın.

– Guernon'da, İsère Bölgesi'nde, Grenoble'un kuzeyinde bir üniversite

kentinde. Orada sadece birkaç ay öğretmenlik yapmış. Ondan önce de, Taverlay'de, o bölgenin dağlarından Pelvoux'nun yamaçlarındaki bir kasabanın küçük okulunda.

– Kişisel bilgiler alabildiniz mi?

Müdire mekanik bir konuşmayla devam etti:

– Fabienne Pascaud 1945 yılında, İsère Vadisi'ndeki, Corivier'de doğdu. 1970 yılında Sylvain Hérault'yla evlendi, aynı yıl Grenoble Konservatuarı Piyano Ödülü'nü kazandı. Bu bakımdan, piyano öğretmeni olup...

– Devam edin, lütfen.

– 1972'de normal okula geçiyor. İki yıl sonra, yine İsère'de Taverlay İlkokulu'na atanıyor. Orada altı yıl süreyle öğretmenlik yapıyor. 1980'de Taverlay Okulu kapanınca –yeni otoyol, çocukların kışın bile komşu kasabadaki daha büyük bir okula gitmelerine imkân sağlıyor– Fabienne Guernon'a atanıyor. Talihi varmış, Guernon, Taverlay'den elli kilometre uzakta. Öğretmenlik mesleği için ünlü bir kenttir. Çok eğlenceli, çok entelektüel bir üniversite kenti.

– Bana dul olduğunu söylemiştiniz, kocasının ne zaman öldüğünü biliyor musunuz?

– Geliyorum, genç adam, geliyorum! Fabienne 1980'de Guernon'a geldiğinde, kocasının soyadını veriyor. Anlaşılan o bakımdan hiçbir sorun yok. Oysa altı ay sonra, Sarzac'ta, kendini dul olarak tanıtıyor. Demek adam, Guernon dönemi sırasında kaybolmuş olmalı.

– Dosyanızda, koca hakkında hiçbir şey yok mu? Yaşı? Mesleği?

– Burası Eğitim Müdürlüğü, dedektiflik bürosu değil.

Karim içini çekti.

– Devam edin.

– Guernon'a gelişinden kısa bir süre sonra, tayinini istiyor. Nereye olursa

olsun, o kentten uzak olsun diyor. Size de tuhaf gelmiyor mu? Hemen ardından Sarzac'ta bir iş buluyor. Bunda şaşırtıcı bir şey yok; kimse bizim güzel bölgemize gelmek istemiyor... Burada, kızlık soyadına dönüyor. Sanki gerçekten sayfayı çevirmek istermiş gibi.

– Hiç çocuğundan bahsetmediniz.

– Doğru, bir çocuğu vardı. 1972'de doğmuş. Küçük bir kız.

– Öyle mi yazıyor?

– Evet, neden?

– Hangi ad yazılı?

– Judith Hérault. Ama bu konuyla ilgili olarak Sarzac'ta tek bir kelime bile yok.

Her bilgi kırıntısı, Karim'in düşündüğü öyküyü doğruluyordu. Devam etti:

– Onu Sarzac'ta tanıyanlarla temas kurabildiniz mi?

– Evet. O dönemin müdiresiyle konuştum: Mathilde Sarman. Fabienne'i çok iyi hatırlıyor. Anlaşıldığı kadarıyla, değişik bir kadın. Gizemli. İçine kapanık. Çok güzel. Çok da güçlü. Bir seksen. Böyle omuzlar... Sık sık piyano çalıyormuş. Bir virtüöz. Bana söylenenleri tekrarlıyorum...

– Fabienne Pascaud, Sarzac'ta yalnız mı yaşıyordu?

– Mathilde'e göre evet, yalnız yaşıyordu. Kentin on kilometre dışında, ıssız bir vadide.

– Kimse de neden birdenbire Sarzac'tan ayrıldığını bilmiyor, değil mi?

– Hayır, kimse bilmiyor.

– Ne de Guernon'dan ayrılma nedenini, iki yıl önce?

– Hayır. Belki de o döneme kadar gitmek gerekir, ben... (Kadın tereddüt etti, sonra cesaretini topladı:) Yine de Teğmen... hiç olmazsa bu soruşturmayla okulumun soyulması arasındaki ilişkiyi anlatsanız, ben de...

– Sonra. Eve mi dönüyorsunuz?

– Şeyy... Evet, tabiî.

– Yanınıza Fabienne Pascaud'yla ilgili ne varsa alın ve telefonumu bekleyin.

– Ben... Tamam. Ne zaman aramayı düşünüyorsunuz?

– Bilmiyorum. En kısa zamanda. O zaman her şeyi açıklarım.

Karim telefonu kapadı, yeniden otoparktaki arabalara baktı. Audi'ler, BMW'ler Mercedes'ler, parlak, hızlı... ve hepsi alarmlı. Saatine baktı, dokuzu geçiyordu. Yaşlı kurdun karşısına çıkmanın tam zamanı. Henri Crozier'nin direkt numarasını çevirdi. Telefona bir kükreme cevap verdi:

– Allah kahretsin! NEREDESİN?

– Soruşturmamı sürdürüyorum.

– Umarım, karakolun yolundasındır.

– Hayır, son bir yeri ziyaret etmem gerekiyor. Dağda bir yer.

– Dağda mı?

– Evet, Grenoble yakınında, küçük bir üniversite kenti, Guernon.

Bir sessizlik oldu, sonra Crozier söze başladı:

– Bütün bunlar için iyi bir nedenin olduğunu...

– En iyisi, Komiser. İz o kente kadar gidiyor. Orada saldırganların izini bulmayı umuyorum.

Crozier bir şey eklemedi. Karim'in heyecanı soluğunu kesmiş gibiydi. Durumdan yararlanan Teğmen saldırıya geçti:

– Otomobil konusunda bir gelişme var mı?

Komiser tereddüt etti. Karim sesini yükseltti:

– Bir gelişme var mı, yok mu?

– Otomobil ve sahibi belirlendi.

– Nasıl?

– 143 no'lu devlet yolu üzerinde bir tanık. Traktörüne binmiş, dönen bir köylü. Sabah iki sularında, beyaz bir Lada'nın geçtiğini görmüş. Bölge numarasını aklında tutmuş. Araştırdık, oralara kaydolmuş bir Lada var. Teknik muayenede, hâlâ orijinal lastiklerini taşıdığı görülmüş. Aradığımız araba olmalı. Eminim, hadi yüzde seksen eminim, diyelim.

Karim düşündü. Bu bilgi, tam zamanında gelmişe benziyor, ama kuşkulu görünüyordu.

– Tanık neden bu kadar beklemiş?

Crozier kıkırdadı.

– Çünkü Sarzac kaynıyor. Cinayet Masası'nın adamları, her zamanki sessizlikleriyle geldi. Sanki büyük çaplı ırkçı bir saldırıymış gibi, bize Carpentaras'da yaşananları oynuyorlar. (Crozier bir küfür salladı.) Medya da burada. Boktan bir durum.

Karim çenesini kastı.

– Bana hemen o kentin adını verin, çabuk.

– Kimse benimle böyle konuşamaz, Karim. Ben...

– Kentin adı, Komiser. Bunun "benim" soruşturmam olduğunu anlamak

istemiyor musunuz? Bu kaosun gerçek köklerini sadece benim yakalayabileceğimi?

Crozier uzunca bir süre sessiz kaldı; kuşkusuz kendine hâkim olmak istiyordu. Tekrar konuşmaya başladığında, sesi sakindi:

– Karim, bütün meslek hayatım boyunca, kimse benimle böyle konuşmaya cesarete edemedi. Şimdi, "senin" soruşturmanla ilgili son durumu bilmek istiyorum. Hem de derhal. Yoksa, kıçına bir tutuklama emri yapıştırırım.

Sesin tonu, pazarlık etme zamanı olmadığını ortaya koyuyordu. Karim araştırmalarının sonuçlarını birkaç kelimeyle özetledi. Kaçak sahtekârların, Fabienne ve Judith Hérault'nun öykülerini anlattı. Saçma sapan tutuklarını, kimlik değiştirmelerini, çocuğun hayatına mal olan otomobil kazasını... Crozier düşüncesini, fazla emin olmaksızın açıkladı:

– Bu anlattıkların, bir roman.

– Ölüm de bir roman, Komiser.

– Evet... Her neyse, anlattıkların ile dün gece olanlar arasında bir ilişki göremiyorum...

– Ben şöyle düşünüyorum, Komiser. Fabienne Hérault çılgın falan değildi. Peşlerinde gerçekten de birileri vardı. Dün gece Sarzac'a gelenlerin de aynı insanlar olduğunu düşünüyorum.

– Ne dedin?

Karim derin bir soluk aldı.

– Gelip bir şeyi kontrol etmek istediklerini düşünüyorum. Daha önceden bildikleri, ama başka bir yerlerde geçen bir olay nedeniyle kuşkuya düştükleri bir şeyi.

– Bütün bunları nereden çıkarıyorsun? Her şeyden önce, kim bu herifler?

– Hiç fikrim yok. Ama bana sorarsanız, iblisler döndü, Komiser.

– Masalın dik alası.

– Belki, ama gerçekler ortada, Jean-Jaurès Okulu gerçekten soyuldu, Jude İtero'nun kabri gerçekten saldırıya uğradı. Öyleyse, lütfen bana saldırganın ve oturduğu kentin adını verin, Komiser. Söz konusu kent Guernon mu, bilmek istiyorum. Bana kalırsa, kâbusun anahtarı orada bir yerde...

– Yaz. Adamın adı, Philippe Sertys, Maurice-Blasch Sokağı, no 7.

Karim'in sesi titredi:

– Hangi kent, Komiser? Guernon mu?

Crozier bir an duraladı.

– Guernon, evet. Hangi mucizenin sonucunda bu fikre vardığını bilmiyorum ama, kahrolası, en önemli ipucu senin elinde.

Yedinci bölüm

Otuz altıncı kısım

Alman fotoğrafçı kadının resimleri şekillenmeye başlamıştı.

Savaş öncesinin Berlin Stadyumu'nda koşan, şakakları tıraşlı atletler. Hafif. Güçlü. Görkemli. Yarışlar bir mezarın yüzeyi kadar kumlu, kesik kesik ve tek renkli eski bir filmin temposundaydı. Koşan adamları gördü. Pisti döven topukların sesini duydu. Her adımla birlikte çıkan kısık soluklarını hissedebiliyordu.

Ne var ki çok sürmeden karışık ayrıntılar belirmeye başladı. Yüzler fazla karanlık, fazla kapalıydı. Kaş kemerleri gereğinden fazla güçlü, gereğinden fazla çıkıktı. O bakışlar neyi saklıyordu? Tribünlerden derin ve isterik bir çığlık yükselirken, atletler birden hem görmelerini, hem de koşmalarını engelleyen koparılmış gözlerini, içleri boş göz çukurlarını göstermeye başladılar. Tam tersine, taze yaraların dibinde yeni bir kaynaşma başlıyor gibiydi... dil şaklamaları... hayvanî parıltılar...

Niémans, buz gibi ter içinde uyandı. Bilgisayarın, sorgulamadaki gülünçlüğü andıran beyaz ışığı, gözlerini kamaştırdı. Kendini toparladı, başını omuzlarının arasına sıkıştırdı. Çevresini kolaçan etti; kimse uykuya yenik düştüğünü, düşlerini çalan korkunun da Sophie Caillois'nın evinde gördüğü fotoğrafların şekline büründüğünü anlamamıştı. Adını unuttuğu, o Nazi kadın yönetmenin resimlerine.

Saat dokuz buçuktu.

Topu topu kırk dakika uyumuştu. Antrepo ziyaretinden döner dönmez bulduklarını (küçük not defteri, metal kafes parçaları ve beyaz toz örnekleri), hastanede hâlâ buzullardaki cesedin getirilmesini bekleyen Marc Costes aracılığıyla Grenoble'daki adlî tıp uzmanına, Patrick Astier'ye göndermişti.

Sonra buraya, üniversite kütüphanesine gelmiş, fazla umutlu olmamakla birlikte, “nehirler” ve “kızıl” kelimeleriyle ilgili bir araştırma başlatmıştı. Önce, bu adı taşıyan bir akarsu ağı bulmak düşüncesiyle, haritaları incelemişti. Sonra bilgisayar indeksini taramış, bu kelimeleri içeren bir kitap, bir katalog, bir belge aramıştı. Tarama sırasında hiçbir şey bulamamış, sonunda da farkında olmadan uykuya yenik düşmüştü. Kırk saatlik bir uykusuzluktan sonra, sinirlerinin daha fazla dayanamayacağı, ipleri koparılmış bir kukla gibi düşeceği açıktı.

Komiser gözlerini büyük okuma salonunda bir kez daha dolaştırdı. Masaların ve camlı bölmelerin çevresinde polis memurları araştırmalarını sürdürüyor, kötülükle, gözlerin saflığıyla ilgili kitapların listesini çıkarıyordu. İçlerinden ikisi de, böylesi kitaplara sık sık başvuran, diğer bir deyimle kuşkulu sayılacak öğrencilerin adlarını sıralıyordu. Bir başka polis de Rémy Caillois’nın tezini okumaya çalışıyordu.

Ne Niémans, ne de vardiya değişiminden başka bir şey düşünmeyen polisler, bu edebî ipucuna fazla güvenmiyorlardı. Hepsi, Niémans-Barnes-Vermont üçlüsünün bir sonuca varamamaları nedeniyle Grenoble Cinayet Masası’nın bundan iki saat önce dosyayı ele almaya karar verdiğinin bilincindeydi.

Gerçekte, Grenoble yetkililerinin dayandığı tek nokta, araştırmanın emrine verilmiş bunca imkâna rağmen, soruşturma bir arpa boyu yol alamamış olmasıydı. Yüzbaşı Vermont’un adamlarına Muret Zirvesi’ni, sonra da Belledonne Dağı’nın batı yamaçlarını araştırmalarında yardımcı olmak için, Romans üssünde konuşlandırılmış üç yüz askerden de yararlanılmıştı. Akşamın yedisine doğru kamyonlarla gelmişler, sonra da Vermont’un emrine girip gece taramasına katılmışlardı. Bu askerlerin dışında, Yüzbaşı Vermont, Valence’da görevli iki CRS birliğini de seferber etmişti.

Şimdiye kadar yaklaşık üç yüz hektarlık bir alan taranmıştı. Sistematik arama bir sonuç vermemişti, vermeyeceği de kesindi neredeyse. Niémans emindi bundan. Katil bir iz bırakmış olsaydı, bu izi çoktan görmüş olmaları gerekirdi. Yine de telsiz aracılığıyla Vermont’la temasını sürdürüyordu. Zaten bölge haritasının üzerinde Vermont’un özellikle ilgilenmesini istediği, soruşturma açısından çok önemli noktaları işaret eden de Niémans’tı; birinci ve ikinci cesetlerin bulunduğu yerler, fakültenin ve Sertys’in antreposunun yeri, dağdaki barınaklar...

Karayolundaki aramaları yoğunlaşmıştı. Daha önce sekiz olan yol barikatı sayısı, şimdi yirmi dörde çıkarılmıştı. Karayolu araması Guernon çevresindeki büyük bir bölümü kapsıyordu. Tüm kentler ve köyler, otoyol giriş ve çıkış noktaları, devlet yolları denetim altındaydı.

Kırtasiye konusunda da, Yüzbaşı Barnes'ın komutasındaki faaliyet giderek yoğunlaşıyordu. Faks makinesi durup dinlenmeden çalışıyordu: ifadeler, soru formlarına verilen cevaplar, yorumlar... Faksla talimat da gönderiliyordu, özellikle de çevredeki kayak merkezlerine. Karakolun santralına bir dizi yeni faks cihazı yerleştirilmiş, mesajlar, sirkülerler gönderilmeye başlanmıştı.

Öğleden sonradan itibaren de, birkaç haftadır ilk kurbanla temas kurmuş olanlar sorguya alınmaya başlanmıştı. Bir başka ekip bölgenin en iyi dağcılarını, özellikle de daha önce Vallernes buzulunu geçmiş olanları sorguluyordu. Guernon'da oturmayan, üniversite kentine hâkim kayalık yamaçlardaki yüksek köylerde yaşayan vahşi adamları.

Bu kez Vermont'un komutası dışındaki bir başka ekip de, Rémy Caillois'nın son tırmanışı sırasında izlediği sanılan yolu yeniden tarıyordu, büyük bir dikkatle. Bu sırada diğer bir grup gerek ikinci kurbanın, gerekse de katilin buzulun zirvesine kadar izlediği yolun üzerindeydi. Çizgiler numaralanıyor, bilgisayar belleğine kaydediliyor, sonra da elektronik ortamda karşılaştırılıyordu.

Bütün bu hararetli çalışmanın, savaş uğultusunun ortasında Niémans daha kişisel bir konuyla ilgileniyordu. Cinayet nedenini ortaya çıkarırsa, katili de bulacağından şimdiye kadar hiç olmadığından daha fazla emindi. Belki de intikamdı, cinayet nedeni. Yine de bir varsayımda bulunurken, son derecede dikkatli olmak zorundaydı. Ne yetkililer, ne de kamuoyu cinayet konusunda varsayımlardan hoşlanmazlardı. Resmî görüşe göre, bir katil masum insanları öldürürdü. Oysa Niémans şimdi kurbanların da suçlu olduğunu kanıtlamaya çalışıyordu.

Bu konuda nasıl ilerleyecekti? Caillois ve Sertys yaşamlarını bir esrar perdesinin ardına saklamışlardı. Tek bir kelime bile söylemeyen Sophie Caillois'nın izlenmesinden de bir sonuç alınamamıştı. Philippe Sertys'in annesine ve meslektaşlarına gelince, onlar sadece hastabakıcı yardımcısının göstermek istediği yüzünü biliyorlardı. Annesinin bir zamanlar kocasına, René

Sertys’e ait olan antrepodan haberi bile yoktu.

Öyleyse?

Öyleyse bu aşamada Niémans diğer hepsini gölgede bırakan yeni bir sırdan başka bir şey düşünmemeliydi. Telefonunu kaldırıp Barnes’ı aradı:

– Joisneau’dan haber var mı?

Genç teğmenden, “usta”nın bilgisine erişmek için yanıp tutuşan kusursuz polisten hiçbir haber yoktu.

– Eee, diye homurdandı Barnes. Çocuklardan birini Körler Enstitüsü’ne göndererek Joisneau’nun oradan çıkınca nereye gitmiş olabileceğini öğrenmeye çalıştım.

– Sonra?

Yüzbaşı yorgun bir sesle cevap verdi:

– Joisneau akşamüstü beşe doğru enstitüden ayrılmış. Bir göz doktoruyla görüşmek için, Annecy’ye gittiği sanılıyor. Enstitüdeki hastalarla ilgilenen, Guernon Tıp Fakültesi’nden bir profesör.

– Profesöre telefon ettiniz mi?

– Tabiî. Hem işyerini, hem de evini aradık. Hiçbiri cevap vermiyor.

– Adresler yanınızda mı?

Barnes sadece bir sokak adı verdi. Doktor muayenehanesinin üst katındaki evde oturuyor.

– Bir gidip bakayım, dedi Niémans.

– İyi ama... neden? Joisneau mutlaka...

– Kendimi sorumlu hissediyorum.

– Sorumlu mu?

– Eğer o çocuk bir aptallık yaptı, gereksiz tehlikeye atıldıysa, eminim bunu beni etkilemek için yapmıştır, anlayabiliyor musunuz?

Jandarma yüzbaşısı yatıştırıcı bir sesle konuştu:

– Joisneau yakında gelir. O daha genç. Karmaşık bir iz peşinde olmalı...

– Aynı fikirdeyim. Ama belki de tehlikededir. Farkında olmadan.

– Teh... tehlikede mi?

Niémans cevap vermedi. Birkaç saniyelik bir sessizlik oldu. Barnes komiserin sözlerindeki anlamı kavrayamamış gibiydi. Birden atıldı:

– Az kalsın unutuyordum, Joisneau hastaneye de telefon etmiş. Arşivlere bakmak istediğini söylemiş.

– Arşivlere mi?

– Hastanenin altında, dev yer altı koridorları. Doğumlar, hastalıklar ve ölümler yoluyla tüm bölgenin kayıtlarının bulunduğu bir arşiv.

Komiser endişenin yüreğini daha da sıkıştırdığını hissetti; sarışın genç polis tek başına yürütmeye kalkmıştı soruşturmayı. Enstitüde başlayan, göz mütehassısından geçen ve hastanede son bulan bir iz. Cevabını bile bile sordu:

– Ama onu hastanede kimse görmedi, değil mi?

Barnes, görmediğini söyledi. Niémans telefonu kapattı. Kapatır kapatmaz, telefon yeniden çaldı. Artık telsiz mesajlarının, kodların, önlemlerin zamanı değildi. Tüm soruşturmacılar artık acele işlerle meşguldü. Costes’un sesi titriyordu:

– Biraz önce cesedi teslim aldım.

– Sertys mi?

– Evet, o. En ufak bir kuşku yok.

Komiser soludu. Üç saatten beri Philippe Sertys'le ilgili olarak toplanan bütün kanıtlar artık bu soruşturmanın çerçevesine giriyordu. Şimdi antreponun tepeden tırnağa aranması için resmî bir ekip de gönderebilecekti. Costes sözlerini sürdürdü:

– Birinci kurbandaki izlerle bunun arasında dünya kadar fark var?

– Nasıl?

– Katil gözleri yuvalarından çıkarmakla kalmamış, elleri de kesmiş. Her iki bileği kesmiş. Vücudun cenin pozisyonu yüzünden görmediniz herhalde; bileklerden arta kalanlar, iki dizin arasına sıkıştırılmış.

Gözler. Eller. Niémans bu anatomik parçalar arasında gizli bir bağ bulunduğundan emindi. Yine de bu iki vahşetin nasıl bir mantık izlediğini tahmin edecek durumda değildi.

– Bu kadar mı? diye sordu.

– Şimdilik. Artık otopsiye başlıyorum.

– Ne kadar sürer?

– İki saat, en azından.

– Önce göz çukurlarından başla, bir şey bulur bulmaz da beni ara. Cesedin üzerinde bizim için bir işaret bırakıldığından eminim.

– Sanki bir cehennem habercisiymişim gibime geliyor, Komiser.

Niémans kütüphanenin büyük salonunu bir uçtan diğerine geçti. Kapının yanında, Rémy Caillois'nın tezine gömülmüş, yorgun bir polis memuru gördü. Yolunu değiştirdi, camla ayrılmış okuma bölümüne girerek polisin karşısına oturdu.

– Nasıl gidiyor?

Polis memuru gözlerini kaldırdı.

– Akıntıya kürek çekiyorum.

Komiser kalın belgeyi göstererek gülümsedi.

– Yeni bir şey var mı?

Polis memuru omuz silkti.

– Hep Eski Yunan, Olimpiyatlar, spor karşılaşmaları ve onun gibi şeyler: yarışlar, cirit, pankras güreşi... Caillois fiziksel çabanın kutsal yönünden, rekorlardan söz ediyor... (Polis memuru inanmadığını göstermek için olacak, dudaklarını büktü.) Üstün güçlerle bir çeşit... özdeşleşme. Caillois'ya göre o dönemde bir rekor kırmak, tanrılarla temas kurma imkânı veren bir köprü gibi görülürmüş... Örneğin athlon, yani ideal atlet, kendi sınırlarını aşarak, toprağın güçlerini harekete geçirebilirmiş... verimlilik, doğurganlık. Aslına bakarsanız, futbol maçlarındaki çılgınlığı görünce, sporun şaşırtıcı güçleri harekete geçirdiğini görmemek mümkün değil...

– Dikkatini çeken başka ne var?

– Caillois'ya göre Antikçağ'da, atletler aynı zamanda hem ozan, hem müzisyen, hem de filozofmuş. Bizim kütüphanecinin üzerinde en çok durduğu noktalardan biri de, bu. Sanki ruh ve vücudun, insanın varlığı içinde birleştiği o zamanların özlemini çekiyormuş gibi. Başlığın, "Olimpia Nostaljisi"nin anlamı da bu. Hem beyin olarak, hem ruh ve beden olarak üstün sporcuların özlemi. Caillois o dönemin katı kurallarını, entellerin bir gram bile kaldırmadığı, sporcuların kafasının boş olduğu şimdiki dönemle karşılaştırıyor. Bu çağın bir gerileme dönemi olduğunu, akıl ile vücudun birbirlerinden ayrıldığını ileri sürüyor.

Niémans birden kâbusunda gördüğü atletleri hatırladı. Doğal katı gerçeklikte körler. Sophie Caillois, kocasının Berlin'deki sporcuların fizik ile düşünce arasındaki derin birlikteliğe yeniden ulaştıklarına inandığını söylemişti.

Komiser üniversitenin sporcularını bir kez daha anımsadı. Joisneau'nun

sözünü ettiği, başta spor olmak üzere, bütün dallarda en parlak başarıları elde eden profesör çocukları. Kendi açılarından bakıldığında, bu üstün yetenekler de kusursuz atlet kavramına yaklaşıyor olmalıydı. Niémans rektörün bekleme odasında, üniversiteli madalyalıların fotoğraflarına baktığında, gördüğü yüzlerdeki ürkütücü gençlik gücünden rahatsız olmuştu. Hem gücün, hem de aklın tecessümü gibi. Bir felsefe mi? Niémans, canı sıkkın bir halde bakan genç polis memuruna gülümsedi.

– Okuduklarını anlıyormuş gibisin, dedi.

– El yordamıyla ilerliyorum. Genelde her iki cümleden sadece birini anlıyorum. (Burnunun ucuna dokundu.) Sezgilerime güveniyorum. Bu faşoları daha uzaktan tanırım.

– Caillois'nın faşo olduğunu mu düşünüyorsun?

– Kesin bir şey diyemem... Bana daha karmaşık görünüyor. Oysa, burada sözünü ettiği üstün insan efsanesi, temiz ruhlu atlet, bütün bunlar bana üstün ırk sayıklamalarını ve ona benzer saçmalıkları hatırlatıyor...

Niémans bir kez daha Caillois'ların dairesinin koridorundaki Berlin Olimpiyatları'nın resimlerini hatırladı. O resimlerin ardında, Guernon'daki sportif rekorların ardında bir sır vardı. Bütün bunlar bir bütünün parçalarıydı, ama o bütün neydi?

– Belgede nehirlerle ilgili bir şey var mı? diye sordu. Kızıl nehirlerle?

– Ne?

Pierre Niémans ayağa kalktı.

– Boş ver.

Polis memuru gözleriyle lacivert paltolu iri adamı izleyip, yakındı:

– Bana kalırsa Komiser, bu işi bir öğrenciden, benden daha nitelikli birinden de isteyebilirdiniz...

– Profesyonel bir göze ihtiyacım var. Soruşturma çerçevesine girecek bir okuma yapılmasını istedim.

Polis memuru yine dudaklarını büktü.

– Bütün bu saçmalıkların cinayette bir rol oynadığına inanıyor musunuz gerçekten?

Niemans cam bölmenin kenarını tutup üzerinden eğildi.

– Bir cinayette, her şey rol oynar. Bu konuda rastlantıdan söz edilmez, rastlantı sanılanlar, gereksiz ayrıntılardır. Her şey bir atom gibi işler, anladın mı? Okumaya devam et.

Niémans, kuşkusu yüzünden okunan adamı göreviyle baş başa bıraktı.

Dışarıda, kampüste, televizyon ekiplerinin projektörlerinden yansıyan ışıkları gördü. Gözlerini kıstı, binanın merdivenlerinde, yatıştırıcı bir açıklama yapmaya çalışan üniversite rektörünü, Vincent Luyse'u seçti. Bölgesel, ulusal televizyon kanallarının bilindik amblemlerini tanıdı, içlerinde İsviçre'den gelmiş bir TV kanalı bile vardı... Gazeteciler birbirlerini itekliyor, dirsekliyor soru yağdırıyordu. Süreç başlamıştı; medyanın projektörleri Guernon'a çevrilmişti artık. Cinayet haberleri tüm Fransa'ya yayılacak, panik küçük kentte daha da artacaktı.

Üstelik bu, sadece başlangıçtı.

Otuz yedinci kısım

Niémans yoldayken Antoine Rheims'i aradı.

– İngiliz'den haber var mı?

– Hastanedeyim. Hâlâ kendine gelmedi. Doktorlar oldukça kötümser. İngiliz Büyükelçiliği bir manga avukatı harekete geçirdi. Londra'dan geliyorlar. Gazeteciler de çoktan geldi. Daha da kötüsü var: bütün bunların altından sen çıkacaksın.

Uydu bağlantısı kusursuzdu, Rheims'in sesi de billur gibi.

Niémans, müdürü Cité Adası'ndaki Adalet Sarayı'nda hayal etti, sonra da kendini hastanelerde, pezevenkleri tarafından dövülmüş, yüzüklü yumruklarla kaşları açılmış, yüzleri morarmış fahişeleri sorguya çekerken gördü. Bir de tabiî, kendisinin hırpaladığı zanlıların kanlı yüzlerini. Odanın mezarı anımsatan solukluğunda binlerce genelevin ışığı parıldarken, yatak kenarlarına kelepçelenmiş elleri görüyordu.

Yorgun, bitkin, sabahın üçünde Hôtel-Dieu Hastanesi'nden Notre-Dame'ın avlusuna, gecenin duru boşluğuna çıkarken görüyordu kendini. Pierre Niémans bir savaşçıydı. Anıları da bir metalin, bir kütüklüğün parlaklığıyla, bir savaş alanındaki ateşlerin ışığıyla ışıl ışıldı. Pek az insanın kabul edeceği, oysa kendisinin tek varlık nedeni olan bu benzersiz yaşamın melankolisine kapıldı.

– Ya senin soruşturman? diye sordu Rheims.

Ses, telefondaki ilk konuşma kadar saldırgan değildi bu kez: meslektaşlar arası dayanışma, paylaşılan yıllar, eski günlerin sağlam samimiyeti bir kez daha üstün geliyordu.

– Şimdi artık elimizde iki cinayet var. Tek bir ipucu da yok. Yine de yoluma devam ediyorum. Doğru yolda olduğumu da biliyorum.

Rheims bir şey eklemedi, ama Niémans onun sessizliğinin bir güven itirafı olduğunu biliyordu. Metal çerçeveli polis sordu:

– Ya benim için?

– Ne demek, senin için?

– Demek istiyorum ki, orada, holigan konusunda bir soruşturma?

Rheims kötü kötü güldü.

– Disiplin kurulu mu demek istiyorsun? Çoktandır bekliyorlar. Onun için biraz daha beklemekten sıkılmazlar.

– Neyi bekliyorlar?

– İngiliz'in ölmesini. Seni cinayetle suçlamak için.

Niémans Annecy'ye vardığında gecenin on biriydi. Yapraklarla uzun ve aydınlık yollara saptı. Sokak lambalarının ışığında yapraklar, parçalara ayrılmış hareli kumaşları andırıyordu. Her ağaçlı yolun dibinde, ışık kuyularından fırlamışçasına beliren küçük anıtlar görüyordu: minik köşkler, çeşmeler, heykeller. Birkaç yüz metre ötedeki bu ufacık yapılar uzaktan müzik kutusu figürlerine ya da otomobillerin burnunu süsleyen şekillere benziyordu. Sanki meydanları ve caddeleriyle kent tüm hazinesini taştan, mermerden ve yapraktan yapılmış muhafazalarda saklıyormuş gibiydi.

Sahte bir Amsterdam görüntüsü veren, bir göle ve karşı kıyının ışıklarına açılan Annecy kanalları boyunca ilerledi. Guernon'dan, cesetlerden, vahşi katilinden sadece birkaç kilometre uzaklaştığına inanmakta güçlük çekiyordu. Kentin zarif mahallelerine vardı. Ormes Caddesi. Vauvert Bulvarı. Hautes-Brises Çıkmazı. Annecy halkı için beyaz taşlı düşler, birer güç belirtisi gibi görülebilecek isimler.

Otomobilini anacaddeden daha aşağıda yer alan bir çıkmazın girişine bıraktı.

Hem değerli, hem de ezici bir görkeme sahip soylu evler birbirlerine iyice yaklaşmış, küçük bahçelerini sarmaşıklarla kaplı duvarlarının ardına saklamıştı. Aradığı numara iri taşlardan inşa edilmiş, geniş sundurmalı bir konağa aitti. Niémans düğmesi gözbebeğine benzeyen zile iki kez bastı. Kapının yanındaki siyah mermer levhanın üzerinde "Dr. Edmond Chernecé. Oftalmolog. Göz cerrahisi" yazılıydı.

Cevap yoktu. Niémans gözlerini indirdi. Önündeki kilit büyük bir sorun çıkarmayacaktı; üstelik komiserin bir eksik, bir fazla maymuncuk kullanmasının fazla bir önemi de yoktu. Kilit dilini, küçük kenetleri büyük bir ustalıkla döndürdü, kısa süre sonra mermer kaplı bir koridordaydı. Ok biçimi işaretler koridorun sonunda, soldaki bekleme odasını gösterse de, sağ tarafta deri kaplı bir kapı gördü.

Muayene odası. Tokmağı çevirdi, uzun bir odaya, aslında tavanı ve iki duvarı tümüyle cam kaplı geniş bir verandaya, girdi. Karanlıkta bir yerde, bir su şırıltısı duyuluyordu.

Niémans'ın odanın dibinde, lavabonun önünde duran silueti görebilmesi için birkaç saniye gerekti.

– Doktor Chernecé?

Adam şaşkınlıkla kafasını çevirdi. Niémans yaklaştı. Kesinlikle gördüğü ilk ayrıntı, suyun altındaki parlak ve esmer ellerdi. Kahverengi lekelerle kaplı, damarların bir ağ gibi güçlü bileklere doğru yükseldiği, yaşlı kökler.

– Kimsiniz?

Ses ciddi, sakindi. Kısa boylu, ama güçlü kuvvetli bir adamdı, altmışını geçmişe benziyordu. Beyaz saçları yüksek ve çıkık alnında güçlü dalgalar halinde fışkırıyordu. Bir falez profili, bir dolmen gövdesi; adam aslında yekpare taştan bir anıt gibiydi. Gizemli bir kayayı andırıyordu, üstelik üzerinde sadece beyaz bir tişört ve beyaz bir külot vardı.

– Pierre Niémans, polis komiseri. Zili çaldım, ama kimse açmadı.

– Öyleyse nasıl girdiniz?

Niémans bir sirk sihirbazı gibi parmaklarını oynattı.

– Eldeki olanaklarla.

Adam, polisin kaba tavrına aldırmadan, kibarca güldü. Musluğun uzun sapını dirseğiyle kapadı, sonra da kolları dirseklerinden bükülü olarak, bir havlu bulabilmek için bütün odayı bir uçtan diğerine geçti. Loş ışıkta göz muayenesinde kullanılan cihazlar, mikroskoplar, gözlerin anatomik yapısını gösteren renkli kesitler, kat kat soyulmuş gözler görülüyordu. Chernecé sakin bir sesle konuştu:

– Daha bugün, öğleden sonra, başka bir polis memuru geldi. Ne istiyorsunuz?

Niémans doktora birkaç metre uzaktaydı şimdi. İşte ancak o zaman adamın en temel özelliklerinden birine, binlerce kişi arasından tanınmasına neden olacak bir farklılığına bakmakta olduğunu hissetti: gözler. Charnecé'nin renksiz bir bakışı vardı; gri gözbebekleri ona bir yılan bakışı veriyordu. İçinden, üzerleri demir pullarla kaplı ölümcül yaratıkların geçtiği minik akvaryumlara benzeyen gözbebekleri. Niémans açıkladı:

– Size onunla ilgili birkaç soru sormaya geldim.

Adam anlayışla gülümsedi:

– Çok değişik. Şimdi artık polisler, öteki polisler hakkında soruşturma yapmaya mı başladı?

– Saat kaçta geldi?

– Sanıyorum, akşamın altısı falandı.

– O kadar geç mi? Size ne sorduğunu hatırlıyor musunuz?

– Tabiî. Guernon yakınlarındaki bir enstitünün hastalarından biri hakkında bilgi istedi. Düzenli olarak tedavi ettiğim, göz sorunlarından şikâyetçi çocukları kabul eden bir kuruluş.

– Size ne sordu?

Charnecé maun bir dolabı açtı. Geniş plili, açık renkli bir gömlek çıkardı, rahat hareketlerle üzerine geçirdi.

– Çocukların hastalığının nedenlerini öğrenmek istiyordu. Ona, bunların kalıtımsal rahatsızlıklar olduğunu anlattım. Bu hastalıkların bir dış etkeni olup olamayacağını da merak ediyordu, bir zehirlenme, yanlış bir reçete gibi.

– Ne cevap verdiniz?

– Böyle bir düşüncenin saçma olacağını. Genetik rahatsızlıkların bu kentin dünyadan kopukluğuna, akrabalar arası evliliklere dayandığını söyledim. Evlilikler yakın akrabalar arasında olunca, kanla taşınan hastalıklar tekrarlanıyor. Bu cins vakalara, münzevî topluluklarda toplumlarda sıkça rastlanır. Mesela Québec'teki Saint-Jean Gölü bölgesi ya da Amerika'daki Amish toplulukları. Guernon'un durumu da farklı değil. O vadinin insanları yaylaya çıkma tarafları değil... Bu vakalar için başka nedenler aramanın ardındaki amacı anlayamıyorum.

Niémans'ın varlığından zerre kadar rahatsız olmaksızın, bu kez lacivert bir pantolon giydi doktor. Hafifçe hareli bir kumaş. Chernecé kolay rastlanmayacak derecede şık ve zarif biriydi. Polis komiseri devam etti:

– Size başka ne sordu?

– Nakillerden söz etti.

– Nakillerden mi?

Doktor gömleğini ilikliyordu.

– Evet, göz nakilleri. Sorularından hiçbir şey anlamadım.

– Size soruşturmanın içeriğini anlatmadı mı?

– Hayır. Yine de iyi niyetle cevap vermeye çalıştım. Örneğin bir kornea nakli için, birinin gözlerinin alınmasının bir yararı olup olamayacağını öğrenmek

istiyordu.

Demek Joisneau cerrahî açıdan bir ipucu arıyordu.

– Evet?

Chernecé durakladı, sanki çıkmakta olan sakalının sertliğini kontrol ediyormuş gibi, elini çenesine götürdü. Cam duvarların arasında, ağaç gölgeleri dans ediyordu.

– Böyle ameliyatların bir işe yaramadığını açıklamaya çalıştım. Kornea artık kolaylıkla bulunan bir organ. Yapay malzemede de çok önemli ilerlemeler var. Retinalara gelince, retina muhafaza etmek için hâlâ uygun bir yol bulunamadı: kısacası, naklin sözü bile edilemez... (Hafifçe güldü.) Bakın, bu organ kaçakçılığı konusu var ya, giderek gerçeklikten uzaklaşmaya başladı.

– Başka soru sordu mu size?

– Hayır. Hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

– Gitmesi için herhangi bir yer önerdiniz mi? Başka bir adres verdiniz mi?

Chernecé nazikçe gülümsedi.

– Yoksa... yoksa meslektaşınız kayıp mı oldu?

– Cevap verin. Buradan çıktıktan sonra, nereye gitmiş olacağını tahmin edebiliyor musunuz? Nereye gideceğini söyledi mi?

– Hayır. Kesinlikle hayır. (Yüzü karardı.) Her şeye rağmen, buraya geliş nedeninizi bilmek isterdim.

Niémans paltosunun cebinden Caillois’nın cesedinin polaroid fotoğraflarını çıkarıp, masanın üzerine bıraktı.

– Nedeni, bu.

Chernecé gözlüklerini taktı, üç ayaklı bir sehpanın üzerinde duran küçük

lambayı yaktı ve resimlere baktı. Açık gözkapaklarına. Oyulmuş göz çukurlarına.

– Tanrım... diye mırıldandı.

Gördüklerinden hem dehşete kapılmış, hem de hayran olmuşa benziyordu. Niémans masanın ucundaki, Çin yapımı bir kalemlik içine yerleştirilmiş, krom kaplı bir sürü şiş koleksiyonu gördü. Bir dizi soru daha sormaya karar verdi. Bir uzmanı sorguladığına göre, uzmanca sorular sormanın bir sakıncası olmamalıydı.

– Elimde bu durumda olan iki kurban var. Böyle bir işin ancak bir profesyonel tarafından yapılmış olması gerektiğine inanıyor musunuz?

Chernecé kafasını kaldırdı. Yüzü ter damlacıklarıyla kaplıydı. Birkaç saniye sessiz kaldı, sonra sordu:

– Aman Tanrım, ne demek istiyorsunuz?

– Gözlerinin çıkarılmasından bahsediyorum. Daha yakından çekilmiş resimler de var. (Niémans göz çukurlarının yakın çekimlerini uzattı.) Bu kesiklere bakınca, bir uzman çalışmasının belirtilerini görebiliyor musunuz? Bunlar, özel kesikler mi? Katil gözleri çıkarırken, gözkapaklarına zarar vermemek için büyük özen göstermiş: bu alışılmış bir uygulama mıdır? Bunu yapmak için, ciddi anatomi bilgisine gerek var mıdır?

Chernecé yeniden fotoğraflara eğilmişti.

– Böyle bir barbarlığı kim yapmış olabilir? Böyle bir... bir canavar. Bunlar nerede oldu?

– Guernon yakınında. Doktor, soruma cevap verin: size göre bu işi yapan, bir profesyonel mi?

Göz hekimi doğruldu.

– Özür dilerim. Ben... bilemiyorum.

– Size göre, nasıl bir yöntem kullanılmış?

Doktor resimleri yaklaştırdı.

– Bence, gözkapağının esnekliğinden yararlanarak, gözyuvarının altına bir bıçak kaydırmış... böylece, göz sinirleri ile gözlerin hareketini sağlayan kasları kesmiş. Sonra, bıçağın yassı yüzünü bir manivela gibi kullanarak, gözü yerinden çıkarmış. Tıpkı bir parayla yapıldığı gibi, anlıyorsunuz değil mi?

Niémans polaroidleri yeniden cebine soktu. Esmer tenli doktor, sanki resimleri komiserin palto kumaşının arasından da görüyormuş gibi, Niémans'ın en küçük hareketini bile izliyordu. Gömleğinin, göğüs hizasında, ter lekeleri görünüyordu.

– Size genel anlamda bir soru sormak istiyorum, dedi Niémans. Bana cevap vermeden önce lütfen düşünün.

Doktor geri çekildi. Veranda sanki ağaçların dans eden gölgeleriyle dolmuştu. Bir işaretle polise devam etmesini belirtti.

– Bir adamın elleri ile gözleri arasında bir ortak nokta görebiliyor musunuz? İnsan vücudunun bu iki organı arasında bir bağ kurabilir misiniz?

Göz hekimi birkaç adım attı. Yine bilim adamı sükûnetine, soğukkanlılığına kavuşmuştu.

– Ortak nokta belli, dedi sonunda. El ve göz vücudumuzda bir başka benzeri olmayan bölümlerdir.

Niémans ürperdi. Costes'un açıklamalarından bu yana, kafasındakilere anlaşılır bir biçim veremese de, bir ortaklık olduğunu "hissediyordu". Terleme sırası ondaydı şimdi.

– Ne demek istiyorsunuz?

– İrisler tektir yani her insanın irisinin bir başka benzeri yoktur. İrisleri oluşturan binlerce lifçik, sadece bize özgü bir resim çizer. Genlerimiz tarafından biçimlendirilen, biyolojik bir marka. İris en az parmak izi kadar özel bir

damgadır.

Eller ile gözler arasındaki ortak nokta bu. Bunlar vücudumuzda biyolojik bir imza taşıyan tek organlardır. Uzmanlar, buna biyometrik imza diyorlar. Bir vücudu gözlerinden ve ellerinden yoksun kılın, dış imzalarını yok etmiş olursunuz. Şimdi, böyle işaretleri olmadan ölen biri kimdir? Hiç kimse. Derin kimliğini yitirmiş, anonim bir ölü. Belki de ruhunu kaybetmiş biri. Kim bilir? Bir bakıma, bundan daha korkunç bir son düşünmek mümkün olamaz. Etin, toplu mezarı yani.

Cam duvarlar Chernecé'nin renksiz gözbebeklerinde kıvılcımlar çaktırıyor, böylece o gözbebeklerinin şeffaf etkisini daha da güçlendiriyordu. Şimdi artık bütün oda, camdan bir gözbebeğini andırıyordu. Anatomi tabloları, gölgedeki siluet, ağaçların kökleri; her biri bir aynanın dibinde dans eder gibiydi.

Komiser her şeyi anlar gibi oldu. Caillois'nın parmak izi olmayan, katil tarafından kesilmemiş ellerini hatırladı. Anlaşılan katil bu ellere ilgi duymamıştı, çünkü o eller anonimdi.

Katil, kurbanlarının biyolojik imzalarını çalıyordu.

– Bana göre, diye sürdürdü doktor sözlerini, gözbebekleri parmak izlerinden de güvenilir bir kimlik belirtisidir. Polisteki uzmanların bunu düşünmeye başlamaları gerek.

– Bunu neden söylüyorsunuz?

Chernecé karanlıkta gülümsedi. Profesör yeniden kendine güvenini kazanmıştı.

– Bazı bilim adamları irislerin dibinde, insanın sadece sağlığının değil, bütün geçmişinin de yazılı olduğunu düşünüyor. Gözbebeğimizin çevresinde parlayan o küçük pullar, tüm hayatımız hakkında bilgi verir... İridologlardan söz edildiğini duymamış mıydınız?

Niémans bu sözlerin soruşturmaya enlemesine bir ışık tuttuğunun farkındaydı, ama bu ışığın neyi aydınlattığını henüz söyleyemiyordu. Henüz ne tarafa doğru yürüdüğünü bilmiyordu, ama bir bakıma katilin göz hekimiyle aynı

düşünceleri paylaştığından emindi. Chernecé devam etti:

– Geçen yüzyılın sonunda doğan bir dal. Kartal yetiştiricisi bir Alman bir seferinde ilginç bir şeye tanık olmuş. Kartallarından biri bacağını kırmış. Adam o zaman kuşun irisinde yeni bir iz olduğunun farkına varmış. Altın renginde bir kertik. Sanki kaza kuşun gözünde olmuş gibi. Böyle fiziksel yansımalar vardır, Komiser. Bundan eminim. Kim bilir? Belki de sizin katil kurbanının gözlerini çıkararak irislerinin dibinde okunabilecek önemli bir olayın izlerini silmek istemiş.

Niémans geriledi, uzaklaştıkça doktorun uzayan gölgesini izliyordu. Son sorusunu sordu:

– Bu öğleden sonra, neden telefona cevap vermediniz?

– Çünkü fişi çekmiştim, diye gülümsedi doktor. Pazartesi günleri, hasta kabul etmiyorum. Bu öğleden sonrayı ve akşamı, muayenehanemi düzenlemeye ayırmak niyetindeydim.

Chernecé dolaba yönelip bir ceket aldı. Kesin ve kararlı bir hareketle giydi. Bütün takım lacivert, koyu ve tek bir çizgi gibi uyumluydu. Sanki Niémans'ın ziyaretinin nedenini sonunda anlamış gibi söze başladı:

– Benimle konuşmaya mı çalıştınız? Üzüldüm. Bütün bunları size telefonda da anlatabilirdim. Zaman kaybetmenize neden olduğum için özür diliyorum.

Söylediklerinin bir kelimesine bile inanmadığı açıktı. Bronzlaşmış alnının bütün deliklerinden bencillik ve aldırmazlık sızıyordu. Daha şimdiden Rémy Caillois'nın saldırıya uğramış göz çukurlarını unutmuştu bile.

Niémans kat kat soyulmuş göz yuvarlağı gravürlerine, tavanın ve duvarların kalın camından sızıp giren ağaç gölgelerini yansıtıyormuş gibi, gözlerin akları üzerinde dans eden damarlara baktı.

– Zaman kaybetmedim, dedi fısıltıyla.

Dışarıda, Komiser Niémans'ı yeni bir sürpriz bekliyordu. Sokak lambasının ışığında, otomobiline yaslanmış bir adam, onu bekliyor gibiydi. En az onun

kadar iri, uzun rasta saç örgülü, renkli takkeli, keçi sakallı, Mağripliye benzeyen bir tip.

Deneyimli bir polis, karşılaştığı kişinin tehlikeli olup olmadığını bir bakışta anlar. Sakin görünümüne rağmen, arabasına dayanan irikıyım adam da, tehlikeliler sınıfına giriyordu. Paris gecelerinin dokusu altında kovaladığı uyuşturucu satıcılarına benziyordu adam. Niémans herifin üzerinde bir silah olduğuna da bahse girmeye hazırdı. Eli MR 73'ün kabzası üzerinde kenetlenmiş, yaklaştı, gözlerine inanamadı; Arap ona gülümsüyordu.

– Komiser Niémans? diye sordu, komiser aralarında birkaç adım kalıncaya kadar yaklaşınca.

Mağripli elini ceketinin iç cebine soktu. Niémans hemen silahını çıkarıp doğrulttu.

– Sakın kıpırdama!

Sfenks suratlı adam –bir güven ve alaycılık karışımıyla– gülümsedi. Tebessümünde, Niémans'ın en kaşarlanmış suçlularda bile göremediği bir güç vardı.

Mağripli sakin bir sesle konuştu:

– Ağır olun, Komiser. Adım Karim Abdouf. Polis teğmeniyim. Yüzbaşı Barnes sizi burada bulacağımı söyledi.

Arap bir anda konuşmasını bitirip sokak lambasının ışığında üç renkli kartını gösterdi. Niémans tereddüt ederek silahını kılıfına yerleştirdi. Genç Mağriplinin şaşırtıcı görünümüne baktı. Şimdi saç örgülerinin arasındaki birçok küpenin ışıltısını görüyordu.

– Annecy jandarmasından değil misin? diye sordu kuşkuyla.

– Hayır, Sarzac'tan geliyorum. Lot Bölgesi.

– Tanımıyorum.

Karim kimliğini cebine soktu.

– Daha önce pek samimiyetimiz olmamıştı.

Niémans gülümsedi, karşısındakini yeniden süzdü.

– Ne biçim bir polissin sen?

Sfenks, Niémans’ın arabasının antenine bir fiske vurdu.

– Eksikliğini duyduğunuz türden bir polis, Komiser.

Otuz sekizinci kısım

İki polis dönüş yolu üzerinde, N56 karayolu kenarında bir kamyoncu lokantasına girip, birer kahve içtiler. Biraz uzakta jandarmaların karayolu üzerinde kurdukları barikat, dönen ışıkların otomobillerin camlarında yansıması görülüyordu.

Niémans, nereden çıkıp geldiği bilinmeyen, soruşturması birden Guernon'daki cinayetlerin üzerine odaklanan, aceleci Abdouf'un anlaşılmaz konuşmasını dinledi. Zaten genç Mağriplinin öyküsünün anlaşılır bir yanı yoktu. Gizemli bir anne ile onun kaçış öyküsünden, erkek kıyafetine sokulmuş küçük bir kızdan, tehlikeli bir kanıt olarak gördükleri için, çocuğun yüzünü yok etmek isteyen iblislerden söz ediyordu. Bütün bunlar, uzun bir sayıklama nöbetinden başka bir şey olmayabilirdi ama bir farkla: Sarzac'lı genç teğmen, Philippe Sertys'in pazarı pazartesine bağlayan gece Lot Bölgesi'nde bir mezara saldırdığının kanıtını getiriyordu.

Bu bilgi de son derecede önemliydi.

Philippe Sertys –kuşkusuz– bir mezar saldırganıydı. Evet, mezarlık yakınında bulunan parçalar henüz Lada'nın üzerindeki lastiklerden alınan örneklerle karşılaştırılmamıştı. Ama eğer örnekler Mağriplinin kuşkularını haklı çıkarırsa, işte o zaman Niémans ilk kez elindeki maktulün suçlu olduğunun kanıtını bulmuş olacaktı.

Öte yandan, Abdouf'un diğer anlattıklarının kendi soruşturmasıyla nasıl bir ilgisi olabileceğini kestirememişti; "İblisler"den kaçan anne ile küçük kızı masalı. Niémans, Karim'e sordu:

– Sen nasıl bir sonuç çıkarıyorsun?

Genç Mağripli sinirli sinirli bir kesmeşekerle oynuyordu:

– İblislerin dün gece, henüz çıkaramadığım bir nedenle uyandıklarını, Sertys'in de bizim Sarzac'a gelerek, 1982'deki kaçışla ilgili bir konuyu araştırmak için hem okulu hem de mezarlığı ziyaret ettiğini düşünüyorum.

– Sana göre Sertys o iblislerden biri mi?

– Kesinlikle.

– Saçma, dedi Niémans. 1982'de Philippe Sertys on iki yaşındaydı. Bir yumurcağın bir anneyi dehşete düşürüp Fransa'yı dar edeceğine inanabiliyor musun?

Karim Abdouf'un yüzü karardı.

– Biliyorum. Her şey yerli yerine oturmuyor henüz.

Niémans gülümsedi ve ikinci bir kahve ısmarladı. Karim'in bütün söylediklerine inanıp inanmama konusunda karar vermemişti daha. Üstelik saçları örgülü, standart olmayan bir tabanca taşıyan, her haliyle çalıntı olduğu belli bir Audi kullanan bir seksen beşlik bir rastaya güvenip güvenemeyeceğinden de emin değildi. Ne var ki Karim'in öyküsü, kendi varsayımından, kurbanların da suçlu olduğu görüşünden daha çılgın değildi en azından. Üstelik bu genç Mağriplide insanı etkileyen aşırı bir istek, bulaşıcı bir coşku vardı.

Sonunda, ona güvenmeye karar verdi. Karim'in tüm dosyayı inceleyebilmesi için, üniversitedeki kişisel bürosunun anahtarını verdi, sonra da soruşturmasının gizli bölümünü anlattı.

Boğuk bir sesle, Komiser Niémans, düşüncelerini açıkladı: kurbanlar da suçluydu, katil bir ya da birçok olayın intikamını alıyordu. Varsayımını destekleyen küçük kanıtları anlattı. Rémy Caillois'nın şizofrenisini ve hoyratlığını. Philippe Sertys'in antreposunu ve not defterini. Niémans bu tuhaf sözlerin anlamını açıklayamamakla birlikte "kızıl nehirlerden" de söz etti, sonra son durumu özetledi: ceset yeni bir mesaj içerebileceğinden, ikinci otopsinin sonucunu beklenecek.

Bir de bölgeye sallandırılmış tüm oltalardan, kesin bir sonuç alınabileceği

konusundaki boş bir umuttan. Sesini daha da alçalttı, Éric Joisneau'dan söz ederek, endişelerini genç rastayla paylaşmaya çalıştı.

Abdouf, teğmenin kaybolmasıyla ilgili sorular sordu; Joisneau'nun kaybolması konusuna büyük bir ilgi gösteriyor gibiydi. Soru sorma sırası Niémans'taydı şimdi:

– Bu konuda bir fikrin mi var yoksa?

Genç polis yorgun bir halde gülümsedi:

– Sizinkinden farklı değil, Komiser. Adamınızın başının derde girdiğini düşünüyorum. Parmağını önemli bir konuya bastı, sizi etkilemek için işi kendi başına halletmeye kalktı. Bana kalırsa, çok önemli bir şey buldu, ama bulduğu elinde patladı. Umarım yanılıyorumdur, ama sizin Joisneau belki de katilin kimliğini tespit etti, bu da belki de kendi hayatına mal oldu.

Bir an durakladı. Niémans gözlerini uzaktaki yol ışıklarına dikmişti. İtiraf etmese de, kütüphanede uyandığından beri, bu endişeyi paylaşıyordu. Karim konuşmasını sürdürdü:

– İkiyüzlü olduğumu sanmayın sakın Komiser. Bu sabahtan beri, kâbustan kâbusa atlıyorum. Şimdi de kendimi burada, Guernon'da, kurbanlarının gözlerini çıkaran bir katille karşı karşıya buluyorum. Sizin, yüzünü afişlerde gördüğüm büyük Fransız polisi Pierre Niémans'ın karşısında otururken. Oysa siz bile bu kahrolası delikte, en az benim kadar şaşkın görünüyorsunuz... O zaman, artık hiçbir şeye şaşırmamaya karar veriyor insan. Bana sorarsanız, bu cinayetler benim soruşturduğum konuyla doğrudan ilgili, ben de işin sonuna kadar gitmeye hazırım.

İki polis lokantadan çıktı.

Geceyarısı yakınlaşmıştı. Havada hafif bir pus vardı. Uzakta, jandarma barikatı hâlâ yağmura meydan okuyordu. Sürücüler geçebilmek için, sabırla bekliyorlardı. İçlerinden bazıları kafalarını aralık camdan çıkarıyor, sağanağın altında parlayan makineli tüfeklere endişeli bakışlar fırlatıyorlardı.

Komiser ani bir refleksle mesaj cihazının ekranına baktı. Costes'tan bir çağrı

vardı. Zaman geçirmeden adlî tıp yetkilisini aradı.

– Ne var? Otopsiyi tamamladın mı?

– Tam değil, ama size bir şey göstermek istiyorum. Burada, hastanede.

– Telefonda anlatamaz mısın?

– Hayır. Öteki analiz sonuçlarının da gelmesini bekliyorum. Gelin. Siz gelene kadar, hazır olurum.

Niémans telefonu kapattı.

– Yeni bir gelişme mi? diye sordu Karim.

– Belki. Gidip adlî tabibi görmem gerekiyor. Ya sen?

– Ben, Philippe Sertys'i sorguya çekmeye gelmiştim. Sertys öldü. Ben de bir sonraki etaba geçiyorum.

– Hangi etap?

– Judith'in babasının ölüm nedenlerini araştırmak. Burada, Guernon'da öldü; iblislerimin bu ölümde önemli rol oynadıklarından hemen hemen eminim.

– Ne düşünüyorsun? Cinayet mi?

– Neden olmasın?

Niémans başını kuşkuyla salladı.

– Bütün jandarma ve karakol arşivlerini taradım. Son yirmi beş yıl boyunca çıkan olaylara baktım. Dediğin gibi bir cinayetin gölgesine bile rastlamadım. Tekrar ediyorum, bunlar olurken Sertys on iki yaşında bir...

– Göreceğiz, bakalım. Her ne hal ise, o ölümle kurbanlarınızdan biri ya da diğerinin adı arasında bir bağ bulacağımdan eminim.

– Nereden başlayacaksın?

– Mezarlıktan. (Karim gülümsedi.) Uzmanlık alanım oldu. Gerçek ikinci dünya. Sylvain Hérault'nun gerçekten Guernon'da gömüldüğünden emin olmak istiyorum. Daha önce Taverlay'le temasa geçtim ve Fabienne ile Sylvain Hérault'nun biricik kızı Judith Hérault'nun doğum izine rastladım. 1972'de doğmuş, burada, Guernon Hastanesi'nde. Doğum kâğıdı tamam. Geriye ölümünki kalıyor.

Niémans, çağrı cihazı ile cep telefonunun numaralarını uzattı.

– Gizli bilgiler için çağrı cihazını kullan.

Karim Abdouf küçük kâğıt parçasını cebine soktu, yarı ciddi, yarı alaycı bir tavırla konuştu:

– "Bir soruşturmada her olay, her tanık, içinde cinayetin gerçeklerinden birinin yansıdığı bir ayna gibidir..."

– Ne?

– Konferanslarınızı izledim Komiser, Polis Okulu'nda öğrenciyken.

– Ee?

Karim ceketinin yakalarını kaldırdı.

– Ee'si, ayna konusu işte bu iki soruşturma bu konuda çok önemli.

Ellerini avuç içleri birbirlerine bakacak biçimde karşı karşıya getirdi ve karşılıklı oynatmaya başladı.

– Her iki ayna da birbirinin içine yansıyor, anladınız mı? Kör açılardan birinde de, kahrolası katil bizi bekliyor.

– Ya ben, ben sana nasıl ulaşacağım?

– Ben sizi ararım. Bir cep telefonu istemiştim, ama Sarzac'ın 1997 bütçesi

isteğimi karşılayacak durumda değildi.

Genç polis bir Arap temennası vererek eğildi, bir bıçak kadar sessizce kayboldu.

Niémans arabasının yanına döndü. Bir su bulutu içinde harekete geçen parlak Audi'ye son bir kez baktı. Birden kendini daha yaşlı, daha yorgun hissetti. Sanki gece, yıllar ve belirsizlik tarafından törpülenmiş gibiydi. Gırtlağında bir boşluk tadı vardı. Yine de, daha güçlü olduğunu biliyordu; bir müttefiki vardı artık.

Hem de ne müttefik.

Otuz dokuzuncu kısım

Kristaller pembe, mavi, yeşil, sarı çizgili parıltılar saçıyordu. Çeşitli prizmalar. Yüzeylerin şeffaflığı nedeniyle kaleydoskop gibi, kırık ışınlar. Niémans gözlerini mikroskoptan kaldırıp Costes'a sordu:

– Nedir bu?

Doktor inanmıyormuşçasına cevap verdi:

– Cam, Komiser. Bu kez katil cam parçacıkları yerleştirmiş.

– Vücudun neresine?

– Her zamanki gibi göz çukurlarının dibine. Gözkapaklarının içine. Dokunun üzerine yapışıp donmuş, küçük gözyaşları gibi.

İki adam hastanenin morgundaydı. Genç doktorun üzerinde, kanlı bir önlük vardı. Niémans onu ilk kez böyle giyinmiş, beyaz fayanstan krallığının ortasında dururken görüyordu. Giyimi ve mekân, ona bir bakıma buz gibi bir otorite sağlıyordu. Adlî tıp uzmanı gözlüklerinin ardından gülümsedi.

– Su, buz, cam. Malzemelerin akrabalığı apaçık.

– Apaçık göz önünde olanları görmekte güçlük çekmem, diye homurdandı Niémans, odanın ortasında, bir çarşafın altında yatan cesede yaklaşırken. Bunun anlamı ne? Demek istiyorum ki: bütün bunlar bizi nasıl bir yere yönlendiriyor? Cam parçacıklarının bir özelliği var mı?

– Astier'nin sonuçlarını bekliyorum. Derinlemesine bir analiz yapıp, camın nereden geldiğini bulmak için laboratuvarına gitti. Ayrıca, antrepoda bulduğunuz tozun ve diğer şeylerin analizini de getirecek. Defterdeki mürekkebin cevabını

bulmuş bile: umudunuz kırılacak. Her yerde bulunan adi mürekkepten başka bir şey değil. Sayılarla dolu sayfaya gelince, elimizde başka bilgiler olmadan... Sadece sayıların yazılışına baktık: yazı gerçekten de Sertys'in elinden çıkmış.

Niémans elini alabros kesilmiş saçlarının arasından geçirdi; antrepodaki izleri neredeyse unutmuştu bile. Sessizlik uzadı. Komiser gözlerini kaldırdı, Costes'un yüzünde bir zekâ parıltısı, sanki gözbebeklerinde bir matematik denkleminin çözümünü gördü. Asabice sordu:

– Ne var?

– Hiç. Sadece... Su, buz, cam. Her seferinde söz konusu olan kristaller.

– Sana açık olanı görebildiğimi söylemiştim ama...

– Kristaller değişik ısı derecelerine denk düşüyor.

– Anlamadım.

Costes ellerini kavuşturdu.

– Bu maddelerin yapısı, ısı ıskalasının değişik noktalarında oluşur, Komiser. Buzun soğuğu. Suyun çevre ısısı. Cama dönüşmek için, kumun olağanüstü sıcaklığı.

Niémans söylenenleri öfkeli bir el hareketiyle karşıladı.

– Ee? Bu dediklerin cinayetler konusunda bize ne veriyor?

Costes sanki yeniden çekingenlik kabuğuna büzülecekmiş gibi omuzlarını düşürdü.

– Hiç. Sadece bir gözlemdi...

– İyisi mi sen bana cesetteki yaraları anlat.

– Ellerin kesilmesi dışında, cesedin Caillois'nınkinden bir farkı yok. İşkence izlerinin dışında tabiî,

– Sertys işkence görmemiş mi?

– Hayır. Anlaşılan katil, öğrenmek istediğini öğrenmiş. Doğruca, asıl amacını gerçekleştirmiş. Elleri ve gözlerin kesilmesi. Boğulma. Yine de maktul dayanılmaz acılar çekmiş. Çünkü katilin eller ve gözlerden başladığı anlaşılıyor. Elleri kesmiş, gözleri çıkarmış, kurbanının işini ondan sonra bitirmiş.

– Boğma yöntemi?

– Aynı yöntem, Komiser. Metal bir tel kullanmış. O telle önce kurbanını bağlamış. İlk seferinde gördüğümüz gibi. Uzuvlardaki izler birbirinin aynı.

– Ya eller? Elleri nasıl kesmiş?

– Söylemesi güç. Bana kalırsa, yine telden yararlanmış. Tereyağı kesmekte kullanılan tel gibi, anlıyorsunuz umarım, teli bileklere dolamış, sonra insanüstü bir güçle çevirip kanırtmış. Aradığımız adam bir dev, Komiser. Bir tabiat gücü.

Niémans düşündü. Belirli bir kesinlik getiren yeni bulgulara rağmen, hâlâ katili gözlerinin önünde canlandıramıyordu. Siluetini bile. Bu anlamda, elini tutan bir engel vardı. Katili düşünürken daha çok kişilik, güç ve enerji olarak bakıyordu.

– Cinayet saati?

– Unutun. Buzların soğuğu bu konudaki bütün belirtileri yok eder.

Birden morgun kapısı açıldı. Soluk yüzlü, basık burunlu, çok açık renk gözlü, uzun bir adam belirdi. Birer gökkuşağı kadar geniş gözleri, birbirinden çok uzak görünüyordu. Costes tanıştırmayı yaptı. Gelen, Patrick Astier’ydi. Kimyager hemen konuya girdi, masanın üzerine plastik bir torba bıraktı.

– Camın bileşimini çözdüm. Fontaineblau kumu, sodyum, kurşun, potasyum, boraks. Elementlerin dağılımına bakarak, nereden geldiğini bulmak mümkün. Döşemelik taşları yontmak için bu camdan yararlanılır. Hani havuzlarda gördüğünüz cinsten taşlar. Ya da otuzlu yılların evlerinde kullanılan taşlar. Katil bizi böylesi taşlarla döşeli bir yere yöneltmek ve...

Niémans hızla döndü. Bir şimşek hızıyla, göz hekiminin muayenehanesinin tavanı ile duvarlarını hatırlamıştı. İçinden küfretti. Bütün bunlar bir rastlantı olamazdı: Edmond Chernecé üçüncü kurbandı.

Marc Costes, Komiser kapıyı açarken seslendi:

– İyi ama, nereye gidiyorsunuz?

Niémans omzunun üzerinden bağırdı:

– Galiba katilin üçüncü kurbanını biliyorum. Eğer çok geç kalmadıysam.

Komiser dışarı çıkmıştı ki, Astier koridorda ona yetişti. Koluna yapıştı:

– Komiser, antrepodaki tozun analiz sonucunu da aldım.

Pierre Niémans, kimyagerin buğulaşan gözlük camları arasından gözlerine baktı.

– Ne?

– Şu, antrepodan topladığınız kalıntılar.

– Ee?

– Onlar kemik, Komiser, hayvan kemiği.

– Hangi hayvan?

– Öncelikle, sıçan. Belki çılgınca gelecek ama, şu sizin adam, Sertys, galiba sadece kemirgen yetiştiriyormuş.

Yeni bir ürperti. Yeni bir ateş.

– Daha sonra, diye soludu Niémans. Daha sonra. Döneceğim.

Niémans karayolunda saatte yüz elliyle gidiyor, bir yandan da direksiyona yumruk üzerine yumruk indiriyordu.

Eğer Dr. Edmond Chernecé bir sonraki kurbansa, bunun anlamı, aynı zamanda üçüncü kurban olduğuydu.

Rémy Caillois'dan sonra.

Philippe Sertys'ten sonra.

Eğer Chernecé suçluysa, öyleyse genç Éric Joisneau'nun katili de oydu.

Allah kahretsin. Komiser haykırmamak için dudaklarını ısırdı. Başlangıçtan beri yaptığı yanlışları düşündü. Kendi beceriksizliğinin bilançosunu çıkardı. O köpek saçmalığı yüzünden, Körler Enstitüsü'ne gitmek istememişti. Böylece ilk gerçek ipucunu kaçırmıştı.

Ötesi, tam bir sapmaydı.

O, soruşturmasının içinde bir yengeç gibi yan yan ilerlerken, dağcı çırakları gibi buzulları arşınlarken ya da Sertys'in anasını sorgularken, Éric Joisneau enstitüye gitmiş ve önemli bir şeyler bulmuştu. Onu doğruca Chernecé'ye götüren bir şey. Ne var ki genç teğmen kendini de aşan bir hızla ilerlemişti. Anlaşılan, bulduklarının değerini kestirememişti. Göz hekiminden gerektiği kadar çekinmemiş, dahası, onu bizzat tehlikeye atacak bir soru da sormuştu. İşte Chernecé de kuşkusuz bu yüzden ondan kurtulmaya karar vermişti.

Bütün bu düşüncelerin yanı sıra, Niémans'ın beyninde, içgüdüsünden başka bir kanıtı olmayan, gümbür gümbür ve dehşet verici başka bir gerçek de beliriyordu: Caillois, Sertys ve Chernecé birlikte bir iş çevirmişlerdi. Aynı hatayı paylaşıyorlardı. Ortak hatayı.

Ortak ve ölümcül.

"BİZ EFENDİLERİZ, BİZ KÖLELERİZ.

BİZ HER YERDEYİZ, HEM DE HİÇBİR YERDE.

BİZ KARAR VERENLERİZ.

KIZIL NEHİRLERİN HÂKİMİYİZ."

Cümlelerdeki biz sözcüğü bu üç kişiyle ilgili olabilir miydi, mümkün müydü? Caillois, Sertys ve Chernecé'nin "kızıl nehirlerin" efendileri olmalarının imkânı var mıydı? Tüm kente karşı bir komplo kurmaları, bu komplonun da bütün cinayetlerin nedeni olması mümkün müydü?

Kırkıncı kısım

Kapı bu kez aralıktı. Niémans doğruca sağa saptı ve camlı verandaya çıktı. İçerisi loş ve sessizdi. Optik cihazlar, saldırgan siluetler gibiydi. Tabancasını kılıfından çıkardı, elde silah, odayı boydan boya araştırdı. Kimse yoktu. Sadece yerde dans eden, yarısaydam duvarlardan süzülüp giren ağaç gölgeleri vardı.

Asıl eve döndü. Gölgelere bürünmüş bekleme odasına bir göz attı, sonra bir şemsiyelikte fildişi ve boynuz saplı bastonların bulunduğu, mermer kaplı hole girdi. Masif mobilyalarla dolu, ağır duvar kâğıtlarıyla kaplı salonu, sonra da cilalı ahşap yatakların bulunduğu eski odaları dolaştı. Kimse yoktu. Herhangi bir boğuşma izi de. Kaçış belirtisi de.

Niémans elindeki MR 73'ü bırakmadan, üst kata çıkan merdivene yöneldi. Cila ve puro yaprağı kokan küçük bir yazıhaneye girdi. Yıpranmış bir kilim üzerine bırakılmış, yumuşak derili, parlak kilitleri olan valizleri gördü.

Biraz daha ilerledi. Burası insanı öğürtecek kadar tehlike ve ölüm kokuyordu. Oval bir pencereden şiddetli rüzgârla sallanan ağaçların tepelerini gördü. Düşündü, bu pencerenin verandanın damına, camdan dama hâkim olduğunu anladı. Ani bir hareketle pencereyi açıp, gözlerini saydam çatıya dikti.

Damarlarındaki kan donup kaldı. Yağmurun renklendirdiği kare camlar boyunca Chernecé'nin, camın dalgalanması yüzünden buruşmuş gibi duran aksi görülüyordu. Kollar açık, ayaklar bitişik, çarmıha gerilmiş gibiydi. Aksi yeşilimsi bir guvaş gölü üzerine vuran bir kurban.

Niémans'ın gırtlağına sessiz bir çığlık düğümlendi, aşağıdaki görüntüye bakıp, asıl cesedin nerede olduğunu bulmaya çalıştı. Birden, optik yanılgıyı fark etti ve başını pencereden çıkardı. Binanın cephesine, cephenin yukarı bölümlerine baktı. Ceset pencerenin biraz üstüne asılmıştı.

Islak rüzgârda, Edmond Chercené'nin cesedi, korku verici bir süs gibi evin duvarına tutturulmuştu.

Komiser pencereden çekildi, küçük yazıhaneden çıktı, dar ahşap merdiveni tırmandı, sendeledi, çatı arasına çıktı. Yeni bir pencere, yeni bir pervaz; oluklara ulaştı ve maktul Edmond Chernecé'nin cesedini yakından görme fırsatını buldu.

Cesedin gözleri yoktu. Oyulmuş göz çukurları yağmurlu rüzgârının altında açıktı. İki kolu da iyice açıktı, kanlı bileklerden başka bir şey görünmüyordu. Ceset, sıkı ve yanık etleri kesip parçalayan parlak ve burgulu tellerle tutturulmuştu. Yağmur kırbaç gibi şakaklarına vuruyordu. Niémans yeniden düşündü.

Rémy Caillois.

Philippe Sertys.

Edmond Chernecé.

Emin olduğu her şey, sağanaklar halinde aklına geliyordu. HAYIR! Cinayetler, bir yüz ya da bir vücut arayışında olan çılgın bir eşcinselin işi değildi. HAYIR! Burada söz konusu olan, kurbanlarını öfkesinin rastlantısıyla seçen, seri cinayetler işleyen bir katil değildi. Bu cinayetleri işleyen, mantıklı bir katil, bir amaç uğruna kimlikleri, biyolojik imzaları çalan bir hırsızdı. O amacı da, intikamdı.

Tutunduğu yeri bırakarak, yeniden çatı arasına çekildi. Ölünün evinde, sadece Niémans'ın nabzı duyuluyordu. Aramanın sonuna gelmediğinin farkındaydı komiser. Bu kâbusun son aşamasını biliyordu. Joisneau'nun cesedi burada, evin bir yerinde saklıydı.

Öldürülmeden birkaç saat önce, Chernecé de onu öldürmüştü.

Niémans her odaya, her girintiye, her eşyaya baktı. Mutfağı, salonu, yatak odalarını altüst etti. Bahçeyi kazdı, ağaçların altındaki kulübeyi boşalttı. Sonra zemin katta, merdiven altındaki renkli kâğıt kaplı kapıyı buldu. Ani bir hareketle kapıyı zıvanalarından söküp attı. Mahzene açılıyordu.

Bir taraftan olanları yeniden düşünürken, bir yandan da dikkatle basamakları indi. Gecenin on birinde tişört ve külotla yakaladığı doktor, kanlı bir operasyonu, Joisneau cinayetini yeni bitirmişti kuşkusuz. Telefonun fişini çekmesinin nedeni de, buydu. Komiserin Çin yapımı kalemliğin içinde gördüğü şişlerden biriyle genç teğmeni öldürmüş, sonra da muayenehanesini, kendi deyimiyle "düzenlemek" zorunda kalmıştı. Yeni bir takım giymesinin, valizlerini hazırlamasının nedeni de, buydu.

Niémans, kasvetli işini henüz bitirmiş bir celladı sorguya çekmişti, farkında olmadan; her zamanki körlüğü ve aptallığıyla.

Mahzende kemerler, örümcek ağlarıyla kaplı demir kafesler, yüzlerce şarap şişesi vardı. Koyu renk dipli, kırmızı mumlu, toprak rengi etiketli şişeler. Mahzenin her köşesini aradı, fıçıları yerlerinden oynattı, demir kafesleri çekti, üst üste yığılı şişeleri dağıttı. Yerdeki şarap birikintilerinden sarhoş edici bir koku yayıldı.

Ter içinde, tükürüp haykırarak çalışırken, sonunda hafif eğimli iki demir kapakla kapatılmış bir bölme buldu. Kilidi kırıp, kapağı açtı.

Döşemede açılmış bu çukurun dibinde, Joisneau'nun cesedi, beline kadar kapkara ve asidimsi bir sıvının içine gömülü bir halde duruyordu. Çevresinde yüzen yeşil plastik şişeler vardı. Kimyasal miyasmalar korkunç görevlerine başlamış, cesedin dokularına saldırmaya, kemirerek ağır ağır fümeroller çıkarmaya, bir zamanlar Grenoble'da Cinayet Masası'nda teğmen olan Éric Joisneau'nun fizikî varlığını yok etmeye girişmişlerdi. Genç adamın komisere dikili gözleri, bu berbat mezarın dibinde parlıyordu.

Niémans geri çekilip korkunç bir çığlık attı. Göğüs kafesinin genişlediğini, kaburgalarının bir şemsiyenin telleri gibi birbirlerinden ayrıldığını hissetti. Şişe raflarına tutunarak bağırsaklarını, öfkesini, pişmanlıklarını, şarap birikintilerinin içine kustu.

Bu şekilde ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Alkol kokuları içinde. Asit dumanları arasında. Ne var ki kafasında, yavaş yavaş, kabaran siyah ve zehirli sular gibi, Joisneau'nun katliyle hiçbir ilgisi olmayan, ama Guernon'daki seri cinayetlerin üzerine yeni ve bambaşka bir ışık tutan asıl gerçek canlandı.

Marc Costes, üç cinayetin her birinin ortak noktası olan üç malzeme arasındaki akrabalık ilişkisini koymuştu ortaya: su, buz, cam. Niémans şimdi önemli olanın bu olmadığını anlıyordu. Önemli olan, cesedin genel durumuydu.

Rémy Caillois'nın cesedi, nehirdeki aksi sayesinde bulunmuştu.

Philippe Sertys, buzdaki aksi...

Edmond Chernecé de, cam çatı üzerindeki aksi sayesinde.

Katil cinayetlerini öylesine ustaca sahneliyordu ki, cesedin kendisinden önce, aksi görülüyordu.

Bunun anlamı neydi?

Katil görüntüleri çoğaltmak uğruna, böyle bir zahmete neden giriyordu?

Niémans bu stratejinin amaçları konusunda bir fikre sahip değildi, ama bu benzerlik, bu yansımalar, cesedi tüm kimliğinden, tüm özelliğinden yoksun bırakan bu göz ve el hırsızlığı arasında bir ilişki olduğunu seziyordu. Temyizi olmayan bir mahkemenin verdiği, hükümlünün VARLIĞININ tamamen yok edilme cezası.

Vücutlarının herhangi bir belirtici işaretten mahrum olması, birer yansımaya indirgenmesi için, bu insanlar ne yapmış olabilirlerdi?

Sekizinci bölüm

Kırk birinci kısım

Guernon Mezarlığı Sarzac'takine benzemiyordu. Beyaz mermerden sütunlar karanlık çimenlerin üzerinde, simetrik aysbergler gibi sıralanıyordu. Haçlar da, meraklı siluetler gibi, parmak uçlarında dikilmişti. Buradaki tek düzensizlik, ölü yapraklardı; zümrüt yeşili çimenler üzerinde, sarı fırça darbeleri. Karim Abdouf mezarların arasında ilerliyor, sabırla, düzenle, mermerin, taşın ya da demirin üzerine kazınmış isimleri, kitabeleri okuyordu.

Şimdilik, Sylvain Hérault'nun mezarına rastlamamıştı.

Bir taraftan yürüyor, bir taraftan da soruşturmanın bu son saatlerde aldığı keskin dönemeci düşünüyordu. Bu kente olabildiğince çabuk gelmiş, bu amaçla da bir Audi'ye "el koymak"tan çekinmemişti. Niémans'ın soruşturma dosyasının tüm ayrıntılarını okuyup ezberledikten sonra, kendi dosyasının önemsizliği karşısında umutsuzluğa kapılmamak için kendini zorlaması gerekiyordu. Bir okulun soyulması ve Sarzac Mezarlığı'nda bir kabre girilmesi, bir ailenin trajik kaderini gözler önüne sermişti. Üstelik bu kader şimdi de Guernon'daki seri cinayetlerle ilgili olabilirdi. Sertys'in kişiliği iki olay arasında bir eksen görevi görüyordu; Karim kendi yolunda sonuna kadar gitmeye, adamın başka ilişkilerini, diğer bağlantılarını bulmaya kararlıydı.

Gözlerini en fazla kamaştıran bu döne döne inen spiral değildi. Asıl önemlisi Pierre Niémans'ın, Cannes-Écluse seminerleri sırasında etkisinde kaldığı bu komiserin yanında çalışmasıydı. Aynalar ve atom kuramının polisi. Sokakların, şiddetin, öfkeli ve zorlu adamı. Yeraltı dünyasında kendine haklı bir ün edinen, ama denetlenemez karakteri ve psikolojik şiddet krizleri yüzünden kenara çekilmek zorunda bırakılan parlak bir polis. Bu yeni işbirliği bir türlü aklından çıkmıyordu. Gururluydu kuşkusuz. Çok da heyecanlı. Asıl önemlisi, onunla karşılaşmadan daha birkaç saat önce, Niémans'ı hatırlamış olmaktan da oldukça rahatsızdı.

Mezarlıktaki son ağaçlı yola da baktı. Sylvain Hérault'dan en ufak bir iz yoktu. Bir tek iki bitkin kolonun taşıdığı şapel görünümlü yapı kalmıştı göz atmadığı; ölü yakma yeri, krematoryum. Hızlı adımlarla, binaya yaklaştı. Daima her ipucunu takip etme güdüsü. Tepedeki camlardan ışık alan, iki yanı, üzerinde isimler ve tarihler yazılı küçük kutucuklarla dolu bir koridora girdi. Sağa sola kısa bakışlar atarak, Küller Salonu'na vardı. Posta kutularına benzeyen küçük kutular duvar boyunca yükseliyor, üzerlerindeki yazıların ve süslerin farklılığıyla göze çarpıyorlardı. Bazen, bir girintinin dibindeki solmuş bir buket, renkli palyaço rolü oynuyor, sonra yeniden sıkıcı tekdüzelik egemenliğini sürdürüyordu. Dipte, mermer duvarın üzerine kazınmış bir dua dikkat çekiyordu.

Karim biraz daha yaklaştı. Duvarların arasında nemli, kararsız, yüzeysel dalgın bir rüzgâr ıslık çalıyordu. Polis teğmeninin bacakları arasında birbirlerine sarılan, kuru yapraklara karışan ince kireç sütunları vardı.

İşte aradığını o zaman gördü.

Bir mezar yazısı. Yaklaşıp okudu: Sylvain Hérault. Doğumu şubat 1951. Ölümü ağustos 1980. Karim, Judith'in babasının yakılmış olacağını tahmin etmiyordu. Bu yöntem, Fabienne'in dinî inançlarına uygun değildi.

Ne var ki onu en fazla şaşırtan bu değildi. Kanını donduran, küllerin konduğu deliğin dibine yerleştirilmiş, çiy damlalarıyla ıslanmış, canlı ve kırmızı çiçeklerdi. Karim çiçeklerin yapraklarına dokundu; buket taptazeydi. Bugün konulmuş olmalıydı. Topuklarının üzerinde döndü, parmaklarını şıklattı.

Bu kovalamaca hiç bitmeyecekti.

Abdouf mezarlıktan çıktı, bir nöbetçi, bir bahçıvan bulabilmek umuduyla çevreyi dolandı, bir baraka ya da kulübe aradı. Sol tarafta, iç karartıcı küçük bir kulübe gördü. Pencereden soluk bir ışık yayılıyordu.

Gürültü etmeden parmaklıklı kapıyı itti, kendini üst kısmı tel örgülerle kaplanıp dev bir kafese benzetilmiş bir bahçede buldu. Bir yerlerden güvercin kuğurdamaları geliyordu.

Karim birkaç adım attı; gırtlaklardan gelen kuğurdamalar arttı, kanat çırpışları kâğıt açacakları gibi sessizliği böldü. Genç teğmen gözlerini kıstı,

krematoryumun deliklerine benzeyen girintilere baktı. Güvercinleri gördü. Küçük ve koyu yeşil girintilerde uyuklayan yüzlerce gri güvercin. Polis memuru üç basamağı tırmanıp zili çaldı. Kapı hemen açıldı.

– Ne istiyorsun, serseri?

Adamın elinde, namlusu doğrultulmuş pompalı bir tüfek vardı.

– Polis memuruyum, dedi Karim sakin bir sesle. Kimliğimi göstermeme izin verin...

– Tabiî, tabiî gündüz feneri. Ben de Kutsal Ruh'um. Sakın kıpırdama!

Polis teğmeni basamakları geri geri indi. Hakaret vücudunu elektriklendirmişti. Birini öldürmek istemesi için, böylesi hakaretlere hiç de ihtiyacı yoktu aslında.

– Kıpırdama, dedim sana! diye bağırdı mezarcı, tüfeğinin namlusunu Karim'in yüzüne doğrulturken.

Dudaklarının kenarında köpük köpük tükürük vardı.

Karim biraz daha geriledi, usulca. Adam titriyordu. Arap'ın peşinden bir basamak indi. Elindeki silahı, kötü bir gerilim filminde yabasını vampire karşı kaldıran bir köylü gibi tutuyordu. Arkalarında, güvercinler, havadaki gerginliği hissetmiş gibi kanat çırptılar.

– Ağzını burnunu dağıtacağım, sonra da...

– İşte buna şaşarım, babalık. Silahın boş.

İhtiyar sırıttı:

– Ya, öyle mi? Daha bu gece doldurdum, götümün kenarı.

– Belki, ama namluya fişek sürmeyi unutmuşsun.

Adam bir an tüfeğine baktı. Karim durumdan yararlandı. İki basamağı bir

sıçrayışta tırmandı, iyice yağlanmış namluyu sol eliyle itti, sağ eliyle de Gluck'unu çekti. İhtiyarı kapının pervazına doğru itti, bileğini pervazın köşesine dayadı.

Mezarcı bir çığlık atıp tüfeği bıraktı. Gözlerini kaldırdığında, alnının birkaç santim ötesinde, otomatiğin kapkara namlusunu gördü.

– Beni iyi dinle, salak, dedi Karim soluk soluğa. Benim bilgiye ihtiyacım var. Sorularıma cevap verirsen, fazla güçlük çıkarmadan çekip giderim. Aptal adam rolüne devam edersen, işler karışır. Hem de çok karışır. Senin için. Ee, ne diyorsun?

Mezarcı başını salladı, gözleri yuvalarından uğramıştı. Yüzündeki tüm saldırganlık uçup gitmiş, yerini kor kızıllık almıştı. Karim'in iyi bildiği "panik kırmızısı"ydı bu. Buruşuk gırtlağı biraz daha sıktı:

– Sylvain Hérault. Ağustos 1980. Yakılmış. Anlat.

– Hérault mu? diye kekeledi mezar kazıcı. Tanımıyorum. Karim adamı kendine çekti sonra yine duvarın köşesine itti. Adam yüzünü buruşturdu. Ensesinin hizasında, kan duvarı ıslattı. Panik, kuş tüneklerini de sardı. Tel örgülerin gerisinde mahpus güvercinler, şimdi artık bütün yönlerde uçuşuyordu. Polis teğmeni fısıldadı:

– Sylvain Herault. Karısı çok uzun boylu. Esmer. Kıvırcık. Gözlüklü. Çok da güzel. Küçük kızı gibi. Düşün.

Adam başını sarsak sarsak salladı.

– Tamam, hatırladım... Çok tuhaf bir cenaze töreniydi... Kimse yoktu.

– Ne demek, kimse yoktu?

– Dediğim gibi, kadın bile gelmedi. Cesedin yakılması için bana para verdi, önceden verdi, ondan sonra kimse onu bir daha Guernon'da görmedi. Cesedi yaktım. Ben... ben... tek başıma.

– Adam, neden ölmüş?

– Otomobil kazası.

Mağripli otoyolu ve çocuğun cesedinin korkunç fotoğraflarını hatırladı. Trafik terörü. Tekrarlanan, birbirine benzeyen bir nakarat. Abdouf parmaklarını gevşetti. Güvercinler spiraller çizerek uçuyor, tavanı oluşturan tel örgüleri yırtmaya çalışıyorlardı.

– Bana kanıt gerek. Bu konuda ne biliyorsun?

– Belledonne'a giden yolda, bir arabanın altında kalmış. Bisikletliymiş... İşe giderken... Şoför içkiyi biraz fazla kaçırmış galiba... Ben...

– Soruşturma açıldı mı?

– Bilmem... Her neyse, arabanın şoförü hiç yakalanamadı. Cesedi yol üzerinde, tamamen parçalanmış olarak buldular.

Karim hayal kırıklığına uğramıştı.

– İşe giderken, dedin; nasıl bir iş?

– Dağ köylerinde çalışıyordu. Kristalciydi...

– Ne demek bu?

– Yüksek zirvelerde, değerli kristaller arayan heriflere öyle deriz... Dediklerine göre, içlerinden en iyisiymiş, ama hayatını tehlikeye atmakta da üzerine yokmuş...

Karim konuyu değiştirdi:

– Neden Guernon'dan hiç kimse cenazeye gelmedi?

Adam bir idamlığın gırtlağı gibi yanmış boynunu ovuşturuyordu. Panik halindeki güvercinlerine endişeyle baktı.

– Yeniydiler... Başka bir köyden geldiler... Taverlay... Dağlarda... Onun için kimsenin aklına cenazeye katılmak gelmedi. Söyledim sana, tek bir kişi bile

yoktu!

Karim son sorusunu sordu:

– Kutunun kapağının önünde bir buket çiçek var. Kim getirdi?

Mezarcının tuzağa düşmüş hayvan gözleri yuvalarında döndü. Güvercinlerden biri omzuna kondu. Çığlığını bastırıp, kekeledi:

– Onun önünde hep çiçek olmuştur...

– Kim getiriyor? diye yineledi Karim. Çok uzun boylu bir kadın mı? Siyah saçlı bir kadın mı? Fabienne Hérault'nun kendisi mi?

İhtiyar başını hızla salladı:

– Hayır.

– Peki öyleyse, kim?

Yaşlı adam sanki dudaklarındaki ince tükürük tabakası üzerinde kayan sözleri telaffuzdan çekiniyormuş gibi tereddüt etti. Üzerlerinden gri bir kar gibi, tüy yağıyordu. Sonunda mırıldandı:

– Sophie... Sophie Caillois.

Polis teğmeninin gözleri kamaştı. Birden, iki dosya arasında yeni bir ilişki ortaya çıkmıştı. Yüzünü herifinkine birkaç milim kalıncaya kadar yaklaştırdı:

– KİM?

– Evet... diye hıçkırdı adam. Rémy Caillois'nın karısı. Her hafta gelir. Bazen, haftada birkaç kez... Radyoda cinayeti duyduğumda, gidip jandarmalarla konuşmayı düşündüm... Yemin ederim... bilgi vermek için... Belki de cinayetle ilgisi vardır... Ben...

Karim, ihtiyarı tellerin ve kuşlarının arasına doğru itti. Demir parmaklıklı kapıyı itip arabasına koştu. Yüreği bir gong gibi vuruyordu.

Kırk ikinci kısım

Karim arabasını üniversitenin merkez binasına kadar sürdü. Yaklaşır yaklaşmaz, ana girişi gözleyen polis memurunu fark etti. Kuşkusuz, Sophie Caillois'yı izlemekle de görevliydi polis. Hiçbir şey olmamışçasına yoluna devam etti, binanın çevresini dolandı, arkada ikinci bir kapı gördü. Plastik bir tenteyle onarılmaya çalışılmış, dökük bir beton sundurmanın altında, kapkara camlı iki kanatlı bir kapı. Polis teğmeni arabasını yüz metre ötede durdurup, Niémans'ın odasındayken aldığı üniversite krokisini çıkardı: Caillois'ların dairesini de gösteren, açıklamalı bir krokiydi bu. Caillois'lar 34 numarada oturuyorlardı.

Yağmur altında, otomobilden çıktı, kapıya doğru yürüdü. Ellerini şakaklarına koyup yüzünü cama dayadı, böylece içerisini daha kolay görebilirdi. Kapının birbirine kilitli iki kanadı, kemer şeklinde eski model bir motosiklet alarmıyla korunuyordu. Yağmur şiddetini artırmıştı, plastik tenteyi giderek artan bir hızla dövmeye başladı. Böyle bir gürültü her türlü haneye tecavüz girişimini örtbas edecek kadar güçlüydü. Karim geriledi, bir ayak darbesiyle camı kırdı.

Dar bir koridora daldı, bir süre sonra kendini karanlık ve dev gibi bir holde buldu. Camdan baktığında, dışarıda soğuktan titreyen nöbetçiyi gördü. Sağ taraftaki merdivenlere yöneldi, basamakları dörder dörder tırmandı. İmdat ampullerinin aydınlığı, merdiven ışıklarını yakmasına gerek bırakmıyordu. Karim demir basamaklarda gürültü çıkarmamaya büyük bir gayret gösteriyordu.

Yatılı öğrencilerin odalarının bulunduğu sekizinci kata sessizlik hâkimdi. Elinde Niemans'ın el yazısıyla notlar aldığı kroki olduğu halde koridora girdi. İlerledikçe, zillerin üzerine yapıştırılmış isimleri okudu. Ayaklarının altında, muşambanın gevşekliğini duyuyordu.

Sabahın ikisinde bile, biraz müzik, bir radyo sesi, yatılıların yalnızlığını kanıtlayacak herhangi bir ses duymayı bekliyordu. Oysa en ufak bir şey

duymadı. Belki de öğrenciler yataklarına saklanmış, katilin gelip gözlerini oymasını bekliyorlardı, dehşet içinde. Karim biraz daha ilerledi. Sonunda, aradığı kapıyı buldu. Zili çalmaya tereddüt etti, sonra kapıyı hafifçe tıklattı.

Cevap yoktu.

Yeniden tıklattı, hep aynı yumuşaklıkla. Cevap yoktu. İçeriden hiç ses gelmedi. Bir hışırtı bile. Tuhaf, aşağıdaki polisin varlığı, Sophie Caillois'nın evde olduğu anlamına gelmeliydi.

Ani bir refleksle Gluck'u çıkardı, kapının kilidini inceledi. Kapı kilitli bile değildi. Polis teğmeni lateks eldivenlerini ellerine geçirdi, cebinden bir dizi polimer çubuk çıkardı. Çubuklardan birini ana kilidin dilinin altına sürdü, aynı zamanda da kapının kanadını iterken eliyle de biraz kaldırmaya çalıştı. Kapı birkaç saniye içinde açıldı. Karim bir soluk kadar bile gürültü çıkarmadan içeriye süzüldü.

Evin bütün odalarına baktı. Kimse yoktu. İçinde bir his, kadının kaçtığını söylüyordu. Hem de bir daha dönmemek üzere. Bu kez daha dikkatli davranarak, aramaya başladı. Duvarlardaki tuhaf resimleri gördü. Halkalara asılı ya da stadyumda koşan, sarışın sporcuların siyah beyaz resimleri. Mobilyaların üzerini, çekmecelerin içlerini araştırdı. Bir şey yoktu. Sophie Caillois gittiğini ele verecek tek bir belirti, tek bir iz bırakmamıştı; yine de kadının tüydüğünden emindi Karim. Evden hemen ayrılamadı. Henüz farkına varamadığı bir ayrıntı, gitmesini engelliyordu. Genç teğmen döndü, eğildi, o anda kafasının çalışmasını engelleyen kum tanesini bulabilmek için çevresine bakındı.

Sonunda buldu da.

Odada güçlü bir tutkal kokusu vardı. Yeni kurumuş duvar kâğıdı tutkalı. Karim duvarlar boyunca araştırdı, her bir köşeyi inceledi. Yoksa Caillois'lar sadece cinayetten birkaç gün önce duvar kâğıtlarını mı yenilemişti? Basit bir rastlantı mıydı? Karim bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı, bu işte rastlantıya yer yoktu, genel kâbusa ait olmayan en ufak bir ayrıntı olmadığı gibi.

Sezgisine uyarak eşyalardan bazılarının yerini değiştirdi, duvar kâğıdının bir ucunu tutup kaldırdı. Sonuç sıfır. Karim durakladı, yetki alanının dışındaydı,

elinde arama izni yoktu, üstelik birinci derece tanık olarak dinlenecek bir insanın evine izinsiz girmişti. Bir saniye tereddüt etti, yutkundu, sonra kâğıdın bir başka ucunu kaldırdı. Diğer duvara döndü, duvar kâğıdından yeni bir parça kaldırdı. Kendine doğru çekti, eski boyanın bir bölümü göründü.

Duvarın üzerinde, kahverengimsi bir yazı vardı. Yazıda sadece bir kelime okunabiliyordu: KIZIL. Vakit geçirmeden yazının solundaki kâğıtları da yırttı. Çok geçmeden, tutkal izleri arasından, cümlenin tamamı göründü

"KIZIL NEHİRLERİN

KAYNAĞINA ULAŞACAĞIM

JUDİTH"

Yazı bir çocuğa aitti, kullanılan mürekkep de kandı. Cümle, bıçakla yazılmış gibi, duvara kazınmıştı. Rémy Caillois'nın öldürülmesi. "Kızıl nehirler". Judith. Artık söz konusu olan bağlantılar, ilişkiler, yansımalar değildi. Şimdi her iki olay da birdi.

Birden, arkasında hafif bir ses duydu. Ani bir refleksle döndü. Glock'u iki eliyle kavramıştı bile. Aralık kapıdan süzülüp kaçan gölgeyi belli belirsiz görebildi. Bağırarak fırladı.

Siluet koridorun köşesinde çoktan gözden kaybolmuştu. Hızlı ve aceleci adımlar, canlanmak için fırsat kollayan uzun koridorda çoktan paniğe neden olmuştu. Kapılar aralandı, korkulu yüzler göründü.

Karim koşar adımla ilk köşeye ulaşıp sağa saptı, Asma merdivende yankılanan ayak seslerini duyuyordu.

Karim de adamın peşinden merdiven boşluğuna daldı. Gölge, granit basamaklardan indikçe, tüm asma merdiven titriyordu. Karim peşindeydi. Kramponlu tabanları basamaklar arasındaki sahanlığa bir kez değiyor veya değmiyordu.

Katlar birbiri ardından iniliyordu. Karim gittikçe yaklaşıyordu. Kurbanının birkaç soluk gerisindeydi artık. Şimdi aynı katı düşey merdiven duvarının, farklı yanlarından iniyorlardı. Polis teğmeni aşağıda, solda muşamba bir yağmurluğun parlak sırtını gördü. Elini metal trabzanın düşey çubukları arasından uzattı, gölgenin kolunu, omzundan tuttu. Ama yeterince kuvvetle değil. Kolu trabzanın düşey çubukları arasına sıkıştı. Gölge kurtuldu. Karim yeniden adamın peşine düştü. Birkaç saniye kaybetmişti.

Geniş hole vardı. İçeride kimse yoktu, her yere sessizlik hâkimdi. Karim dışarıdaki nöbetçinin yerinden kıpırdamadığını gördü. Biraz önce girmek için kullandığı arka kapıya atıldı. Kimse yoktu. Bir yağmur perdesi, dışarıyı görmesini engelliyordu.

Bir küfür savurdu. Kırık camdan atladı, yağmurun hareli grisine bürünmüş kampüse baktı. Ne bir canlı, ne de bir otomobil vardı. Sadece öfkeyle çarpan tentenin gürültüsü duyuluyordu. Karim silahını indirip geri döndü, içinde küçük de olsa son bir umut vardı; belki de gölge hâlâ içerideydi.

Birden, kocaman bir dalga onu kapının camlı kanatlarına doğru fırlattı. Kısa bir an, ne olduğunu anlayamadı, silahını düşürmüştü. Buz gibi sular başından aşağı döküldü. Yerde büzülmüş bir halde çökmüşken başını kaldırdı, girişi koruyan tentenin yağmur suyuyla dolup koptuğunu anladı.

Bir kaza olduğunu sandı.

Ne var ki binaya hâlâ iki iple bağlı plastik brandanın ilerisinde, parlak siyah gölgeyi gördü. Siyah yağmurluk, bacaklarında polikarbonattan yapılmış dar bir tulum, kafasında kar başlığı onun üzerinde bisiklet kaskı, iki eliyle Karim'in Glock'unu kavramış, doğrultuyordu.

Polis teğmeni ağzını açtı, ama tek bir ses bile çıkaramadı.

Birden gölge tetiğe asıldı, camların yankısında daha da artan bir gürültüyle şarjörü boşaltmaya başladı. Karim dertop oldu, yüzünü elleriyle korumaya çalışıyordu. Patlamalar kırılan camların sesine, çevredeki yağmurun gürültüsüne karışırken, çatlak bir sesle haykırdı.

İçinden gelen bir dürtüyle, on altı el silah sesi saydı, son kovanlar yere

düşerken, başını kaldırma cesaretini gösterdi. Çıplak bir elin silahı yere attığını, sonra da yağmur perdesinin ardında gözden kaybolduğunu görecek kadar zamanı oldu. Donuk, boğum boğum, pansumanlı, tırmık izli ve kısa tırnaklı bir el.

Bir kadın eli.

Hâlâ namlusundan duman çıkmakta olan Gluck'a baktı uzunca bir süre. Sonra küçük baklava desenli kabzaya. Kafasında hâlâ silah sesleri yankılanıyordu. Burnunda da keskin kordit kokusu. Birkaç saniye sonra, ön kapıda nöbet tutan polis memuru, elde silah, göründü.

Ne var ki Karim ne adamın endişeli bağırışlarını, ne de uyarılarını duyuyordu. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında, iki gerçek vardı artık.

Birincisi: katil hayatını bağışlamıştı.

İkincisi: elinde katilin parmak izleri vardı.

Kırk üçüncü kısım

– Sophie Caillois’nın evinde ne yapıyordunuz? Yetki alanınızın dışındasınız, en basit yasaları bile çiğnediniz, istesek sizi...

Karim, Yüzbaşı Vertmont’un öfkesini izliyordu; çıplak bir kafa, kıpkırmızı bir yüz. Başını usulca salladı, üzgün görünmeye çalıştı. Sonunda ağzını açtı:

– Daha önce Yüzbaşı Barnes’a her şeyi anlatmıştım. Guernon cinayetleri, üzerinde çalıştığım bir dosyayla da ilgili... Benim kentimde, Sarzac’taki bir dosya, Lot Bölgesi.

– İlk kez duyuyorum. Yine de anlattıklarınız ne birinci dereceden önemli bir tanığın evinde bulunmanızı, ne de haneye tecavüzü haklı gösterir.

– Başkomiser Niémans’la görüşüp...

– Niémans’ı unutun. Bu soruşturmayla ilgisi kalmadı artık. (Vermont yazı masasının üzerinden bir kağıt uzattı.) Grenoble Cinayet Masası yetkilileri biraz önce geldiler.

– Sahi mi?

– Komiser Niémans’ın başı belada. Bir gece önce, Parc-des-Princes’teki maç çıkışında bir holigan pataklamış. Adamın durumu kötü. Niémans, Paris’e çağrıldı.

Karim sonunda Niémans’ın buralarda ne aradığını anlamıştı. Demir polis anlaşılan bu bilmem kaçıncı olaydan sonra adını unutturmak istemişti. Yine de Niémans’ın bu akşam Paris’e döneceğine ihtimal vermedi. Hayır. Böylesi bir işi bırakıp gideceklerden değildi o. Hele disiplin kuruluna ya da İçişleri Bakanlığı’na hesap vereceklerden, hiç. Pierre Niémans önce katili ve katilin

amacını ortaya çıkaracaktı. Karim de yanında olacaktı. Yine de jandarma yüzbaşısını dinliyormuş gibi yaptı.

– Cinayet Masası'nın adamları soruşturmayı kontrollerine aldılar mı?

– Daha değil, dedi Vermont. Önce, onları bilgilendirmemiz gerekiyor.

– Sanki Niémans'ın eksikliğini duymayacakmışsınız gibime geliyor.

– Yanılıyorsunuz. O hasta biri, ama en azından suçluların dünyasını iyi tanıyor. O, bu dünyayı soluyor. Grenoble aynasızlarıyla, işe en başından başlamamız gerekecek. Sonunda nereye varmak için, biliyorsanız siz söyleyin.

Karim iki yumruğunu yüzbaşının masasına dayayıp eğildi.

– Sarzac Polis Karakolu'ndan Komiser Henri Crozier'yi arayın. Verdiğim bilgileri kontrol edin. Yetkim olsun olmasın, benim soruşturmam Guernon cinayetleriyle doğrudan bağlantılı. Kurbanlardan biri, Philippe Sertys dün gece, ölmeden önce şehrimdeki mezarlığa saldırdı.

Vermont yüzünü kuşkuyla buruşturdu.

– Bir rapor yazın. Mezarlığa saldıran kurbanlar. Her yandan akın eden polisler. Eğer bu hikâyenin yeterince karışık olmadığını düşünüyorsanız...

– Ben...

– Katil bir kez daha vurdu.

Karim arkasına döndü. Niémans kapının eşiğinde duruyordu. Yüzü solgun, çizgileri gergindi. Mağripli son saatlerde rastladığı anıt mezar heykellerini düşündü.

– Edmond Chernecé, diye devam etti Niémans. Annecy'de göz hekimi. (Masaya yaklaştı, önce Karim'e, sonra da Vermont'a baktı.) Telle boğulmuş, Gözleri oyulmuş. Elleri yok. Seri cinayetler devam ediyor.

Vermont iskemlesini duvara itti. Birkaç saniye sonunda, yakınır gibi

mırıldandı:

– Size söylemiştik... Herkes söylemeye çalışmıştı size...

– Ne? Bana ne söylediniz? diye haykırdı Niémans.

– Seri cinayetler işleyen katil olduğunu. Psikopat bir cani. Amerikan usulü. Uzmanları çağırın. Psikolojik profilini çıkarsınlar... Bilemiyorum... Ben bile, bir taşra jandarması olarak...

Niémans haykırdı:

– Bu bir seri, ama o seri cinayetler işleyen bir katil değil! Deli de değil. İntikam alıyor. Kurbanlarıyla ilgili, mantıklı bir amacı var. Bu üç adamın arasında, öldürülmelerini açıklayacak bir bağlantı var! Allah kahretsin. Bizim de bulmamız gereken, bu bağlantı.

Vermont sustu ve bitkince bir el işareti yaptı. Karim sessizlikten yararlandı:

– Komiser, izin verirseniz size...

– Şimdi sırası değil.

Niémans ayağa kalktı, sinirli bir hareketle paltosunun eteklerini düzeltti. Bu zarafet, kaba polis ünüyle uyuşmuyordu. Karim ısrar etti:

– Sophie Caillois tüydü.

Tel çerçevelerin ardındaki gözler ona çevrildi.

– Ne? Oraya bir nöbetçi...

– Hiçbir şey görmemiş. Bana kalırsa, çoktan uzaklaşmıştır.

Niémans gözlerini Karim’e dikti. Daha önce hiç görülmemiş, genetik olarak imkânsız bir hayvana bakıyor gibiydi.

– Bu saçmalığın anlamı da ne? diye sordu. Neden kaçmış olsun ki?

– Çünkü başından beri haklıydınız. (Karim komisere konuşuyordu, ama gözlerini Vermont'dan ayırmıyordu.) Kurbanların ortak bir sırrı var. Cinayetlerle ilişkili bir sır. Sophie Caillois bu ilişkiyi bildiği için kaçtı. Belki de bundan sonraki kurban, oydu.

– Allah kahretsin...

Niemans gözlüklerini düzeltti. Birkaç saniye düşündü, sonra boksörvari bir çene işaretiyle, Karim'e peşinden gelmesini belirtti.

– Yeni gelişmeler var, Komiser. Caillois'ların evinde, duvara kazınmış bir yazı buldum. "Judith" imzalı, "kızıl nehirler"den söz eden bir yazı. Kurbanlar arasında ortak bir nokta arıyordunuz. İşte size en azından bir ortak nokta, Caillois ile Sertys arasında bir ortak nokta sunuyorum: Judith. Peşinde olduğum, yüzü silinmiş, küçük kız. Sertys onun kabrine saldırdı, Caillois'ların evinde de onun imzasını taşıyan bir mesaj var.

Komiser kapıya yöneldi.

– Benimle gel.

Vermont öfkeyle ayaklandı.

– Tamam, kaçın bakalım! Sırlarınızı kendinize saklayın!

Niémans, Karim'i dışarıya doğru itekliyordu. Yüzbaşı bağırdı:

– Siz artık soruşturmayla görevli değilsiniz, Niémans! Görevden alındınız! Bunu anlayabiliyor musunuz? Bundan böyle en ufak bir ağırlığınız yok... Hiç! Bir soluk, bir hava akımı kadar bile! İşte o zaman bu bilmem ne çocuğunun saçmalıklarını dinleyebilirsiniz. Bu serserinin, bu ne idüğü belirsizin... Harika bir çift! Ben...

Niémans birkaç kapı ötedeki boş odaya girmişti. Karim'i içeri çekti, ışığı yakıp kapıyı kapattı, jandarma yüzbaşısının bağırtısı duyulmaz oldu. Bir iskemle yakalayıp uzattı. Sakince mırıldandı:

– Dinliyorum.

Kırk dördüncü kısım

Karim oturmadı, heyecanla anlatmaya başladı:

– Duvardaki yazı açık olarak “Kızıl nehirlerin kaynağına ulaşacağım” diyordu, mürekkep yerine de kan kullanılmış. Kalem yerine de bıçak. Bundan sonraki geceler boyunca kâbus görmenize neden olabilecek bir şey. Üstelik altında imza olarak da “Judith” yazılı. Kuşkum yok, “Judith Hérault”. Ölü birinin adı Komiser. 1982’de ölmüş birinin.

– Hiçbir şey anlamadım.

– Ben de, dedi Karim soluk soluğa. Ama bu hafta sonunda gerçekleşen olaylardan bazılarını tahmin edebiliyorum.

Niémans ayakta kalmıştı. Usulca başını salladı. Mağripli devam etti:

– Bakın. Katil önce Rémy Caillois’yı ortadan kaldırıyor, diyelim cumartesi, gündüz. Vücudunu kesip biçtikten sonra kayaların arasına sıkıştırıyor. Bu kadar tiyatrovari gösterinin sebebi ne, bilmiyorum. Ertesi sabah, kampüsün bir yerinde beklemeye başlıyor. Sophie Caillois’nın hareketlerini, yaptıklarını gözlüyor. Kadın önce hiç kıpırdamıyor. Sonunda çıkmaya karar veriyor, diyelim öğlene doğru. Belki de dağlara, kocasını aramaya gidiyor, bilmiyorum. Bu sırada katil kadının evine giriyor ve duvara “Kızıl nehirlerin kaynağına ulaşacağım” yazısını kazıyor.

– Devam et.

– Sonra, Sophie Caillois evine dönüp yazıyı buluyor. Bu kelimelerin ne anlama geldiğini gayet iyi biliyor. Geçmişin canlanmakta olduğunu, kocasının büyük bir ihtimalle öldürüldüğünü anlıyor. Paniğe kapılıyor, gizlilik yemini ettiklerini unutup kocasının suç ortaklığını yapmış olan ya da hâlâ yapan

Philippe Sertys’e telefon ediyor.

– Bütün bunları nereden çıkarıyorsun?

Karim eğildi, alçak sesle cevap verdi:

– Benim düşünceme göre Caillois, Sertys ve karısı çocukluk arkadaşı, daha çok küçükken birlikte bir suç işlediler. “Kızıl nehirler” terimi ve Judith’in ailesiyle ilgili bir suç.

– Karim, sana daha önce de söyledim, seksenli yıllarda Caillois ve Sertys olsa olsa on, on iki yaşlarındaydı, şimdi sen de diyorsun ki...

– Bırakın da, sözümü bitireyim. Philippe Sertys, Caillois’ların evine gelip, yazıyı görüyor. O da “kızıl nehirler” yazısındaki anlamı çıkarıp gerçekten korkmaya başlıyor. Ama daha önce, acil olan şeyi halletmesi gerek; gizli bir şeyi, bir sırrı hatırlatan yazıyı saklamak. Bundan eminim. Caillois’nın ölümüne rağmen, cinayetinin altına “Judith” imzası atan katile rağmen, Sertys ve Sophie Caillois kendi suçluluklarının izini örtmekten başka bir şey düşünmediler. Hastabakıcı yardımcısı gidip duvar kâğıtlarını getiriyor, kâğıtları duvara kazılı mesajın üzerine yapıştırıyorlar. Evin her tarafında tutkal kokusu olmasının nedeni de, bu.

Niémans’ın gözleri parladı. Karim, komiserin muhtemelen genç kadını sorguladığı sırada bu ayrıntının farkına varmış olduğunu anladı. Söze devam etti:

– Bütün pazar günü boyunca, beklediler. Ya da yeniden Caillois’yı bulmaya çalıştılar, bilemiyorum. Sonunda, akşama doğru, Sophie Caillois jandarmaya haber vermeyi düşündü. Aynı anda da, kayaların arasındaki ceset bulundu.

– Devamı için de bir açıklaman var mı?

– O gece, karanlıkta, Sertys, Sarzac’ın yolunu tuttu.

– Neden?

– Çünkü Rémy Caillois cinayetinin altında Judith imzası vardı, on beş yıl önce ölen ve Sarzac’a gömülen birinin adı. Sertys bunu biliyordu.

– Burası fazla zorlama gibi oldu.

– Belki. Ama evvelki akşam Sertys benim şehrimdeydi, yanında üçüncü kurbandan, Chernecé'den başkası olamayacak biriyle birlikte. Okulun arşivlerini aradılar. Mezarlığa gidip, Judith'in kabrini açtılar. Bir ölüyü arayan, nereye gider? Mezarına.

– Devam et.

– Sertys ve diğeri Sarzac'ta ne buldular, bilemiyorum. Tabutu açıp açmadıklarını da bilmiyorum. Kabirde etraflı bir araştırma yapamadım. İçimden bir ses, onları rahatlatacak bir şey bulamadıklarını söylüyor. Guernon'a korku içinde döndüler. Aman Tanrım, hiç düşündünüz mü? Bir zamanlar kendisine kötülük eden herkesi ortadan kaldırmaya kararlı bir hayalet...

– Bu anlattıkların için tek bir kanıtın bile yok.

Karim söyleneni duymazdan geldi.

– Artık pazartesi sabahındayız, şafak vaktinde, Niémans. Guernon'a döndükten sonra, Sertys de hayaletle karşılaşıyor. Bu da ikinci cinayet. Bu kez işkence falan yok. Hayalet artık bilmek istediklerini öğrenmiş çünkü. Artık intikam almaktan başka bir amacı yok. Teleferiği çalıştırıyor, cesedi dağa çıkarıyor. Her şey önceden tasarlanmış; ilk kurbanının üzerinde bir işaret bırakmıştı. İkincisinin üzerinde de bırakması gerekiyor. Artık durmayacaktır. İşte intikam teziniz işlemeye başladı, Niémans.

Komiser oturdu, bitkinliği yüzünden okunuyordu. Ter içindeydi.

– Neyin intikamı? Katil kim?

– Judith Hérault. Ya da kendini Judith sanan biri.

Komiser başını eğdi, bir süre sessizce durdu. Karim biraz daha yaklaştı.

– Sylvain Hérault'nun mezarını buldum, Niémans, mezarlığın krematoryumunda. Ölünün kendinde, pek bir şey bulamadım. Hérault bir otomobil altında kalarak ölmüş. Belki bu araştırmaya değer bir konu, şimdilik

bilemiyorum... Ama bu gece, bana yeni bir şey öğreten, mezarın kendi oldu. Küllerin önünde bir demet çiçek vardı, taptaze. Gidip öğrendim; yıllardan beri oraya her hafta çiçek koyan kim, biliyor musunuz? Sophie Caillois.

Niémans, başı dönüyormuş gibi, kafasını sallayarak hayır işareti yapıyordu.

– Buna nasıl bir açıklama uyduracaksın bakalım?

– Bana kalırsa, pişmanlık nedeniyle böyle hareket ediyordu.

Komiser cevap verme zahmetine katlanmadı. Abdouf bağırarak doğruldu:

– Hepsi uyuşuyor! Sophie Caillois'yı gerçek bir suçlu olarak göremiyorum. Ama kocasıyla paylaştığı bir sır var, hayatı boyunca da ağzını açmadı; ister aşk deyin, ister korku ya da her hangi bir başka nedenden dolayı. Yine de kimseye belli etmeden Sylvain Hérault'nun mezarına çiçek koydu, kocasının felaketine neden olduğu aileye saygı olarak belki de.

Karim, başkomiserin bir saç örgüsü ötesine diz çöktü.

– Niémans, diye devam etti, düşünün. Kocasının cesedi bulunmuş. "Judith" imzalı bu cinayetin, geçmişte kalmış bir çocuğun intikamı olduğu belli. Buna rağmen, kadın bugün gelip babanın mezarına çiçek bırakıyor. Bütün bu cinayetler Sophie Caillois'nın yüreğinde nefret uyandırmıyor. Tam tersine, anılarını güçlendiriyor. Bir de pişmanlıklarını. Allah kahretsin, Niémans, haklı olduğumdan eminim. Ortadan kaybolmadan önce, Hérault'lara son bir kez saygısını sunmak istedi.

Alabros saçlı polis cevap vermedi. Çizgileri derin ve çatlak gölgeler yaratacak kadar uzamıştı. Saniyeler geçti. Sonunda, Karim doğruldu, kısık bir sesle devam etti:

– Niémans, soruşturma dosyanızı dikkatle okudum. O dosyada Judith Hérault'ya götüren başka işaretler, ipuçları var.

Komiser içini çekti.

– Seni dinliyorum. Bundan ne çıkacak bilmiyorum, ama dinliyorum işte.

Mağripli polis kafese konmuş vahşi bir hayvan gibi odayı arşınlamaya koyuldu:

– Dosyanızda, katil konusunda emin olduğunuz tek bir şey varmış gibi görünüyor: o da dağcılık becerisi. Peki, Sylvain Hérault'nun mesleği neydi? Kristalcilik. Taş kristalleri bulabilmek için, zirvelerde dolaşıyordu. Olağandışı bir dağcı. Tüm hayatını falezlerin yamaçlarında, buzulların üzerinde geçirdi. İkinci cesedi bulduğunuz yerlerde.

– Bölgedeki yüzlerce tecrübeli dağcı gibi. Hepsi bu mu?

– Hayır, bir de ateş var?

– Ateş?

– Birinci otopsi raporunda, dikkatimi çeken bir şey vardı. Okuduğum andan beri, kafamın içinde çınlayan, garip bir cümle. Rémy Caillois'nın cesedinde yanık izleri vardı. Costes katilin kurbanın yaraları üzerine benzin püskürttüğünü yazmış. Kaçak bir aerosol şişesinden ya da Kärcher'den söz ediyor?

– Ne olmuş?

– Başka bir açıklama daha var. Katil kendi ağzında tuttuğu benzini püskürten bir alev yutucusu da olabilir.

– Ne demek istediğini hiç anlamıyorum.

– Önemli bir ayrıntıyı bilmiyorsunuz da, ondan. Judith Hérault alev yutmayı biliyordu. İnanılmaz, ama gerçek bu. Ölümünden birkaç hafta önce, ona ateş yutma yöntemlerini öğreten bir panayırcıyla tanıştım. Judith'i hayran bırakan yöntemler. Judith bu yöntemleri, "annesini" korumak için bir silah gibi kullanmaktan söz etmiş.

Niémans ensesini ovuşturuyordu.

– Saçmalama Karim. Judith öldü!

– Son bir işaret daha var, Komiser. Henüz fazla belirgin olmamakla birlikte,

işe yarayabilecek bir işaret. Birinci otopsi raporunda doktor, boğma konusuna değinirken “Metal tel. Bisiklet freni ya da piyano teli gibi” diyor. Sertys de aynı biçimde mi öldürülmüş?

Komiser başıyla onayladı. Karim devam etti:

– Belki fazla bir anlamı yok, ama Fabienne Hérault bir piyanistti. Gerçek bir virtüöz. Bir an için, üç kurbanı öldürmekte kullanılanın bir piyano teli olduğunu düşünün, bunda sembolik bir ilişki görmüyor musunuz? Geçmiş zamanın gerdiği bir piyano teli?

Pierre Niémans bu kez bağırarak ayağa kalktı:

– Varmak istediğin sonuç ne Karim? Ne arıyoruz? Bir hayalet falan mı?

Karim şaşkın bir yumurcak gibi, deri ceketinin eteğiyle oynuyordu.

– Bilmiyorum.

Niémans da odayı arşınlamaya başladı ve sordu:

– Anneyi düşündün, değil mi?

– Tabiî, tabiî onu düşündüm, dedi Karim. Ama katil o değil. (Sesini alçalttı.) Beni biraz daha dinleyin Komiser. En iyisini en sona sakladım. Caillois’ların evindeyken, bir hayalete yakalandım. Peşine düştüğüm, elimden kaçmayı başaran bir hayalet.

– Ne?

Karim suçlu suçlu gülümsedi.

– Bütün suç benim.

– Neye benziyordu o herif? diye sordu Niémans.

– “Neye benziyordu o kadın?” demeniz gerekirdi. Bir kadındı çünkü. Ellerini gördüm, soluğunu duydum. Hiç kuşkum kalmadı. Yaklaşık bir yetmiş boyunda

bir kadın. Oldukça güçlüydü, ama Judith'in annesi değil. O kadın bir dev anası. Bir seksenin üzerinde, halterci gibi omuzları var. Birçok tanık aynı şeyi söylüyor.

– Öyleyse?

– Bilmiyorum. Üzerinde siyah bir yağmurluk, bisikletçi kaskı ve kar başlığı vardı. Söyleyebileceğim, sadece bu.

Niémans ayağa kalktı.

– Eşkalini bildirmemiz gerek.

Karim kolunu tuttu.

– Hangi eşkalini. Gecenin içinden gelen bisikletçi mi? (Karim gülümsedi.) Belki elimde daha iyisi var.

Cebinden, şeffaf bir torbaya sarılmış Gluck'u çıkardı:

– Üzerinde parmak izleri var.

– Tabancanı mı almıştı?

– O kadarla da kalmadı, bir şarjörü kafamın üzerinden boşalttı. Çok ilginç bir katil o, Komiser. Psikopatlara yakışır bir intikam alıyor, ama kurbanlarının dışında kimsenin kötülüğünü istemediğinden eminim.

Niémans hızla kapıyı açtı.

– Birinci kata çık. Grenoble polisi yanında bir parmak izi karşılaştırıcısı getirmiş. Doğrudan MORFO'ya bağlı, yepyeni bir CMM. Nasıl çalıştıracaklarını bilmiyorlar. Onlara yardım eden bir uzman var: adı Patrick Astier. Git onu bul, yanında da adlî tıp uzmanı, Doktor Marc Costes olmalı. İkisi de benimle çalıştı. Onları bir kenara çek, durumu açıkla, tabancanın kabzasındaki izleri bilgisayardaki diğer örneklerle karşılaştırsınlar.

– Ya parmak izlerinden bir sonuç alamazsak?

– O zaman, anneyi ararız. Onun tanıklığı çok önemli.

– O kadıncağızı yirmi dört saatten beri arıyorum Niémans. Saklanıyor. Çok iyi saklanıyor.

– Bütün soruşturmayı baştan al. Belki gözden kaçırdığın bir şeyler vardır.

Karim diklendi:

– Gözden kaçırdığım hiçbir şey yok.

– Var. Kendin söyledin. Geldiğin şehirde, kızın mezarının çok bakımlı olduğunu anlattın. Demek mezara düzenli olarak bakan biri var. Kim? Sophie Caillois olamaz ya. Öyleyse, bu soruma cevap ver. O zaman, anneyi bulacaksın.

– Mezarlık bekçisine sordum. Hiç kimseyi...

– Belki de kendi gelmiyor. Belki de bir cenaze şirketiyle anlaştı, ne bileyim. Bul Karim. Zaten, mezarı açmak için oraya dönmek zorundasın.

Arap polis ürperdi.

– Mezarı açmak...

– O heriflerin ne aradığını öğrenmemiz gerek. Tabutun içinde, cenaze levazımatçısının adresini bulacaksın. (Niémans göz kırptı.) Tabutlar yün kazak gibidir, marka etiketini bulmak için, içlerine bakmak gerekir.

Karim yutkundu. Gecenin karanlığında Sarzac Mezarlığı'na gitmek, yeniden kabre girmek fikri, korkudan tüm kaslarını uyuşturmaya yeterliydi. Oysa Niémans karşı konulamaz bir sesle özetledi:

– Önce parmak izleri. Sonra mezarlık. Bu işi halletmek için, sabaha kadar zamanımız var. Sen ve ben, Karim. Başka kimse değil. Ondan sonra, kümese döner hesabımızı veririz.

Karim yakasını kaldırdı.

– Ya siz?

– Ben? Ben kızıl nehirlerin kaynağına gidip, küçük polis dostum Éric Joisneau'nun bulduğu izi süreceğim. Gerçeğin hiç olmazsa bir kısmını bilen bir o vardı.

– Vardı?

Niémans'ın yüzü karardı.

– Chernecé tarafından öldürüldü, Chernecé –kadın ya da erkek– katil tarafından öldürülmeden önce. Cesedini doktorun mahzeninde, bir kimyasal madde havuzunda buldum. Chernecé, Caillois ve Sertys'in her biri birer pislikti, Karim. Artık eminim. Sanırım Joisneau da bu yönde bir iz buldu. Hayatına mal olan bir iz. Sen katilin kim olduğunu bul, ben de öldürme nedenini. Judith'in hayaletinin ardında kimin saklandığını bul. Ben de kızıl nehirlerin anlamını öğreneyim.

İki adam, diğer jandarmalara bakmadan, koridora daldı.

Kırk beşinci kısım

– Çuvalladık çocuklar. Hepimiz çuvalladık.

– Ne olursa olsun, elimizde parmak izinin gölgesi bile yok, onun için...

Birinci kattaki küçük odanın girişinde birkaç polis umutsuz gözlerle önlerindeki bilgisayara, bilgisayarın üzerindeki hareketli pertavsıza ve kablolarla bağlı olduğu tarayıcıya bakıyordu.

Odanın dibinde, yüzü ekrana dönük olarak oturmuş, gözlerini pencere camı gibi kocaman açmış, yazılım parametrelerini düzene sokmak için uğraşan kan ter içinde, uzun boylu ve sarışın biri vardı. Karim sordu. Gerçekten de Patrick Astier'ydi adamın adı. Yanında ayakta duran, hafif kambur, kahverengi saçlı gözlüklü genç de, Marc Costes.

Polisler yeni teknolojilerin katılığı üzerinde felsefî yorumlar yaparak ve birbirlerini itip kakarak odanın önünden ayrıldılar. Karim'e bakan bile olmadı.

Karim yaklaştı, Costes ve Astier'ye kendini tanıttı. Birkaç kelime sonra, her üçü de aynı dalga boyunda olduklarını anlamışlardı. Hepsi genç ve heyecanlıydı, her üçü de bu soruşturmanın üzerine atlayarak kendi korkularına sırt çeviriyordu. Mağripli orada bulunmasının nedenini anlattığında, Astier heyecanını gizleyemedi. Haykırdı:

– Aman Tanrım! Demek, katilin parmak izleri ha? Hemen CMM'ye verelim.

Karim şaşırdı:

– Çalışıyor mu?

Genç mühendis gülümsedi. Dudakları porselen görünümündeki yüzünde ince

bir çatlak gibiydi.

– Tabiî ki çalışıyor. (Başka işlerle uğraşan cinayet masası polislerini işaret etti.) Çalışmayan bir şey varsa, onların kafası...

Birkaç hızlı hareketle, Karim'in daha önce odanın bir köşesinde gördüğü nikelajlı küçük sandıklardan birini açtı. Parmak izi kalıpları ve parmak izi alma takımları. Manyetik bir fırça çıkardı. Lateks eldivenlerini eline geçirdi sonra mıknatıslanmış aleti bir demir oksit tozu kabına batırdı. Kısa sürede, manyetik ucun çevresinde, küçük tozlardan pembemsi bir top oluştu.

Astier, Glock'u aldı, fırçayı kabzaya belli belirsiz değdirdi. Sonra silahın üzerini şeffaf bir yapıştırıcıyla kapladı, yapıştırıcıyı karton bir desteğin üzerine tutturdu. Şeffaf yüzeyin üzerinde gümüşümsü parmak izleri belirmeye başladı.

– Harika, diye soludu Astier.

Şeffaf yüzeyi tarayıcıya yerleştirdi, sonra ekranın karşısına oturdu. Dikdörtgen pertavsızı itip klavyede bir şeyler yazdı. Hemen ardından monitörde parmak izi dizileri görünmeye başladı. Astier fısıldadı:

– İzler kusursuz. Elimizde yirmi bir noktayı numaralandıracak kadar malzeme var. Şimdiye kadar böyle kusursuz bir iz görmedim.

Ekrandaki parmak izlerinin üzerinde, birbirlerine eğik çizgilerle bağlı kırmızı noktacıklar beliriyor, her bir nokta belirirken, hastanelerdeki acil servisleri hatırlatan bip sesi çıkarıyordu. Astier kendi kendine konuşur gibi ekledi:

– Bakalım MORFO ne diyor.

Karim sistemi çalışırken ilk kez görüyordu. Astier ders verir gibi anlattı: MORFO birçok Avrupa ülkesinin suçlularının parmak izlerinin saklandığı muazzam bir elektronik bankaydı. Program bir modem aracılığıyla, herhangi bir parmak izini gerçek zamanda merkez bilgisayardakilerle karşılaştırabiliyordu. Hard disk mırıldandı.

Sonunda, ekranda cevap belirdi: olumsuz. "Gölgenin" izleri bilinen suçlulardan hiçbirinin özellikleriyle uyuşmuyordu. Karim doğrulup içini çekti.

Bir bakıma, bu cevabı bekliyordu; kuşkulandığı kadın adi suçlular sınıfına dahil değildi.

Birden aklına başka bir fikir geldi. Bir joker. Deri ceketinin cebinden Judith Hérault'nun on dört yıl önce, otomobil kazasından sonra alınan parmak izlerinin bulunduğu karton fişi çıkardı. Astier'ye döndü:

– Bu izleri de tarayıp karşılaştırabilir misin?

Astier iskemlesini döndürüp fişi aldı.

– Hemen.

Genç mühendis baston yutmuş gibi dik oturuyordu. Elindeki izlere bir göz attı. Birkaç saniye düşündükten sonra, başını kaldırıp Karim'e baktı.

– Bu izleri nereden buldun?

– Bir otoyol istasyonundan. 1982 yılında, otomobil kazasında ölen küçük bir kızın parmak izleri. Bakarsın, ummadığımız bir şey çıkar. Bir benzerlik, falan...

Bilim adamı sözünü kesti:

– Bu izlerin ölü birine ait olduğunu sanmıyorum.

– Ne?

Astier kartonu pertavsızlı ekranın altına itti. Çizgiler tüm açıklığıyla kat kat daha büyük göründü.

– Tabancanın kabzasındakilerle aynı iz olduğunu söylemek için, bunları incelememe gerek yok. Aynı enlemesine çizgiler. Parmak uçlarında, aynı daireler.

Karim'in şaşkınlıktan soluğu kesilmiş gibiydi. Astier pertavsızı ekrana yaklaştırdı, böylelikle iki izin yan yana görülmesini sağladı.

– Aynı izler, dedi, değişik yaşlarda alınmış, aynı izler. Elindeki kartonda

çocuğun, kabzada da yetişkinin parmak izleri var.

Karim iki ize bakıp imkânsıza inandı.

Judith Hérault 1982’de, parçalanmış bir arabanın içinde ölmüştü.

Judith Hérault siyah bir yağmurluk ve bisikletçi kaskı giymiş bir halde bir şarjör mermiyi başının üzerinden boşaltmıştı.

Judith Hérault hem ölüydü, hem de diri.

Kırk altıncı kısım

Geçmişteki eski dostlara başvurmanın zamanı gelmişti.

Fabrice Mosset. Paris Polisi Bilimsel Araştırma Merkezi'nin yıldızı. Karim'in XIV. Bölgede, Maine Caddesi karakolundaki stajı sırasında, karışık bir dosya nedeniyle tanıştığı parmak izi uzmanı. Sadece parmak izlerine bakarak, kimlerin ikiz olduğunu söyleyebileceğini iddia eden bir üstün zekâ. Ona göre, genetik izler kadar güvenli bir yöntem.

– Mosset? Abdouf. Karim Abdouf.

– Nasılsın? Hâlâ aynı delikte misin?

Şarkı söyler gibi, çın çın bir ses. Kâbustan birkaç ışık yılı uzakta.

– Hâlâ, diye mırıldandı Karim. Sadece yer değiştiriyorum, delikten deliğe gidiyorum.

Uzman bir kahkaha attı.

– Köstebekler gibi mi?

– Köstebekler gibi. Mosset sana, görüntüde cevabı olmayan bir soru soracağım. Bana resmî olmayan görüşünü söyleyeceksin, hem de hemen, anlaşıldı mı?

– Bir soruşturma mı yapıyorsun? Sorun değil. Seni dinliyorum.

– Elimde birbirinin eşi parmak izleri var. Biri, on dört yıl önce ölmüş küçük bir kızın. Diğerleri, tanımadığımız bir kişiden bugün alındı. Ne diyorsun?

– Küçük kızın öldüğünden emin misin?

– Eminim. Cesedin kolunu ıstampaya uzatan adamla konuştum.

– Öyleyse ben de sana düşüncemi söylüyorum; yanlışlık var. Sen ya da meslektaşların, cinayet yerinde parmak izi alırken, bir yanlışlık yaptınız. İki farklı insanın aynı parmak izine sahip olmaları imkânsız. İM-KÂN-SIZ.

– Aynı ailenin üyeleri olamaz mı? İkiz? Bir zamanlar bir programdan bahsettiğini ve...

– Sadece tek yumurta ikizlerinin parmak izlerinde bazı benzerlikler vardır. Kaldı ki genetik yasalar, sandığından çok daha karmaşıktır; parmak izlerini etkileyen binlerce parametre var. İki izin bu derecede birbirine benzemesi için inanılmaz bir rastlantı...

Karim sözünü kesti:

– Evinde faks var mı?

– Evde değilim. Hâlâ laboratuvardayım. (İçini çekti.) Uzmanlara kimse acımıyor.

– Elimdekileri gönderebilir miyim?

– Biraz önce söylediğimi duymadın galiba

Polis teğmeni cevap vermedi. Mosset yine iç geçirip konuştu:

– Tamam. Faksın yanına gidiyorum. Gönderdikten hemen sonra ara beni.

Karim telefon etmek için girdiği küçük odadan çıktı, faksı gönderdi, yeniden odaya girip çağrı tekrarı düğmesine bastı. Çevresinde, gidip gelen jandarmalar vardı. Kargaşada, kimsenin dikkatini çekmedi.

– Etkileyici, diye mırıldandı Mosset. İlk kartonun ölü birinin parmak izlerini içerdiğinden emin misin?

Karim kazanın siyah beyaz fotoğrafını gözünde canlandırdı. Küçük kızın, buruşmuş karoser saclarının arasından fırlayan kol ve bacakları. Parmak izi zarfını bulan yaşlı karayolcunun yüzünü yeniden hatırladı.

– Eminim, dedi.

– Kimlik belirlemede, parmak izi bölümünde bir yanlışlık olmuş. Bilirsin, böylesi yanlışlarla sık sık...

– Hâlâ anlayamadın, diye mırıldandı Karim. Kartonun üzerinde yazılı kimliğin hiç önemi yok. Benim söylemek istediğim, parçalanmış çocuğun eliyle dün akşamki silahı tutan elin aynı el olduğu. Hepsi bu. Hay Allah, kimliğinden bana ne? Sadece, her ikisi de aynı eldi!

Bir sessizlik oldu. Elektrikli gecenin içinde bir gerilim, sonra Mosset bir kahkaha attı.

– Söylediğin şey, imkânsız. Sana verebileceğim tek cevap, bu.

– Seni daha uyanık bilirdim. Bir açıklaması olmalı.

– Her zaman bir açıklama vardır zaten. Bunu sen de, ben de biliyoruz. Bu açıklamayı bulacağından da eminim. Çözdüğün zaman, beni ara. İyi biten hikâyeleri severim. Mantıklı bir açıklamayla bitenleri, demek istiyorum.

Karim söz verip telefonu kapattı. Kafasının içinde boşa dönen dişliler vardı.

Karakolun koridorlarında yine Marc Costes ve Patrick Astier'ye rastladı. Elinde kare desenli, deri bir çanta tutan adlî tıp uzmanının yüzü bembeyazdı.

– Annecy Hastanesi'ne gidiyorum, diye açıkladı. (Arkadaşına şaşkın bir bakış attı.) Bize... iki ceset bulduklarını söylediler. Kahrolası. O genç polis de okkanın altına gitmiş... Éric Joisneau. Bu artık bir katliam oyunu olmaya başladı.

– Haberim var. Ne zaman dönersin?

– En erken, şafakta. Benden önce oraya başka bir uzman göndermişler bile. İş gittikçe çığırından çıkıyor.

Karim aynı zamanda hem genç, hem de yaşlı görünen ince yüzlü doktora baktı. Adamın korktuğu belliydi, ama Abdouf'un varlığından cesaret aldığı da açıktı.

– Costes, aklıma bir şey geldi... Sana bir ayrıntı sormak istiyordum.

– Sor.

– İlk otopsi raporunda, katilin kullandığı metal bir telden söz ederken, bisiklet freninden ya da piyano telinden bahsediyorsun. Sana göre, Sertys'i de öldüren aynı tel mi?

– Aynı tel, evet. Aynı doku. Aynı kalınlık.

– Söz konusu olan bir piyano teliyse, notasını çıkarabilir misin?

– Notasını mı?

– Evet. Müzik notasını. Telin kalınlığını ölçerek, gam üzerinde hangi notaya denk düştüğünü hesaplayamaz mısın?

Costes duyduklarına inanamıyormuşçasına, gülümsedi.

– Ne demek istediğini anladım. Elimde, telin çapı var. Bu ölçüye bakarak, benim...

– Senin ya da yardımcılarından birinin. Ama bu konu beni çok ilgilendiriyor.

– Bir iz mi buldun?

– Bilmiyorum.

Adlî tıp uzmanı gözlüğüyle oynadı.

– Seni nasıl bulurum? Cep telefonun var mı?

– Yok.

– Var.

Astier, Karim’in eline siyah ve krom renginde minicik bir telefon sıkıştırdı. Mağripli bir şey anlamadı. Genç adlî tıp uzmanı gülümsedi.

– Bende iki tane var. Önümüzdeki saatlerde buna ihtiyacın olacağından eminim.

Numara değiş tokuşu yaptılar. Marc Costes kayboldu. Karim, Astier’ye döndü:

– Ya sen, senin ne işin var?

– Pek yok. (Kocaman ellerini açtı.) Makinelerimin dişleri arasına atacak bir şey kalmadı.

Karim bir solukta mühendisten soruşturmasına yardım etmesini, onun adına iki iş üstlenmesini istedi.

– İki iş mi? diye tekrarladı Astier heyecanla. Sen iste, yeter.

– İlki, Guernon Hastanesi’nin doğum kayıtlarını taramak.

– Ne bulmak için?

– 23 mayıs 1972 tarihinde, Judith Hérault adına rastlayacaksın. Erkek ya da kız, bir ikizi olup olmadığına bak.

– Bu, parmak izlerini gördüğümüz çocuk mu?

Karim başını salladı. Astier devam etti:

– Aynı parmak izlerine sahip, ikinci bir çocuk mu düşünüyorsun?

Genç polis rahatsızca gülümsedi.

– Biliyorum. Saçma bir şey. Yine de bir bak.

– Diğer görevim?

– Kızın babası bir trafik kazasında ölmüş.

– O da, öyle mi?

– Evet, o da. Tek fark, onun bisikletli olması ve bir arabayla çarpışması. Ağustos 1980. Adı, Sylvain Hérault. Önce burada, karakolda bir araştır. Dosyasını bulacağından eminim.

– Dosyada ne arayacağım?

– Kazanın ayrıntılarını. Adamı ezen şoför ortadan kaybolmuş. Her ayrıntıyı incele. Belki de saçma bir şey vardır.

– Önceden kararlaştırılmış bir kaza türünden mi?

– O türden, evet.

Karim dönüp, gitmeye hazırlandı. Astier seslendi:

– Ya sen, sen nereye gidiyorsun?

Biraz sonraki korkunç dakikalara aldırmıyormuş gibi hafif, neşeli, neredeyse alaycı, döndü:

– Ben mi? Başlangıç noktasına dönüyorum.

Dokuzuncu bölüm

Kırk yedinci kısım

Körler Enstitüsü, Guernon evleri gibi bir aydınlık kalıntısı değil, Sept-Laux Dağı'nın eteklerinde, sağanağın altında pırıl pırıl parlayan ışıklı bir yapıydı. Niémans giriş kapısına yöneldi.

Sabahın üçüydü. Enstitünün pencerelerinden hiçbirinde, ışık yoktu. Komiser zili çaldı, sonra da binanın çevresinde, alçalarak uzanan yeşil çimenlere baktı. Bahçe sınırı boyunca, kısa direkler üzerine yerleştirilmiş fotoselleri gördü. Anlaşılan, görünmez tellerden oluşan bir ağ hırsızlardan çok, yanlışlıkla enstitüden uzaklaşan körler için alarm görevi görüyordu.

Zile bir daha bastı.

Şaşkın bir bekçi kapıyı açıp açıklamalarını dinledi, dinlediklerinden hiçbiri gözkapaklarının altında hiçbir ışık yakmadı. Yine de komiseri büyük bir salona alıp yöneticiyi uyandırmaya gitti.

Komiser bekledi. Girdiği oda, holden gelen ışıkla aydınlanmıştı. Beyaz çimentodan dört duvar, yine beyaz ve çıplak zemin. Dipte, açık renk, cilasız ahşap bir tırabzan boyunca, piramit gibi yükselen çifte merdiven. Bez kaplı tavana yerleştirilmiş lambalar. Uzaktaki dağları gösteren, açma mekanizması olmayan geniş camlar. Tüm bunlar, uçuk kaçık görüşlü mimarların çizdiği bir modern çağ sanatoryumunu andırıyordu.

Niémans burada da fotoselli duvar lambaları gördü: kısacası körler hep gözetlenen güvenlikli bir alanda hareket ediyorlardı. Her camda, hızla aşağı kayma yarışına girmiş sağanak damlaları görünüyordu. Havada bir macun ve çimento kokusu vardı; ortam sıcaklıktan yoksundu.

Birkaç adım attı. Bir ayrıntı dikkatini çekti; salonun bir bölümü, üzerinde karmakarışık şekiller bulunan resim sehpalarıyla doluydu. Uzaktan bakınca,

resimler bir matematikçinin denklemlerini andırıyordu. Yakına gelindiğinde, korkmuş ve dehşet dolu yüzlerin altında, zarif ve ilkel kuklalar görünüyordu. Komiser görmeyen çocuklar için yapılmış bir merkezde, resim atölyesi görmeye şaşırdı. En önemlisi, üzerinden ağır bir yük kalkmış gibi hissediyordu; neredeyse cildinin lifleri gevşemişti; buraya geldiğinden beri, ne bir havlama, ne de bir hayvan sesi duymuştu. Burada, körlerin eğitim merkezinde, köpek olmaması mümkün müydü?

Birden, mermerin üzerinde ayak sesleri yankılandı. Polis müfettişi zeminin çıplaklığının nedenini anladı: insanların her gürültüyü bir nirengi noktası olarak almaları için akustik öğeler ön plana çıkarılmıştı mimarîde. Döndü, güçlü kuvvetli, beyaz sakallı bir adamın yaklaştığını gördü. Gözleri uykudan kıpkırmızı ve şiş, üzerinde kum rengi bir hırkayla, saygın bir ihtiyar. Adamı görür görmez, içinde olumlu bir duygu doğdu. Bu adama güvenebilirdi.

– Ben enstitü müdürü, Doktor Champelaz, dedi iri adam, alçak sesle. Bu saatte gelmek için, önemli bir nedeniniz vardır, umarım.

Niémans üç renk şeritli kimliğini uzattı.

– Başkomiser Pierre Niémans. Buraya Guernon cinayetleri konusunda geldim.

– Yine mi?

– Evet, yine. Aslında size ilk ziyaretçiniz, Teğmen Éric Joisneau konusunda sorular sormak istiyorum. Ona, soruşturma için son derecede önemli bilgiler vermiş olduğunuzu düşünüyorum.

Champelaz'ın aklı karışmış gibiydi. Yağmur damlalarının yansıması, bembeyaz saçlarının üzerinden kıvrılarak iniyordu. Gözlerini kemer takılı kelepçeden, silahtan ayıramadı. Başını kaldırdı.

– Bakın... Ben sadece sorularına cevap verdim.

– Cevaplarınız onu Edmond Chernecé'ye yöneltti.

– Evet, tabiî. Ee?

– Ee’si, her ikisi de öldü.

– Öldü mü? Nasıl? Bu, imkânsız... Bu...

– Üzgünüm, ama ayrıntıları anlatacak kadar zamanım yok. Sizden bütün anlattıklarınızı hatırlamanızı istiyorum. Farkında olmadan, bu konuyla ilgili son derecede önemli bilgilere sahipsiniz.

– Siz sakın...

Adam birden sustu. Ellerini soğuk ve merak karışımı bir hareketle ovuşturdu.

– Peki, o halde... Önce tamamen uyanmam gerekir, değil mi?

– Bence de öyle.

– Bir kahve?

Niémans başıyla onayladı. Yüksek pencerelerin sıralandığı bir koridorda, yaşlı adamın peşinden gitti. Şimşekler karanlık koridorda ani bir aydınlık yaratıyor, sonra sadece yağmur ipliklerinin çizdiği alacakaranlık yeniden hâkim oluyordu.

Komiser de fosforlu sarmaşıklardan oluşan bir ormanda ilerliyormuş duygusuna kapıldı. Pencerelerin karşısındaki duvarların üzerinde, başka resimler de vardı. Bu kez manzara resimleri. Karmaşık çizgili dağlar. Pastel renklere boyanmış nehirler. Taş devrinden, insanın küçücük kaldığı bir çağdan çıkıp gelmişe benzeyen, birçok iri pullu, omurgalı, dev hayvanlar.

– Merkezin sadece kör çocuklarla ilgilendiğini düşünüyordum.

Müdür dönüp yaklaştı.

– Sadece körlerle değil. Başka göz hastalıklarını da tedavi ediyoruz.

– Mesela.

– Pigment retiniti. Renkkörlüğü.

Güçlü parmaklarıyla resimlerden birini gösterdi.

– Bu resimler tuhaf. Çocuklar gerçekleri sizin ya da benim gibi görmüyorlar. Aslında, kendi resimlerini de görmüyorlar. Gerçek, onların gerçeği, ne gerçek manzarada, ne de bu kâğıdın üzerinde. Gerçek, onların beyninde. Ne ifade etmek istediklerini sadece onlar biliyor, her zamanki bakışımızla, çizimlerin arasında, ne ifade etmek istediklerini hiç anlayamıyoruz. Rahatsız edici, değil mi?

Niémans belli belirsiz bir kafa sallamayla onayladı. Gözlerini o benzersiz resimlerden alamıyordu. Canlı, sert, abartılmış renkler. Renk ve tondan oluşan bir savaş alanı gibi; ama belirli bir yumuşaklık, biraz melankoli veren bir savaş alanı.

Müdür, Niémans'ın sırtına dostça vurdu.

– Gelin. Kahve size iyi gelecek. Pek keyifli görünmüyorsunuz.

Tüm eşya ve aletlerin paslanmaz çelikten olduğu geniş bir mutfağa girdiler. Parlak duvarlar Niémans'a morgların fayanslarını hatırlattı.

Müdür kulplu iki büyük fincan aldı, sürekli olarak sıcak duran cam kahvelikten doldurdu. Fincanlardan birini komisere uzatıp, paslanmaz masalardan birinin üzerine oturdu. Niémans yeniden otopsideki cesetleri, Caillois'nın, Sertys'in yüzlerini düşündü. Zamandaki kara delikler gibi boş, kahverengimsi göz çukurları.

Champelaz, şaşkınca sordu:

– Bana anlattıklarınıza inanmak, imkânsız... O ikisi, öldü ha? İyi ama, nasıl?

Pierre Niémans soruyu duymazdan geldi.

– Joisneau'ya ne anlattınız?

Doktor fincanındaki kahvesini döndürerek omuz silkti.

– Burada tedavi ettiğimiz hastalıklar hakkında sorular sordu. Ona çoğunlukla kalıtımsal hastalıklarla uğraştığımızı, hastalarımızdan çoğunun Guernon'lu

ailelerden geldiğini söyledim.

– Daha ayrıntılı sorular sordu mu?

– Evet. Bana, anlattığım hastalıklara nasıl yakalanıldığını sordu. Ona kısaca çekinik gen sistemlerini anlattım.

– Bana da anlatın.

Enstitü müdürü içini çekti, sonra sinirlenmeden, anlatmaya başladı:

– Oldukça basit. Bazı genler hastalık taşır. Bunlar hepimizin sahip olduğu, tek başlarına bir hastalığa neden olamayacak kusurlu genlerdir; bir başka deyişle, sistemin imla yanlışları. Ama öte yandan, anne ve babanın ikisi de aynı genlerden taşıyorsa, işler çatallaşır. Hastalık onların çocuklarında görülebilir. Genler birleşir ve hastalığı aktarır; tıpkı bir dişi, bir erkek iki prizin birleşip elektrik geçirmesi gibi, anlıyor musunuz? İşte bu yüzden, kan bağının kanı kirlettiği söylenir ya. Bu aslında sadece, yakın akraba olan bir çiftin paylaştıkları, ama farkında olmadıkları bir hastalığı çocuklarına geçirme ihtimalinin yüksek olduğunu belirtmek için söylenmiş bir deyim.

Chernecé daha önce bu konuyu açıklamıştı. Niémans sordu:

– Guernon’daki kalıtımsal rahatsızlıkların akraba evliliklerinden kaynaklandığını söylenmek mümkün mü?

– Kuşkusuz. Enstitümde tedavi gören yatılı ya da gündüzlü çocuklardan çoğu, bu bölgeden geliyor. Özellikle de üniversitedeki profesörlerin ya da araştırmacıların ailelerinden geliyorlar, yani çok seçkin, dolayısıyla soyutlanmış bir gruptan.

– Rica ediyorum, biraz daha açık konuşun.

Champelaz gerilip kuvvet almak ister gibi, kollarını kavuşturdu.

– Guernon’da çok eski bir üniversite geleneği var. Sanırım fakültenin kuruluşu XVIII. yüzyıla dayanıyor. İsviçrelilerle birlikte kurulmuş. Eskiden, şimdiki hastanenin binasındaydı üniversite... Neyse, üniversitenin profesörleri,

araştırmacıları üç yüzyıldan beri bir arada yaşıyor, kendi aralarında evleniyor. Entelektüel açıdan üstün yetenekli kuşaklar doğurdular, ama şimdiki nesiller genetik açıdan bitkin, yoksul. Guernon zaten vadide kaybolmuş kasabalar gibi, tek başına, yapayalnız bir kentken, üniversite de yalnızlık içinde yeni bir yalnızlık yarattı, anlıyorsunuz değil mi? Gerçek bir mikrokozmos.

– Bu yalnızlık genetik hastalıkların yeniden ortaya çıkmasını açıklamaya yeter mi?

– Yeter.

Niémans bu bilgilerin soruşturmayı nasıl etkileyebileceğini anlayamıyordu.

– Joisneau'ya başka ne anlattınız?

Champelaz komisere baktı, sonra ciddi bir sesle konuştu:

– Ona özel bir şeyden bahsettim. İlginç bir ayrıntıdan.

– Bana da anlatın.

– Yaklaşık bir kuşaktan beri, kanları yoksullaşmış bu ailelerde, çok değişik çocuklar doğdu. Parlak, başarılı, ama fizik olarak açıklanamayacak derecede güçlü çocuklar. İçlerinden büyük çoğunluğu bütün spor yarışmalarını kazanıyor, hemen her spor dalında en üst noktalara ulaşıyor.

Niémans rektörün bekleme odasındaki resimleri, bütün madalyalara, tüm kupalara ambargo koyan güler yüzlü şampiyonları düşündü. Berlin Olimpiyatları'nın resimlerini, Caillois'nın olimpiyat nostaljisi konulu doktora çalışmasını hatırladı. Bütün bu unsurların kendine özgü bir gerçek dokumuş olmaları mümkün müydü?

Hiçbir şey bilmeyen, saf bir polis gibi sordu:

– Oysa bütün bu çocukların hasta olmaları gerekirdi, değil mi?

– Bu kadar kesin değil, ama bütün ufaklıkların, enstitüdeki diğer çocuklar gibi, bir bünye zayıflığı, genlerin taşıdığı bir hastalık göstermeleri gerekirdi.

Oysa, görünen bu değil. Hiç değil, tam tersine. Sanki o küçük dehalar bölgedeki tüm fizik yetenekleri kendilerine ayırıp, genetik güçsüzlükleri diğerlerine bırakmışlar gibi. (Champelaz, Niémans'a gergin bir bakış attı.) Kahvenizi içmediniz?

Niémans elindeki fincanı hatırladı. Yakıcı bir yudum içti; kahvenin sıcak olduğunu anlamadı bile. Sanki tüm vücudu en küçük bir harekete, en ufak bir ışığa uzanmış bir makine gibiydi. Sordu:

– Bu oluşumu yakından inceleyebildiniz mi?

– Bundan yaklaşık iki yıl önce, ufak bir araştırma yaptım. Önce bu şampiyonların aynı ailelerden gelip gelmediklerine, kardeş çocukları olup olmadıklarına baktım. Nüfus memurluğuna, belediyeye gittim... Bütün çocuklar aynı soydan geliyor.

Sonra soyağaçlarını inceledim. Doğumevindeki tıbbî dosyalarına baktım. Bir belirti, bir işaret bulabilmek için annelerinin, büyükannelerinin dosyalarına başvurdum. Belirgin bir şey bulamadım. Tam tersine, atalarından bazıları kalıtımsal hastalık belirtileri taşıyor, tıpkı tedavi ettiğim öteki ailelerde olduğu gibi... Çok şaşırdım.

Niémans anlatılanları tüm ayrıntılarıyla yutuyordu: neden ve nasıl olduğunu bilmeden, bir kez daha duyduklarının onu konunun önemli bir yanına götürdüğünü hissediyordu.

Champelaz şimdi mutfağı arşınlıyor, paslanmaz çeliğin üzerinde buzlu dalgalanmalar yaratıyordu. Söze devam etti:

– Hastanenin doktorlarıyla, jinekologlarıyla, ebeleriyle görüştüm, işte o zaman beni gerçekten şaşırtan bir şey öğrendim. Yaklaşık elli yıldan beri, özellikle yükseklerde yaşayan köylüler arasında, şimdiye kadar görülmemiş oranda çocuk ölümleri var. Hemen doğumdan sonra gelen, ani ölümler. Oysa bu çocukların, tam tersine gelenek olarak, çok güçlü olmaları gerek. Bir çeşit yer değiştirme, anlıyor musunuz? Üniversitedeki zayıf, cılız çocuklar, sihirli birer değnek dokunmuşçasına, birden güçleniyor, diğer yanda köylülerin çoluk çocuğu giderek zayıflıyor, gücünü yitiriyor...

Aynı zamanda, ani ölüm olarak sınıflandırılan, yetiştirici ya da kristalci çocuklarının dosyalarını da inceledim. Hiçbir sonuca varamadım. Hastane personeliyle, bazı araştırmacılarla hastanenin genetik alanında uzmanlaşmış doktorlarıyla konuştum. Kimse bu garip olayı açıklayamıyor. Ben de, içimde korkunç bir rahatsızlığa rağmen konuyu bıraktım. Nasıl diyeyim? Sanki üniversitenin çocukları doğumevindeki küçük komşularının yaşam gücünü sömürmüş gibi.

– Aman Tanrım, ne diyorsunuz?

Champelaz girdiği bu kabul edilemez yoldan hemen döndü.

– Size söylediğimi unutun; anlattığım hiç bilimsel değildi. Üstelik, baştan aşağıya saçma.

Duydukları mantıksız olabilirdi, ama Niémans bir konudan emindi artık: üstün yetenekli çocukların gizemi bir rastlantıya bağlı olamazdı. Bu da kâbusun halkalarından biriydi. Sakin bir sesle sordu:

– Hepsi bu mu?

Doktor tereddüt etti. Komiser, daha güçlü bir sesle tekrarladı:

– Hepsi bu mu, dedim.

– Hayır, diye irkildi Champelaz. Bir şey daha var. Bu yaz, olay, hem rahatsızlık verici, hem de önemsiz, yeniden alevlendi... Geçen temmuz ayında Guernon Hastanesi baştan aşağıya yenilendi, bu nedenle de arşivleri bilgisayar ortamına geçirildi.

Uzmanlar gelip eski tozlu dosyalarla dolu bodrumları gezdiler, arşiv aktarımının ne kadar süreceğini anlamaya çalıştılar. Bu anlamda, hastanenin bazı yer altı depolarında araştırmalar yürüttüler; başta yetmiş öncesinin kütüphanesi olmak üzere, eski üniversitenin mahzenlerini araştırdılar.

Niémans donup kaldı. Champelaz devam etti:

– Bu araştırmalar sırasında uzmanlar ilginç bir şey buldular. Elli yıllık bir

süreye ait, doğum belgelerini, bebeklerin hastane dosyalarının ilk sayfalarını buldular. Bu sayfalar tekti, dosyaların gerisi yoktu, sanki... sanki birileri dosyaları çalmıştı.

– Bu kâğıtlar nerede bulundu? Tam olarak nerede, demek istiyorum.

Champelaz yeniden mutfağı arşınlamaya koyuldu. Fazla ilgilenmiyormuş gibi görünmeye çalışıyordu, ama sesi endişesini ele verdi:

– Esas tuhaf olan da bu ya... Bu formlar tek bir insanın, bir kütüphane sorumlusunun kişisel evrak dolabında, özenle yerleştirilmişti.

Niémans kanının damarlarında daha hızlı aktığını hissetti.

– Görevlinin adı?

Champelaz endişeli gözlerle komisere baktı. Dudakları titriyordu.

– Caillois. Étienne Caillois.

– Rémy'nin babası?

– Ta kendisi.

Komiser doğruldu.

– Bunu şimdi mi anlatıyorsunuz? Cesedi dün bulunduktan sonra?

– Sesinizin tonunu beğenmedim, Komiser. Beni şüphelilerinizden biriyle karıştırmayın lütfen. Kaldı ki ben size yönetimle ilgili bir ayrıntıdan, bir tuhaflıktan söz ediyorum. Bunun Guernon cinayetleriyle bir ilgisi olduğunu nasıl düşünürsünüz?

– Ayrıntılar arasındaki ilişkilere ben karar veririm.

– Öyle olsun. Her neyse, bütün bunları yardımcınıza da anlattım. Onun için, sakin olun biraz. Kaldı ki, size gizli bir şey de anlatmadım. Aynı şeyleri kentteki herhangi birinden de duyabilirdiniz. Herkes biliyor bunu. Bölge gazetelerinde

bile yazıldı.

Niémans’ın tam o anda en az isteyeceği şey, bir aynaya bakmak olurdu kuşkusuz. Yüzünün öylesine gergin, öylesine sert olduğunu, aynanın bile onu tanıyamayacağını biliyordu. Koluyla alnını sildi, daha sakin bir sesle konuştu:

– Özür dilerim. Ama bu olay, gerçek bir bok çukuru. Katil şimdiye kadar üç kişiyi öldürdü, daha da öldürecek. Her dakikanın, her bilginin önemi var. O eski arşivler şimdi nerede?

Müdür kaşlarını kaldırdı, biraz gevşedi, yeniden paslanmaz çelik masaya dayandı.

– Yine hastanenin mahzeninde. Bilgisayara geçme tamamlanmadığı sürece, arşivler aynen korunacak.

– Öyle sanıyorum ki o fişlerin arasında, küçük üstün yeyetenekli küçüklerin de fişleri vardı. Yanılıyor muyum?

– Doğrudan onlar değil; unutmayın, formlar yetmişli yılların öncesine aitti. Ama bazı fişler annelerine, babalarına ya da dedelere, büyükannelere aitti. Beni rahatsız eden de, bu ayrıntı. Çünkü kendi araştırmam sırasında, o fişleri taramıştım. Benim baktığım dosyalarda eksik yoktu, anlıyor musunuz?

– Caillois özellikle kopyaları almış olamaz mı?

Champelaz yeniden yürümeye başladı. Anlattıklarının ilginçliği onu da etkiliyordu.

– Kopyalar... ya da orijinaller. Belki de Caillois dosyalardaki gerçek doğum belgelerini sahteleriyle değiştirdi. Onun için, onun dolabında bulunanlar, gerçek, orijinal doğum belgeleriydi.

– Kimse bana bu olaydan söz etmedi. Jandarma soruşturma açmadı mı?

– Hayır. Bir anekdot olarak kaldı. Bir ayrıntı. Kaldı ki, suçlanabilecek tek kişi, Étienne Caillois, üç yıl önce ölmüştü. Aslında, benden başka bu hikâyeyle ilgilenen çıkmadı ya.

– İyi ya. Bu yeni fişleri incelemek istemediniz mi? Resmî dosyalarda gördüklerinizle karşılaştırmak?

Champelaz gülümsemeye çalıştı.

– Tabiî. Ama zamanım olmadı. Söz konusu belgelerin neye benzediği konusunda bilginiz yok. Tek bir sayfa üzerinde fotokopi olarak alınmış birkaç sütun: bebeğin kilosu, boyu, kan grubu... Kaldı ki aynı bilgiler hemen ertesi gün çocuğun sağlık karnesine işlenir. O fişler bebeğin dosyasının ilk halkasıdır sadece.

Niémans hastane arşivlerine bir göz atmak isteyen Joisneau'yu düşündü. İşe yarasın yaramasın, o fişler onu son derecede ilgilendiriyordu. Birden yön değiştirdi:

– Chernecé ile bu anlattıklarınız arasında nasıl bir ilgi var? Joisneau neden buradan çıkar çıkmaz onun evine gitti?

Yöneticinin rahatsızlığı geri gelmişti.

– Edmond Chernecé size anlattığım çocuklarla çok ilgilenmişti...

– Neden?

– Chernecé enstitünün resmî doktorudur... doktoruydu. Hastalarımızın genetik rahatsızlıklarını bütün ayrıntılarıyla biliyordu. Başka çocukların, enstitüdeki birinci ya da ikinci dereceden akrabası, kuzeni olan başka çocukların, böylesine farklı olmalarını anlayamıyordu. Ayrıca, genetikle çok ilgiliydi. Genetik gerçeklerin insanların gözbebeğinden okunabileceğini düşünüyordu. Birçok bakımdan, oldukça farklı bir doktor...

Komiser alnı çilli adamı düşündü. "Farklı." Tam ona uygun bir tanımlama. Joisneau'nun asitlerin kemirdiği cesedini de hatırladı. Sordu:

– Ona tıbbî görüşünü sormadınız mı?

Champelaz tuhaf bir biçimde kıvrandı; sanki hırkası bir tarafını kaşındırmıştı.

– Hayır. Ce... cesaret edemedim. Bu kentin ruhunu bilmiyorsunuz. Chernecé, üniversitenin kaymak tabakasındandı, anladınız mı? Bölgenin en ünlü göz hekimiydi. Büyük bir doktor. Oysa ben... ben sadece bu dört duvarın bekçisiyim...

– Chernecé'nin sizinle aynı belgeleri incelemiş olabileceğini düşünüyor musunuz: resmî doğum belgelerini?

– Evet.

– O belgeleri sizden önce incelemiş olabilir mi?

– Belki, evet.

Müdür gözlerini indirdi. Yüzü terden sırılsıklam, kıpkırmızıydı. Niémans ısrar etti:

– Onun da fişlerin değiştirildiğini anlaması mümkün mü?

– Ama... Nereden bileyim! Anlattıklarınızdan hiçbirini anlayamıyorum.

Niémans daha fazla ısrar etmedi. Hikâyenin bir başka yanını anlamıştı. Champelaz, Caillois tarafından çalınmış fişleri incelemeye gitmemişti, çünkü üniversite profesörleri hakkında bazı şeyler öğrenmekten korkuyordu. Kentin efendileri gibi hüküm süren, onun gibilerinin kaderini ellerinde tutan üniversite profesörlerinin.

Komiser ayağa kalktı:

– Joisneau'ya başka ne anlattınız?

– Hiç. Size anlattıklarımdan başka, hiç

– Düşünün.

– Hepsi bu. Emin olun.

Niémans doktorun karşısına dikildi.

– Judith Hérault adı sizin için bir anlam ifade ediyor mu?

– Hayır.

– Philippe Sertys?

– İkinci kurbanın adı değil mi?

– Daha önce bu adı hiç duymamış mıydınız?

– Hayır.

– “Kızıl nehirler” deyimi bazı anıları canlandırıyor mu?

– Hayır. Gerçekten, ben...

– Teşekkürler, Doktor.

Niémans şaşkın doktoru selamladı, topuğunun üzerinde döndü. Kapının eşiğinden geçmek üzereyken, omzunun üzerinden seslendi:

– Son bir ayrıntı, Doktor. Burada ne bir köpeğe rastladım, ne de köpek havlaması duydum. Yok mu?

Champelaz şaşkındı:

– Kö... köpek mi?

– Evet, köpek. Körler için.

Adam anladı, gülümseyecek gücü buldu.

– Köpekler sadece yalnız yaşayan, hiçbir yardımdan yararlanmayan körler içindir. Merkezimiz, en ileri yöntemlerle donatıldı. Hastalarımız en küçük bir engeli algılar, doğru yönü bulur... Köpeğe ihtiyacımız yok.

Dışarıda, yağmurun altında parıldayan açık renkli binaya döndü Niémans. Sabahtan beri, olmayan köpekler yüzünden, buraya gelmekten kaçınmıştı.

Joisneau’yu buraya sadece korktuğu için, sadece beyninde havlayan hayaletler olduğu için göndermişti.

Arabanın kapısını açıp dışarı tükürdü.

Genç bir teğmenin hayatına mal olan, kendi hayaletleriydi.

Kırk sekizinci kısım

Niémans Sept-Laux’nun yükseklerinden döne döne iniyordu. Yağmur şiddetini artırmıştı. Farların ışığı altında asfalttan, billurumsu bir buğu yükseliyordu. Arada sırada, bir çamur birikintisine giriyor, lastiklerinin altında çamur bir çağlayan gürültüsüyle çukurlaşıyordu. Niémans direksiyona sarılmış, her seferinde uçurumun kenarına kaymaya çalışan otomobile hâkim olmaya uğraşıyordu.

Birden, cebindeki çağrı cihazı ötmeye başladı. Tek elle, ekran düğmesine bastı; Paris’ten, Antoine Rheims’den bir mesaj almıştı. Zaman kaybetmeden cep telefonunu çıkardı, hafızadan numarayı çağırdı. Rheims sesini tanır tanımaz, müjdeyi verdi:

– İngiliz öldü, Pierre.

Gırtlağına kadar Guernon soruşturmasına batmışken, aldığı haberin sonuçlarını düşünmeye çalıştı. Ama başaramadı. Müdürü devam etti:

– Neredesin?

– Guernon yakınlarında.

– Tutuklanma emri çıkarıldı. Aslında teslim olman, silahını iade etmen gerekirdi.

– Aslında?

– Tarpentes’la konuştum. Sizin iş olduğu yerde sayıyor, giderek daha da kötüleşiyor. Gazeteler, televizyonlar oraya üşüştü bile. Yarın sabah, Guernon Fransa’nın en ünlü kenti olacak. (Rheims bir an durakladı.) Ve herkes seni arıyor.

Niémans ağzını açmadı. Gözlerini tersten yağan yağmur damlalarını delmeye çalışırmış gibi dönerek inen yoldan ayırmıyordu. Rheims devam etti:

– Pierre, katili yakında yakalayabilecek misin?

– Bilmiyorum. Söyleyebileceğim tek şey, doğru yolda olduğum; bundan eminim.

– Öyleyse, hesabımızı daha sonra görürüz. Seninle konuşmadım. Kimse nerede olduğunu bilmiyor, kimse sana ulaşamıyor. Bu kahrolası işi bitirmek için bir ya da iki saatin var. Ondan sonra, senin için bir şey yapamam. Avukat tutmaktan başka.

Niémans birkaç kelime homurdanıp telefonu kapattı.

İşte sağdan fırlayan bir araba, farlarının ışığına o anda girdi. Komiser tepki göstermekte bir saniye gecikti. Araç tüm hızıyla onun sağ çamurluğuna çarptı. Direksiyon elinden kurtuldu. Araba falezin kayalarına çarptı. Komiser bir küfür salladı, direksiyonu doğrultmaya çabaladı. Göz açıp kapayacak kadar kısa bir zamanda, yeniden arabaya hâkim oldu, öteki arabaya baktı. Farları sönük, koyu renk bir 4×4'tü. Yeniden saldırıya geçti.

Niémans geri vitese taktı. Dev gibi cip homurdandı, sonra sola yöneldi, komiser frene iyice basmak zorunda kaldı. Niémans yeniden gaza yüklendi. 4×4 tüm hızıyla önünden gidiyor, geçmesine engel oluyordu. Plakaları çamurla sıvanmıştı. Hiçbir şey düşünmeden, hızlanıp 4×4'ü dıştan geçmeye çalıştı. Boşuna. Kara kütle en küçük bir boşluğu bile kemiriyor, Niémans'ın arabasının çamurluğuna toslayarak komiseri uçurumun kenarına sürüklüyordu.

Ne istiyordu peki, bu çılgın? Niémans birden yavaşladı, onu öldürmeye niyetli arabayla arasında on metrelik bir ara oldu. 4×4 de yavaşladı, binek arabasının yaklaşmasını bekledi. Ancak Niémans vites değişikliğinden yararlandı. Hızla gazı kökledi, bu kez soldan geçmeyi denedi, son anda da başardı.

Tüm gücüyle gaza yüklendi, dikiz aynasında cipin karanlıkta kaybolduğunu gördü. Hiç düşünmeden, ayağını gazdan çekmeden, birkaç kilometre daha gitti.

Yolda yeniden yalnızdı.

Şimdi arabasının bütün hızıyla asfalttaki dolambaçlı, karışık yol çizgisini izliyor, yağmur duvarlarından geçip, çam ağaçlarının tepesini görüyordu. Ne olmuştu? Ona saldıran kimdi? Sebebi neydi? Öldürülmesini gerektirecek hangi bilgiye sahipti? Saldırı öylesine ani, öylesine hızlı olmuştu ki, direksiyondaki gölgeye bakacak zaman bile bulamamıştı.

Bir virajın sonunda, Jasse Viyadüğü'nü gördü; yüz metreyi aşkın yükseklikteki direklerin tepesinden giden altı kilometrelik beton bir köprüydü. Yuvasından, Guernon'dan on kilometre uzaktaydı.

Gaza biraz daha yüklendi.

Viyadüğe girmek üzereyken şiddetli beyaz bir ışık gözlerini kamaştırdı, arka camı ışığa boğulmuştu. Uzunları yakılmış farlar. 4×4 arka tamponundaydı yine. Niémans dikiz aynasını gece konumuna getirdi, karanlığın içinde asılı duran beton yola baktı. Açıkça düşündü: "Ölmemeliyim. Böyle ölmemeliyim." Ayağının olanca ağırlığıyla gaz pedalına yüklendi.

Farlar hâlâ arkasındaydı. Direksiyonun üzerine eğilmiş, kendi arabasının ışıklarıyla parlayan, yolu bir çılgın öpücük gibi saran, su buharlarının arasında bir görünüp bir kaybolan güvenlik bariyerlerine bakıyordu.

Zamana karşı kazanılmış birkaç metre.

Dünyadan çalınmış birkaç saniye.

Niémans tuhaf bir fikre, anlatılamaz bir inanca kapıldı; bu köprünün üzerinde ilerlediği, yağmurun içinde uçtuğu sürece, ona hiçbir şey olamazdı. Hayattaydı. Hafifti. Sapasağlamdı.

Çarpma soluğunu kesti.

Kafası, hiçbir yere bağlı değilmiş gibi sallandı, ön cama vurdu. Dikiz aynası parçalanıp, dağıldı. Aynanın sapı bir kanca gibi Niémans'ın şakağını yırttı. Ellerini başının üzerine getirdi, homurdanarak doğrulmaya çalıştı. Altındaki arabanın önce sola, sonra sağa çektiğini, kontrolden çıktığını hissetti... Yüzünün

yarısı kan içindeydi.

Yeniden irkildi. Yağmurun çeliğimsi tokadını, gecenin sınırsız serinliğini hissetti.

Bir sessizlik oldu. Sonra karanlık. Su gibi akan saniyeler.

Niémans gözlerini açtığında, gördüklerine inanamadı: gökyüzünü ve şimşekleri gördü; ama hepsi tersti. Yağmurun ve rüzgârın içinde, tek başına uçuyordu.

Arabası bariyerlere çarpınca, Niémans köprünün üzerinden boşluğa uçmuştu. Kollarını ve bacaklarını isteksizce sallayarak, usulca, sessizce düşüyordu; düşerken de mantıksız bir ölümün getireceği son duyguyu düşünmeye çalışıyordu.

Art arda hissettiği acılar merakını dindirdi. Kırbaç tesiri yapan iğne yapraklar. Çatırdayan dallar. Ladinlerin, karaçamların arasında vücudu binlerce acıyla kıvrandı.

Arka arkaya iki darbe hissetti.

Önce, ağaçların oldukça yavaşlattığı vücudunun yere vurması. Sonra, korkunç bir gümbürtü. Şiddetli bir çarpma. Bir vücudun üzerine aniden indirilen dev bir kapak gibi. O an, çelişkili duygular karmaşası yaşadı. Soğuğun çeneleri. Buhar yanıkları. Su. Taşlar. Karanlık.

Zaman geçti. Bir boşluk.

Niémans gözlerini açtı. Gözkapaklarının ardında, başka gözkapaklarıyla karşılaştı; karanlığın, ormanın gözkapaklarıyla. Yavaşça, mezarın ötesine geçip geri dönen biri gibi, kendine geldi. Usulca, beyninin derinliklerinden bir sonuç çıkardı; canlıydı, hayattaydı.

Bilincinin parçalarını toplayıp, olup biteni yeniden düşündü.

Ağaçların arasına düşmüş, bir şans eseri olarak, köprü ayaklarının dibindeki, yağmur sularıyla dolu küçük kanala yuvarlanmıştı. Aynı yolu izleyen arabası da

aynı hızla peşinden gelmiş, dev bir tank gibi üzerine kapaklanmıştı. Şasisi geniş olduğundan da, kanalın kenarlarına sıkışıp kalmıştı.

Bir mucizeydi.

Niémans gözlerini kapadı. Bir sürü yara vücuduna işkence ediyordu, ama en çok acı vereni sağ şakağının üzerindeki zonklamaydı. Dikiz aynasının sapının sağ şakağında, kulağının üzerinde derin bir yara açmış olacağını düşündü. Öte yandan, düşme sırasında bir tarafı kırılmamış gibiydi.

Çenesi göğsüne yapışmış, yukarıya, otomobilin tüten radyatörüne baktı. Çimentodan bir lahtin içinde, hâlâ kaynamakta olan sacdan bir çatının altına sıkışıp kalmıştı. Başını sağdan sola çevirince, tamponun bir parçasına takılı olduğunu gördü.

Umutsuz bir gayretle, kanalın içinde sürünmeye çalıştı. Tüm vücudunu karıncalandıran acılar, şimdi ondan yanaydı sanki; birbirini dengeliyor, bedenini duyarsızlaştırıyordu.

Tamponun altından sürünüp tabutundan kurtulmayı başardı. Kolları serbest kalır kalmaz, elini doğruca şakağına götürdü, açık yaradan yoğun bir sızıntı olduğunu hissetti. Uyuşmuş parmakları arasından akan kanın tatlı sıcaklığını duyunca, inledi. Mazot kusan, gagası yapışmış kuşu hatırladı, gözleri yaşla doldu.

Bir koluyla kanalın kenarına dayanarak doğruldu, toprağın üzerinde yuvarlanırken, sarsak bilinci yeni bir düşünceyle titredi.

Katil buraya gelecekti. İşini bitirmek için.

Karosere tutunarak ayağa kalkmayı başardı. Bir yumruk darbesiyle ezik bagaj kapağını açtı, pompalı tüfeğini aldı, sağa sola dağılmış fişekleri topladı. Silahı sol kolunun altına kıstırdı –sol eli hâlâ yarasının üzerindeydi– sağ eliyle tüfeği doldurmayı becerdi. Bütün hareketlerini neredeyse hiçbir şey göremeden, el yordamıyla yapıyordu: gözlükleri kaybolmuştu, gece de bir vahşi hayvanın bağırsaklarının içi kadar karanlıktı.

Yüzü kan ve çamur, vücudu acılar içinde döndü, çevresini namlusunun

ucuyla kontrol etti. Tek bir ses duymadı. Tek bir hareket görmedi. Başı döndü. Arabanın yanına kaydı, yeniden çimento mezara düştü. Bu kez soğuk suyun ısırışını hissedip uyandı. Kendine geldiğinde, çimento duvara çarpa çarpa, bir nehre doğru akıyordu.

Bütün bunlardan sonra, neden olmasın, diye düşündü.

Tüfeğini göğsüne bastırdı, kendini, ölüler nehrine doğru yola çıkmış bir firavun gibi, daha geniş sulara doğru akmaya bıraktı.

Kırk dokuzuncu kısım

Niémans akıntıyla, uzunca bir süre gitti. Gözleri açık, yaprakların arasındaki boşluklardan yıldızsız gökyüzüne bakıyordu. Sağda solda, kızıl kilden toprak çöküntüleri, içinden çıkılmaz bir mangrov oluşturan dal ve kök yığınları gördü.

Kısa süre sonra dere daraldı, gücü ve gürültüsü arttı. Adam başı geride, kendini bıraktı. Buzlu su şakağındaki damarı büzüp, aşırı kan kaybetmesini engelliyordu. Suyun döne döne onu Guernon'a ve üniversiteye götürmesini umuyordu. Çok kısa zamanda, boşuna umutlandığını anladı. Bu nehir çıkmaz bir sokaktı sanki; kampüse doğru akmıyordu. Giderek daralan S'lerle ormanın içinde dolaşıyor, gücünü ve heyecanını yitiriyordu.

Akıntı durdu.

Niémans kıyıya yüzdü, zorlanarak sudan çıktı. Su dal, kök, yaprak parçacıklarıyla öylesine dolu, öylesine balçık yüklüydü ki, hiçbir yansıma göremedi. Ölü yapraklarla kaplı ıslak toprağa devrildi. Burun delikleri çürük kokusuyla, toprağın kök ve dal, yosun ve böcek karışımı biraz yanık, biraz mahrem kokusuyla doldu.

Sırtının üzerine dönüp ormanın yükseklerine baktı. Yüksek ve derin bir ormanda değildi, tam tersine, bitkilere bir çeşit özgürlük tanıyan, aralıklı büyüyen genç ağaçların arasındaydı. Oysa karanlık öylesine yoğundu ki, ağaçların ilerisindeki dağların zirvelerini bile seçemiyordu. Üstelik ne, ne kadar zamandır nehirle sürüklendiğini kestirebiliyordu, ne de ne yöne gittiğini.

Duyduğu acıya ve soğuğa rağmen, iki büklüm bir halde sürüklendi, sırtını bir ağacın gövdesine dayadı. Düşünmeye çalıştı. Üzerine soruşturmanın önemli noktalarını not ettiği bölge haritasını gözünün önüne getirmeye çalıştı. Özellikle de Sept-Laux'nun kuzeyindeki Guernon Üniversitesi'nin yerini düşünüyordu.

Kuzey.

Kendi durumu hakkında en ufak bir bilgisi olmaksızın, insan kuzeyi nasıl bulurdu? Elinde ne bir pusula, ne de bir manyetik alet varken? Gündüz olsa, güneşe bakıp yönünü bulabilirdi, ama gece?

Biraz daha düşündü. Kafasından akan kan ve parmaklarını kemirmeye başlayan soğukla, birkaç saatten fazla dayanamazdı.

Birden, beyninde bir şimşek çaktı. O anda, gecenin ortasında bile, güneşin yönünü bulabilirdi. Bitkiler sayesinde. Bitki örtüsü konusunda fazla bir bilgisi yoktu, ama herkesin bildiğinden haberdardı en azından; nem meraklısı bazı yosun ve likenler sadece gölgede yetişir ve güneşten kaçardı. Demek koyu renkli bu bitkiler ağaçların dibinde büyürken, kuzeyi de gösteriyorlardı.

Niémans bir taraftan diz çökmeye çalışırken, bir yandan da sırılsıklam paltosunun cebinden acil durum kesesini, kesedeki yedek gözlüğünü çıkarmaya çalışıyordu. Kırılmamıştı. Yeni camları sayesinde, yakın çevresini iyi görüyordu en azından.

Su kenarı boyunca, iğneyapraklı ağaçların dibinde ava çıktı. Birkaç dakika sonra, elleri topraktan kararıp donmuştu; haklı olduğunu anladı. Gövdelerin dibinde, hep aynı yöne bakan yeşil renkli küçük kümeler, taze otlar vardı. Komiser küçük kubbeleri, ipliğimsi yüzeyleri, yumuşak dokuları, kuzeyin yolunu işaret eden minyatür cangılı yokladı.

Niémans güçlükle doğruldu, yosunların yolunu izlemeye başladı.

Sendeliyor, ayağının altındaki kesekleri eziyor, yüreğinin çılgın gibi çarpmasını dinliyordu. Su birikintilerini, kabuklarını, iğne yapraklı dalları art arda geçiyordu. Ayakları tümseklere, dikenli çalılara, taşlara, küçük otlara dolanıyordu: durmadan likenleri izliyordu. Kimi zaman yamaçların sırtındaki çukurlarda donmuş çamurlara dalıyordu. Yorgunluğuna rağmen, yaralarına rağmen hızlanıyor, havadaki kokulardan güç alıyordu. Soluklanmak için duraklayan sağanağın nefesinde yürüyormuş gibi hissediyordu kendini.

Sonunda, yol göründü

Parlak asfalt, kurtuluş yolu. Yine doğru yönü bulmak için çakıl taşlarının dibindeki kırılgan soğancıklara baktı.

Aniden karanlıkların içinden, farları yanık bir jandarma aracı çıktı.

Araba hemen durdu. Adamlar aşağı atlayıp, tüfeğine dayanarak durmaya çalışan Niémans'ın yardımına koştular.

Kanının yeniden akmaya başladığını düşünürken, jandarmaların ellerini hissetti. Mırıltılar, haykırmalar ve muşamba hışırtısı duydu. Farlar karanlığın içinde dans ediyordu. Araçtaki adamlardan biri şoföre bağırdı:

– Hastaneye, acele et!

Niémans, yarı baygın kekeledi:

– Hayır. Üniversiteye.

– Ne? Ağır yaralısınız, bu...

– Üniversiteye. Ran... randevum var.

Ellinci kısım

Kapı tebessümle açıldı.

Pierre Niémans gözlerini indirdi. Kadının güçlü ve gölgeli bileklerini gördü. Biraz daha yukarıya, üzerindeki kalın kazağın seyrek ilmeklerine baktı, yakaya, eşarbın altındaki saçların bir hale çizecek kadar hafiflediği enseye çıktı. Her malzemeyi, her elbiseyi bir ayrıcalığa döndüren o cildi, cildin o güzelliğini, pürüzsüzlüğünü düşündü. Fanny esnedi:

– Geciktiniz, Komiser.

Niémans gülümsemeye çalıştı:

– Siz... siz uyumamış mıydınız?

Genç kadın başıyla hayır deyip, kenara çekildi. Niémans ışıkta ilerledi. Fanny'nin yüzü dondu; komiserin kanlı hatlarını yeni görmüştü. Bir adım geriledi, bir bakışta harap haldeki adamı süzdü. Sırılsıklam lacivert palto. Yırtık kravat. Yanık elbiseler.

– Size ne oldu? Kaza mı?

Niémans kısa bir baş hareketiyle onayladı.

Küçük dairenin salonuna baktı. Ateşine, damarlarındaki ani darbelere rağmen, burayı gördüğü için mutluydu. Lekesiz duvarlar, yumuşak renkler. Bilgisayarın, kitapların, kâğıtların arasında kaybolmuş bir yazı masası. Raflarda taşlar, kristaller. Üst üste yığılmış dağcılık malzemesi, fosforlu giysiler. Bir genç kız evi. Hem yerleşik ve sporcu, hem de evcimen ve macera düşkünü. Bir anda, birlikte yaşadıkları buzul macerası aklına geldi. Kırağı parlaklığında bir anı.

Niémans bir iskemlenin üzerine yığıldı. Dışarıda, yağmur yeniden başlamıştı. Bir yerlerden, dama vuran yağmur damlalarının sesi, bir de komşuların boğuk sesleri duyuluyordu. Gıcırdayan bir kapı. Ayak sesleri. Endişeli ve çevreleri kısıtlı öğrencilerin dünyasında bir gece.

Fanny komiserin paltosunu çıkardı ve şakak boyunca açık yarayı büyük bir dikkatle inceledi. Kurumuş kanın, dışa pırtlamış ve kahverengileşmiş etlerin karşısında iğrenmiyor gibiydi. Dişlerinin arasından ıslık bile çaldı:

– Fena yaralanmışsınız. Şakak damarına bir şey olmamıştır umarım. Anlaması güç, kafatasından durmadan kan sızıyor ve... Nasıl oldu?

– Kaza geçirdim, dedi Niémans bitkince, bir araba kazası.

– Sizi hastaneye götürmem gerek.

– Lafı bile olmaz. Soruşturmayı tamamlamak zorundayım.

Fanny diğer odaya gitti, biraz sonra kolları gazlı bezler, ilaçlar, kompresler, içi iğne ve serum dolu vakumlu küçük torbalarla döndü. Torbalardan çoğunu dişleriyle açtı. Sonra plastik bir şırınganın ucuna bir iğne vidaladı. Niémans bir gözüyle ampule baktı. Fanny şırınganın pompasını çekerek ampulün içindeki ilacı boşaltıyordu. Niémans toparlandı ve ilacın kutusuna uzandı.

– Nedir bu?

– Bir ağrı kesici. Sizi sakinleştirecek. Korkmayın.

Niémans genç kadının bileğini tuttu.

– Bir dakika.

Komiser ilaç prospektüsünü okudu. Ksilokaindi. Ağrılarını dindirirken bilincini kaybettirmeyecek adrenalinli bir ağrı kesici. Kabul ettiğini belirtmek için kolunu indirdi.

– Korkmayın, diye mırıldandı Fanny. Bu ilaç kanamayı da azaltır.

Başı eğik olduğundan, Niémans genç kadının hareketlerini göremiyordu. Yine de yaranın çevresine birbiri ardına iğneler yaptığını hissetti. Birkaç saniye sonra, acı azalmaya başlamıştı bile.

– Yarayı dikmek için, elinizde malzeme var mı? diye mırıldandı.

– Tabiî ki yok. Hastaneye gitmeniz şart. Birazdan yaranız yine kanayacak ve...

– Bir tampon yapın. Ne yaparsanız yapın. Soruşturmayı tamamlamak zorundayım. Kafam bulanık olmamalı.

Fanny omuzlarını silkti, birkaç gazlı bezi bir spreyle ıslattı. Niémans genç kadına doğru baktı. Kalçaları blucinini geriyor, yuvarlaklıkları Niémans'ı bu halinde bile heyecanlandıracak çizgilere dönüşüyordu.

Niémans, genç kadının zıtlıklarını düşündü. Aynı zamanda hem bu kadar duru hem de bu kadar somut olmayı nasıl başarabiliyordu? Bu kadar tatlı ve bu kadar sert? Bu kadar yakın ve bu kadar uzak? Aynı zıtlığı genç kadının bakışlarında da buldu: gözlerin saldırgan parıltısı, kaşların sonsuz yumuşaklığı. Antiseptiklerin geniz yakıcı kokusunu soluyarak, sordu:

– Burada yalnız mı kalıyorsunuz?

Fanny küçük hareketlerle yarayı temizliyordu. Ağrı kesicinin giderek artan etkisi altında, yanmayı neredeyse hiç hissetmiyordu Niémans. Fanny gülümsemeyi becerdi:

– Hiç fırsat kaçırmıyorsunuz.

– Ö... özür dilerim... Fazla meraklı mı oldum?

Fanny hemen yanı başında, dikkatini yaptığı işe vermişti. Kulağına fısıldadı:

– Yalnız kalıyorum. Erkek arkadaşım yok, eğer sorunuz buysa.

– Ben... ama... Neden fakültede?

– Burada anfilerin, dershanelerin yakınındayım...

Niémans başını çevirdi. Fanny söylenerek başını eski haline getirdi. Komiser, başı eğik, konuştu:

– Doğru, şimdi hatırladım... Fransa'nın en genç üniversite mezunu. Profesör kızı ve profesör torunu. Demek siz de o çocuklardansınız...

Fanny birden diklendi:

– Hangi çocuklar?

Niémans hafifçe ona doğru döndü:

– Hayır... Demek istiyorum ki, kampüsün üstün yetenekleri, aynı zamanda bütün şampiyonluklara ambargo koyan...

Genç kadının yüzü sertleşti. Sesi güvensizliğini dışa vuruyordu:

– Neyin peşindesiniz?

Fanny'yi ailesi hakkında sorguya çekmek için duyduğu yakıcı isteğe rağmen, cevap vermedi komiser. Bir kadına genetik gücünü nereden aldığı, kromozomlarının kaynağının nerede olduğu sorulabilir miydi? Fanny konuşmayı sürdürdü:

– Komiser, böyle bir durumda neden ısrarla evime gelmek istediğinizi bilmiyorum. Ama eğer aklınızda bazı sorular varsa durmayın, sorun.

Sesinin tonu kırbaç gibiydi. Niémans artık hiçbir acı hissetmiyordu, ama yaralarının acısını bu sese tercih ederdi. Şaşkınlıkla gülümsedi:

– Size sadece fakülte dergisinden, hani yazı yazdığınız o dergiden söz etmek istemiştim...

– Tempo mu?

– Evet, o.

– Ne olmuş?

Niémans bir süre durakladı. Fanny gazlı bezleri birbiri ardından plastik bir torbaya doldurdu, sonra komiserin başına bir sargı bezi doladı. Niémans kafatasının çevresindeki basıncın arttığını duyarak, sözüne bıraktığı yerden devam etti:

– Size sadece geçen temmuz ayında, hastanenin bodrumunda meydana gelen garip bir olay hakkında bir makale yazıp yazmadığınızı sormak istemiştim...

– Hangi garip olay?

– Étienne Caillois'nın, yani Rémy'nin babasının evrak dolabında doğum belgeleri bulmuşlar.

Fanny canı sıkılmış görünüyordu:

– Ha, şu mesele...

– Bir makale yazdınız mı?

– Sanırım, birkaç satır.

– Bana bundan neden söz etmediniz?

– Sakın siz... bu konu ile cinayetler arasında bir bağlantı olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?

Niémans başını kaldırıp, sesini yükseltti:

– Bana bu hırsızlıktan neden söz etmediniz?

Fanny cevabını omuzlarını belli belirsiz silkerek verdi; o sırada hâlâ komiserin şakaklarını sarıyordu.

– Bunun gerçekten de bir hırsızlık olduğu kanıtlanmadı ki... Karmakarışık o arşivlerde, her an, her şey kaybolabilir, her şey yeniden bulunabilir. Bu kadar önemli mi?

– Siz, şahsen o fişleri gördünüz mü?

– Evet, karton fişlerin saklandığı arşivlere gittim.

– O belgelerde dikkatinizi çeken bir şey yok muydu?

– Mesela, nasıl bir şey?

– Bilmiyorum. O belgeleri dosyaların orijinalleriyle karşılaştırmadınız mı?

Fanny geriledi. Pansuman bitmişti. Cevap verdi:

– Onlar sadece rahibelerin karaladığı tek yaprak halinde sayfalardı. Çok heyecan verici belgeler değildi yani.

– Kaç taneydi?

– Yüzlerce. Sizin bu konuda...

– Yazdığınız makalede, fişlerdeki adları, söz konusu aileleri belirtmiş miydiniz?

– Söyledim size, sadece birkaç satırlık bir şey yazdım.

– Makalenizi görebilir miyim?

– Hiçbir yazımı saklamam.

Karşısında dimdik, kollarını kavuşturmuş duruyordu. Niémans devam etti:

– Bazılarının gidip bu fişleri incelemiş olabileceğine ihtimal veriyor musunuz? O fişlerde kendilerinin ya da anne babalarının adlarını bulacaklarını sanan bazılarının?

– Size hiçbir ada değinmediğimi söyledim.

– Bu dediğimin mümkün olabileceğini düşünüyor musunuz? Oraya insanların gittiğini?

– Hayır, düşünmüyorum. Şimdi artık her şey kilit altında... Üstelik, ne önemi olabilir ki? Sizin soruşturmanızla ne ilgisi olabilir?

Niémans hemen cevap vermedi. Fanny'nin yüzüne bakmaktan kaçınarak, daha çok belden aşağı bir vuruşa benzeyen ikinci sorusunu sordu:

– Siz, siz o fişleri ayrıntılı olarak incelediniz mi?

Cevap olarak, sessizlik. Komiser gözlerini kaldırdı: Fanny hâlâ aynı yerdeydi, ama birden çok uzaklara gitmiş gibiydi. Sonunda cevap verdi:

– Daha önce de evet demiştim. Öğrenmek istediğiniz ne?

Niémans bir an tereddüt etti, sonra konuştu:

– O fişlerde anne babanızın adını okuyup okumadığınızı öğrenmek istiyorum. Ya da büyükanneniz ile dedelerinizin isimlerini.

– Hayır, hiçbirini görmedim. Bu sorunun anlamı ne?

Komiser cevap vermeden ayağa kalktı. Şimdi artık ikisi de ayaktaydı, zıt kutuplar gibi düşman, Niémans odanın diğer ucundaki aynada sargılı başını gördü. Genç kıza döndü, pişmanlık dolu bir sesle:

– Teşekkürler, dedi. Sorularım için bağışlayın beni.

Paltosunu alırken devam etti:

– Ne kadar imkânsız görünürse görünsün, o fişler soruşturma üzerinde çalışan bir polis memurunun hayatına mal oldu. İşe yeni başlamış, genç bir teğmenin. O kâğıtları incelemek istemişti. İncelemesini engellemek için öldürdüler, bana kalırsa.

– Gülünç bu.

– Göreceğiz. Şimdi arşive gidip fişler ile dosyaları karşılaştıracağım.

Sırılsıklam paltosunu giyerken, genç kadın durdurdu onu:

– Bu korkunç şeyleri giymeyeceksiniz ya! Bekleyin.

Fanny kayboldu, birkaç saniye sonra ellerinde bir sweat-shirt, bir kazak, içi polar kaplı bir ceket ve sugeçirmez bir tulumla geri döndü.

– Tam size göre değil belki, ama hiç olmazsa sizi sıcak tutar. Özellikle de, bunu unutmayın...

Tek bir hareketle, pansumanlı kafasının üzerine polyester bir kar başlığı geçirdi, kenarlarını kulaklarının üzerine indirdi. Önce şaşıran Niémans, sonra takkenin altından komik komik baktı. İkisi de aynı anda kahkahayı patlattı.

Kısa bir süre için suç ortaklıkları, karanlığın dokusundan koparılmış gibi geri geldi. Ne var ki komiser ciddi bir sesle konuştu:

– Gitmem gerek. Soruşturmayı tamamlamalıyım. Arşivlere gideceğim.

Niémans kendini koruyacak zaman bulamadı. Fanny atıldı ve sarılıp onu öptü. Niémans birden dondu. İçini yeni bir sıcaklık kapladı. Bu sıcaklığın yarasının ateşinden mi, yoksa dudaklarının arasından sızıp içini kor gibi ısıtan o küçük dilden mi geldiğini anlayamadı. Gözlerini yumup mırıldandı:

– Soruşturma. Soruşturmayı tamamlamam gerek.

Oysa omuzları çoktan yere yapışmıştı.

Onuncu bölüm

Elli birinci kısım

Karim daha ileri gidilmemesi için çekilmiş polis bandını kopardı, hâlâ aralık duran mezar kapısının önünde çömeldi. Eldivenlerini giydi, parmaklarını aralıktan geçirip kuvvetle çekti. Kapı açıldı. Genç teğmen tereddüt etmeden cep fenerini yaktı, kabrin içine daldı. İki büklüm, basamakları indi. Fenerin ışığı, uzun ve kara bir su birikintisinde yansıdı; gerçek bir havuz. Yağmur aralık kapıdan sızmış, mezarı yarısına kadar doldurmuştu.

Kendi kendine "Başka seçenek yok" diye mırıldandı. Nefesini tutup suya girdi. El fenerini sol elinde tutarak, bir Kızılderili gibi birkaç kulaç attı. Dümdüz ışık karanlığı kesiyordu. Karim kabirde ilerledikçe, yağmurun gürültüsü giderek azalıyor, küf kokusu yoğunlaşıyordu. Yüzünü tavana doğru çevirdi, su ile tavan arasında tutsaktı; tükürdü, debelendi.

Birden, kafası tabuta çarptı. Korkuyla bağırdı, sonra döndü, hareketlerini yavaşlatarak sakinleşmeye çalıştı. O zaman suyun üzerinde bir kayık gibi yüzen küçük tabuta baktı.

Yineledi: "Başka seçenek yok." Yüzerek tabutun çevresinde döndü, köşelerini inceledi. Kapağı yerine sabitleyen birçok vida vardı, fenerini dişlerinin arasına sıkıştırıp baktığında, bu sabah, mezar bekçisine yakalanmadan önce gözden kaçırdığı bir ayrıntıyı gördü. Vidaların çevresindeki açık renkli tahtanın üzerinde daha koyu renkli lekeler vardı, boya da yer yer çatlamıştı. Birileri –belki de– tabutu açmıştı. "Başka seçenek yok." Ceketinden iki ucu birleştirilince tornavidaya dönüşen katlanabilir bir pense çıkarıp tabut kapağı üzerinde işe girişti.

Tahta kapak yavaş yavaş oynamaya başladı. Sonunda, son vida da yerinden çıktı. Kafasını tavana çarparak –hâlâ yükselmekte olan yağmur suları artık omuz hizasına gelmişti– kapağı kaldırmayı başardı. Kolunun tersiyle gözlerini kuruladı, soluğunu tutmaya hazır bir şekilde tabutun içine baktı.

Boşuna bir gayret, bir an kendini ölmüş gibi hissetti.

Tabutun içinde bir çocuk iskeleti yoktu. Bir saldırının izi de. Tabutun içi ağzına kadar sivri ve beyaz, küçük kemiklerle doluydu. Bir kemirgen mezarı gibi bir şey. Binlerce kurumuş ceset. Hançer kadar sivri, tebeşirimsi kafalar. Pençe gibi kapalı göğüs kafesleri. Kibrit çöplerine benzeyen, çok sayıda minyatür uylukkemiği, kavalkemiği, belkemiği.

Kasları titreyen Karim tabutun kenarına tutunarak, elini kemiklere doğru uzattı. El fenerinin ışığı altında parlayan iskelet denizi Tarihöncesi'nden yansımalar taşıyor gibiydi.

İşte tam o anda arkasından yükselen ses, yağmurun gürültüsünü unutturdu:

– Buraya dönmemeliydin Karim.

Kimin konuştuğunu anlamak için, geri dönmesi gerekmezdi. Yumruklarını sıkıp başını eğdi, kemiklere doğru. Mırıldandı:

– Crozier, sakın bana bu işin içinde olduğunuzu söylemeyin...

Ses yeniden yükseldi:

– Bu soruşturmayı sana vermemeliydim.

Karim kabrin girişine baktı; Henri Crozier'nin silueti karanlıkta açıkça belli oluyordu. Elinde de MR 73 modeli bir Manhurin vardı; Niémans'ın silahının aynısı. Altı mermi. Ceplerde kolay takılabilir şarjörler. Silah tutukluk yapmadan namludakileri boşaltmak, yeni şarjör takmak için, sadece birkaç saniye. Okulda öğrettikleri gibi. Teğmen yeniden sordu:

– Bu pisliğin içinde ne arıyorsunuz?

Adam cevap vermedi. Karim kollarını kaldırarak sordu:

– Hiç olmazsa bu pislikten çıkabilir miyim?

Crozier silahıyla işaret etti.

– Bana doğru yürü, Ama yavaş. Çok, ama çok yavaş.

Karim suyun içine kaydı, açık tabutu bırakarak basamaklara doğru yüzdü. Dişlerinin arasında tuttuğu fenerin ışığı taş tavanda düzensiz hareketler çiziyordu. Çılgınca şimşekler gibi dönenen ışıklar.

Teğmen merdivene varıp basamaklara tırmandı. O tırmandıkça Crozier dışarıya doğru, geriliyordu, silahın namlusunu bir an bile Karim'den ayırmadan. Yağmur hâlâ sağanak halinde yağıyordu. Arap iliklerine kadar ıslaktı, komiserin karşısında doğruldu. Yine sordu:

– Bütün bu işlerde sizin rolünüz ne? Ne biliyorsunuz?

Crozier sonunda cevap verdi:

– 1980 yılıydı. Kadın geldiğinde, hemen gördüm onu. Burası benim kentim, ufaklık. Benim toprağım. Üstelik o dönemde, Sarzac'taki tek polis bendim. Bir öğretmenlik işi için gelen o çok güzel, çok iri kadın... İşin içinde bir iş olduğunu hemen anladım...

Mağripli mırıldandı:

– "Crozier, Sarzac'ın gözü."

– Evet. Küçük bir araştırma yaptım... Yanında bir çocuk olduğunu öğrendim...Bana güvenmesini sağladım. Her şeyi anlattı. İblislerin çocuğunu öldürmek istediğini söylüyordu.

– Bütün bunları biliyorum.

– Senin bilmediğin, o aileyi korumaya karar verdiğim. Onlara sahte belgeler sağladım ve...

Karim bir uçurumun dibine bakıyormuş gibi heyecanlandı.

– O iblisler, kimdi onlar?

– Bir gün, iki adam geldi. Sözde eski okul kitapları arıyorlarmış. Herifler

Fabienne’in kaçtığı Guernon’dan geliyordu. İblislerin onlar olduğunu hemen anladım...

– Adları?

– Caillois ve Sertys.

– Benimle alay etmeyin, o yıllarda Rémy Caillois ile Philippe Sertys olsa olsa on yaşındaydı!

– Adları başkaydı gelenlerin. Étienne Caillois ile René Sertys. Kırklarında falan olmalılar. Yüzleri çok kemikli, bağnaz bakışlı herifler.

Ekşi bir tat, Karim’in gırtlağını yaktı. Bunu nasıl düşünmemişti? Kızıl nehirlerin “hatası” birkaç kuşaklık bir şeydi. Rémy Caillois’dan önce, Étienne Caillois vardı, Philippe Sertys’ten evvel de, René Sertys. Fısıldadı:

– Sonra?

– Meraklı polis rolü oynadım. Kimlik belgesi falan sordum. Onları suçlayacak bir şey bulamadım. Onlardan daha düzenlisini bul, yasaları yeniden düzenle. Fabienne ile çocuğunun yerini bulamadan, gitmek zorunda kaldılar. En azından, ben öyle sanıyordum. Ne var ki Fabienne heriflerin Sarzac’a geldiğini duyunca, zaman geçirmeden kaçmak istedi. Yine soru sormadım. Kâğıtları yırttık, defterlerdeki sayfaları kopardık, her şeyi sildik... Fabienne çocuğunun kimliğini değiştirmişti ama...

Karim sözünü kesti. İki adamın arasında yağmurdan bir perde vardı.

– Sertys’in oğlu pazar gecesi geldi, bu mezarda ne aradığı hakkında bir fikriniz var mı?

– Hayır.

– Abdouf mezarın girişini gösterdi.

– O kahrolası tabut fare iskeleti dolu. Kâbus gibi. Bunun anlamı ne?

– Bilmiyorum. Tabutu açmayacaktın. Ölülere saygın yok mu?..

– Hangi ölü? Judith Hérault’nun cesedi nerede? Gerçekten öldü mü o?

– Öldü ve gömüldü, evlat. Cenazesini ben kaldırdım.

Mağripli ürperdi.

– Mezara bakan da siz misiniz?

– Benim. Geceleri.

Karim birden silahın namlusuna doğru yaklaşarak haykırdı:

– O nerede? Fabienne Hérault şimdi nerede?

– Ona bir kötülük gelmemeli.

– Komiser, bu iş basit bir mezar saldırısını çoktan aştı. Cinayetler işlendi.

– Biliyorum.

– Biliyor musunuz?

– Bütün televizyonlarda vardı. Son haberlerde.

– Öyleyse işin içinde seri cinayetler, işkenceler, insanı ürperten ölümcül mizansenler olduğunun da farkındasınız... Crozier, bana Fabienne Hérault’yu nerede bulacağımı söyleyin.

Crozier’nin yüzü karanlıktaydı, kaçak bir yüz gibi. Silahını hâlâ Arap’ın göğsüne doğru tutuyordu.

– Ona bir kötülük gelmemeli.

– Crozier, kimse ona kötülük yapmayacak. Fabienne Hérault bugün bize tüm bu pislikler konusunda bilgi verebilecek tek insan. Her şey kızının suçlu olduğunu gösteriyor, anlıyor musunuz? Her şey, bu mezarda olması gereken

Judith Hérault’ya karşı!

Birkaç saniye daha sağanağa direndi, ama sonunda Crozier silahını indirdi. Mağripli hayatında çenesini tutması gereken bir an varsa, bu an olduğunu fark etti. Sonunda, komiserin sesi duyuldu:

– Fabienne buradan yirmi kilometre ötede, Herzine Tepesi’nde. Seninle geliyorum. Ona bir kötülük yaparsan, seni öldürürüm.

Karim gülümsedi, geriledi. Sonra hızla döndü, komiserin gırtlağına bir tekme savurdu. Crozier mermer sütunlara doğru uçtu.

Mağripli hareketsiz yatan ihtiyarın üzerine eğildi. Ceketini ilikleyip bir mezarın gölgesine çekti. İçinden, Crozier’den özür diledi.

Ama hareketlerinde serbest olmak istiyordu.

Elli ikinci kısım

– Isındı, Abdouf. Çok ısındı.

Patrick Astier'nin sesi bir parazit fırtınasının arasından duyuluyordu. Cep telefonu, Karim gri steplerin arasında yol alırken çalmıştı. Genç teğmen irkilip sıçramış, yoldan çıkmaya ramak kala güçlükle kurtulabilmişti. Astier gidip gelen sesiyle devam etti:

– Verdiğin iki görev de, birer saatli bomba çıktı. İkisi de elimde patladı.

Karim derisinin altındaki sinirlerin düğümlendiğini hissetti.

– Anlat, dedi, farlarını söndürüp arabasını yolun kenarına çekerken.

– Önce, Sylvain Hérault'nun öldüğü kaza. Dosyayı buldum. Senin verdiğin bilgilerin teyidini aldım. Sylvain Hérault 17 no'lu devlet yolunda bisikletiyle giderken, plakası belirlenemeyen bir aracın altında kalıp ölmüş. Karanlık bir iş. Rafa kaldırılmış. Dönemin jandarmaları laf olsun diye bir soruşturma açmış. Tanık yok. Herhangi bir yorum gerektirecek herhangi bir neden de yok...

Ses tonu bir soru davet eder gibiydi. Karim isteneni uysalca yaptı:

– Ama?

– Ama, diye söze girdi kimyager, o dönemden bu yana fotoğraf işleme konusunda önemli adımlar attık.

Karim yeni bir teknoloji konferansının başlamakta olduğunu hissetti. Araya girdi:

– Yalvarırım Astier, doğrudan sonuca gel!

– Tamam. Dosyada fotoğraflar buldum. Yerel bir gazetenin muhabirinin çektiği siyah beyaz fotoğraflar. Resimlerde bir arabanın lastik izlerinin arasında bisiklet izleri açıkça görülüyor. Her şey o kadar küçük, o kadar belirsiz ki, insan bu fotoğrafların neden saklandığını merak ediyor.

– Ee?

Kimyager söyleyeceklerinin etkisini daha da artırmak için bir süre sustu:

– Ee'si, Grenoble Kampüsü'nde son derecede ileri bir optik laboratuvarımız var.

– Allah kahretsin Astier, yoksa...

– Bekle. O herifler fotoğrafları inanmayacağın ölçüde geliştirip işleyebiliyor. Dijital yöntemlerle büyütüyor, kontrastla oynuyor, tramlarla oynuyor, çizikleri temizliyor... kısacası, çıplak gözle görülemeyecek ayrıntıları ortaya çıkarıyor. Onları iyi tanırım. Uyandırıp işbaşına göndermeye değebileceğini düşündüm. Fotoğrafları göndermek için, CMM'yi tarayıcı olarak kullandım. Yataktan henüz çıkmış olsalar bile inanılmaz şeyler yapıyor o herifler. Resimleri hemen ele aldılar ve...

– VE?

Yeni bir sessizlik, Astier'nin yeni bir oyunu:

– Onların çıkardığı sonuç, jandarma raporundan çok farklı bir öykü anlatıyor. Bisikletin ve arabanın tekerlek izlerini büyütmüşler. Kontrastları kullanarak, asfalt üzerindeki lastiklerin diş izlerini incelemişler. Çıkardıkları ilk sonuca göre, Hérault dosyada belirtildiği gibi dağlara doğru işine gitmiyormuş. Lastik dişlerin yönü tam tersini söylüyor: Hérault fakülteye doğru gidiyormuş. Harita üzerinde doğruladım.

– Ama... ama karısı, Fabienne ne demişti?

– Fabienne Hérault yalan söyledi. İfadesini okudum, o sadece jandarmaların tahminini, kristalcinin Belledonne'a gittiğini doğrulamış. Bundan büyük yalan olamaz.

Karim dişlerini sıktı. Yeni bir yalan, yeni bir esrar. Astier devam ediyordu:

– Bu kadar da değil. Optik uzmanları arabanın lastik izlerini de inceledi. (Yine bir süre durakladı.) Tekerlekler iki yönde de gitmiş, Abdouf. Şoför vücudun üzerinden bir kez geçmiş, sonra geri gelmiş ve kurbanını bir kez daha ezmiş. Tam bir cinayet. Yumurtadaki bir yılan kadar soğukkanlı bir cinayet.

Karim artık dinlemiyordu. Göğsünde yüreği yavaşça atmaya başlamıştı. Sonunda, Hérault'ların intikam almaları için bir neden bulmuştu. İki kadının umutsuz kaçışının ötesinde, dolaylı da olsa Judith'in ölümüne neden olan korkunun ve sürek avının ötesinde, her şeyden önce bir cinayet vardı. Sylvain Hérault'nun öldürülmesi. İblisler önce ailenin "güçlü adamı"nı ortadan kaldırmış, sonra da kadınların peşine düşmüştü.

Fabienne Hérault. Judith Hérault. Abdouf'un düşünceleri atlamalar yapıyordu.

– Ya hastane? diye sordu.

– O da iki numaralı bomba. 1972 doğum kayıtlarını taradım. 23 mayıs sayfası koparılmış.

Karim içinden bunu daha önce yaşadığını hissetti. Başka bir hayatın, birkaç saatte yoğunlaşan anıları.

– Ama daha da ilginci var, diye devam etti Astier. Arşivleri, çocukların sağlık dosyalarının konulduğu yeri de gördüm. Devamlı su alan, gerçek bir labirent. Bu kez Judith'in dosyasını buldum. Zorlukla karşılaşmadan. Bunun anlamını anlıyorsun değil mi? Sanki o gece bir şey olmuş gibi, genel deftere kaydedilen, ama çocuğun kişisel dosyasına yazılmayan bir şey. O sayfayı kızın doğumunu gizlemek için değil, o esrarlı olayı saklamak için koparmışlar. Rahibelerle konuştum, ama gidip uyumayı tercih ettiler, üstelik Astier Amca'nın hikâyeleriyle ilgilenmeyecek kadar da gençtiler...

Karim biliyordu, kimyager kendi korkusunu gizlemek için çığırtkanlık yapıyordu. Teşekkür edip, telefonu kapattı.

Bulunduğu yerden, dört yüz metre ilerideki otlarla kaplı Herzine Tepesi'ni

görüyordu.

O gölgeli yamaçta, gerçek onu bekliyordu.

Elli üçüncü kısım

Fabienne Hérault’nun evi.

Tepenin üzerinde. Taş duvarlar. Ölü pencereler.

Soluk bulutlar yoğun gökyüzünde koşuştururken, yağmur dinmişti. Zümrüt yeşili yamaçlar boyunca uçuşan sis perdeleri. Onların ötesinde, ıssız ufuk. Taştan bir kuyu. Yirmi kilometre çevrede ne bir insan, ne başka bir şey.

Karim arabasını durdurup, yeşil bayırı tırmandı. Bu ev ona, kadının Sarzac yakınlarında oturduğu kulübeyi anımsatıyordu; koca taşlar eve Kelt üslubu bir hava vermişti. Evin hemen yakınında, kocaman, beyaz renkli bir uydu anteni gördü. Silahını çekti. Namluda mermi bulunduğunu hatırladı. Bu düşünce onu sakinleştirdi.

Kapıya yönelmeden önce, garajı kolaçan etti. Açık renkli bir brandanın altında bir Volvo gördü. Kapıları kilitlenmemiş. Kaputu açtı, usta hareketlerle sigorta kutusunu devre dışı bıraktı. İşler kötüye sararsa, Fabienne Hérault hiçbir yere gidemeyecekti.

Polis teğmeni kapıya doğru yürüyüp hafif birkaç yumruk vurdu. Elinde silah, eşiğin dibinden çekildi. Birkaç saniye, sonra kapı aralandı. Hiç tıkırtısız. Sürgü çekilmeden. Fabienne Hérault artık güven içinde yaşıyordu.

Karim aralıktan görülebileceği bir noktaya geldi, silahını sakladı.

Neredeyse kendi boyunda bir siluetle ve kendininkilere dikilmiş gözlerle karşılaştı. Geniş omuzlar, çok düzgün, berrak bir yüz, kıvırcık denebilecek kahverengi saçlar. Bambu kadar kalın çerçeveli gözlükler. Karim hayal görüyormuş gibi bakan, dalgın bu yüzü nasıl tasvir edeceğini bilmiyordu.

Sesini sertleştirmeye çalıştı:

– Teğmen Karim Abdouf. Polis.

Kadının yüzünde en ufak bir şaşkınlık belirtisi yoktu. Başını hafifçe sallayarak, gözlüklerinin üzerinden Karim'e bakıyordu. Sonra gözlerini Glock'u saklayan ele indirdi. Abdouf, gözlüklerin arasından bir kötülük parıltısı gördüğünü sandı.

– Ne istiyorsunuz? dedi kadın sıcak bir sesle.

Karim gecenin hâkim olduğu bu sessiz kırlığın ortasında donmuş gibi kıpırdamadan duruyordu.

– İçeri girmek. Şimdilik bu kadar.

Kadın gülümseyip geri çekildi.

Panjurlar kapalı, eşyaların çoğu çizgili kılıflar içindeydi. Bir televizyon siyah ekranını, piyano da cilalı tuşlarını sergiliyordu. Karim piyanonun üzerinde açık bir nota defteri gördü: Frédéric Chopin'in si bemol minör piyano sonatı. Her şey on kadar mumun titrek loşluğu içindeydi.

Polis teğmeninin bakışlarını yakalayan Fabienne Hérault mırıldandı:

– Dünyadan ve zamandan elimi, eteğimi çektim. Bu ev benim genel görünümümü yansıtıyor.

Karim karanlıklara sığınan Rahibe Andrée'yi düşündü.

– Ya dışarıdaki uydu anteni?

– Dünyayla teması sürdürmem gerek. Gerçeğin ne zaman ortaya çıkacağını bilmeliyim.

– Çok yakında çıkacak Madam.

Kadın ifadesini hiç değiştirmeden, başını salladı. Genç teğmen bunları hiç

beklemiyordu: bu sükunet, bu tebessümler, bu yatıştırıcı ses. Silahını doğrulttu, bu kadını tehdit ettiği için utandı.

– Madam, dedi soluk soluğa, zamanım dar. Kızınız Judith'in fotoğraflarına ihtiyacım var.

– Fotoğraflar mı?

– Lütfen. Yirmi saatten beri izinizi sürüyorum. Yirmi saatten beri hikâyenizin başına doğru ilerleyip, anlamaya çalışıyorum. Bu komployu neden hazırladığınızı, çocuğunuzun yüzünü neden silmek istediğinizi.

Şimdilik sadece iki şey biliyorum. Judith başlangıçta düşündüğüm gibi bir canavar değildi. Tam tersine, kusursuz, büyüleyici güzellikte biri olduğuna eminim. Diğer gerçekse, yüzünün bir kâbusun çözümünü barındırdığı.

Sizi uzun zaman kaçmak zorunda bırakan ve kötü bir volkan gibi yeniden canlanan bir kâbus. Onun için bana o fotoğrafları gösterip hikâyenizi anlatın. Tarihleri, ayrıntıları, her şeyi bilmek istiyorum. On dört yaşında ölmüş küçük bir kızın, nasıl ve neden Alpler'in eteğindeki bir üniversite kentini katletmekte olduğunu öğrenmek istiyorum!

Kadın birkaç saniye hareketsiz kaldı, sonra dev adımlarla koridora doğru yürüdü. Karim eli tabancasının kabzasında, peşinden gitti. Sağa sola bakarak. Başka odalar, başka çarşaflar, başka renkler. Ev kefen ile karnaval arasında tereddüt eder gibiydi.

Fabienne Hérault küçük bir odanın dibindeki dolabı açıp, metal bir kutu çıkardı. Karim kadının elini tuttu, hareketini tamamlamasını engelledi ve kutuyu kendi açtı.

Fotoğraf. Sadece fotoğraf vardı.

Kadın, Karim'i gözleriyle sorguladıktan sonra, ellerini kutuya daldırdı, saf suymuş gibi, parlak yüzeyleri okşadı. Sonra polis teğmenine bir fotoğraf uzattı.

Karim istemeden de olsa, gülümsedi.

Oval yüzlü, donuk tenli, kısa kesilmiş kahverengi bukleli küçük bir kız, ona bakıyordu. Bu güzellik üçgeninin üzerinde de açık renk gözler, onları gölgeleyen belki biraz fazla kalın ve uzun kaşlar. Bu hafif erkeksi kaşlar, mavi gözlerin parlaklığını dengeler gibiydi.

Karim resme daldı. Bu yüzü uzun zamandan, çok uzun zamandan beri tanıyormuş gibiydi. Ezelden beri.

Ama mucize gerçekleşmedi. Mağripli bu yüzün ona bir şekilde ışığın yolunu göstereceğini ummuştu. Fabienne sıcak sesiyle fısıldadı:

– Bu fotoğraf ölümünden birkaç yıl önce çekildi. Sarzac'ta. Saçları kısaydı, biz...

Karim başını kaldırdı.

– Hayır, düşündüğüm gibi değil. Bu resim, bu yüz bana bir ipucu vermeli, bir açıklama getirmeliydi. Oysa ben, küçük ve güzel bir kızdan başka bir şey göremiyorum.

– Çünkü resim tamam değil.

Yüreği hopladı. Kadın şimdi de başka bir fotoğraf uzatıyordu.

– İşte Guernon'daki son okul resmi. Lamartine Okulu, ikinci sınıf. Sarzac'a gitmemizden kısa süre önce.

Polis teğmeni çocukların gülümseyen yüzlerini inceledi. Önce Judith'inkini tanıdı, sonra vurucu gerçeği anladı. Aslında bunu bekliyordu. Tek mantıklı açıklama, buydu. Yine de anlayamadı. Mırıldandı:

– Judith tek kızınız değil miydi?

– Hem evet, hem hayır.

– Hem evet, hem hayır mı? Ne... ne söylemeye çalışıyorsunuz? Açıklayın.

– Size hiçbir şey açıklayamam, delikanlı. Sadece açıklanamaz bu şeyin,

hayatımı nasıl yıktığını anlatabilirim.

On birinci bölüm

Elli dördüncü kısım

Arşivlerin yeraltında bulunan deposu gerçek bir kâğıt okyanusu gibiydi. Duvarları öfkeli dalgalar gibi şişiren, bastırılmış, destelenmiş, bağlanmış dosya tomarları. Yerde, girişi tıkayan, iç içe girmiş yığınlar. Onların ilerisinde, neonların çiğ ışığı altında uzayıp kaybolan dokümanlardan oluşan bir duvar.

Niémans yığınların üzerinden atlayıp ilk koridora daldı. Binlerce dosya, bu yazı falezlerinin yıkılmasını önlemek için gerilmiş ağların arkasına dizilmişti. Kayıtların önünden geçerken Fanny'yi, biraz önce yaşadığı o güzel saatleri düşünmeden edemedi. Genç kadının, yarıkaranlıkta gülümseyen yüzü. Lambayı söndüren nasırlı eli. Koyu teni. Karanlıkta parlayan iki küçük mavimtırak alev; Fanny'nin gözleri. Hepsi, hafif arabesklerden, dokunuşlardan ve fısıltılardan, anlardan ve sonsuzluklardan meydana gelmiş mahrem ve içten bir fresk gibiydi.

Kadının kollarında ne kadar zaman geçirmişti? Niémans bunu hiç bilemeyecekti. Ne var ki dudaklarında, yaralı derisinde bir tür dövme gibi, kendini de şaşırtan eski bir iz taşıyordu. Fanny, onun kayıp sırlarını, unutulmuş heyecanlarını ortaya çıkarmayı bilmiş, yeniden canlanan bu duygular Niémans'ı rahatsız etmişti. Bu kadar korkunçluğun ortasında, soruşturmanın bu aşamasında aradığı kıvılcımı, mum yumuşaklığını bulmuş olması mümkün müydü?

Dikkatini işine verdi. Kaybolan fişlerin nerede olduğunu biliyordu: arşiv yetkilisini telefonla aramış, adam uykulu olmasına rağmen ayrıntılı bilgi vermeyi başarmıştı. Niémans yürüdü, saptı, yine yürüdü. Sonunda sağlam bir asma kilitle korunan tel kafesli bir bölmeye konmuş, kapalı bir kutu gördü. Hastane nöbetçisi anahtarı vermişti. Gerçekten "önemsiz"se eski belgeleri böyle dikkatle korumanın sebebi neydi?

Niémans bölmenin kapısını açtı, yerdeki eski dosyaların üzerine oturdu. Karton kutuyu açtı, bir tutam fiş çıkarıp okumaya başladı. İsimler. Tarihler. Yeni doğan bebeklerle ilgili rahibe notları. Kâğıtların üzerinde her bebeğin adı,

ağırlığı, boyu ve kan grubu yazılıydı. Biberon sayısı, tıbbî bir takım isimler, kuşkusuz vitamin adları ya da ona benzer şeyler.

Bütün fişleri karıştırdı. Elli yıllık bir süreyi kapsayan, yüzlerce fiş. Bir ipucu olabilecek herhangi bir ada rastlamadı. Kuşku uyandırabilecek bir tarih göremedi.

Niémans ayağa kalktı, bu fişleri arşivin başka bir yerinde bulunması gereken bebek dosyalarıyla karşılaştırmaya karar verdi. Duvar boyunca araştırdı, elli kadar dosya bulup çıkardı. Yüzü terden sırılsıklamdı. Polar ceketin sıcaklığının göğsüne ağır soluklar gibi yayıldığını hissetti. Dosyaları demir bir masanın üzerinde topladı, sonra kapaklarındaki adlar okunacak biçimde yaydı. Her dosyanın kapağını açarak, birinci sayfalarını elindeki fişlerle karşılaştırmaya başladı.

Sahte belgeler.

Belgeleri karıştırırken, dosyalardaki fişlerin sahteleriyle değiştirilmiş olduğu anlaşılıyordu. Étienne Caillois rahibelerin yazısını benzetmişti, yaptığı taklitçilik oldukça başarılıydı, ama asıl fişlerle karşılaştırıldığında, fark ortaya çıkıyordu.

Neden?

Komiser ilk iki fişi yan yana koydu. Her sütunu, her satırı karşılaştırdı, bir şey bulamadı. Birbirine eş iki kopya. Diğer fişleri karşılaştırdı. Orada da bir şey bulamadı. Sayfalar aynıydı. Gözlüklerini düzeltti, camların altındaki ter lekelerini sildi, daha dikkatle yeniden bakmaya başladı.

Ve bu kez gördü.

Çok küçük bir fark, gerçek ve sahte, her belge çiftinde var olan belirsiz bir fark. FARK. Niémans bunun ne anlama geldiğini henüz çıkaramıyordu, ama anahtarlardan birini bulduğunun da farkındaydı. Yüzü bir kazan gibi yanıyor, aynı zamanda da buz gibi bir soğuk tüm vücudunu boydan boya titretiyordu. Aynı farkı başka sayfalarda da gözledi, sonra tüm belgeleri, dosyaları ve Caillois'nın çaldığı fişleri karton kutuya doldurdu.

Ganimetini koltuğunun altına sıkıştırıp arşivden çıktı.

Kutuyu yeni arabasının –lacivert jandarma Peugeot’su– bagajına kilitledi, sonra hastaneye dönüp, doğum servisinin yolunu tuttu.

Sabahın altısında, yerde yansıyan neonların aydınlığına rağmen, doğum servisi sessizliğe ve uykuya gömülmüş gibiydi. Doğumhane katına indi, her biri soluk önlükler, kağıttan yapılmış bereler ve ayakkabılar giymiş rahibelerle, ebelerle karşılaştı. İçlerinden çoğu, mikroptan arındırılmış elbiseler giymemiş Niémans’ı durdurmaya çalıştı. Ne var ki hem üç renkli kimliği, hem de yüzündeki kararlılık her türlü yorumu engelledi.

Sonunda, ameliyathaneden çıkan bir doğum uzmanına rastladı. Adam dünyanın yorgunluğunu yüzünde toplamış gibiydi. Niémans kısaca kendini tanıttı ve sorusunu –tek bir sorusu vardı– sordu:

– Doktor, dünyadaki ilk gecelerinde yeni doğmuş bebeklerin kilolarının değişmesinin mantıklı bir açıklaması var mıdır?

– Ne demek istiyorsunuz?

– Bir bebeğin doğumdan hemen sonraki saatlerde birkaç yüz gram alması ya da vermesi alışıldık bir şey midir?

Doktor, komiserin kar başlığına ve kısa gelen giysilerine bakarak cevap verdi:

– Bu dediğiniz, bazen olur. Ama eğer bebek fazla kilo kaybederse, hemen ayrıntılı bir muayene yapmamız gerekir. Çünkü böyle bir kayıp bir sorun olduğunu ve...

– Ya şişmanlarsa? Bebek bir gecede aniden şişmanlarsa?

Doğum uzmanı, kağıttan başlığının altından inanmayan gözlerle baktı.

– Olamaz. Hiç olamaz. Ne dediğinizi anlayamıyorum.

Niémans gülümsedi.

– Teşekkürler, Doktor.

Yürürken, gözlerini yumdu. Gözlerinin kanlı kapaklarının ardında, Guernon cinayetlerinin sebebini görmeye başlamıştı sonunda.

Kızıl nehirlerin akıllara durgunluk verecek dalaveresini.

Son bir ayrıntıyı kontrol etmesi gerekiyordu.

Fakülte kütüphanesinde.

Elli beşinci kısım

– Dışarı! Dışarı! Herkes dışarı!

Kütüphane salonu iyice aydınlatılmıştı. Memurlar burunlarını kitaplardan kaldırdı. Kötülük ve saflıkla ilgili kitapları araştıran, altı kişi. Ötekiler hâlâ yazın ya da sonbaharın ilk günlerinde kütüphaneye gelen öğrencilerin listesiyle uğraşıyordu. Savaşın ansızın başka cephelere sıçramasından habersiz, çarpışmanın ortasında unutulmuş askerlere benziyorlardı.

– Dışarı! diye yineledi Niémans. Buradaki soruşturma bitti.

Polisler birbirlerine endişeli gözlerle baktılar. Kuşkusuz başkomiserin artık soruşturmayla ilgilenmediğini duymuşlardı. Kuşkusuz o büyük polisin neden kafasına çoraba benzer bir şey geçirdiğini, neden kolunun altında ıslak ve kahverengi bir kutu taşıdığını anlamamışlardı. İyi de Niémans'a kafa tutmak kolay mıydı? Hele gözlerinde böyle bir bakış varken?

Kalkıp ceketlerini giydiler. İçlerinden biri, kapıda komiserin yanından geçerken, alçak sesle seslendi. Komiser, Rémy Caillois'nın tezini okuyan yaşlı polis memurunu tanıdı.

– Tezi bitirdim Komiser. Demek istiyorum ki... Belki bir anlam ifade etmeyecek, ama Caillois'nın vardığı sonuç gerçekten de şaşırtıcı. Athlon'u, Antikçağ'da akıl ile vücudu, zekâ ve gücü birleştiren adamı hatırlıyor musunuz? İşte Caillois böyle... böyle bir birleşmeyi oluşturacak bir çeşit projeden söz ediyor. Çok tuhaf bir proje. Okullarda ya da üniversitelerde yeni eğitim programlarından bahsetmiyor. Profesörleri ya da onlar gibileri yeni bir eğitim programlarına göndermekle falan da ilgilenmiyor. Onun önerdiği çözüm...

– Genetik.

– Siz de mi o tezi okudunuz? Çılgınca bir şey. Ona göre, akıl biyolojik bir gerçek. Athlon'un kusursuzluğuna ulaşabilmek için, fiziksel güç uygun genlerle birleştirilmesi gereken, genetik bir gerçek...

Duyduğu sözler, Niémans'ın beyninde fırtınalar yarattı. Artık kızıl nehirler komplosunu yakından biliyordu. Bu açıklamayı da beceriksiz bir polisin ağzından dinlemek niyetinde değildi. Bu korkunç şey gizli, örtük, sessiz kalmalıydı. Yakıcı etkiler gibi, ruhunun derinliklerine işlenmiş bir halde.

– Beni yalnız bırak, diye homurdandı.

Oysa polis hızını almıştı:

– Caillois son sayfalarda seçilmiş doğumlardan, mantıklı birleşmelerden, bir çeşit totaliter sistemden söz ediyor... Çılgınca fikirler Komiser. Bilirsiniz, altmışlı yılların bilimkurgu kitapları gibi... Hay Allah, adam bu şekilde ölmemiş olsaydı, epey gülünecek malzeme olurdu.

– Yaylan!

Kısa boyulu polis memuru Niémans'a baktı, tereddüt etti sonra kayboldu.

Komiser tamamen boşalmış okuma salonunu boydan boya geçti. Ateşin alevli kökler gibi vücudunu sardığını, yakıcı elektrotlar gibi kafasını sıktığını hissetti. Ortadaki yüksek yazı masasının yanına vardı: üniversitenin baş kütüphanecisi, Rémy Caillois'nın yazı masası.

Bilgisayarın tuşlarına bastı. Ekran hemen aydınlandı. Birden, kararını değiştirdi komiser. Aradığı bilgiler, yetmişli yılların öncesine dayanıyordu; kısacası onlara bilgisayardan ulaşması imkânsızdı.

Büyük bir gerginlik içinde, masanın çekmecelerini açıp, ilgilendiği kayıtları aradı.

Kitap listelerinde olamazdı.

Öğrenci listelerinin arasında da.

Sadece, yıllardan beri binlerce okurun kullandığı, camlı bölmeler listesinde.

Ne kadar aptalca görünürse görünsün, Niémans doğumhanede bulduklarının devamını baba oğul Caillois'ların büyük bir titizlikle tuttukları camlı bölmeler listesinde aramakta kararlıydı.

Sonunda yer kayıtlarını buldu. Elindeki kartonu açtı, bir kez daha yeni doğan bebeklerin dosyalarını çıkardı. Çocukların üniversiteye girdikleri, günlerinden bazılarını kütüphanede geçirdikleri yılları hesapladı, sonra kütüphanecilerin özenle tuttukları listelerden, o öğrencilerin hangi bölmelerde oturduklarını çıkardı.

Kısa bir süre sonra, küçük bölmelerin planını, her bölmenin üzerinde de öğrencinin adını buldu. Kuşkulandığı komployа daha uygun, daha kusursuz bir sistem düşünülemezdi. Fişlerin üzerinde adı bulunan her çocuk, yirmi beş yıl sonra öğrenci olduğunda, kütüphanede günler, aylar, yıllar boyu sadece aynı bölmede oturmak zorunda kalmıyor, karşısında da hep karşı cinsten, aynı insan oluyordu.

Niémans artık haklı olduğundan emindi.

Aynı bilgileri başka öğrenciler için de denedi, bu kez on yıl daha yaşlıları seçti. Her seferinde, günlük okumalar sırasında öğrencinin karşı cinsten, aynı yaşta birinin karşısına oturtulduğunu gördü.

Elleri titreyerek bilgisayarı kapadı. Geniş okuma salonu sessizlikten çınlıyordu. Hâlâ Caillois'nın masasında oturuyordu, telefonunu açtı ve Guernon Belediyesi'nin gece bekçisini aradı. Adamı arşivlere inmeye ve Guernon evlilik kayıtlarına bir göz atmaya ikna edebilmek için akla karayı seçti.

Sonunda, bekçi razı oldu, komiser de cep telefonu aracılığıyla, istediği araştırmayı yapma fırsatını buldu. Niémans isimleri okuyor, bekçi de kontrol ediyordu. Komiser söylediği adların, gerçekten de birbirleriyle evlenip evlenmediklerini merak ediyordu. Niémans'ın tahminleri yüzde yetmiş oranında doğru çıktı.

– Bu bir oyun mu? diye homurdandı gece bekçisi.

Yirmi kadar çifti sorduktan sonra, daha fazlasına gerek olmadığını düşünüp, telefonu kapattı.

Birkaç dakika sonra, kutuyu koltuğunun altına sıkıştırmış kütüphaneden çıkıyordu.

Küçük adımlarla, kampüsü boydan boya geçti. Farkında olmadan, gözleriyle Fanny'nin pencerelerini arıyor, ama bir türlü bulamıyordu. Binalardan birinin basamaklarında, bekleyen bir gazeteci grubu dikkatini çekti. Hemen her yerde, çimenleri ve apartman girişlerini kontrol eden üniformalı polisler, jandarmalar vardı.

Memurlar ile gazeteciler arasında, kendi meslektaşlarını tercih etti. Kimliğini göstererek, bir sürü noktadan geçti. Hiç tanıdık yoktu. Anlaşılan, Grenoble'dan takviye gelmişti.

Yönetim binasına girip, çoğu yaşlı insanların sıkıntıyla bir oraya, bir buraya yürüdükleri, aşırı aydınlatılmış bir hole vardı. Kuşkusuz bunlar doktorlar, profesörler, bilim adamlarıydı. Genel bir seferberlik durumu söz konusuydu. Niémans hiçbirine bakmadan yanlarından geçti, ısrarlı bakışlarını önemsemedi.

En üst kata çıkıp üniversite rektörünün, Vincent Luyse'un bürosuna yöneldi. Bekleme odasından geçerken, duvardaki madalyalı sporcu resimlerini indirdi. Kapıyı vurmadan içeri daldı.

– Bu da ne...

Rektör komiseri tanır tanımaz sakinleşti. Kısa bir el işaretiyle bürosundaki gölgeleri kovdu ve Niémans'a döndü:

– Umarım bir gelişme vardır! Yoksa hepimiz...

Polis komiseri fotoğraf çerçevelerini masanın üzerine bıraktı, sonra da kutudan fişleri çıkardı. Luyse heyecanlandı

– Bakın, ben...

– Bekleyin.

Niémans çerçeveleri ve fişleri rektörün göreceği biçimde dizdi. İki elini masaya dayayıp sordu:

– Fişlerle şampiyonlarınızın adlarını karşılaştırın: aynı ailelerden mi söz ediyoruz?

– Anlamadım?

Niémans rektörün önündeki kâğıtları düzenledi

– Fişlerdeki kadınlar ile erkekler birbirleriyle evlendi. Sanırım, hepsi de üniversitenin ünlü derneğinin bir üyesi her biri profesör, araştırmacı, entelektüel olmalı... İsimlere dikkatle bakın ve bu kişilerin, bugün bütün madalyaları toplayan üstün yeteneklerin ana babaları ya da büyükanne ve büyükbabaları olup olmadığını söyleyin...

Luyse gözlüklerini takıp fişlere baktı.

– Evet, bakın, bu isimlerden çoğunu tanıyorum...

– Bu çiftlerin çocuklarının hem entelektüel, hem de fizik açısından olağanüstü yeteneklere sahip olduklarını teyit ediyor musunuz?

Luyse'un donuk çizgileri, bütün bunlara rağmen oluşan geniş bir tebessümle yumuşadı. Niémans'ın büyük bir zevkle onu yutturmak isteyeceği kahrolası bir tatmin tebessümü.

– Ama... tabiî, tabiî. Yeni kuşak çok parlak. İnanın bana, o çocuklar sözlerini tutacak... Zaten, bir önceki kuşak da, bir bakıma bugünün habercisi sayılabilir. Böyle sonuçlar üniversitemiz için...

Niémans bir anda entelektüellere karşı hissettiğinin güvensizlik değil, nefret olduğunu anladı. Onlardan bütün benliğiyle nefret ediyordu. İddialı ve mesafeli tavırlarından, ne olursa olsun gerçeği tanımlamak, incelemek, tartmak eğilimlerinden nefret ediyordu. O zavallılar hayata bir gösteriye gider gibi giriyor, her seferinde de az çok hayal kırıklığına uğramış, oldukça ukalalaşmış olarak çıkıyorlardı. Oysa, haberleri olmadan başlarına gelenlere sevinmemek gerektiğinin de farkındaydı. Hiç kimsenin başına gelenlere sevinilmezdi. Luyse

sözlerini sürdürüyordu:

– Bu genç kuşak üniversitemizin prestijini yükseltecek ve...

Niémans Luyse’un sözlerini kesti, resimleri ve fişleri karton kutuya doldurdu. Boğuk bir sesle mırıldandı:

– Öyleyse, sevinin. Çünkü bu isimler ününüze ün katacak.

Rektör şaşkın gözlerle baktı. Komiser ağzını açtı, ama birden durdu; Luyse’un gözlerinden dehşet okunuyordu. Rektör mırıldandı:

– Ama... neyiniz var? Kan... kan kaybediyorsunuz.

Niémans gözlerini indirince masanın cilalı yüzeyini kaplayan koyu renkli bir gölcük gördü. Kafasını yakan ateş, aslında yeniden açılan yaradan akan kandı. Sendeledi, koyu renkli birikintide kendi yüzünü gördü, aniden bir cinayet serisinin son yansımasına son kez bakmakta olduğunu düşündü.

Soruya cevap verecek zamanı olmadı. Bir saniye sonra, dizlerinin üzerine çökmüş, yüzü masadaki kan birikintisinin içinde bayılmıştı. Kendi kanının karanlığına bastırılmış bir madalyon gibi.

Elli altıncı kısım

Işık. Uğultu. Sıcak.

Pierre Niémans nerede olduğunu hemen anlayamadı. Sonra tepesinde kâğıt başlık takmış bir yüz gördü. Beyaz bir önlük. Neonlar. Hastane. Kendini bilmeden, ne kadar bir süreden beri yatıyordu? Ya vücudunun güçsüzlüğü, ellerinin, bacaklarının, kaslarının, kemiklerinin içine bir sıvı şırınga etmişler gibi, o halsizlik? Konuşmak istedi, ama çabası gırtlağında kaldı. Yorgunluk onu hışırtılı ve plastik yatağa çivilemiş gibiydi.

– Çok kan kaybediyor. Şakak damarındaki kanamayı dindirmek gerek.

Bir kapı açıldı. Tekerlekler gıcırdadı. Gözlerinin önünden fazla beyaz ışıklar geçti. Kör edici bir patlama. Gözbebeklerini büyüten bir ışık demeti. Başka bir ses:

– Kan vermeye başlayın.

Komiser tıkırtılar duydu, soğuk aletlerin vücuduna değdiğini hissetti. Başını çevirdi, basınçlı havanın etkisiyle soluklanıyor gibi hareket eden ağır bir torbaya bağlanmış ince boruları gördü.

Demek burada, ilaç kokularının arasında ve bilinçsiz bir halde çözecekti palamarı? Tam da cinayetlerin sebebini bulduğu sırada, bütün bu aydınlığın ortasında. Bu cinayetler serisinin ardındaki sırrı açığa çıkardığı sırada. Yüzünün hatları acı çekiyormuş gibi büzüldü. Birden bir ses:

– Diprivan vermeye başlayın, yirmi santimetreküp.

Niémans anladı ve doğruldu. Doktorun elektrikli bisturi tutan bileğine yapışıp homurdandı:

– Anestezi istemiyorum!

Doktor şaşkındı.

– Anestezi istemiyor musunuz? İyi ama... Kafanız ikiye ayrılmış dostum. Sizi yeniden dikmem gerek.

Niémans yeniden mırıldanacak gücü buldu:

– Lokal... Lokal anestezi istiyorum...

Adam içini çekti, iskemlesini tekerlek gıcırtıları arasında geri itti. Anestezi uzmanına seslendi:

– Tamam. Öyleyse ksilokain yapalım. Azamî doz. Kırk santimetreküpe kadar çıkabilirsiniz.

Niémans gevşedi. Çok yönlü lambaların altına alındı. Ensesi, kafasının tepesi ışığa en yakın gelecek biçimde yerleştirilmişti. Yüzünü çevirdiler, sonra kâğıttan bir beyazlık görüşünü kapladı.

Gözlerini yumdu. Doktor ve rahibeler şakak çevresinde çalışırlarken, düşüncelerindeki netlik kaybolmaya yüz tuttu. Yüreği yavaşlıyor, kafası eskisi gibi işkence çektirmiyordu. Derin bir boşluk onu içine çekmek üzereydi.

Sır... Caillois'ların ve Sertys'lerin sırrı... Bunlar bile yabancılaşıyor, uzaklaşıyordu... Fanny'nin yüzü bütün düşüncelerin yerini aldı... Koyu, kaslı ve yuvarlak, alevin, köpüğün ve rüzgarın cilaladığı volkanik taşlar kadar yumuşak vücudu... Fanny... Şakaklarının altında duydukları, mırıltıları, kumaş hışırtılarını, peri soluklarını andırıyordu...

– Durun!

Emir tüm ameliyathanede yankılandı. Her şey durdu.

Bir el gözlerinin önündeki kâğıt örtüyü çekti, Niémans köreltici ışığın altında, şaşkın doktorlar ile rahibelerin burnuna üç renkli bir kimlik dayayan, uzun saç örgülü bir şeytan gördü.

Karim Abdouf.

Niémans sağ yanına bir göz attı; koyu renkli borular hâlâ derisinin altında, damarlarının içindeydi. Hayat iksirleri. Damarların hayat suyu.

Doktor makasını kaldırdı:

– O polise bir daha dokunmayın, dedi Karim soluk soluğa.

Doktor yeniden durakladı. Abdouf yaklaştı, Niémans'ın bir rosto gibi bağlanmış yarasını inceledi. Doktor omuzlarını silkti.

– En azından iplikleri kesmem gerekecek...

Karim çevresine endişeyle baktı.

– Nasıl şimdi?

– Sağlam bünyesi var. Oldukça fazla kan kaybetmiş, ama epey kan verdik. Yarasını diktik. Ameliyat henüz bitmedi ve...

– Ona bir şeyler yutturdunuz mu?

– Bir şeyler mi?

– Uyutmak için?

– Sadece lokal anestezi ve...

– Bana hemen amfetamin bulun. Uyarıcı verin. Onu uyandırmam gerek.

Karim gözlerini Niémans'tan ayırmıyor, bir yandan da doktorla konuşmayı sürdürüyordu. Ekledi:

– Bir ölüm kalım meselesi.

Doktor ayağa kalktı, incecik bir çekmeceden plastik kılıf içinde haplar çıkardı. Karim Niémans'a bakıp gülümsedi.

– İşte, dedi doktor. Bunu alırsa, yarım saat içinde kendine gelir, ama...

– Siz şimdi kaybolun!

Mağripli polis, beyaz önlüklü küçük kalabalığa dönüp haykırdı:

– Kaybolun! Komiserle konuşmam gerek.

Doktor ve rahibeler çekildi.

Niémans kolundaki kan iğnesinin çekildiğini hissetti, kâğıtların hışırtısını duydu. Sonra Karim kandan kahverengileşmiş polar ceketi uzattı. Öteki elinde, bir avuç dolusu renkli hap vardı.

– Amfetamininiz, Komiser. (Kısa bir tebessüm.) Bir kerecik, alışkanlık yapmaz.

Oysa Niémans gülmüyordu. Karim'in deri ceketine yapıştı, yüzü bembeyazdı, mırıldandı:

– Karim... Ne çevirdiklerini biliyorum.

– Ne çevirdiklerini mi?

– Sertys, Caillois ve Chercené'nin ne çevirdiğini. Kızıl nehirlerin esrarını.

– NE?

– Be... bebekleri değiştiriyorlardı.

On ikinci bölüm

Elli yedinci kısım

Saat sabahın sekiziydi. Her taraf karanlıktı, gerçekdışı bir hareketlilik vardı. Yağmur, sanki dağı gün doğmadan önce son bir kez yıkamak istiyormuş gibi yeniden başlamıştı. Yarı saydam sütunlar, camdan fitiller gibi deliyordu karanlıkları.

Dev gibi bir çam ağacının altında, Karim Abdouf ile Niémans karşı karşıya duruyorlardı. Biri Audi'ye, öteki ağaca yaslanmış bir halde. İkisinin de sinirleri kopacak gibi gerilmişti. Mağripli polis, amfetaminin etkisiyle gücünü, daha doğrusu sinirlerini toplamaya başlayan komiseri izliyordu. 4x4'ün ölümcül saldırısını anlatmıştı az önce. Şimdi de Abdouf, bütün gerçeği anlatması için sıkıştırıyordu Niémans'ı.

Yağmurun şiddetini azalttığı bir ara, Niémans söze başladı:

– Dün gece, Körler Enstitüsü'ne gittim.

– Éric Joisneau'nun izinden. Biliyorum. Ne buldunuz?

– Enstitü Müdürü Champelaz kalıtımsal hastalıkları olan çocukları tedavi ettiklerini anlattı. Hep aynı ailelerden, üniversitenin kaymak tabakasından gelme çocuklar. Champelaz bu konuyu şöyle açıklıyor: bu entelektüel toplum kendisini öylesine soyutlamış ki, sonunda kendi kanını bozup genetik olarak yoksullaşmasına neden olmuş. Bugün doğacak çocukların çok parlak, çok gelişmiş olacakları kesin, ama vücutları tükenmiş ve kurumuş. Kuşaklar boyunca, üniversitedeki kan bozulmuş.

– Bunun soruşturmayla ilgisi ne?

– Görünürde, yok. Joisneau oraya göz rahatsızlıkları, gözlerin oyulmasıyla ilgili olabilecek hastalıkları konuşmak için gitmişti. Ama asıl mesele bu

değilmiş. Hem de hiç değilmiş.

Champelaz bana bu kan değişikliğine uğramayan toplumun, yirmi yıla yakın bir süredir vücut bakımından da son derecede güçlü öğrenciler çıkardığını söyledi. Çocukların akıllı ve zeki olduğu doğru, aynı zamanda da spor müsabakalarında bütün madalyaları alacak düzeydeler. Oysa bu ayrıntı, manzaranın geneline uymuyor. Aynı toplumdan hem neredeyse özürlü sayılabilecek çocuklar, hem de parlak üstün insanlar nasıl çıkar?

Champelaz üstün yetenekli çocukların soyunu araştırmış. Doğumevindeki sağlık dosyalarına göz atmış. Arşivlerde, soylarını incelemiş. Bazı işaretler, genetik özellikler bulabilmek için araştırmasını anne ve babalara, büyükanne ve büyükbabalara kadar yaymış. Hiçbir şey bulamamış. Kesinlikle hiçbir şey.

– Sonra?

– Geçen yaz, ilginç bir şey olmuş. Temmuz ayında, hastane arşivlerinde yürütülen basit bir çalışma sırasında, eski kütüphanenin bodrumunda birtakım belgeler bulunmuş. Nasıl belgeler? Tam da üstün yetenekli çocukların anne babaları, büyükanne büyükbabalarının doğum fişleri.

– Bunun anlamı ne?

– Fişlerin iki kopya olarak hazırlandığı. Ya da tam doğrusunu istiyorsan, Champelaz'ın incelediği orijinal dosyalardaki belgelerin sahte olduğu, asıl fişlerin fakülte kütüphanesinin bodrumunda tesadüfen bulunanlar olduğu. Hem de asıl fişlerin bulunduğu karton kutular kimin, biliyor musun? Étienne Caillois'nın, Rémy'nin babası.

– Lanet olsun!

– Dediğin gibi. Champelaz mantıklı olsaydı, incelediği fişler ile bulunanları karşılaştırması gerekirdi. Ama yapmadı. Zamanı olmadığı için. Tembellikten. Biraz da, korkudan. Guernon halkı hakkında çirkin bir gerçek öğrenmek korkusundan. Ben karşılaştırdım.

– Ve ne buldunuz?

– Resmî fişlerin sahte olduğunu. Étienne Caillois el yazılarını taklit etmiş, ama her seferinde bir ayrıntıyı değiştirmiş.

– Hangi ayrıntıyı?

– Hep aynı ayrıntıyı: bebeğin kilosu, doğumdaki kilosu. Dosyanın diğer sayfalarındaki rakama, diğer rahibelerin daha sonraki günlerde yapacakları ölçümlere uyması için.

– Anlayamıyorum.

Niémans eğildi, boğuk bir sesle konuşuyordu:

– Beni iyi dinle, Karim. Étienne Caillois açıklanamayacak bir şeyi gizleyebilmek için, ilk fişleri değiştiriyordu. O formların üzerindeki kilolar, bir sonraki günün tartısına uymuyordu. Bebekler tek bir gecede yüzlerce gram alıyor ya da kaybediyordu. Doğumhaneye çıkıp, bir uzmana danıştım. Yeni doğmuş bebeklerin böylesine hızlı kilo alıp vermelerinin imkânsız olduğunu söyledi. O zaman gerçeği anladım; bir gecede değişen, çocuğun kilosu değil, kendisiydi. Baba Caillois'nın gizlemeye çalıştığı, korkunç gerçek işte buydu. Hem onun, hem de suç ortağının, geceleri doğumhanedeki çocukları değiştiren hastabakıcı yardımcısı baba Sertys'in.

– İyi de, neden değiştiriyorlardı?

Niémans'ın tebessümü somurtma gibiydi. Rüzgârın taşıdığı yağmur damlaları, yüzünü çivili bir kırbaç gibi dağlıyordu. Sesi kesin olarak bildiği gerçeklerin sertliğinde yıpranır gibiydi:

– Bitkin bir topluluğu yeniden canlandırmak, entelektüellere yeni, güçlü ve dayanıklı bir kan kazandırmak için. Caillois ile Sertys'in yöntemi basitti: üniversitedeki çiftlerin çocuklarını dağ köylülerinin bebekleriyle değiştiriyorlardı. Köylü bebeklerini de, anne ve babalarının dış görünüşlerine göre seçiyorlardı. Böylece, Guernon'daki entelektüel toplum bir anda sağlıklı ve güçlü yeni vücutlara kavuşmuş oluyordu. Taze kan eski kanda eriyordu, bu karışım için de erişilmez üniversitelilerin basit köylülerle karşılaşabilecekleri tek ortak yer seçiliyordu: doğumevi. Bölgenin tüm bebeklerini dünyaya getiren, böylece bu değiş tokuşa imkân sağlayan doğumevi.

Sertys’in not defterindeki “Kızıl nehirlere hâkimiz” cümlesinin gerçek anlamı buydu. Bu kelimeler bir kitabı ya da bir nehir ağını değil, Guernon sakinlerinin kanını temsil ediyordu. Vadi çocuklarının damarlarını. Caillois’lar ve Sertys’ler, babadan oğula, kentin kanına hâkim oldular. Şimdiye kadar düşünülmüş en basit genetik operasyonu, bebeklerin değişimini gerçekleştirdiler. O zaman, Caillois’lar Sertys’lerin çok daha kesin bir amaçları olduğunu anladım. Sadece profesörlerin değerli kanını canlandırmakla yetinmiyorlar, aynı zamanda da kusursuz, insanüstü varlıklar yaratmak istiyorlardı. Caillois’nın evinde gördüğüm fotoğraflardaki Berlin Olimpiyat kahramanları kadar güzel yaratıklar. Guernon’un en ünlü araştırmacıları kadar akıllı insanlar.

Bu çılgınların Guernon’un beyinleri ile dağ köylerindeki vücutları birleştirmek, profesörlerin beyin yetenekleri ile, kristalci ya da yetiştirici, yerli halkın fizik becerilerini bir araya getirmek niyetinde olduğunu gördüm. Eğer görüşümde haklıysam, sistemlerini geliştirmiş, sadece doğumları düzenlemekle kalmayıp, birleşmeleri, seçilmiş çocuklar arası evlilikleri de kararlaştırmış olmalılar.

Karim sessizliğinin dibinde yankılanan bilgileri birer darbe gibi karşılıyordu. Niémans’ın ateşli monoloğu devam etti:

– Böylesi karşılaşmalar nasıl düzenlenecekti? Evlilikler nasıl programlanacaktı? Caillois ve Sertys’in yaptıkları işleri, görevlerinin onlara verdiği sığ gücü düşündüm. Böylesine önemli bir projeyi başarabilmek için, yarıkaranlıkta kalmalarından, tevazularından yararlandıklarını biliyordum. Defterdeki “Biz efendileriz, biz köleleriz. Biz her yerdeyiz, hem de hiçbir yerde” cümlesini hatırla. Bu satırlar o ikisinin, önemsenmeyecek işlerine rağmen, daha doğrusu, önemsenmeyecek işleri sayesinde koca bir bölgenin kaderine hâkim olduklarını anlatıyor. Onlar uşaktı. Aynı zamanda da efendi. Aslında, Sertys’ler basit birer hastabakıcı yardımcısıydı, ama bebekleri değiştirerek bölge çocuklarının hayatını altüst ediyorlardı. Caillois’lar da, görevlerinden yararlanarak, programın gerisini, evlilik yanını hallediyorlardı. İyi de, nasıl? Bu evlilikleri düzenlemek için ne yapıyorlardı? O zaman Caillois’nın kütüphanedeki kişisel notlarını hatırladım. O notlardan, kimin hangi kitapları aldığını aramıştık. Bazı kitapları alan çocukların listesini çıkarmıştık. O notlarda, incelemediğimiz tek bir şey kalmıştı: okurların oturtulduğu yerler. Çocukların kitap okudukları

camlı küçük bölmelerde, oturdukları yer. Doğruca kütüphaneye koştum ve yer listesini sahte doğum belgeleriyle karşılaştırdım. Bütün bunlar otuz, kırk, elli yıl geriye gidiyordu, ama isimler de dahil, her şey cuk oturuyordu. Değiştirilmiş çocukların hepsi, okuma salonunda, hep aynı insanın karşısına oturtuluyordu. Kampüsün en parlak ailelerinden birinden gelme, aynı yaşta, karşı cinsten birinin. Belediyede bir araştırma yaptırdım. Karşılıklı oturtma her seferinde başarılı olmuyordu belki, ama kütüphanede, bölme camlarının ardında tanışan çiftlerden büyük bir bölümü daha sonra evleniyordu. Kısacası, doğru tahmin etmişim. “Efendiler” önce kimlikleri değiştiriyor, sonra da dikkatle karşılaşmalar düzenliyorlardı. Değiştirilmiş çocukların yani dağ köylülerinden çalınmış çocukların karşısına profesörlerin gerçek kanından gelme, akıllarıyla dikkat çeken çocuklar oturtuyorlardı. Böylece “vücut-çocuklar” ile “beyin-çocuklar”ı birleştiriyor, üstün bir karışım yaratıyorlardı. Üstelik işe de yaradı, Karim. Üniversite şampiyonları programlanmış çiftlerin çocukları arasından çıktı sadece.

Abdouf bir şey söylemedi. Rüzgâra karışan karaçamların iğne yaprakları kadar batık düşünceleri, kristalleşiyor gibiydi.

Niémans devam etti:

– Parçaları bir araya getirince, bilmece yavaş yavaş çözüldü. İşte o zaman katilin izleri üzerinde yürüdüğümü anladım. Bulunan fişler yerel gazetelerde makale konusu yapılınca, bizim cani de uyandı anlaşılan. Benim gibi o da iki belge grubunu karşılaştırmış olmalı. Belki o da Guernon “şampiyonları” konusunda kuşkulanmaya başlamıştı. Belki kendisi de o şampiyonlardan biriydi. O çılgınların ürünlerinden biri. Düşündükçe, sistemin prensibini anladı. Fiş hırsızının oğlunu, Rémy Caillois’yı izledi, onunla Sertys ve Chercené arasındaki gizli ilişkiyi anladı... Bana kalırsa Chercené işe sonradan katıldı, kör çocukları tedavi ederken gerçeği öğrendi, sahtekârları polise vermektense, onlarla işbirliğine girmeyi tercih etti. Kısacası, katil hepsini belirledikten sonra teker teker öldürmeyi kararlaştırdı. Birinci kurbanını, Rémy Caillois’yı işkenceden geçirip, bütün gerçeği öğrendi. İki suç ortağını yaralayıp öldürmekle yetindi.

Karim doğruldu. Deri ceketinin altında, tüm göğsü ürperiyordu.

– Sadece bebekleri değiştirdiler diye mi? Ya da evlilik düzenlediler diye mi?

– Bilmediğin son bir şey daha var: çevredeki dağ köylerinde bebek ölümleri şimdiye kadar hiç görülmediği kadar yüksek. Sağlıkları yerinde olan ailelerde görüldüğü için, açıklanamaz bir gelişme. Bu oranın neden yükseldiğini anlıyorum şimdi. Sertys'ler dağlıların çocukları olarak gösterdikleri –gerçekte entelektüel çocukları– bebekleri değiştirmekle kalmıyor, köylü çiftleri çocuksuz bırakarak, entelektüellerin kanına taze kan katacak yeni çocuk yapmalarını sağlamak için, havasız bırakıp boğuyorlardı. Bu adamlar fanatikti, Karim. Kendi üstün ırklarını yaratmak için, babadan oğula birer çılgın, katil, her şeyi yapmaya hazır caniler.

Karim boğuk bir sesle, soluk soluğa sordu:

– Eğer cinayetler intikam için işlendiyse, böyle kesin yaraların sebebi ne?

– O yaraların sembolik değerleri var; kurbanların biyolojik kimliklerini yıkmak, kökenlerinin işaretlerini yok etmek anlamını taşıyor. Aynı şekilde, cesetler öylesine yerleştirildi ki, cesedin kendisinden önce aksi görüldü. Kurbanları gerçekten uzaklaştırmanın, etten kemikten arındırmanın bir başka yolu. Caillois, Sertys ve Chernecé birer kimlik hırsızıydı. Hesabı, gerektiği gibi ödediler. Dişe diş kana kan yasası gibi bir şey.

Abdouf doğrulup, Niémans'a yaklaştı. Yağmur yüklü rüzgâr hayaletimsi yüzlerini kırbaçlıyordu. Yoğunlaşma başlarının çevresinde beyazımsı bir buğu oluşturuyordu; Niémans'ın alabros saçlı ve kemikli kafasının, Abdouf'un yağmurdan sırılsıklam örgülerinin çevresinde.

– Niémans, siz bir dâhisiniz.

– Hayır, Karim. Çünkü katilin sadece nedenini buldum, kim olduğunu değil.

Mağripli'nin kıkırdaması kupkuru, buz gibiydi.

– Bense kim olduğunu biliyorum.

– Ne?

– Artık her şey yerli yerine oturdu. Benim soruşturmamı bir hatırlayın: bir kanıt, suçlayıcı bir gerçek içerdiği için, Judith'in yüzünü yok etmek isteyen

iblisleri. O iblisler kurbanların babaları, Étienne Caillois ve René Sertys'ten başkası değildi, üstelik şimdi Judith'in yüzünü neden ortadan kaldırmak istediklerini de biliyorum. Çünkü o yüz bütün dalaverelerini açığa çıkarabilir, kızıl nehirlerin esrarı ile bebek değiş tokuşunu ortaya çıkarabilirdi.

Şaşırma sırası Niémans'taydı:

– NEDEN?

– Çünkü Judith Hérault'nun bebekken değiştirilmiş ikiz bir kız kardeşi vardı.

Elli sekizinci kısım

Bu kez anlatma sırası Karim’deydi. Ciddi bir tonla, kısık bir sesle, günün ilk ışıklarıyla çekiliyormuş hissi veren yağmurun altında. Örgüleri şafağın kızıllığında bir ahtapotun kolları gibi eğilip bükülüyordu.

– İki kafadarın köylü çocuklarını seçerken, anne ve babalarının görünüşlerine baktıklarını söylediniz. Kuşkusuz yamaçların en güçlü, en çevik insanlarını arıyorlardı. Zirvelerin yırtıcılarını, kar leoparlarını. O zaman Fabienne ve Sylvain Hérault’yu, Pelvoux’da, bin sekiz yüz metredeki Taverlay’de oturan genç çifti gözden kaçırmış olmaları imkânsız. Kadın bir seksenlik, muhteşem bir dev. Çalışkan bir öğretmen. Yetenekli bir piyanist. Sessiz ve zarif, güçlü ve duyarlı. Emin olun, daha o zamanda bile, Fabienne çok yönlü biriydi. Kocası hakkında, Sylvain hakkında çok daha az bilgim var. Bütün ömrünü zirvelerin arasında, değerli kristaller arayarak geçirdi. En erişilmez dağlara, en tehlikeli kayalara saldırmaktan çekinmeyen, ikinci bir dev.

Komiser, eğer iki kafadar bölgede tek bir çocuk çalacaksa, bu çocuk, kendi genlerine zirvelerin sırrını aktarabilecek bu görkemli çiftin bebeği olurdu, kuşkusuz. Gerçek birer genetik vampir gibi, çocuğun doğumunu sabırsızlıkla beklediklerinden eminim. Neyse, 22 mayıs 1972 günü, o meşum gece geldi çattı. Herault’lar Guernon Hastanesi’ne geliyor; uzun boylu güzel kadın her an doğurmaya hazır. Sadece yedi aylık bir hamilelikten sonra. Çocuk erken doğacak, ama ebelere göre, bunda çözümlenemeyecek bir şey yok.

Oysa işler hiç de beklendiği gibi gelişmiyor. Çocuk ters. Doğum uzmanı müdahale etmek zorunda. Aletlerin bipleri baş döndürücü bir hıza erişiyor. 23 mayıs sabahı, saat iki. Biraz sonra doktor ile ebe kargaşayı sona erdiriyor. Fabienne Hérault bir değil, iki çocuk doğuracak, tek yumurta ikizi, rahim içinde bir çift badem gibi birbirine sarılmış iki bebek.

Fabienne’e anestezi yapılıyor. Doktor sezaryene başvurup iki çocuğu

çıkarmayı başarıyor. Birbirlerine birer su damlası gibi benzeyen iki küçücük kız. Solunum güçlüğü çekiyorlar. Hemen kuvöze konmaları için, erkek bir hastabakıcıya teslim ediliyorlar. Niémans, çocukları kavrayan o lateks eldivenler, sanki oradaymışım gibi gözlerimin önünde. Allah kahretsin. Çünkü o eller René Sertys'in, Philippe'in babasının elleri.

Adam ne yapacağını bilmez haldeydi. O geceki görevi, Hérault'ların bebeğini değiştirmek, ama kadının ikiz doğuracağını tahmin edememişlerdi. Ne yapmalıydı? Erken doğmuş iki bebeği, Guernon'un yeni halkı için gerçek safkan şaheserleri yıkarken, soğuk terler döküyor. Sonunda, Sertys iki bebeği de kuvöze koyup sadece birini değiştirmeye karar veriyor. Kimse bebeklerin yüzünü tam olarak görmemiş zaten. Ameliyathane telaşında kimse, bebeklerin birbirlerine benzeyip benzemediklerinin farkında değil. Sertys düşündüğünü gerçekleştirmeye karar veriyor. İkizlerden birini kuvözden çıkarıp, bir öğretmen ailesinin aynı boyda, benzer kiloda, aynı kan grubundan olan kızıyla değiştiriyor

Midesini bulandıran bir gerçek var: sahte ikizi öldürmek zorunda. Öldürmek zorunda, çünkü kız kardeşiyle hiçbir ortak noktası olmayan bir ikizi yaşatmak çok tehlikeli. Bebeği boğuyor, sonra da çığlık çığlığa doktorlar ile rahibeleri yardıma çağırıyor. Rolünü iyi başarıyor; panik, pişmanlık. Neden böyle olduğunu anlamıyor, gerçekten bilemiyor... Ne doğum uzmanı, ne de rahibeler kesin bir şey söylemiyorlar. Elli yıldan beri dağlı ailelerde görülen ani bebek ölümlerinden biri daha. Hastane personeli ikizlerden hiç olmazsa birinin yaşadığını düşünerek teselli buluyor. Sertys için için seviniyor: öteki küçük Hérault artık yeni ailesi sayesinde, Guernon kabilesinin bir üyesi olmuştur.

Bütün bunları, Niémans, sizin anlattıklarınız sayesinde tahmin ediyorum. Çünkü bu gece benimle konuşan kadın, Fabienne Hérault, o çılgınların dalavereleri hakkında hiçbir şey bilmiyor. Üstelik o gece, hiçbir şey görmüyor, duymuyor; anestezi bulutlarının üzerinde. Ertesi sabah kendine geldiğinde, iki kız doğurduğu, ama içlerinden sadece birinin yaşadığı söyleniyor. Varlığından bile kuşkulanılmayan birinin ardından ağlanılır mı? Fabienne haberi tepki göstermeden dinliyor; hem o, hem de kocası alabildiğince şaşırmış zaten. Bir hafta kadar sonra, serpilip gelişmiş küçük kızını alarak gitmesine izin veriliyor.

Hastanenin içinde bir yerde, René Sertys uzaklaşan çifti izliyor. Kucaklarında değiştirilmiş bebeğin kopyasını taşıyorlar, ama Sertys elli

kilometre ötede oturan bu yabanî çiftin bir daha Guernon’a gelmek için hiçbir nedeni olmadığını biliyor.

İkinci çocuğu hayatta bırakarak tehlikeye atılıyor, ama bu sözü bile edilmeyecek bir tehlike. Guernon’da kalan ikizinin yüzünün değiş tokuşu ele vermeyeceğinden emin.

Yanılıyor.

Sekiz yıl kadar sonra, Fabienne’in öğretmen olarak çalıştığı Taverlay Okulu kapılarını kapatıyor. Ne var ki Fabienne Hérault –bütün öyküdeki tek rastlantı bu– üniversite hocalarının çocuklarının gittiği Guernon’un ünlü Lamartine okuluna atanıyor.

İşte Fabienne kabul edilemez, serap gibi gerçeği Lamartine okulunda öğreniyor. Judith’in de gittiği ikinci sınıfta, başka bir Judith daha var. Kendi çocuğunun bire bir kopyası bir kız. İlk şaşkınlık geçince –okul fotoğrafçısı bu arada iki kızı yan yana gösteren bir sınıf resmi çekmeyi başarıyor– Fabienne durumu değerlendiriyor. Gördüklerinin tek bir açıklaması var. Bu özel çocuk, bu kopya Judith’in doğumda hayatta kalmayı başaran, bilinmeyen bir nedenle başka bir bebekle karıştırılan ikizinden başkası olamaz.

Öğretmen doğumevine gidip durumu anlatıyor. Söyledikleri kuşkuyla ve soğuk karşılanıyor. Fabienne başkalarının etkisinde kalmayacak, korkmayacak kadar sağlam bir kadın. Doktorlara hakaret ediyor, onları çocuk çalmakla suçluyor, tekrar geleceğini söylüyor. Eminim ki René Sertys de olanları görüyor, tehlikede olduğunu anlıyor. Ne var ki Fabienne çoktan uzaklaşmış; profesör ailesini, ikinci kızının anne babasını, asıl sahtekârları ziyaret etmeye karar vermiş.

Oysa birden, ortaya şiddet çıkıyor. Akşam olurken, bir otomobil onu ezmeye çalışıyor. Fabienne ve kızı falezin dibindeki şarampole yuvarlanıyor. Kucağında çocuğuyla bir çukurda saklanırken, peşindekileri görüyor. Ellerinde tüfekleri, arabalardan fırlayan adamlar. Şaşkın ve korkmuş Fabienne hiçbir şey anlamıyor. Şiddetin bu kadar ani patlamasının nedeni ne olabilir?

Sonunda katiller ikisinin uçurumun dibine düşüp ölmüş olduklarını

düşünerek gidiyor. Fabienne aynı gece, hafta arası hâlâ Taverlay'de kalan kocasının yanına gidiyor. Bütün hikayeyi anlatıyor. Ne olursa olsun, jandarmaya haber vermek gerektiğini düşünüyorlar. Sylvain aynı fikirde değil. Karısını ve kızını öldürmeye çalışan o alçaklarla bizzat hesaplaşmak istiyor.

Tüfeğini alıyor, bisikletine atlayıp vadiye iniyor. Orada, katillerle beklediğinden çok daha önce karşılaşıyor. Hâlâ çevrede dolaştıklarından, ıssız bir yolda Sylvain'le karşılaşıp, arabalarıyla çarpıyorlar. Cesedin üzerinden birkaç kez geçip kaçıyorlar. O sırada Fabienne, Taverlay Kilisesi'ne sığınmış. Bütün gece Sylvain'i bekliyor. Şafak söktüğünde, kocasının kimliği belirlenemeyen bir sürücü tarafından öldürüldüğünü öğreniyor. İşte o zaman çocuklarının bir sahtekârlığa kurban gittiğini, hemen kaçmazsa, kocasını öldürenlerin onu da sağ bırakmayacaklarını anlıyor.

Onlar için kaçış başlıyor.

Gerisini biliyorsunuz. Kadın ile kızının Guernon'dan üç yüz kilometre öteye, Sarzac'a kaçışlarını. Étienne Caillois ve René Sertys izlerini bulunca, yeniden yola düşmelerini, Fabienne'in kızının lanetli olduğunu düşünerek yüzünü değiştirme çabaları, sonunda da Judith'in hayatına mal olan o araba kazası.

Fabienne kendini o günden beri dine vermiş. Sürekli olarak iki varsayım arasında gidip gelmiş. Bunların içinde en önemlisi, ikinci kızını alan ailenin, üniversitenin şeytanî bir güce sahip üyeleri olduğu, bu hikâyeyi ölü kızlarının yerine birini geçirmek için düzenledikleri, kendi gerçeklerine bir zarar gelmemesi için onları, Fabienne ile Judith'i öldürmekten çekinmeyecekleri varsayımı. Kadın gerçeği, değişimin hastanede çalışan biri tarafından bilerek yapıldığını hiç anlayamadı. Korkunç komplolarının ortaya çıkmaması, kızın yüzünün kanıt olarak kullanılmaması için, dalaverecilerin peşlerine düşmelerini, onlara Fransa'yı dar etmelerini de anlayamadı.

Şimdi, Niémans, iki soruşturmamız, iki ölüm rayı gibi birleşti. Sizin varsayımınız benimkini doğruluyor. Evet, katil bu yaz çalıntı fişleri inceledi. Evet, önce Caillois'yı, sonra da Sertys ve Chernecé'yi izledi. Evet, korkunç değiş tokuşu anlayıp intikamını en kanlı biçimde almaya karar verdi. Üstelik bu katil, Judith'in ikizinden başkası değil.

Kendi kökeni hakkındaki gerçeği öğrendiği için, tıpkı Judith'in davranacağı gibi davranan bir tek yumurta ikizi. İşte piyano teli kullanmasının nedeni: gerçek annesinin becerisini hatırlatmak için. İşte onu ailesinden çalanları kayaların tepesinde, babasının kristal çıkardığı yerde öldürmesinin nedeni. İşte parmak izlerinin Judith'inkilerle karıştırılmasının nedeni... Judith'in ikizini arıyoruz, Niémans.

– Nerede? diye patladı Niémans. Hangi isimle büyüdü?

– Bilmiyorum. Annesi söylemek istemedi. Ama yüzü elimde.

– Yüzü mü?

– Judith'in on bir yaşındayken çekilmiş fotoğrafı. Birbirlerine tıpatıp benzediklerine göre, katilin yüzü de tanınacak. Elimizdeki bu resim bize...

Niémans ara ara titriyordu.

– Göster şunu. Çabuk.

Karim fotoğrafı çıkarıp, uzattı.

– İşte öldüren bu, Komiser. Öldürülen ikizinin intikamını alıyor. Boğulmuş bebeklerin, kandırılmış ailelerin, uzun zamandır karıştırılmış kuşakların intikamını... Niémans, iyi değil misiniz?

Fotoğraf, gözlerini çocuktan ayıramayan ve dişlerini kıracakmış gibi sıkan komiserin parmakları arasında titriyordu. Karim birden anladı, ona doğru eğildi.

– Aman Tanrım, yoksa tanıyor musunuz? Doğru mu, tanıyor musunuz?

Niémans resmi çamura düşürdü. Saf bir çılgınlığın sınırlarında gibiydi. Sesi, kopuk bir tel gibi yükseldi:

– Canlı. Onu canlı olarak yakalamalıyız.

Elli dokuzuncu kısım

İki polis yağmur altında yürüdü. Konuşmuyorlar, neredeyse nefes bile almıyorlardı. Birkaç polis barikatından geçtiler; nöbetçiler ikisine de kuşkuyla baktı. İkisi de yanlarına birkaç polis almayı akıllarından bile geçirmedi. Niémans gücünün sonunda, Karim de yetki bölgesinin dışındaydı. Yine de iyi biliyorlardı: bu onların soruşturmasıydı, sadece ikisinin.

Kampüse vardılar. Asfalt yollardan, parlak çimen kaplı bölümlerden geçip durdular, sonra da merkez binanın en üst katına tırmandılar. Aynı hızla koridorun sonuna kadar yürüdüler, kapıyı vurup her biri pervazın bir yanına dayandı. Cevap gelmedi. Kilidi kırıp daireye girdiler.

Niémans merkez karakoldan aldığı, sonra da tıka basa doldurduğu pompalı Remington'u taşıyordu. Karim de göğsüne bastırdığı Glock'la, el fenerini. İki ışının, ölüm ile ışığın birlikteliği.

Kimse yoktu.

Hızlı bir aramaya başlamışlardı ki, Niémans'ın çağrısı çaldı. Marc Costes'u zaman kaybetmeden araması gerekiyordu. Komiser hemen numarayı çevirdi. Elleri hâla titriyor, karnını dayanılmaz ağrılar saplanıyordu. Genç doktorun sesi duyuldu:

– Niémans, yanımda Barnes var. Sadece Sophie Caillois'yı yakaladığımızı söylemek istemiştim de.

– Canlı mı?

– Canlı, evet. İsviçre'ye kaçmak için trene binmiş ve...

– Bir şey söyledi mi?

– Bundan sonraki kurban olduğuna inandığını. Katili tanıdığını.

– Katilin adını verdi mi?

– Sadece sizinle konuşacakmış Komiser.

– Sıkı gözetim altında tutun. Kimseyle konuşturmayın. Yanına kimseyi yaklaştırmayın... Bir saat sonra oradayım.

– Bir saat sonra mı? Yoksa... yoksa iz peşinde misiniz?

– Eyvallah.

– Bir dakika! Abdouf yanınızda mı?

Niémans cep telefonunu genç teğmene fırlatıp bıraktığı yerden aramaya devam etti. Karim dikkatini doktorun sesine verdi:

– Piyano telinin notasını buldum, dedi adlî tıp uzmanı.

– Si bemol mü?

– Nereden biliyorsun?

Karim cevap vermeden telefonu kapattı. Yağmurun lekelediği gözlüklerin ardından onu izleyen Niémans'a baktı.

– Burada bulacak bir şey yok, dedi, kapıya doğru yürürken. Spor salonuna gidelim. İni orası.

Kampüsün diğer ucundaki binanın, spor salonunun kapısı fazla direnmedi. İki adam içeri girip avlarının peşine düştüler. Karim fenerinin ışığı üzerinden hâlâ Glock'unu tutuyordu. Niémans da tüfeğindeki, namlunun üstündeki ışığı yakmıştı.

Kimse yoktu.

Yerdeki minderlerin üzerinden, paralel barların altından geçtiler, halkaların,

düğümlü iplerin sarktığı yüksek karanlıkları araştırdılar. Bayat ter ve eski kauçuk kokusu vardı. Simetrik biçimler, tahta modüller, metal eklemlerle yüklü gölge. Niémans tramboline çarpıp sendeledi. Karim hemen döndü. Korkunç bir gerginlik hâkimdi. Kısa bir bakışma oldu. Polislerden her biri ötekinin endişesini hissedebiliyordu. Bir çakmaktaşı gibi, kıvılcım çıkarmaya hazırdılar. Niémans fısıldadı:

– Burası. Burası olduğundan eminim.

Karim gözleriyle etrafı taradı, sonra ısıtma borularının üzerinde durakladı. Duvara yapışık boru boyunca ilerleyerek, kazanın ısrarlı ıslığını dinledi. Halterlerin, meşin topların üzerinden atlayarak, duvar boyunca dizilmiş sünger yatakların üzerine çaprazlama dayanmış kir pas içindeki metal çubukların arasına girdi. Gürültü çıkarmamak için gösterdiği dikkati bir yana bırakarak, çubukları bir kenara fırlattı, süngeri çekip kopardı. Bu yapay engel, kazan dairesinin kapısını kapatıyordu.

Kilide tek el ateş etti. Kapı menteşeleri üzerinde sarsıldı, metal teller ve çapaklar fırlattı. Karim bir ayak darbesiyle kapıyı sonuna kadar açtı.

İçerisi karanlıktı.

Kafasını soktu, hemen ardından, geri çekti. Bu kez iki polis birlikte içeri daldı.

Bakırımsı koku burun deliklerini doldurdu.

Kan.

Duvarlarda, döküm borularda, yerdeki bronz disklerin üzerinde kan vardı. Yerde, avuç avuç talkla karışmış, koyu tanelere dönüşmüş, kan vardı. Kazanın şişkin duvarları kan içindeydi.

İki polisin içinden kusmak gelmedi; kafaları vücutlarından ayrılmış gibiydi, sanrılı bir dehşet içinde sallanıyorlardı. En küçük ayrıntıyı fenerleriyle tarayarak, yaklaştılar. Boruların çevresine sarılmış piyano telleri parlıyordu. Yerde, ağızları kanlı paçavralarla kapatılmış benzin bidonları vardı. Halter barları kurumuş et dokuları, kahverengi kabuklarla kaplıydı. Donmuş hemoglobin birikintilerine

yapışmış cerrah bıçakları görünüyordu.

Küçük odada ilerledikçe, fenerin titreyen ışıkları, ellerini sarsan korkuyu açığa çıkarıyordu. Niémans bir sıranın altında renkli şeyler gördü. Diz çöktü. Buz kutuları. Bir tanesini kendine çekip açtı. Tek bir kelime bile etmeden, Karim'in görebilmesi için fenerini kutunun içine tuttu.

Gözler.

Buzdan bir yuvanın üzerinde, kristalleşmiş çiyin pırıltıları arasında, jelatinimsi, beyazımsı gözler.

Niémans bu kez içinde, mavimtırak lekeli, donmuş eller bulunan kutuyu açtı. Tırnakları kan lekeli, bilekleri yara izli eller. Komiser geri çekildi. Karim, Niémans'ın omuzlarını sıkıp inledi.

İkisi de artık bir kazan dairesinde olmadıklarının farkındaydı. Katilin beynindeydiler artık. Saltanat sürdüğü, bebek katillerini kurban ettiği sığınağında.

Karim'in birden çok tizleşmiş sesi duyuldu:

– Tüydü. Guernon'dan uzağa tüydü.

– Hayır, dedi Niémans doğrulurken. Sophie Caillois eksik. Listeden bir tek o kaldı. Caillois'yı biraz önce merkez karakoluna getirdiler. Eminim bunu öğrenecek –eğer hâlâ bilmiyorsa– ve oraya gidecektir.

– Yollardaki barikatlara rağmen mi? Görünmeden tek adım bile atamaz, hem...

Karim birden sustu. El fenerlerinin ışığının yüzlerini gölgelediği iki adam bakıştı. Aynı anda mırıldandılar:

– Nehir.

Her şey kampüsün yakınlarında oldu. Caillois'nın cesedinin bulunduğu yerde. Kente doğru akmaya başlamadan önce, nehrin sakinleşip küçük bir göl

oluşturduğu yerde.

İki polis hızla otlarla kaplı yamaca ulaştı. Kıyıya açılan son yamaca tırmandılar. Karim taş duvarları aydınlatırken, birden farların ışığında, siyah muşamba giymiş, sırt çantalı bir gölge gördüler. Yüz onlara doğru döndü ve bembeyaz ışıkta dondu kaldı. Karim kaskı ve kar başlığını tanıdı. Genç kadın kırmızı renkli ve sosis gibi şişkin bir tekneyi çözdü, itaatsiz bir atla uğraşıyormuş gibi ipinden çekerek kıyıya yaklaştırdı.

Niémans fısıldadı:

– Ateş etme. Yaklaşma. Ben onu durdururum.

Karim'e cevap verme fırsatı tanımadan, arabadan atladı, yamacın son metrelerini koşarak indi. Genç teğmen el frenini çekti, kontağı kapadı ve gözlerini dikti. Farların ışığında, kocaman adımlarla koşan polis komiserinin haykırdığını duydu:

– Fanny!

Genç kadının bir ayağını teknedeydi. Niémans onu boynundan yakaladı ve son bir hareketle kendine doğru çekti. Karim dondu, anlaşılmaz bir balede birbirine karışan iki gölge karşısında hipnotize olmuştu sanki.

Birbirlerine dolaştıklarını gördü, en azından öyle sandı. Kadının başını geriye attığını, gereğinden fazla diklendiğini fark etti. Niémans'ın sertleştiğini, eğilip silahını çektiğini gördü. Dudaklarından kan fışkırınca, Karim genç kadının bisturiyle komiserin bağırsaklarını doğradığını anladı. İki insan ölümcül bir öpüşme içinde birbirlerine sarılmış bir haldeyken boğuk patlamalar duydu, Niémans'ın avını deviren MR 73'ünün sesiydi bu.

– HAYIR!

Karim'in çığlığı gırtlağında dondu. Elinde silahı, gölün kenarında sendeleyen çifte doğru koştu. Bir kez daha bağırmaya çalıştı. Hızlanmak, zamanın içinde geriye koşmak istiyordu. Ne var ki önlenemezi engelleyemedi: Pierre Niémans ve kadın suları sıçratarak nehre yuvarlandı.

Suyun kenarına vardığında, akıntının iki cesedi yavaşça sürüklemeye başladığını gördü. Birbirine sarılmış esnek ve yumuşak cesetler biraz sonra kayaların yanından geçti ve kente doğru gözden yiten nehirde kayboldu.

Genç polis şaşkın, hareketsiz, kalakaldı, suya baktı, gölün ötesinde, kayaların ardında patlayan köpük kabarcıklarını dinledi. Ama birden, bitmeyen kâbusu, etini kesecek kadar gırtlağına dayanan bisturiyi hissetti.

Hafif bir el kolunun altından geçti, solda, kemerine sıkıştırılmış halde duran Gluck'u çekip çıkardı.

– Seni yeniden gördüğüm için mutluyum, Karim.

Ses tatlıydı. Bir mezarın üzerine halka halka konulan küçük taşların yumuşaklığındaydı. Karim usulca döndü. Sessiz havada, oval yüzü, koyu teni, yaşlarla dolu açık renk gözleri hemen tanıdı.

Judith Hérault'nun, Niémans'ın "Fanny" dediği kadının kusursuz kopyasının karşısında olduğunu biliyordu. Uzun zamandır aradığı küçük kızın.

Küçük kız, kadın olmuştu.

Güzel ve hâlâ canlı.

Altmışıncı kısım

– İki kişiydik Karim. Hep iki kişi olduk.

Konuşabilmek için, Karim birkaç kez deneme yapması gerekti. Sonunda mırıldanmayı başardı:

– Anlat, Judith. Bana her şeyi anlat. Eğer öleceksem, bilerek ölmek istiyorum.

Genç kadın hiç susmadan konuştu, iki eliyle Karim'in Glock'unu tutuyordu. Üzerinde siyah bir muşamba, dalgıç pantolonu, parlak ve koyu renkli bir kask vardı.

Sesi birden yükseldi, aceleyle konuştu:

– Sarzac'ta, annem iblislerin izimizi bulduklarını anlayınca, bu işten hiç kurtulamayacağımızı düşündü... İblislerin peşimizi hiç bırakmayacaklarını, sonunda da beni öldüreceklerini... O zaman, aklına dâhice bir fikir geldi... Beni aramayacakları tek yerin, ikiz kardeşimin, Fanny Ferreira'nın gölgesi olduğunu düşündü... Hayatının tam göbeği... Kız kardeşim ile benim, herkesin bilgisi dışında, tek kişilik bir hayat yaşamamız gerektiğini söyledi.

– Öteki aile de... aynı düşüncede miydi?

– Tabiî ki hayır, aptal... Fanny' ile ben daha önce, Lamartine Okulu'nda tanışmıştık... Birbirimizden ayrılmak istemedik... İkiz kardeşim hemen kabul etti... İkimiz birden, mutlak bir gizlilik içinde, tek kişinin hayatını yaşayacaktık. Ama her şeyden önce, katillerden kesin olarak kurtulmak gerekiyordu. Onları öldüğüme inandırmak. Annem onları Sarzac'tan kaçmaya çalıştığımıza inandıracak bir sahne düzenledi... Oysa onları tuzağa düşürmekten başka bir isteği yoktu. Bu tuzak da, otomobil kazasıydı...

Karim on dört yıl sonra da olsa, aynı tuzağa kendinin de düştüğünü düşündü. Kül yutmaz polislik iddiası parmaklarının arasından akıp gidiyordu. Birkaç saat içinde, Fabienne ve Judith Hérault'nun izini bulmasını, işaretli bir yol izlemesine borçluydu. 1982'de, Caillois ve Sertys'i yanıltan yolu.

Judith, Karim'in düşüncelerini okumuş gibi devam etti:

– Annem sizi kandırdı. Hepinizi! O hiçbir zaman çıldırmadı... Hiçbir zaman iblislere falan inanmadı... Hiçbir zaman yüzümün üzerindeki laneti kaldırmaya kalkmadı... Fotoğrafları toplatmak için bir rahibe görevlendirdiyse, bunun nedeni izinin daha kolay bulunmasını sağlamaktı, anladın mı? İzlerimizi siler gibi yapıyordu, ama aslında çok derin bir çizgi çiziyordu, katiller son sahneye kadar peşimizden gelsinler diye... Bunun için de, açıkta duran bir zırhlı kadar göze batmaz olan birinden, Crozier'den de yararlandı...

Karim, iki kadını bulmasına yarayan her izi, her işareti yeniden hatırladı. Pişmanlığın kemirdiği doktor, rüşvet alan fotoğrafçı, ayyaş rahip, rahibe, alev yutucu, otoyoldaki ihtiyar... Bütün bu insanlar, Fabienne Hérault'nun geçtiği yolda bıraktığı "beyaz taşlar"dı. Baba Caillois ve Sertys'i sahte kazaya götürecek izler. Karim'i birkaç saat içinde Judith'in son durağına, otoyol istasyonuna götüren izler.

Karim kullanılmış olmaya isyan etmeye çalıştı:

– Caillois ve Sertys izinizi takip etmedi. Soruşturmam sırasında kimse bana onlardan söz etmedi.

– Senden daha dikkatliydiler de, ondan! Ama izimizi sürdüler. İnan bana, bazen çok korktuk... Çünkü, kazayı düzenlediğimiz gün, Caillois ve Sertys bizi bulmuş, öldürmeye hazırlanıyordu.

– Kaza... Nasıl becerdiniz?

– Annemin bir ayını aldı. En zoru da arabayı duvarda parçalarken, içinden yarasız beresiz çıkmaktı...

– Ama... ceset... kimin cesediydi?

Judith alaycı alaycı güldü. Karim kanlı barları, benzin bidonlarını, hemoglobin kalıntılarını hatırladı. Fanny'nin sadece kız kardeşinin intikamını almasına yardım ettiğini, asıl işkencecinin bu karşısındaki, Judith olduğunu anladı. Bir çılgın. Beton köprü üzerinde Niémans'ı da öldürmeye çalışmış, zincire vurulması gereken bir zırdeli.

– Annem bölgede çıkan tüm gazeteleri okuyordu: değişik olayları, kazaları, ölüm ilanlarını... Hastaneleri, mezarlıkları tarıyordu. Yaşıma ve boyuma uygun bir ceset gerekiyordu. Kazadan bir hafta önce, oturduğumuz yerden yüz elli kilometre uzaktaki bir mezardan, yeni gömülmüş bir çocuk çıkardı. Küçük bir erkek. Tam istediğimiz gibi. Annem zaten yalan stratejisini bitirmeye, ölümümü resmen Jude adı altında bildirmeye karar vermişti. Hem zaten cesedi bütün hızıyla çarpıp ezmeyi düşünüyordu. Çocuk tanınmayacak hale gelmeliydi. Cinsiyeti bile anlaşılmayacaktı.

Hıçkırıklarla kesilen, mantıksız çılgınca bir kahkaha atıp, devam etti:

– Karim, bilmen gerekir... Cumadan pazara kadar, evde cesetle birlikte kaldık. Mobilet kazasında epey yara alıp ölmüş, küçük bir erkek çocuğu. Buz dolu küvete yerleştirdik. Ve bekledik.

Karim'in aklına bir şey geldi.

– Crozier yardım etti mi?

– Başından beri. Annemin güzelliğinden büyülenmiş gibiydi. Bütün bu karanlık işlerin, bizim iyiliğimiz için olduğunu seziyordu. Neyse, iki gün boyunca bekledik. Küçük taş kulübemizde. Annem piyano çalıyordu. Çalıyor, çalıyordu... Hep Chopin'in sonatını. Sanki kâbusu silmek istiyor gibiydi... Oysa ben, banyoda çürüyen ceset nedeniyle kafayı yemek üzereydim. Lensler gözlerimi acıtmaya başladı. Piyano tuşları kafama çivi gibi saplanıyordu. Beynim çatlıyordu Karim... Korkuyordum, öylesine korkuyordum ki...

– Ya parmak izlerin? Polis fişindeki parmak izlerin. Nasıl becerdiniz?

Bukleleri ve tazeliğiyle Judith alev alevdi; gözyaşları arasından gülümsedi:

– Bundan kolayı yoktu. Crozier parmak izlerimi aldı ve otoyoldaki fişle

değiştirdi. Annem hiçbir şeyi rastlantıya bırakmamak niyetindeydi; iblislerin gelip bazı ayrıntıları araştırmak isteyebileceklerini düşündü...

Karim yumruklarını sıktı. Bundan kolayı olamazdı gerçekten de, böylesine basit bir şeyi düşünemediği için kendine kızdı. Birden, beyninde bir şimşek çaktı. Yağmurun altında, Glock'un kabzasını tutan pansumanlı el.

– Bu geceki, sendin, değil mi?

– Evet, küçük sfenks, diye güldü kız. Sophie Caillois'yı öldürmeye gelmiştim. Kocasına çılgınca âşık olan, Rémy ile diğerlerini ele vermemekte direnen o küçük orospuyu... Seni öldürmeliydim... (Gözkapakları sırılsıklamdı.) Eğer öldürseydim, Fanny şimdi yaşıyor olacaktı... Ama öldüremedim, öldüremedim...

Judith bir an durakladı, bisikletçi kaskının altında kirpikleri kelebekler gibi hareketlendi. Sonra, aceleci fısıltısına yeniden başladı:

– Kazadan hemen sonra Fanny'nin yanına, Guernon'a geldim. Ailesine yatılı olmak istediğini, Lamartine Okulu'nun en üst katındaki yatakhanede kalacağını söylemişti... topu topu on bir yaşındaydık, ama tek bir kişiymiş gibi yaşamayı başardık... Tavan arasında saklanıyordum. Daha o yaşta dağcılıkta olağanüstü yetenekliydim... Putrellerden, pencerelerden geçerek, kardeşimin yanına iniyordum... Örümcek gibi... Kimse hiçbir şey anlamadı...

Yıllar geçti. Her durumda, derslerde, aile içinde, arkadaşlarla, sevgililerle, birbirimizin yerine geçiyorduk. Yiyeceği paylaşıyor, günleri aramızda bölüşüyorduk. Kesinlikle aynı hayatı yaşıyorduk, ama sırayla. Fanny, entelektüeldi, beni kitaplarla, fenle, jeolojiyle tanıştırıyordu. Ben de ona dağcılığı, dağları, nehirleri öğretiyordum. Birlikte, inanılmaz biri oluyorduk... İki başlı ejderha gibi bir şey.

Bazen annem bizi görmeye geliyordu, dağda. Erzak getiriyordu. Bize hiç ailemizden ya da Sarzac'ta geçirdiğimiz iki yıldan bahsetmedi. Yaptığımız sahtekârlığın, mutlu olmak için tek yol olduğunu söylüyordu... Oysa ben, ben geçmişi unutmamıştım. Üzerimde hep bir piyano teli taşıyordum. Hep si bemol sonatı dinliyordum. Banyodaki küçük cesedin sonatını... Bazen korkunç bir

öfkeye kapılıyordum... Elimdeki piyano telini sıkarak, parmaklarımda derin yaralar açtım. O zaman her şeyi hatırlıyordum; Sarzac'ta, küçük bir erkek çocuğu gibi davrandığım zaman çektiğim korkuyu, Sète yakınlarında, alev yutmayı öğrendiğim pazar günlerini, annemin çocuğun ölüsüyle gitmesini beklediğim son geceyi.

Katillerin, bizi izleyen, babamı ezen o kötü adamların adlarını hiç söylemedi. Onu bile korkutuyordum... Er ya da geç, o katilleri öldüreceğimi anlamıştı bana kalırsa... İntikamım sadece küçük bir kıvılcıma bakıyordu... Pişman olduğum tek şey, bu fişlerin yaşlı Sertys ve Caillois öldükten sonra bulunmuş olmaları...

Judith sustu, silahı doğrulttu. Karim sessizce duruyordu, sorgulayıcı bir sessizlik. Birden, genç kız haykırmaya başladı:

– Başka ne söylememi istiyorsun? Caillois'nın bize yalvararak her şeyi itiraf ettiğini mi? O çılgınlıklarının nesillerden beri sürdüğünü mü? Onların da bebek değiştirmeye devam ettiklerini mi? Fanny ile beni fakültenin çürümüş seçkinlerinden biriyle evlendirmek istediklerini mi? Biz onların yarattıklarıydık, Karim...

Judith eğildi.

– Birer çılgındı onlar... Kusursuz genetik soylar yaratarak insanlık için çalıştıklarına inanan, tedavi edilemez çılgınlar... Caillois, kentteki halka bakıp, kendini Tanrı sanıyordu... Sertys antreposunda binlerce sıçan yetiştiriyordu... Guernon ahalisini temsil eden sıçanlar... Her biri değişik bir ailenin adını taşıyordu, bu senin için bir şey ifade etmiyor mu? O alçakların ne derecede çılgın olduklarını anladın mı? Chernecé de tabloyu tamamlıyordu... Üstün ırkın irislerinin özel bir ışıkla parlayacağını söylüyor, insanlığın yüzüne gözbebeği şeklinde meşaleleri sallayacağını anlatıyordu...

Judith, Gluck'un namlusunu Karim'e dönük tutarak bir dizini yere dayadı, sesini alçalttı.

– Fanny'yle birlikte altlarına sıçacak kadar korkuttuk onları, inan bana... Önce, ilk gün, küçük Caillois'yı kestik. Yaptıkları dalaverelere layık bir intikama ihtiyacımız vardı... Biyolojik sakatlama fikri Fanny'den geldi... Tıpkı onların

Guernon çocuklarının kimliğini yok etmeleri gibi, bunların da kimliklerini derinden yok etmek gerektiğini söyledi... Bir de tıpkı bir sürahi kırar gibi, cesetlerin birçok farklı yansıma halinde olması gerektiğini, böylesinin daha etkileyici olacağını... Yeri düşünen, benim: su, buz, cam. O pis işi gerçekleştiren de benim... İlk alçağı sopayla, ateşle, bisturiyle konuşturan da...

Sonra, cesedi kayanın içine tıktık ve Sertys'in antreposunda ne varsa, yerle bir ettik...

Sonra, kütüphanecinin duvarına bir mesaj kazdık... O alçakları altlarına sıçırtmak, hayaletin geri döndüğüne inandırmak için, Judith imzalı bir mesaj... Fanny ile ben diğerlerinin Sarzac'a koşacağından, 1982'den beri bildiklerini sandıkları şeyi, kazada ölüp o boktan kentte gömüldüğüm gerçeğini yeniden kontrol etmek isteyeceklerinden emindik... Onlardan önce oraya gidip, tabutumu boşalttık... Yerine, antrepoda bulduğumuz sıçan kemiklerini koyduk... Sertys, o sapık fetişist, sıçan iskeletlerini etiketlemişti...

Judith korkunç bir kahkaha attı, sonra yeniden haykırdı:

– Kutuyu açtıklarında yüzlerini görmek isterdim! (Hemen arkasından ciddileşti.) Bilmeleri gerekiyordu, Karim... İntikam zamanının geldiğini, gebereceklerini bilmeleri gerekiyordu... Bu kente yaptıkları kötülükler için, ailemize, bize, iki küçük kıza ve bana, bana, bana...

Sesi söndü. Güneş sedefimsi bir ışık saçıyordu.

Karim mırıldandı:

– Ya şimdi? Ne yapmak istiyorsun?

– Annemin yanına gitmek.

Genç polis kılıflı koltukların, çizgili kumaşların ortasında oturan dev kadını düşündü. Sabaha karşı buluşacaklarını düşündüğü Crozier'yi, o yalnız adamı hatırladı. O ikisi de, er ya da geç yakalanmalıydı.

– Seni tutuklamam gerek, Judith.

Genç kız güldü.

– Tutuklamak mı? İyi ama, silahın benim elimde, küçük sfenks! Kıpırdarsan, seni vururum.

Karim gülümsemeye çalışarak yaklaştı.

– Her şey bitti, Judith, Seni tedavi ettireceğiz...

Genç kız tetiğe bastığında, Karim sırtından hiç çıkarmadığı Beretta'yı, dazlakları alt etmesini sağlayan son imdat silahını çekmişti.

Mermiler havada karşılaştı, sabahın sessizliği iki patlamayla yırtıldı. Karim vurulmadı ama Judith hafifçe geriledi. Göğsü kırmızıya boyanırken, bir dans ritmine uyuyormuş gibi birkaç saniye sallandı.

Genç kadın elindeki silahı düşürdü, birkaç adım attı, sonra boşluğa yuvarlandı. Karim kızın yüzünde bir tebessüm gördüğünü sandı.

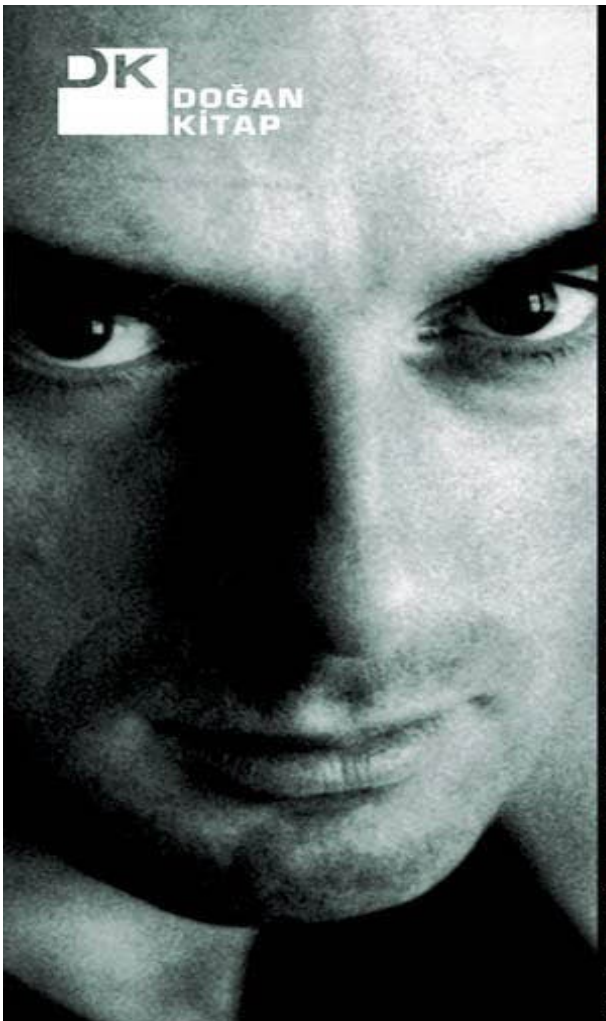
Birden bağırarak kayalığın kenarına koştu, yirmi dört saatten beri –şimdi anlamıştı artık– dünyada her şeyden daha çok sevdiği küçük kızın, Judith'in cesedine bakmak için eğildi.

Nehre doğru akıntıyla sürüklenen kanlı cesedi gördü. Uzaklaşmasını, Fanny Ferreira ve Pierre Niémans'la buluşmak için hızlanmasını izledi.

Uzakta, kızgın bir güneş, bulutları yırtarak doğuyordu.

Karim aldırmadı.

Yüreğini hapseden karanlıkları hangi türden bir güneşin aydınlatabileceğini bilmiyordu.

DOĞAN KİTAP

KIZIL NEHİRLER

BİZ EFENDİLERİZ, BİZ KÖLELERİZ.
BİZ HER YERDEYİZ, HEM DE HİÇBİR YERDE.
BİZ KARAR VERENLERİZ.
KIZIL NEHİRLERİN HÂKİMİYİZ.

Kalbinize güvenmiyorsanız ya da ocakta yemeğiniz varsa, bu kitabı okumaya başlamayın. Grangé'nin sınır tanımayan hayal gücü, sürekli artan gerilim, etkileyici karakterler, birbirinden korkunç cinayetler; hepsi daha ilk satırlardan itibaren size hükmedecek...

Kızıl Nehirler sadece Fransa'da 450 000 sattı ve 20 dile çevrildi.

Soluk kesen bir tempo. İnsanı hemen saran bir hikâye. Çok gerçekçi şiddet sahneleri. İki sıradışı insanın çevresinde gelişen olaylar: biri enerji dolu, tecrübeli bir polis, diğeri sokaklardan gelme Mağripli bir çaylak...

"İnsanı daha ilk sayfalardan itibaren sarsan, altüst eden, yutan o kitaplardan biri. Sizi sürekli olarak gerilimin sınırlarında dolaştıracak; akkor haline gelmiş bir telin üzerinde yürüyormuş hissi verecek kusursuz bir gerilim."

Le Monde

"James Ellroy ve Thomas Harris etkisinde bir seri cinayet hikâyesi."

Le Nouvel Observateur

"Grangé inanılmaz bir ustalıkla, insanı şaşkına çeviren kusursuz bir roman yazmayı başarmış. Okur romandan şok halinde ve kitabın bitmiş olmasından duyduğu boşluk içinde çıkıyor."

Le Point

"Polisiye-gerilim romanlarının Anglosaksonların işi olduğu söylenirdi. Grangé Kızıl Nehirler'le, sadece bir Fransız yazarın bu türde yazabileceğini değil, aynı zamanda Anglosaksonlara gerçekten sıkı bir rakip olacağını da kanıtlıyor."

Le Magazine littéraire

"Kuzuların Sessizliği'nden bu yana yazılmış en iyi gerilim romanı."

Le Figaro

Jean-Christophe Grangé

1961'de Fransa'da doğdu. Çeşitli haber ajansları ve gazeteler için çalıştı. *Paris-Match* için gezi-macera röportajları, *Figaro Magazine* için bilimsel röportajlar hazırladı. Bütün dünyada ve Türkiye'de aylarca çok satanlar listesinden inmeyen *Taş Meclisi*, *Leyleklerin Uçuşu*, *Kurtlar İmparatorluğu*, *Siyah Kan*, *Şeytan Yemini*, *Koloni* ve *Ölü Ruhlar Ormanı* adlı kitapları da Doğan Kitap tarafından yayımlandı.